ASASINA DE ZEI

HANNAH KANER

ARMADA

HANNAH KANER

— Fallen Gods #1 —

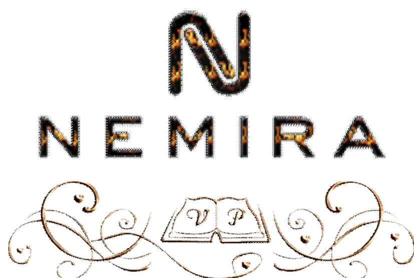
ASASINA DE ZEI

Original: *GODKILLER* (2023)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

— 2024 —

Pentru tatăl meu, care citeşte fiecare cuvinţel

TALICIA
MIDDREN
PINET
RESTISH
SAKRE
MAREA NEGOTHULUI
BELHAVEN
IRISIA
SICARA
TRAADA

PROLOG
ACUM CINCISPREZECE ANI

Tatăl ei iubea un zeu al mării.

Zeul se numea Osidisen, iar părinţii ei îi numiseră pe Kissen şi pe fraţii ei în cinstea atenţiei sale: Tidean, „pe talaz"; Lunsen, „lună pe apă"; Mellsenro, „pietrele rostogolitoare". Şi, în cele din urmă, Kissen, „născută din dragostea mării". Osidisen le-a umplut năvoadele cu peşti, i-a învăţat când să înfrunte furtuna şi când să se ascundă, şi i-a adus teferi acasă, zilnic, cu captura lor. Kissen şi familia ei au crescut în graţiile mării.

Dar zeul mării n-a adus noroc şi pentru pământurile Taliciei. În cele din urmă, satele de pe dealuri au fost ademenite de o zeiţă a focului, Hseth, şi de făgăduielile ei de înavuţire.

Toată lumea dorea belşugul iubitorilor de foc. În numele lui Hseth, talicienii şi-au ars bărcile şi au tăiat pădurile ca să făurească arme, să încingă bronz şi să toarne clopote mari ce răsunau de la stâncile falezelor până la poalele munţilor. Apele lui Osidisen s-au golit şi fum s-a înălţat deasupra tărâmului. Curând, alte istorii, mai sumbre, de violenţă, s-au răspândit din târguri în sate: sacrificii, vânători şi suprimări în numele zeiţei focului, duşmani şi familii vechi arse pentru plăcerea ei.

În noaptea de după a douăsprezecea aniversare a lui Mellsenro, când degetele i-au fost tatuate cu numele său, Kissen, pe atunci în vârstă de unsprezece ani, se trezi cu gâtul zgâriat de un fum ciudat de gros şi cu miros dulceag.

Când se deşteptă pe deplin, îşi dădu seama că era purtată de nişte bărbaţi cu cârpe legate peste guri, cu feţele mânjite cu praf de cărbune şi cu clopoţei strălucindu-le în păr ca nişte lămpaşe. Kissen nu-şi putea clinti membrele şi-şi simţea pieptul greu, de parcă visele încă zăceau

pe el. Recunoscu fumul dulce: era un leac ce aducea somnul, obţinut prin arderea seminţelor de sless, alături de alte izuri pe care nu le cunoştea. Sub casa ei, marea lovea cu putere stâncile. Osidisen era furios.

Încercă să vorbească, însă nu putu, fiindcă limba parcă i se lipise de obraz. Capul i se legănă moale într-o parte şi-l văzu atunci pe Mell, cu mâna recent tatuată târâtă pe podea.

— Mm-melll, încercă din nou Kissen, dar fratele ei nu se mişcă.

Fumul leacului se infiltra prin obloane, prin pereţi. Atârna în aer.

— Sst, spuse unul dintre bărbaţii care o ţineau şi o scutură.

Ea cunoştea vocea aceea, ochii aceia verde-pătat.

— N-naro? întrebă Kissen, cu glas ceva mai puternic.

Valurile izbeau afară şi fumul undui, când o parte din vântul mării îşi croi loc prin crăpăturile pereţilor din nuiele împletite. Fata simţi o muşcătură proaspătă de aer sărat peste faţă, pe buze. Mintea i se limpezi puţin. Naro se uită la ea, cu panică în ochi.

— Au spus că n-o să se trezească aşa repede, rosti el prin legătura de pe faţă.

— Grăbeşte-te.

Kissen recunoscu şi a doua voce – era Mit, cumnatul lui Naro. Cârpele pe care le purtau îi apărau de fumul leacului.

— Grăbeşte-te!

O purtau în interiorul casei, spre vatra din mijloc.

— Ce faceţi? întrebă ea, cu vocea încleiată, totuşi clară.

Corpul tot refuza să i se mişte. Ajunseră la vatră, o lespede rotundă din piatră sub acoperişul din paie care se deschidea spre cer pentru a lăsa fumul să iasă. În jurul tăciunilor focului din seara aceea fusese aşezată o cuşcă în formă de clopot, încropită din lemne aruncate de valuri pe ţărm şi metal. Părinţii fetei fuseseră deja legaţi de marginile cuştii, iar fraţii îi erau legaţi acum: de ambele glezne, de braţe, de gât. Aidoma unor jertfe. Kissen era ultima.

Naro şi Mit o izbiră de gratii, lângă tatăl ei. Vântul mării năvăli prin gaura pentru fum din acoperiş, vuind printre grinzi. Obloanele zăngăniră şi casa se cutremură de sunetele apei furioase.

— Naro, termină, rosti Kissen, mai puternic acum; fumul de sless aproape că dispăruse din aer, deşi continua să-i amorţească membrele. De ce faci asta?

Naro îi răsucea picioarele ca să le lege de cuşcă, în timp ce Mit îi

prindea mâinile de gratii. Lunsen plângea, sughiţând de frică. Kissen nu-l mai zărea pe Me. Găsi puterea să se zbată pe când o fixau de metal, însă ei erau mai mari şi mai puternici. Afară răsunau clopote, cu dangătele sparte şi risipite de vântul ce creştea întruna. Sunetele păreau că provin de la mii de clopote, deşi în sat trăiau abia o sută de suflete. Probabil că toţi vecinii lor erau acolo. Plănuiseră asta împreună, pentru a prinde familia ocrotită de zeul mării. Kissen simţea în apropiere duhoarea de smoală fierbinte. Teroarea îi încleşta gâtul.

— Să ştii că nu ne pare rău, *liln,* spuse Mit.

Cum îndrăznea să-i spună „micuţo”? În felul acela vorbeau unchii, prietenii. El nu era un prieten. Era un trădător.

— Aşa trebuie făcut.

Kissen îşi adună puterile şi-şi repezi dinţii ascuţiţi spre mâna lui. Bărbatul sări înapoi, strângându-şi degetul mare în locul unde îl muşcase.

— Las-o! se răsti Mit. E timpul. Ei n-o să ne aştepte.

Fugiră. Kissen tremura. Scuipă sângele lui Mit şi încercă să-şi regăsească suflul, răsucindu-se în frânghii pentru a-şi vedea familia.

— Tată.

El nu era departe.

— Tată!

Bern, tatăl ei, respira cu greu. Gura îi era stâlcită şi însângerată, iar faţa plină de vânătăi. Pesemne că-l bătuseră, în timp ce dormea ameţit de somnifer. Gura aceea zdrobită îl sărutase pe zeul mării, dar acum cărbunele îi mânjise fruntea cu simbolul în formă de clopot al lui Hseth.

Aerul se îngroşa iarăşi cu fum, însă nu mai era dulce, ci amar şi lipicios, fierbinte şi negru, suind prin podea. Sătenii aprinseseră smoala de sub temeliile pe picioroange.

Kissen îşi smuci încheieturile mâinilor, apoi picioarele.

— Tată! strigă ea.

Când încercase să muşte, n-o mai legaseră de gât şi fata se răsuci acum, contorsionându-şi braţul în chip nefiresc, auzindu-şi oasele pocnind, în vreme ce întindea gâtul spre mâna ei cea mai apropiată. Acolo! Putea să ajungă. Prinse cu dinţii frânghia, o morfoli şi trase de nod. Era funie-de-mare, împletită astfel încât să nu se destrame, dar ea nu voia să moară.

Tidean se trezise, de asemenea.

— Lepădaţi jegoşi! strigă el, smucindu-se în legături, sufocându-se când acestea îi strânseră gâtul. Tuşi din cauza fumului. Trădători fără sare!

Vocea îi era hârâită. Căldura sporea. Kissen o simţea pe tălpi.

— Liniştiţi-vă, rosti mama lor, cu vocea împleticită de somnifer. Liniştiţi-vă, iubiţii mei. Osidisen ne va salva. Vă făgăduiesc.

Încă nu puteau vedea flăcările, dar aerul se învolbura. Vântul mării lui Osidisen continua să pătrundă cu forţa, iar fumul şi aerul dansau împreună ca uleiul şi apa. Gura, ochii şi nasul lui Kissen se uscaseră. Roase frânghia cu dinţii, simţind forţe proaspete.

— O să-mi plătiţi pentru asta! îşi strigă Tidean făgăduiala peste cea a mamei, însă era legat prea strâns, mai strâns decât Kissen.

Zvârcolelile lui sălbatice nu foloseau la nimic. Podeaua se crăpă pe alocuri. Lumină strălucitoare răzbătea dinspre temelii. Pereţii se înnegreau. Apoi un tăciune, o scânteie, o limbă de văpaie, şi uşa din lemn se aprinse, trimiţând scântei în ochii lui Tidean. Băiatul ţipă şi se zbătu.

— Respiră adânc, fiule, spuse mama. E-n regulă, Osidisen va veni.

Minţea, minţea ca să le uşureze moartea, se minţea pe sine. Osidisen era un zeu al apei şi n-ar fi trecut mult dincolo de linia ţărmului, nici măcar pentru ei, aşa cum niciun zeu al focului n-ar fi cutezat să înoate în mare. Zeii nu-i puteau salva acum.

Frânghia rupse carnea delicată dintre dinţii lui Kissen, şi pe limbă îi curse sânge gros şi fierbinte. Fata mârâi şi muşcă cu putere, trăgând în acelaşi timp de legături. Un junghi de durere, un scrâşnet în gingii, apoi se auzi un pocnet. Frânghia! Se rupsese, smulgându-i din gură caninul.

Kissen îşi eliberă încheietura mâinii şi se apucă să lucreze la cealaltă încheietură, lăsând sângele sărat să-i picure pe bărbie, apoi pe piatra de dedesubt, unde şuiera şi se transforma în aburi.

Mâna a doua... eliberată! Acum, picioarele. Îşi însângeră unghiile pe funii, mârâind de disperare. Îi va salva. Trebuia s-o facă. Răsuflarea îi era încinsă, ochii o usturau, însă nu se oprea. Mama tuşea acum.

— Respiraţi adânc, copiii mei, rosti ea.

Kissen îi simţea lacrimile din glas. Lunsen scâncea; smuciturile lui Tidean erau tot mai slabe. Mell nici măcar nu se clintise.

— Lăsaţi fumul să vă adoarmă şi Osidisen va veni după voi.

Frânghiile fetei se desprinseră şi picioarele îi erau libere. Podeaua era acum în flăcări, iar vântul dinspre mare nu făcea decât să împrăştie

fumul, refuzându-le ocazia dorită de mama lor: o moarte nedureroasă.

— Tată.

Îl legaseră strâns de metalul care era tot mai fierbinte. Kissen se cățără oricum, arzându-și mâinile.

— Kissen, mormăi tata printre buzele umflate.

Avea ochii deschiși. Străluceau de ușurare amețită.

— Fata mea, fugi!

— O să te salvez, icni ea între două accese de tuse. O să vă salvez pe toți.

Își vârî degetele în nodurile marinărești tari; erau strânse, însă putea să le desfacă, eliberându-și tatăl bucată cu bucată. Ochii o usturau. Mell se trezi în cele din urmă și țipă, când flăcările ajunseră la marginile vetrei și-i linseră călcâiele. Era bine că se treziseră toți. Dacă erau treji, puteau să fugă. Kissen eliberă mâna stângă a tatei și trecu la piciorul lui, în vreme ce el își dezlega mâna dreaptă. Pierdeau timp. Sunetele clopotelor de afară se înălțau sonor, contopindu-se într-o singură notă, mai asurzitoare decât focul.

Flăcările se schimbară. Se răsuciră laolaltă, învârtindu-se în sus pe pereți, apoi plonjară spre podea într-un stâlp de văpăi, cu scântei ce se roteau ca ninsoarea. Râsete trosneau în fum, aspre și încântate.

Focul se întindea și înflorea în fuste de lumină și de tăciuni. În mijlocul lor, o femeie se învârtea, cu brațele larg deschise. Hseth, zeița focului. Părul îi scânteia în nuanțe de galben și roșu otrăvit, iar căldura se ridica din ea, crăpând și despicând lemnul și grinzile.

— Zeu al mării! strigă ea, apoi îi rosti numele. Osidisen! Uite cum ți-au întors spatele și mi-au dat iubirile tale. Nu mă poți atinge, țap bătrân și amărât! Pământul acesta e al meu!

Hseth nu se uita la Kissen sau la familia ei. Nu tresărea la țipetele lor. Străpunse tavanul ca un harapnic de foc și acoperișul se prăbuși.

Kissen clipi. Pârjol negru. Apoi lumină. Apoi durere. Cușca se sfărâmă sub grinzile grele. Mell încetase să mai țipe. Fata clipi iarăși. Tatăl ei era acolo, eliberat din frânghii. Pe ea o durea capul. Gura îi era plină de cenușă.

— Tată... icni ea.

Bern îndepărta sfărâmăturile de pe Kissen, dar nu reușea să ridice metalul deformat care se îngropase în piciorul ei drept, fărâmându-l mai jos de genunchi. Ea era prinsă în capcană prin carne și oase. Avea să moară; putea să vadă asta în ochii tatei.

— Va fi bine, Kissen, zise el, minţind aşa cum făcuse mama mai devreme, cu vocea blândă pe care Osidisen o admira. Îi mângâie părul ca şi cum ar fi pregătit-o de culcare. Fii curajoasă, dragostea mea, fiica mea.

— Fugi, tată, spuse ea, înăbuşind un suspin de frică. Te rog.

— Nu plânge, Kissen, zise el. E mai bine aşa.

Durere. Durere orbitoare, atroce, care sfredeli piciorul lui Kissen. Ea zbieră, însă fumul îi îndesă zgomotul înapoi pe gât. Tata ţinea în mâini o bucată de metal portocaliu de fierbinte, care sfârâia sub sângele proaspăt al amândurora. El ridică mult bucata aceea de metal.

— Piciorul în schimbul siguranţei, Osidisen! răcni bărbatul. Te implor, salvează-o din locul ăsta în schimbul lui – carnea, sângele şi oasele ei, zămislite de mine.

Mai coborî o dată bucata de metal şi o *răsuci.*

Kissen zbieră din nou, iar durerea o devoră mai iute decât focul. Dar tatăl ei nu terminase. Fata văzu în faţa ochilor negru, apoi alb. Când îşi reveni, tata o târa din dărâmături, lăsându-i în urmă partea de jos a piciorului. Funingine îi acoperea faţa, brăzdată de lacrimile ce i se adunau în barbă.

Apoi ea văzu marea sub pereţii lor sfărâmaţi. Furioasă, neputincioasă, izbind în poalele falezei. Izul sărat suia de jos. Înţepătura sa o trezise pe Kissen pentru o clipă. Valurile prindeau fiecare bucată de lemn ce cădea din casă şi o spulberau.

— Viaţa mea, Osidisen! strigă tatăl ei. Viaţa mea pentru viaţa ei, ultimul lucru pe care-l voi cere vreodată!

— Nu! gemu Kissen, abia conştientă.

— Asta mi-o datorezi! Iubitul meu, prietenul meu. I-o datorezi acum ei. Viaţa mea pentru viaţa lui Kissen!

Marea se ridică, trăgând de faleză ca şi cum ar fi vrut să ajungă la el. Chipul lui Osidisen se înălţă din valuri, cu ochii la fel de negri ca adâncurile. Pentru o clipă, Kissen speră că-l va refuza, că-l va salva în schimb pe tatăl ei.

Dar zeii iubesc martirii.

El încuviinţă din cap.

Kissen încercă să se zbată. Nu voia făgăduiala unui zeu, ci pe tatăl ei, pe mama ei, pe Tidean, pe Lunsen şi pe Mell. Îşi dorea familia ei. Tata o strânse pentru ultima oară la piept şi-i zgârie faţa cu barba când o sărută.

— Te iubesc, spuse el şi o aruncă în mare.

LUARE AMINTE PENTRU
TOȚI CETĂȚENII DIN MIDDREN

DIN ORDINUL

REGELUI ARREN
AL DOILEA

EROUL BLENRADENULUI, SOARELE STRĂLUCITOR AL APUSULUI, ACUM ÎN AL TREILEA AN AL DOMNIEI SALE,

După ce a salvat țara noastră din războiul zeilor

VENERAREA ZEILOR
ESTE INTERZISĂ ÎN INTERIORUL
HOTARELOR MIDDRENULUI.

Această lege se aplică de la hotarul de NORD-EST cu PERICULOASELE ȚINUTURI TALICIANE până la PASAJUL MARITIM APUSEAN și INSULELE NEGOȚULUI.

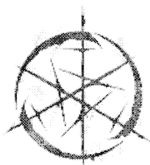
ADĂPOSTIREA DE SANCTUARE, TOTEMURI, TALISMANE și SIMBOLURI asociate cu orice ZEU numit este PEDEPSITĂ PRIN LEGE.	PELERINAJELE la LOCURI SFINTE se vor solda cu AMENDĂ, ÎNCHISOARE și BICIUIREA PUBLICĂ a NECREDINCIOASELOR voastre PICIOARE.

VEIGA, UCIGAȘII DE ZEI, ACȚIONEAZĂ
ACUM ÎN NUMELE REGELUI.

Dacă VEDEȚI sau SUSPECTAȚI un SANCTUAR, un ZEU sau un CĂLCĂTOR DE LEGI, ÎNȘTIINȚAȚI JEȚURILE LOCALE.

CAPITOLUL I
KISSEN

Era greu să ucizi un zeu în elementul său. Kissen își amintea asta cu fiecare mizerabil de pas pe care îl făcea pe pantele abrupte din apusul mijlocului Middrenului, cândva vecinul mai puternic al Taliciei. Asta până când pierduse Blenraden, orașul negustoresc din răsărit, și jumătate din locuitorii săi, din cauza zeilor gâlcevitori. Fusese îngrozitor pentru Middren, dar bine pentru pungile cu monede ale deicizilor ca Kissen.

Dimineața, aerul era apăsător și răcoros; Middren abia începuse să se scuture din strânsoarea iernii. Deși piciorul ei drept era făurit pentru drumeții și-și legase de două ori genunchiul, femeia putea deja să simtă cum se formează bășici acolo unde proteza îi întâlnea carnea, care aveau s-o chinuie enorm mai târziu.

Drumul îngust prin pădure era plin de noroi și gheață pe jumătate formată, dar Kissen putea să deslușească forma unei tălpi în mușchi aici, o piatră întoarsă acolo, ba chiar și picături de sânge pe alocuri, care îi spuneau că se găsea pe drumul cel bun; acesta era genul de drum pe care oamenii se rugau.

În ciuda abilităților ei de citire a urmelor, soarele se înălțase pe jumătate, când găsi semnul: o linie de pietre albe la marginea potecii, unde terenul se întindea neted până la un pârâu din apropiere; un prag. Își îndreptă umerii și inspiră adânc. Poate că ar fi putut-o atrage pe zeița aceasta la un altar mai mic, dar așa ceva ar fi presupus timp și răbdare. Ea nu avea nici una, nici alta.

Apoi păși peste linie.

Sunetele se schimbară. Dispărură cântecul păsărilor dimineții și mirosul de frunze și de resturi vegetale putrezite. În schimb, auzea clipocit de apă, percepea adâncime și piatră rece și adulmeca în aer urme slabe de tămâie... și sânge.

Era mai greu să distrugi un zeu decât să începi unul. Chiar şi o zeiţă de curând născută ca aceasta, în vârstă de numai câţiva ani. Şi mai greu era s-o ispiteşti cu o monedă sau cu o mărgea, când căpătase gustul sacrificiilor.

Mirosul de tămâie spori pe măsură ce Kissen cobori cu grijă spre apă. Zeiţa ştia că ea se afla aici. Se opri pe pietrele de pe mal, acceptând durerea picioarelor, frigul dimineţii şi înţepăturile ascuţite ale băşicilor. Nu-şi scoase sabia, nu încă. Pârâul nu era adânc, totuşi curentul era puternic, spumegând alb de la cascada cea mai apropiată.

Aerul se răci.

Nu eşti binevenită aici, deicido. Graiul-minţii zeilor era mai rău decât un ac înfipt în ţeastă. Îl simţeai ca pe o sfâşiere a minţii, o invazie.

— Ai fost lacomă, Ennerast, rosti Kissen.

Aerul şuieră. Numele au putere, iar zeii simţeau smucirea puterii numelor ca pe un cârlig în branhii, care-i aducea la vedere. Totuşi, Ennerast nu intenţiona să se lase ademenită să iasă doar de rostirea numelui său.

A fost doar puţin sânge, spuse ea, *doar un viţel sau doi. Nimic din vlăstarele oamenilor.*

— Haide – i-ai înfometat până când ţi l-au dat, spuse Kissen, aruncându-şi ochii în jur şi cercetând împrejurimile. Ai lăsat apele lor să se îmbolnăvească. Le-ai târât copiii şi bătrânii până la malurile tale şi le-ai ameninţat vieţile.

Din locul unde se afla acum nu prea avea avantaje. Pârâul îi lingea cizmele.

Cu adevărat, Jeţul local ar fi trebuit să ceară o veiga mai devreme. Niciun conducător respectabil al unei aşezări de mărimea lui Ennerton n-ar fi trebuit să lase un zeu să trăiască suficient de mult pentru a deveni atât de puternic. Deşi altarele erau interzise, zeii continuau să apară. Ei erau făpturi de putere, spirite, cărora li se dădea viaţă şi voinţă prin dragostea şi frica oamenilor, până deveneau suficient de puternici ca să manipuleze. Oamenii erau creaturi prosteşti, iar zeii erau cruzi.

— Le-ai făcut rău, zise Kissen.

Apele de la picioarele ei se opriseră din curgere, iar acum se roteau şi se învolburau lângă mal.

Este ceea ce mi se cuvine. Eu sunt o zeiţă.

— Ha! râse Kissen fără haz. Tu te hrăneşti cu cei speriaţi, Ennerast.

Eşti un şobolan, iar eu sunt vânătorul tău.

Băgă mâna în mantia din lână ce fusese impermeabilizată cu ceară şi trecu degetele peste buzunarele cu relicve şi totemuri, unelte şi tămâie, instrumentele meseriei sale. Găsi ceea ce căuta după crestăturile mici de pe sticlă şi înfipse unghia sub dop, slăbindu-l. Înăuntru se afla o fâşiuţă de piele, inscripţionată.

Aerul din jurul ei se încordă, nervos şi surescitat. Apa începu să spumege. *Ce este?*

Kissen nu putea simţi ce simţeau zeii: frică, speranţă, disperare; emoţii cu care le plăcea să se joace, însă de care nu le păsa. Pe de altă parte, ea ştia ce îi punea în mişcare, la ce tânjeau.

— Este o rugăciune, spuse ea, fără s-o scoată.

O vreau.

— Este rugăciunea unui tânăr dintr-un sat îndepărtat. Kissen atinse uşor dopul cu degetul mare. El vrea să fie salvat de secetă şi de incendiile din pădurile lui, să-şi salveze culturile şi animalele. E disperat după apă.

Dă-mi-o.

— El făgăduieşte orice, Ennerast. Kissen zâmbi. Orice.

E a mea.

Apele se înălţară, răsucindu-se într-un torent verde ce se transformă într-un cap neted ca piatra, cu braţele acoperite de buruieni groase. În centrul său, într-un trunchi de apă curgătoare, se afla o masă întunecată: o inimă de sânge. Ea se întinse către Kissen, care se încordă pe picioare şi-şi scoase sabia cu o singură mişcare fluidă, retezându-i degetele. Ennerast ţipă şi se retrase, iar apa se reformă acolo unde carnea-de-pârâu fusese sfâşiată.

— Arde, rosti ea cu glas tare, mai degrabă surprinsă decât rănită.

Ochii îi erau plaţi şi cenuşii, ca nişte pietricele. Sabia era uşoară şi mai tare decât oţelul, durabilă, făcută din aliaj de fier şi minereu Bridhid, ca piciorul lui Kissen. Putea tăia printr-un zeu la fel cum ar fi tăiat printr-un om, de la cel mai mic zeu al lucrurilor pierdute până la marele zeu al războiului. O zeiţă ca Ennerast, recent apărută în pârâul acesta de munte, nu fusese până atunci rănită de o lamă din briddit.

Zeiţa îşi dezgoli dinţii din oase de peşte şi lovi malul de sub picioarele femeii. Acesta cedă, iar Kissen căzu în pârâu. Încercă să se ridice, dar buruieni i se înfăşurară în jurul încheieturilor şi o traseră mai adânc. Apa îi umplu gura şi nasul, căutându-i plămânii.

Kissen îşi târî sabia înainte, prin buruieni, şi înfipse lama în albia râului. Lovi o piatră şi se înţepeni. Ea trânti după aceea cu putere piciorul drept, câştigând ceva stabilitate. Smulse cu toată puterea sabia din apă, retezând curentul şi buruienile. Se ridică şi tăie braţul lui Ennerast, în timp ce zeiţa încerca s-o împingă sub apă.

Carnea lui Ennerast căzu într-o cascadă de apă. Ea ţipă, curentul slăbi odată cu distragerea atenţiei ei şi Kissen văzu ce căuta. În spatele cascadei sclipise un os, fluturase o panglică colorată, se întrezărise o piatră: altarul zeiţei pârâului. Ennerast nu era o zeiţă veche, cu atât de multe altare şi atât de multe rugăciuni, încât să poată călători prin lume după bunul plac, ea era nouă, chiar dacă se născuse în sălbăticie, şi avea nevoie de altarul ei pentru a trăi.

Nu-i lăsă timp să se reformeze, ci sări înainte, ridicând sabia ca să lovească.

Ennerast căzu în capcană. Se aruncă pentru a-şi proteja altarul, iar Kissen se întoarse în ultima clipă, se răsuci pe articulaţia genunchiului şi înfipse sabia în sus, tot mai sus.

Lama pătrunse prin trunchiul întunecat al lui Ennerast şi intră direct în masa de sânge din inima ei. Zeiţa răcni ca vuietul unui stăvilar ce se rupe. Înhăţă mâna în care Kissen ţinea sabia, strângând-o suficient de tare, încât să-i pârâie oasele.

— Te rog, spuse Ennerast. Lasă-mă să trăiesc, veiga – s-ar putea să mai ai nevoie de mine.

— Nu am nevoie de zei, rosti Kissen.

— Aşa spune cea cu făgăduiala lui Osidisen încă înfăşurată în jurul inimii.

Apa era o turnătoare de secrete; poveştile erau împărtăşite de la strop la cascadă, de la pârâiaş la mare. Nimic nu putea opri bârfa zeilor apei.

— Să ştii că te pot scăpa de ea, spuse Ennerast, aplecându-se peste sabie şi apropiindu-se mult de faţa lui Kissen. De făgăduială, de cicatrici, de amintire.

Atinse obrazul femeii.

— Zei mai puternici decât tine mi-au făcut oferte, zise Kissen, şi tot i-am ucis.

Ennerast şuieră.

— Atunci te blestem! strigă ea. Te...

Kissen spintecă cu sabia prin coasta zeiţei, născând o duhoare de

sânge şi apă rece, iar altarul din spatele cascadei se spulberă. Ennerast nu scoase niciun sunet în timp ce carnea îi reveni în curent şi se scufundă în pârâul Ennerun, eliberând-o pentru târgul şi satele pe care le adăpa, ca să înflorească ori să se ruineze. Dar reuşi o ultimă înţepătură în mintea femeii.

Când Middrenul va cădea în mâinile zeilor, cei ca tine vor muri primii.

Sunetele pârâului pieriră, iar mirosul dulce de tămâie dispăru iarăşi în lut şi umezeală. Cântecul păsărilor reveni.

Kissen se cutremură. Era udă până la os, totuşi nu-şi terminase treaba. Zeiţa era moartă, dar zeii se puteau întoarce. Altarul însemna amintirile ei, sacrificiile ei, ancora ei în lume.

Se apropie de altar. Era dărăpănat, totuşi nu complet distrus. Două cranii de animale se spărseseră. Majoritatea zeilor cereau sacrificii animale înaintea celor umane. Kissen le strânse şi le aruncă în pădure să putrezească. Tămâia se fărâmiţase, dar cenuşa rămăsese. Turnă o parte într-un şip din sticlă, iar restul îl azvârli în apă. Multe dintre celelalte ofrande aduse lui Ennerast erau încă intacte. Suficient s-o readucă la viaţă, dacă rămâneau acolo. Ea păstră o fâşie de mătase ţesută manual, cu o rugăciune integrată în material şi sânge amestecat în fire. Părea o rugăminte pentru dragoste. Foarte ispititoare pentru un zeu. Puţine alte rugăciuni meritau păstrate. Îngrămădi rămăşiţele altarului şi le dădu foc, departe de apă şi în interiorul unui cerc din pietre. Rămase grijulie lângă rugul improvizat, până se transformă în cenuşă.

Mai păstră un singur obiect: un totem sculptat în calcar – un cap cu pometi înalţi şi ochi plaţi. Cam de mărimea palmei ei. Se crăpase pe mijloc când Ennerast murise, dar din el îşi luase forma zeiţa.

Kissen duhnea a abur, noroi şi fum de gudron când, în cele din urmă, îşi luă calul pe care-l lăsase la poalele cărării şi porni pe drumul lung de întoarcere spre oraşul Ennerton şi spre Jeţul care o chemase. Jeţurile erau intendenţi pompoşi numiţi în aşezări şi ţinuturi pentru a se ocupa de afacerile nobililor care le deţineau – Casa Craier, în acest caz. Lui Kissen nu-i păsa cine şi ce petic de ţărână deţinea; nu conta atât timp cât argintul era bun.

Bătu la uşa tribunalului. Femeia în vârstă care deschise o întâmpină cu o privire încruntată şi-şi frecă tatuajele de pe pielea măsliniu-închis.

— Voi, veiga, obişnuiaţi să folosiţi uşa din spate, rosti ea.

Kissen zâmbi, arătându-şi dintele de aur. Înainte de războiul pentru Blenraden, deicizii erau cu puţin mai mult decât asasini sau exterminatori. Kissen şi veiga care o instruise fuseseră plătiţi la negru.

— În zilele astea avem binecuvântarea regelui, zise ea. Sau vrei să te-mprieteneşti cu morţii din Blenraden?

Cealaltă se înroşi la faţă şi o lăsă pe uşă, iar Kissen îi trimise o bezea. În zilele astea, nu mai trebuia să pretindă că ocupaţia ei era un păcat.

Jeţul scria în registre în biroul său, la o masă grea din stejar, aşezată cu mândrie în faţa unui tablou cu ramă ţipătoare al regelui Arren. Ridică privirea bănuitor la intrarea ei şi cerceii de aramă din urechea stângă zornăiră, sclipind în lumina lămpii. Îi lăsaseră urme albastre pe lobul alburiu.

— S-a făptuit? întrebă el.

— Salut şi ţie, Jeţ Tessys, spuse Kissen. Crezusem că ţinuturile Craier sunt primitoare.

Tessys avea o faţă acră, de parcă ar fi fost călcată în picioare de prea multe ori.

— Voi avea nevoie de dovezi.

Părea încruntat din cauza asta. Dovada se afla în fumul care încă se ridica pe munte într-o zi ploioasă, din locul unde fusese altarul lui Ennerast. Dovada se afla în izul de furie care o înconjura pe femeie ca electricitatea statică a unei furtuni ce se stingea încet. Era lipsit de importanţă; oamenilor mici le plăcea să ţină în mână lucruri măreţe.

Kissen aşeză totemul din calcar crăpat al lui Ennerast pe masa Jeţului. Acesta ar fi ştiut prea bine că nu putea proveni decât dintr-un altar. Jeţul se holbă la el, speriat.

— Distruge-l, continuă femeia, scoţându-şi din buzunarul mantiei documentele veiga învelite în piele şi împingându-le pe masă. Şi alungă-ţi îngrijorarea din inimă, altfel va reveni înainte de iarnă.

El o privi iritat, apoi se uită la documente şi frecă între degete pana de scris.

— Ai spus c-ai omorât-o.

— Zeii sunt paraziţi. Vor veni din nou, dacă există teamă cu care să se hrănească.

O Ennerast renăscută ar fi urmat în cele din urmă acelaşi drum, chiar şi fără amintirile altarului ei. Toţi zeii aveau aceleaşi pofte: de iubire, de sacrificiu, de sânge.

Jeţul pufni. Putea Kissen să-l denunţe pentru că nu încercase să

distrugă mai devreme altarul lui Ennerast? El s-ar fi putut alege cu o amendă însemnată, dacă nu chiar cu pierderea unui deget. Poate că ar fi trebuit s-o facă, dar asta n-ar fi schimbat firea bărbatului. Zeii se nășteau din rugăciunile oamenilor și nimeni nu voia să fie de partea lor rea. Dacă ea ar fi bârfit celui mai apropiat cavaler de fiecare dată când cineva avea nevoie de un veiga, ar fi rămas în scurt timp fără lucru.

Jeţul scoase din sertar un sigiliu și o pungă cu arginţi. Tușiera îi era deja umedă, așa că apăsă sigiliul pe ea, apoi pe hârtiile ei, în simbolul cu trei vârfuri al veiga. Kissen luă mai întâi punga și o cântări în palmă. Poate că n-avea să-l denunţe, dar tot îi ceruse un bonus.

— Acum du-te, spuse el, împingându-i documentele pe masă și făcându-i semn să plece, fără s-o poată privi deschis în ochi.

— N-ai alte însărcinări pe care mi le-ai putea încredința? întrebă Kissen.

De ce nu?

— Aici nu mai sunt alte probleme cu zei, zise Jeţul cu un zâmbet silit. Dacă va fi nevoie, voi trimite vorbă la Jeţul tău local din Lesscia.

Femeia strânse din umeri și băgă punga în buzunar.

— N-ai de gând să păstrezi asta, nu? spuse ea, arătând totemul lui Ennerast.

Nu era o întrebare. Bărbatului îi era frică, nu doar de zeiţa moartă, ci și de adepţii ei. Aceștia ar fi căutat pe cineva pe care să-l învinovăţească, și Jeţul fusese cel care chemase un deicid. Poate că el avea să păstreze relicva; poate că avea să le îngăduie adepţilor aceia să-l mituiască pentru ea.

Ultimele cuvinte ale lui Ennerast reveniră în mintea ei. *Când Middrenul va cădea în mâinile zeilor...*

Kissen scoase sabia și, dintr-un șfichi al încheieturii, spulberă totemul. Jeţul sări înapoi când chipul lui Ennerast se nărui pe masă, lăsând o adâncitură mare și bucăţele albe împrăștiate peste tot.

— Cum îndrăznești... începu el, dar amuţi când Kissen îi aruncă un zâmbet cu dintele de aur și privi portretul regelui atârnat în spatele mesei sale.

Piciorul lui Arren se odihnea pe capul unui cerb și soarele răsărea în spatele său deasupra orașului în flăcări. Indiferent ce credeau târgoveţii, el trebuia să se supună cuvântului regelui. Jeţul își înghiţi mânia.

— Mulţumesc, rosti el printre dinţii încleștaţi.

Kissen ieşi din tribunal, încercând să-şi alunge cuvintele acelea din minte. Marii zei fuseseră risipiţi, vânătoarea lor se dispersase, războiul lor din Middren se încheiase de mult. Cuvintele lui Ennerast nu însemnau nimic, ci fuseseră doar ultima suflare, disperată, a unei zeiţe muribunde.

Femeia îşi atinse o mână de piept, acolo unde, în scrisul-de-mare, făgăduiala lui Osidisen, sacrificiul tatălui ei, încă îi apăsa inima.

CAPITOLUL II
INARA

Inara Craier își ținu respirația când căruța din lemn în care se ascundea se opri greoi. În ziua aceasta se duceau întotdeauna lemne în Ennerton, deși ea nu avea nicio idee despre locul unde erau livrate. Îl strânse la piept pe sub vestă pe Skedi, companionul ei blănos, și trase cu ochiul prin prelata coviltirului. Se opriseră în fața unei porți mari, pe o stradă cu caldarâm, animată. Înăuntru, bărbați se antrenau cu săbii și scuturi în curtea umedă; toți purtau culorile albastru și cenușiu-deschis ale Casei Craier. Deasupra porții era un însemn cu trei copaci peste care zbura o pasăre. Heraldica mamei ei: Lessa Craier, conducătoarea Casei. Aceasta trebuie să fie un fel de cazarmă.

— Respiră adânc, își spuse Inara, retrăgându-se de lângă prelată, iar șoapta îi ieși din gură în ceață. Respiră adânc.

Ea nu fusese niciodată în Ennerton. De fapt, nu ieșise niciodată de pe domeniile conacului Craier, nici măcar o dată în cei doisprezece ani de viață. Locul părea urât mirositor și zgomotos. Și luminos. Prea luminos, cu prea multe culori.

E destul de zgomotos ca să nu fim observați, spuse companionul ei. *Fă ce ți-am arătat, lasă culorile să plece.*

Inara înghiți nodul care i se pusese în gât și lunecă afară din căruță pe partea sa laterală. Mama ei era curajoasă, încrezătoare, puternică. Inara trebuia să fie la fel, pentru mama ei. Pentru Skedi.

Nimeni n-o privi când se îndepărtă de căruță, pentru că erau preocupați de treburile lor: cărau, munceau, strigau, râdeau. Culorile îi înconjurau pe toți din Ennerton ca un nor de lumină, căzându-le din mâini, unduindu-se în jurul umerilor, dansând deasupra capetelor. Un caleidoscop mișcător și inconstant, care clipea și dispărea, pâlpâia ca fulgerul, apoi se întuneca. Inara inspiră adânc. Doar ea și Skedi puteau zări culorile; pentru a vedea fețele oamenilor de pe stradă, ea trebuia

să se uite prin culori. Strălucirea se estompă în fundal.

Nu fugi, spuse micuțul ei prieten, strecurându-se în mâneca fetei, pentru a se piti în îndoitura cotului. *Doar mergi, mergi fără grabă.*

Inara aproape că se ciocni „fără grabă” de o femeie ce tocmai ieșea cu spatele prin ușa cea mai apropiată, purtând pe umeri o capră moartă, legată cu picioarele de bățul de pe umerii ei.

— Scuze! spuse ea.

— Păstrează-ți scuzele, proastă mică, replică femeia, ocolind-o.

Culorile ei izbucniră portocalii și agresiv. Inara simți că i se oprește răsuflarea..

Continuă. Sunt doar emoțiile lor, nu-ți pot face rău.

Fata își strânse mantia în jurul trupului. Skedi avea dreptate, de acum ar fi trebuit să se obișnuiască cu culorile ce înfloreau slab în jurul servitorilor din gospodăria Craier sau al muncitorilor care se ocupau de livezi, de pământuri și de vite. Ea le putuse vedea după ce venise Skedi la ea, sau la scurt timp după aceea. Cinci ani de culori și de secrete.

Era o noapte rece de primăvară, fiindcă gerul iernii încă persista, așa că fata ieșise într-o jachetă căptușită și o mantie de călătorie, cu o basma acoperindu-i părul. Era singura îmbrăcată așa gros. Aici, în oraș, la câteva ore de mers cu căruța de casă, aerul era mai cald. Inara își strânse basmaua și plecă fruntea ca să nu fie recunoscută. Toți cei de aici se aflau sub ocrotirea mamei ei, însă nimeni nu o privi de două ori.

Inara se îndepărtă de cazarmă și se afundă imediat până la glezne într-o baltă cu măruntaie de la măcelăria din apropiere. Își trase piciorul afară, îl scutură și izbuti să țopăie de acolo, și în același timp să evite o cascadă puturoasă azvârlită printr-o fereastră de la etaj. Inima îi bubuia în piept. Asta era o prostie. O nebunie. Ea risca totul și nu știa unde să se ducă.

— ...veiga trebuie să rămână aici, Jeț Tessys?

Fata auzi un fragment de conversație purtată de doi bărbați ce treceau pe lângă ea. Cel care întrebase purta un guler strâns cu o panglică de mătase încrețită, iar celălalt avea o ureche plină cu inele de aramă. Straiele îi erau croite din lână fină și aveau nasturi din sidef. Era un om important.

— Știi că adepții lui Ennerast de pe deal vor dori scandal. E mai bine ca ea să plece.

— Este o femeie nepoliticoasă și orgolioasă și vrea ca noi toți să

știm asta, spuse bărbatul cu cercei de aramă.

Se părea că era Jețul orașului. Uneori, Inara își auzea mama vorbind despre el.

— Refuz să mai pierd măcar o clipă vorbind cu ea. În plus, am auzit că-i prea ocupată să flirteze cu ospătărița Rosalie. Bărbatul arătă spre taverna din apropiere, înconjurată de oameni ce sorbeau din căni aburinde care miroseau a vin fiert. Fii înțelept și du-te altundeva.

Celălalt nu părea în largul său.

— Și ce se va-ntâmpla dacă...

— Am plătit-o – rolul meu s-a terminat.

Inara văzu că taverna se numea „Voința regelui", iar însemnul ei era un soare deasupra unui oraș în flăcări. Blenraden. Bineînțeles. Fata își amintea doar momente din război pierdute în ceața copilăriei, însă niciun copil nu-și putea uita mama revenind acasă în zilele cele mai întunecate, rănită, cu inima frântă și tăcută.

Mai clară în mintea ei era ziua când se terminase. Avea nouă ani, iar ei desfăcuseră tot vinul și rachiul din pivnițe, și explodaseră focuri pe cer pentru bucuria servitorilor. Lady Craier o ținuse pe Inara aproape și strâns, însă fata avea deja secrete.

Acum vremurile bune pieriseră, iar secretele rămăseseră. Lessa Craier își petrecea majoritatea zilelor departe, în capitala Sakre, încercând să reintre în grațiile regelui Arren, după cum spuneau servitorii. Vizitele ei acasă erau scurte.

Își făcuse apariția chiar în dimineața aceea la mic-dejun, abia sosită de pe drum, cu părul împletit în cozi pe spate, și se ocupase numai de Inara, întrebând-o despre lecțiile ei, despre lecturi, despre tirul cu arcul, fără să-și trădeze oboseala.

Apoi venise un alergător. O femeie cu chip îngrijorat de la Jeț, tulburată s-o găsească pe lady acasă, sperând să lase doar un bilet în care să spună că o deicidă fusese trimisă să se ocupe de Ennerast, zeița pârâului local. Inara n-ar fi trebuit să audă. Ea ar fi trebuit să se facă ascunsă atunci când în casă venea cineva nou, și așa făcuse, însă de acum știa unde să se ascundă și totuși să audă.

O *deicidă.*

Deicizii erau rar văzuți prin părțile acestea, sau dacă fuseseră totuși văzuți, Inara nu auzise. Aceasta era ocazia ei. Prima lor șansă de libertate. Când avea să capete Skedi alta? Alergătoarea plecase, iar fata își făcuse curaj.

Mama se afla în biroul ei, examinând cu atenţie o scrisoare şi scriindu-i un răspuns. Mirosul de lămâi plutea în aer, un iz strălucitor de citrice. În zilele acestea, toate scrisorile pe care le scria mama aveau parfum de lămâi.

— Da, Ina, spuse lady Craier, zărind-o, şi dădu la o parte scrisoarea pe care o citea.

Nu înainte ca fata să întrevadă un simbol scris cu tuş maro, asemănător unei crengi de copac. Mama părea încordată şi îngrijorată, dar, spre deosebire de majoritatea oamenilor, culorile îi erau ascunse. Pe masă ardea o lumânare, deşi era ziuă.

Inara înghiţi un nod. Skedi i se pitise în buzunar, iar ea băgă mâna acolo, pentru ca el s-o apese cu nasul.

— Vreau să vorbesc cu tine despre zei.

Culoarea ce izbucni din mama ei fu scurtă. O despicătură gri-alburie, ca fulgerul. Dispăru, totuşi nu înainte ca Inara să înţeleagă ce însemna: panică.

— Nu, spuse lady Craier. Tu nu vei vorbi despre zei, Inara, este periculos.

— Mamă, e important.

Dorea să-i spună despre Skedi şi despre culori, să-i explice de ce păstrase secretul atât timp. Poate că, dacă i-ar fi explicat, mama ar fi dus-o s-o vadă pe deicidă din oraş; poate că aceea ar fi avut răspunsuri.

— Vei înţelege într-o bună zi.

— Dar...

— Ajunge.

Furia străfulgera în jurul ei, însă apoi mama se apropie şi aranjă cu blândeţe o buclă rătăcită după urechea Inarei, aşa cum făcuse când fata era mică. Mâinile Lessei erau maro-auriu închis, pe când pielea Inarei era mai albă, părul Lessei era negru şi drept, în vreme ce al Inarei era şaten şi creţ. Semăna cu tatăl ei, spusese Lessa, deşi nu intrase niciodată în amănunte.

— Vorbesc serios. Şterge-ţi asta din minte, scumpa mea. Te rog. Fă-o pentru mine, da?

Se ridicase în picioare şi umerii ei opreau lumina ce pătrundea pe fereastră. Lessa stătea foarte puţin pe acasă, iar când era prezentă, n-o asculta. Nici măcar nu încerca. Erau prea diferite. Inara trebuia să facă asta singură.

Minte-o, îi spusese atunci Skedi.

Aşa că Inara o minţise.

— Da, mamă.

Acum, fata se strecură în tavernă. Aerul era înţesat de fumul şi căldura focurilor, şi duhnea a sudoare, câini şi oţet. Cei care beau aici erau în mare parte localnici. Inara îşi dădea seama după straiele din lână sau bumbac vopsit, în croieli asemănătoare cu cele pe care le purtau servitorii. Unele, cele mai bogate, erau împodobite cu fire colorate, cusute în modele fanteziste. Existau şi alţii în veşminte de călătorie: lână şi piele, şi cizme groase. Acesta era un târg, Inara o ştia de la tutorele ei, şi pe aici treceau mulţi.

Deşi primise o educaţie ce ocolise asemenea subiecte, o recunoscu imediat pe veiga. Era aşezată la o masă şi purta un strai din piele ce părea suficient de tare pentru a fi folosit ca armură, totuşi decoltat la gât, astfel încât în partea de sus a pieptului se vedea un tatuaj în spirală. Nimeni n-o putea confunda cu un negustor sau cu un fermier. Arăta a taliciană – cu pielea deschisă la culoare şi pistruiată, iar părul castaniu-roşcat, tuns scurt în jurul urechilor şi legat cu şireturi grosolan împletite şi o bentiţă din piele.

Veiga pălăvrăgea cu ospătăriţa şi, în timp ce zâmbea, lumina străluci pe conturul albicios al unei cicatrici ca o pânză de păianjen, ţesută de la ochiul ei stâng până la bărbie. Inara simţi un fior pe şira spinării. Ea văzuse aşa ceva doar în pergamente şi în cărţi: un blestem mort.

Un blestem însemna că ea rănise atât de rău pe cineva, încât acesta făcuse o înţelegere cu un zeu pentru un blestem. Ori asta, ori mâniase atât de mult un zeu, încât acesta îşi pusese pe ea însemnul negru al puterii sale fără rugăciunea sau sacrificiul altcuiva. Un blestem mort însemna că veiga îl omorâse pe zeu sau îi spulberase cumva voinţa, transformând semnul în alb ca pe un os decolorat la soare.

Poate că nu-i o idee bună, spuse Skedi.

— A fost ideea ta, şopti Inara.

El o ajutase să se ducă la culcare mai devreme, deşi mama abia observase, şi să iasă apoi din conac sub nasul tuturor. Fusese entuziasmat să scape de pe domeniu, să iasă în lume, dar acum, când o văzuse pe deicidă, se temea. Oare ar fi trebuit să se teamă şi ea?

Veiga prinse mâna ospătăriţei şi o sărută pe încheietură. Un gest blând, un gest uman. Ospătăriţa zâmbi şi se aplecă să-i umple cana cu bere, folosindu-se de mişcare pentru a-i şopti ceva la ureche. Zâmbetul lui veiga fu larg, iar ochii de taliciană suri ca marea scăpărară

neastâmpăraţi. Inara nu putea să-i vadă culorile emoţiilor, aşa cum nu putea să le vadă nici pe ale mamei, de aceea trebuia să-i citească faţa, pentru a-i ghici gândurile.

Un grup aflat mai departe în tavernă strigă după ospătăriţă, fluturându-şi agresiv cănile şi bătându-le de masă. Culorile lor erau uşor de desluşit – şofran înţepător şi roz sărat. Nu le plăcea s-o vadă pe veiga flirtând cu cea care trebuia să-i servească. Ospătăriţa îşi retrase mâna, zăbovind doar atât cât s-o atingă pe veiga pe bărbie, şi se duse să le umple cănile.

Inara era aici acum, nu mai exista cale de întoarcere, aşa că folosi momentul ca pe o invitaţie.

Ai grijă, spuse Skedi.

Ea se aşeză pe scaunul din faţa deicidei şi aşteptă.

Veiga se uită la ea peste marginea cănii în timp ce sorbi prelung. În faţa ei se afla o farfurie cu firimituri şi oase curăţate de carne. Stomacul Inarei ghiorţăi. Ora ei de culcare trecuse de mult şi fusese prea agitată ca să mănânce în timp ce-şi plănuise călătoria secretă. Nu conta, avea să mănânce când ajungea acasă. Dacă nu avea necazuri *prea* mari.

Scrâşni din dinţi. Asta era o problemă pentru mai târziu. Problema de acum o reprezenta femeia din faţa ei, al cărei blestem frânt părea şi mai ucigător de aproape. Mâinile îi străluceau, de asemenea, de cicatrici, arsuri vechi, care-i făceau pielea noduroasă.

— Ce vrei? întrebă deicida.

Inara clipi, oarecum surprinsă că fusese interpelată, şi încă atât de grosolan. Simţi cum gura i se usucă de emoţie.

— Eşti o deicidă, nu-i aşa? începu ea. Veiga ridică o sprânceană şi nu spuse nimic. O alergătoare a spus că ai venit s-o ucizi pe Ennerast, cea care înfometa râul pentru sânge.

— Şi de ce i-ar păsa unei fetiţe nobile?

Inara se înroşi. Îşi acoperise părul şi purta straiele de călărie cele mai simple şi mai călduroase. Crezuse că era îmbrăcată la fel ca servitorii... Cum ştiuse veiga?

— Nu sunt o nobilă.

— Bine. Veiga ridică din umeri, arătând în mod clar că nu-i păsa câtuşi de puţin. Orice ai fi, dispari, *liln.*

Liln, un cuvânt talician care însemna „micuţo”. Accentul deicidei era middren, dar avea ceva din legănatul rotund şi gros al Taliciei, ca nişte pietre cândva ascuţite de sub apă, care fuseseră tocite de mare.

Nu-i spune adevărul.

— Mă numesc Ina. Am nevoie de ajutorul tău.

— Atunci adresează-te garnizoanei. Veiga se bătu cu pumnul în piept și râgâi. Nu sunt lefegiu și nici dădacă.

— Ei nu mă pot ajuta, spuse Inara, încercând să-și ascundă dezgustul, nu pentru asta.

O hărmălaie izbucni lângă foc, când doi meseni începură să-și măsoare forța brațelor, iar oamenii porniră să parieze folosind așchii de argint. Ospătărița trecu din nou pe lângă ele, deranjată de tărăboi.

— Rosalie! o strigă Kissen.

— Da, veiga? spuse ea, zâmbind.

Inara fu aproape ușurată de flirtul lor; o făcea pe deicidă să pară mai umană.

— Îmi aduci un vin, te rog? Adu-ți și tu un pahar și scapă-mă de copila asta.

Fata se chirci când veiga făcu un gest către ea.

— Cărui nobil îi aparține? Lui Craier?

Rosalie o privi cu atenție și inima fetei se prăbuși, dar culorile ospătăriței erau reci și cenușii: nicio recunoaștere, nicio surpriză.

— Pe aici nu sunt copii nobili, spuse ea. Lady Craier nu are copii acum, iar familia s-a înstrăinat. Probabil că-i fiica vreunui negustor.

Inarei îi luă o clipă să-și înghită protestul mândru. Ea era moștenitoarea domeniilor Craier. Poate că cei din Ennerton nu erau angajați direct de lady Craier, dar ar fi trebuit măcar să știe că Inara exista. Și ce însemna „acum"? Skedi o împinse cu capul.

Mai bine să fii enervată decât prinsă.

De aceea, Inara rămase tăcută, în timp ce Rosalie îi făcea cu ochiul lui veiga.

— O să-ți aduc vin când o să fiu pregătită, spuse ea.

— Dacă nu-ți fac probleme.

Veiga arătă din cap spre grupul care le despărțise ultima dată.

— Ah, ei nu fac niciun rău, răspunse Rosalie, doar că au obiceiurile lor. Dacă eu vreau să mă hârjonesc cu o veiga, pot să-și țină obiceiurile pentru ei.

Kissen zâmbi larg.

— Mă bucur atunci că am decis să rămân peste noapte.

Rosalie plecă și Inara se sătură să fie ignorată cu desăvârșire. Suportase destule din partea mamei.

— Tu ştii despre zei, da?

Deicida suspină.

— Dacă eşti în căutarea unui preot sau a unui învăţat, eu nu sunt nici una, nici alta.

Spera în mod vădit ca Inara să dispară.

— Nu, eu...

Inara îşi coborî vocea. Voia să-i dovedească deicidei că se înşela, că merită să fie ascultată. Ultimul lucru pe care îl doreau ea şi Skedi era să fie prinse de cei din Ennerton – fata nu trebuia să pomenească numele mamei, însă treaba acestei femei era s-o ajute.

— Am o problemă cu un zeu.

Privirea lui veiga se ascuţi asupra ei, neîncrezătoare, iar Inara îi întrezări caninul auriu, când păru gata să râdă. Fata se încruntă.

— Ieşi afară, Skediceth, spuse ea.

Nu am convenit aşa ceva, protestă el.

— Te rog. Pentru mine.

Skedi se târî prin mâneca ei. *Nu-mi place asta deloc.*

Indiferent la ce se aştepta deicida, nu puteau fi faţa de iepure şi cornițele zeului de mărimea unei veveriţe care scoase nasul din manşeta Inarei, cu aripile sale cu pene lipite strâns pe spate. Skedi arăta ca o încrucişare între un iepure, o căprioară şi o pasăre.

Într-o clipită, un cuţit apăru în mâna lui veiga. Skedi se reduse la dimensiunea unui şoarece şi fugi înapoi în mâneca Inarei, iar lama se înfundă în lemnul mesei.

— Nu-l răni! spuse fata, smucindu-şi mâna înapoi la piept şi legănându-l pe Skedi care tremura.

Metalul pumnalului avea o culoare cenuşie mai mată decât fierul. Briddit. Ea îl mai văzuse în odăile mamei: sabia pe care o adusese din război era din briddit. L-ar fi putut ucide pe Skedi într-o clipă.

— Unde-i altarul lui? întrebă veiga.

Unul sau doi muşterii priviră spre ele, dar taverna zgomotoasă îşi văzu mai departe de treburi. Inara îşi muşcă buza.

— Răspunde-mi, fată!

— Nu-mi porunceşti tu mie, rosti Inara pe tonul mamei.

Deicida nu fii impresionată, totuşi ei aveau nevoie de ea. Amândoi.

— Nu are altar, cedă Inara.

— Toţi zeii au altare. Până şi cei sălbatici.

Veiga smulse pumnalul din masă.

— De ce crezi că mă aflu aici? şuieră Inara, privind în jur.

Ea şi Skedi petrecuseră mult timp ascunzându-se, sperând, furişându-se, căutând. Deicida îşi morfoli interiorul obrazului şi se lăsă pe spate.

— A apărut pur şi simplu, urmă fata. Acum cinci ani. Este... legat de mine, cumva.

Inara abia dacă fusese destul de mare ca să tragă cu arcul, dar într-o dimineaţă se trezise în pat cu un zeu mic, care nu se putea îndepărta cu mai mult de douăzeci de paşi de ea. Dacă încercau, îi durea pe amândoi.

— Şi nu putem spune nimănui, pentru că voi fi arestată, adăugă Inara. Sau mama va fi arestată, iar el va fi ucis. Nu-i vina lui – el nu-şi aminteşte ce s-a întâmplat.

— Şi ce te face să crezi că eu nu voi pune să fii arestată şi că n-o să-ţi omor şoricelul pentru arginţi?

Inara simţi că i se opreşte răsuflarea. Nu, asta era exact ceea ce nu-şi doreau şi nici măcar nu-i spusese lui veiga despre culorile pe care le vedea. Ce ar fi făcut atunci deicida? Ar fi ucis-o şi pe ea? Oare totul fusese în zadar? Oare nu făcuse altceva decât să înrăutăţească totul?

Să fugim, spuse Skedi în mintea Inarei. Nu puteau să fugă; ar fi fost prinşi ori s-ar fi întors exact de unde porniseră.

— Pentru că, zise Inara, am citit tot ce există în biblioteca noastră şi n-am găsit nimic despre zei fără altare sau despre motivul pentru care suntem legaţi laolaltă. Pentru că nu-i vina lui că trăieşte, dar eu încerc să fac ceea ce trebuie şi să-l las să plece fără să-mi bag familia în bucluc. Pentru că, dacă am avea alte opţiuni, nu am sta în faţa unei veiga nepoliticoase şi urât mirositoare, cerându-i ajutorul.

Ochii deicidei se îngustară, dar, înainte ca ea să poată răspunde, din uşa tavernei se auzi un strigăt:

— Uite-o!

Inara se întoarse şi văzu un băiat cu o arbaletă grosolană, pe care niciun armurier n-ar fi vândut-o de ruşine. O îndreptase direct spre deicidă.

— Rahat, spuse veiga, în timp ce Skedi se ascunse mai adânc în fustele Inarei.

Cu o mână, deicida ridică scaunul de lângă ea şi-l puse în faţa Inarei. Scaunul se zgudui, când săgeata se înfipse cu zgomot surd în lemnul său, la o palmă de chipul fetei.

— Hei! strigă Rosalie. Nu în...

— Mori, deicido! Pentru Ennerast!

Pe uşa laterală a tavernei năvăliră alţi trei oameni, dintre care unul ţinea în mână un topor de pădurar.

Deicida răsuci cuţitul, îl prinse de lamă, şi-l azvârli, aşa cum ar fi aruncat o piatră pe suprafaţa unui lac. Mânerul său îl lovi pe pădurar în ochi şi bărbatul se prăbuşi, iar toporul îi căzu pe piept. Cu lama în sus. Avusese noroc. Inara fu smucită de guler şi ţipă de surprindere, când veiga o târî de pe scaun şi o împinse cu putere, trimiţând-o în colţul de lângă fereastră, departe de haos.

Veiga înaintă doi paşi pe podea şi roti scaunul, izbindu-l în ceafă pe băiatul cu arbaleta, care se nărui pe podea. Femeia de lângă el avea un topor mai mic şi strigă răsunător când îl ridică, însă deicida o lovi cu scaunul direct în falcă şi după aceea i-l înfipse în stomac.

Nu-l observase pe al patrulea flăcău, care se strecurase înapoia ei.

— Atenţie! strigă Inara.

Băiatul repezi o coasă pe care o scurtase şi o îndreptase, transformând-o într-o armă, în piciorul drept al lui veiga. Se auzi un bufnet înfundat şi oribil.

Deicida nu se clătină, ci-l izbi cu scaunul în genunchi. Picioarele flăcăului se înmuiară, iar ea îşi trase sabia de la brâu şi-i lipi vârful de gâtul lui. Lama era neagră – tot briddit. Mărul lui Adam făcu un salt scurt în gâtul slăbănog.

— Dă-i drumul, spuse el şi vocea, pe jumătate frântă, scârţâi ca o roată neunsă. Ai ucis-o pe zeiţa noastră, aşa că poţi la fel de bine să m-omori şi pe mine.

Inara simţi că i se opreşte răsuflarea. Veiga n-ar fi făcut asta, nu? Skedi îi vorbi în minte:

Ea este prea periculoasă.

Deicida pufni.

— Eu nu omor oameni, zise ea şi retrase sabia.

Tânărul căzu pe spate şi ultima fărâmă de curaj îi cedă într-un val de lacrimi. Restul tavernei rămăsese nemişcat, aşteptând să se mai întâmple ceva.

Veiga ridică ochii spre Rosalie, care îi oferi o expresie îndurerată.

— E-n regulă, zise veiga cu un oftat. O să plec.

Nu-şi ceru scuze. Nu ea cauzase haosul de scaune şi mese sfărâmate.

Se întoarse la masă, cu pasul schimbat, dar aparent fără să sufere,

şi-şi luă desagii, apoi se uită în ochii Inarei. Fata nu ştia dacă să fie bucuroasă sau îngrozită că-şi amintise.

— Tu, i se adresă veiga, şi expresia de pe faţa ei putea arunca un blestem, vii cu mine.

Inara nu ştia ce să facă decât să o urmeze afară. Piaţa era pustie şi întunecată, soarele apusese, totuşi luna încă nu răsărise.

— Ce fel de zeu este? întrebă veiga.

— Un zeu al minciunilor nevinovate, spuse fata tremurând şi privind haosul din tavernă.

Skedi se ţinea strâns de încheietura ei.

— Minunat, răspunse deicida pe un ton plin de sarcasm. Bine. Vă duc pe tine şi pe parazitul ăla înapoi la părinţii tăi. Poţi să-mi spui Kissen.

CAPITOLUL III
ELOGAST

Lui Elogast îi plăcea să împăturească aluatul. O dată şi încă o dată, de două ori şi încă o dată. Acţiuni simple, absorbitoare. Îl linişteau, îi domoleau gândurile, îi alinau bătăile inimii zbuciumate.

Pâinea era ca o vietate: plăcută şi onestă. Căldura cuptorului, deschis pentru a elibera o parte din căldură, îi răsufla pe obraji, trezind la viaţă aerul plin de praf de drojdie. Era finalul unei zile de primăvară răcoroase, iar brutăria lui de pe şesurile din apusul Middrenului făcuse bani frumoşi.

Acum începea să se ocupe de pâinea ce urma să crească peste noapte şi să fie coaptă dimineaţa, iar în acelaşi timp se pregătea pentru muncitorii de seară, minerii ce intrau în schimb pentru a extrage argintul din filoanele din apropiere. Elogast lăsase întredeschisă jumătatea de sus a uşii bucătăriei, pentru a răcori odaia şi pentru a aduce înăuntru parfumul liliacului vecinului său în timp ce lucra. Plăceri mărunte, îşi spuse, în timp ce mâinile îşi urmau ritmul.

Pe zei, se plictisea!

O dată şi încă o dată, de două ori şi încă o dată, iar aluatul undui în timp ce-l rula prin făină pe blatul din lemn. Era mândria brutăriei lui, comandat special din lemn-de-fum irisian, din ţara mamelor sale, şi avea acelaşi brun frumos, întunecat şi cald ca pielea lui, iar făina albă de grâu ieşea în evidenţă pe ambele ca stelele sau ca zăpada. Blatul acesta era mai bun decât cel din bucătăriile înghesuite ale Citadelei din Sakre, palatul capitalei Middrenului, unde făcuse parte din alai. Şi mult mai bun decât pietrele plate şi ţărâna unui câmp de bătălie.

Degetele i se opriră, tremurând uşor, şi o durere apăsătoare îi strânse umărul şi pieptul. Respiră încet şi-şi băgă din nou mâinile în aluat, simţindu-i moliciunea, delicateţea. Valoarea. Durerea dispăru, apoi şi tremurul.

Elo acoperi aluatul şi-l puse în odaia rece ca să crească. Era o viaţă lentă. Ciudată. Abia împlinise treizeci de ani, însă lăsase sabia şi renunţase la onorurile pentru care se instruise de la nouă ani. După trei ani, tot nu simţea că s-ar fi obişnuit. Ca şi cum ar fi purtat armura altcuiva.

Acum începu să se ocupe de nameen, lipiile cu alune, seminţe şi ierburi. Alunele, uleiul şi cimbrul erau destul de uşor de procurat din livezile locale, dar condimentele irisiene erau mai scumpe în Middren: picanteria savuroasă a plantei zither şi crănţănitul seminţelor de benne prăjite. Mama lui, care încă trăia, îi trimitea pachete generoase atunci când putea. Lipiile îşi aveau originea tot din partea de miazănoapte a Irisiei, dar era o cină pentru muncitori destul de populară dincolo de Marea Negoţului. Elo perfecţionase reţeta la focurile din bivuacuri în timpul Războiului Zeilor. Fuseseră bune în dimineţile luminoase de lângă Blenraden, când soarele răsărea peste oraş şi turnurile sale sfărâmate. Dacă închidea ochii, mai putea să vadă turnurile şi pe prietenii săi, iar inima îl durea, sfâşiată între jale şi... dor. Regele Arren era doar prinţ pe atunci şi în lumina zorilor părea chiar mai tânăr decât el. Pe atunci, Elo nu crezuse că ceva le-ar putea schimba vreodată prietenia.

Un pas se auzi la uşă. Primul instinct al lui Elo fu, încă, să ducă o mână la cuţitul de la brâu, care nu mai era acolo.

Alt pas şi el văzu o străfulgerare de lumină pe peretele opus. O sabie.

Luă făcăleţul şi se răsuci, abătând sabia şi înfigând-o în blatul din lemn, apoi îl prinse de gât pe mânuitorul ei.

— Văd că nu ţi-ai pierdut îndemânarea, ser Elogast, rosti intrusul.

Elo îi dădu drumul. Regele Arren zâmbea larg, cu sabia îngropată în tăblia fină a blatului. Nu purta straie regeşti, ci jambiere din piele de oaie, o mantie din tuil căptuşită şi o cămaşă aspră din cânepă maro, pe care o furase probabil sau o cumpărase de la un muncitor.

— Văd că tot n-ai angajat străjeri suficient de buni ca să te oprească să te furişezi afară din palat, Arren.

Fusese o răutate din partea sa; inima lui Elo încă bătea repede. Totuşi, nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Îmi amintesc că nici tu nu te pricepeai prea bine să mă ţii închis, prietene. Ba chiar te-am convins întotdeauna să mi te alături.

Deşi vizitele lui erau rare, Arren apărea mereu fără avertisment,

fără vreun mesaj prealabil şi, cel mai adesea, fără niciun motiv. În seara asta însă în el exista ceva diferit, ca şi cum gândurile lui Elo despre prietenul său îl făcuseră să apară. Un soi de ardoare necunoscută până atunci îi ardea în ochi. De la Citadelă până la brutăria lui Elo din satul Estfjor era aproape o zi de mers călare, iar regele arăta pe jumătate răvăşit, de parcă ar fi alergat pe jos tot drumul.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Elo.

Arren clipi, gura îi zvâcni într-un colţ, apoi clătină din cap.

— Trebuie să se-ntâmple ceva? spuse el.

Încă mai zâmbea pieziş, ca un scutier obraznic aşa cum fusese cândva. La insistenţele lui Elo, mamele sale, Ellac şi Bahba, ambele negustorese ce deţineau câteva corăbii, îl trimiseseră de copil ca scutier la castel. Sforile pe care le trăseseră ele îi găsiseră un pat în sală, aproape de foc, la numai câţiva paşi de acest al patrulea născut din cinci copii, şi cel mai puţin iubit prinţ al reginei. Asta fusese Arren pe atunci, un scutier simplu alături de ceilalţi, chiulind de la lecţii şi băgându-l pe Elo în necazuri.

— Tot nu ştii să minţi bine, Majestate, spuse Elo.

Rezistă impulsului de a-şi atinge părul şi de a se asigura că-i stă bine. Îi crescuse, iar zulufii negri, fin texturaţi, aveau nevoie de mai multă umezire şi îngrijire decât pe când fusese cavaler; la fel şi barba – pe atunci, fusese întotdeauna complet bărbierit sau purtase părul împletit.

— Hai, termină cu titlurile, Elo, sunt doar eu, zise Arren.

Lui nu-i păsa. Îl văzuse pe Elo mult mai răvăşit ca acum, mahmur într-o dimineaţă de antrenament sau îmbrăcându-şi armura în timp ce alergau spre un atac.

Elo clătină din cap. De când ieşise din serviciul regelui, încercase să se gândească la el ca la suveranul său, nu ca la prietenul său. Nu izbutise. Pentru el, Arren avea să fie mereu Arren, indiferent de neînţelegerile dintre ei sau de faptul că Elo îl părăsise după aproape două decenii de prietenie şi după ce abia supravieţuise unui război.

Regele ridică oala cu uleiuri şi seminţe a lui Elo, în timp ce acesta îşi ascundea la spate mâinile acoperite de făină pentru a-şi masca tremurul ce venea odată cu amintirea Blenradenului.

— Mirosul mi-e familiar.

Elo înţelese că ceva nu era în regulă, atât doar că Arren nu ştia

deocamdată cum să-i explice necazul. Întotdeauna fusese aşa. Era numai vina mamei sale; reginei nu-i păsase dacă Arren era bătut, certat sau terorizat. În cele din urmă, Elo fusese cel care-l protejase. Îl cunoştea pe Arren ca pe propriul lui frate şi vedea că tulburarea îl învăluia precum o mantie; nu putea sta locului.

— Asta vinzi diseară? întrebă regele, în loc să spună ceea ce gândea. Pot să te-ajut?

Elo suspină. Mai bine să-l lase să vorbească atunci când avea să simtă nevoia. Poate că era vorba despre politică. De obicei, încercau să nu atingă subiectul, păstrându-se la poveşti din copilăria lor şi despre predispoziţiile amuzante ale sătenilor. Nu voiau să se apropie prea mult de motivul pentru care Elo se afla aici, vânzând pâine, în loc să fie în Sakre, unde se născuseră şi crescuseră amândoi, cavalerul comandant al lui Arren, aşa cum fusese odată.

— O mână de ajutor e întotdeauna bine-venită, minţi el.

Luă unul dintre aluaturile moi pe care le lăsase la crescut şi-l turti cu sucitorul, apoi i-l întinse. Arren zâmbi şi-şi afundă degetele în sacul de făină, luă aluatul şi începu să-l acopere cu un strat gros din pasta de ierburi şi alune fără să-i strice suprafaţa. Elo zâmbi. Arren nu uitase metoda pe care-l învăţase. Se bucura să-şi vadă prietenul manevrându-i aluatul cu atâta delicateţe. Avusese întotdeauna mâini agile, prea des acoperite de sânge. Uneori sângele lui, alteori al altora.

Sclipirea armurii aurii în beznă. Stropii roşii. Ţipătul.

Elo clătină din cap, apoi intră în ritmul muncii, întinzând aluatul şi trecându-l lui Arren.

— Eşti încă fericit aici? întrebă celălalt în cele din urmă, la a opta nameen.

— Da, minţi iarăşi Elo. De ce, ai de gând să-ncerci din nou să mă convingi să fug cu tine?

Vorbise în glumă, însă Arren tăcu.

— Dacă te întorci, nu-nseamnă că fugi.

Elo râse, deşi inima îi tresări. Din păcate, nu era tocmai mică partea din el care voia să fugă de sine, de spaimele lui nocturne, de amintiri, de mândria şi de trecutul lui.

— Arren, tu eşti rege.

— Elo, zise Arren pe acelaşi ton, zâmbind superior, am observat. (Zâmbetul nu-i ajunsese însă la ochi.) Nu ştiu cum a reuşit regina.

Rareori îi spunea mamei sale „mamă”. Pe când Arren era copil, atât

primul, cât şi ultimul născut al reginei Aletta se îmbolnăviseră de febra roşie – cel mai mare, Elisiah, murise după câteva zile, iar cel mai mic, Mosen, abia mai respira. Pentru a-l salva, ea făcuse târg cu un zeu. Nu se ştie ce-i făgăduise, dar zeul acceptase. După aceea, regina îşi petrecuse tot mai mult timp în Blenraden mai degrabă decât în capitală, ţinând Curte cu zei şi nobili şi cu Mosen cel preţios. Arren nu fusese nici cel mai mare supravieţuitor dintre copiii ei, Cana, nici singura ei fată, Bethine. Cel-mai-puţin-iubitul Arren fusese dat la o parte.

Iar acum era rege.

Cana şi Mosen muriseră, ucişi împreună cu regina după izbucnirea războiului, la una dintre marile ei petreceri din Blenraden. Bethine, sora sa mai mare, fusese omorâtă pe când încerca să-şi salveze poporul de vechii zei, sălbatici, care distrugeau corăbiile cu refugiaţi din portul Blenraden. Arren fusese lăsat singur, să termine un război pe care nu-l începuse el.

Nu era totuşi singur. Elo strivi aluatul în mână, scoţându-i o parte din aer. Slăbi apoi strânsoarea. Vremea aceea trecuse. Războiul se terminase. Ei supravieţuiseră, chiar dacă cu greu. Arren era bine. Îl stăpânea o energie ciudată, totuşi era bine. Şi, cel mai important, trăia, după ce toţi fuseseră atât de aproape de moarte, Elo îşi dorea ca vederea lui să nu readucă atâtea amintiri neplăcute.

— Să vorbim despre asta mai târziu, zise el. Bagă în cuptor prima tranşă.

— Da, şefu', spuse Arren, şi începu să folosească paleta pentru a introduce pâinile, simţindu-se confortabil într-o linişte caldă care se făurise de-a lungul multor ani.

Ghete tropăiră pe stradă, când prima nameen devenise crocantă în cuptor. Elo se duse la uşă şi întinse tava pe care o construise pe jumătatea ei inferioară. Acolo se aflau un coş mare pentru pâine şi unul mai mic pentru monede. Îl umplu pe cel dintâi cu nameen calde.

— Salut, Elo! spuse Kelthit, artificierul de schimb care îi aduna pe toţi ceilalţi.

Puse o monedă de cositor în coş şi luă o lipie. Elo nu cerea prea mult pentru cina minerilor. Majoritatea lor nu mai aveau zeii care obişnuiau să-i protejeze în întunericul de sub dealuri, acum, după ce Arren îi interzisese. Nu erau bine plătiţi pentru că-şi riscau viaţa în subteran.

— S-a-ntors prietenul tău să te-ajute?

Se uită curios la Arren, care stătea cu spatele, atent la pâini. Numeroasele tablouri ale regelui ce atârnau în cabinetele Jeţurilor, în tribunale, taverne şi alte locuri din tot Middrenul nu prea semănau cu el, nici statuetele mici din aramă de pe pervazurile ferestrelor caselor, totuşi ajungea doar o pereche de ochi isteţi şi o memorie de nivel obişnuit pentru a-l asocia pe Elo cu Cavalerul Comandant Elogast, şi pe prietenul său cu regele Middrenului, distrugătorul de zei.

— E doar în trecere, spuse Elo.

Kelthit ridică din umeri. Avea destule pe cap ca să şi-l mai bată cu regi, zei şi cavaleri.

— Fiică-mea vrea să vii mâine la micul-dejun la noi, ca să-i aduci bunătăţi cu miere. Spui „da" de data asta?

— Haide, Kelthit, zise o femeie, dându-i un cot ca să-l înlăture din faţa uşii, astfel ca să poată lăsa o monedă şi să-şi ia cina. Ea vrea doar să-i vadă faţa frumuşică. Îi făcu cu ochiul lui Elo. Iar Kelthit vrea ca tu să te-nsori cu ea, ca să se poată pensiona.

Elo zâmbi.

— Data viitoare, spuse el.

Kelthit avea să-l întrebe din nou a doua zi. Într-o zi, poate că Elo ar fi trebuit s-o facă. Să încerce. Era încă tânăr, dar nu ştia cum să se acomodeze în locul ăsta; muncitorii din Estfjor păreau la multe lumi depărtare de Curte, zei şi moarte.

Coada continuă în urma lui Kelthit, luând pâine în schimbul clinchetului unei monede. Unul sau doi puseră în schimb o pietricică, cu iniţialele lor pe ea. Făgăduiala de a plăti săptămâna următoare sau când vor putea. Schimbară câteva vorbe despre vreme sau despre înflorirea neaşteptată a liliacului, câteva binecuvântări la adresa regelui, la care Arren trebuie să fi zâmbit superior. Elo îşi croise aici o viaţă singuratică, totuşi era o viaţă bună. Ar fi trebuit să se bucure de ea, de faptul că trăia. Dar n-o făcea.

După ce plecară, Elo închise uşa spre seara ce se stingea, apoi închise şi celelalte obloane din încăpere, aprinzând în schimb lumânări printre tăciuni şi mirosul de drojdie. Arren frânse lipia pe care o păstrase pentru el şi-i oferi o bucată. Elo o luă.

— E arsă, arătă el, muşcând.

Era gustoasă, cu aluatul destul de subţire, deşi pusese cam multă sare în ierburi.

— Doar niţel, prietenul meu cârcotaş.

Arren își lingea firimiturile de pe degete, însă chipul îi era străbătut de emoții ciudate și contradictorii.

— Până mâine-dimineață, spuse Elo, nimeni nu va veni aici. Bei un vin?

Bănuia că vor avea nevoie de vin, indiferent care ar fi fost subiectul pentru care venise Arren. Când celălalt încuviință din cap, Elo scoase unul dintre ulcioarele sale de piatră rece, pe care le ținea deasupra pivniței. Dacă ar fi turnat pentru sine, l-ar fi îndoit cu apă, dar pentru Arren umplu o cupă generoasă, apoi merse să-și scoată cina din cuptor. O pregătise înaintea pâinilor și pusese vasul acoperit în spate, să se coacă pe îndelete. Ridică ușor capacul și dinăuntru răbufniră aburi: era un pește de râu pe un pat de dovlecei verzi mărunțiți, citrice și ierburi. Îl acoperise cu pesmet și alune zdrobite, care se rumeniseră deasupra.

Nu era îndeajuns pentru amândoi. Elo așeză peștele pe blat, în timp ce Arren își învârtea paharul cu vin între palme, și se duse să deschidă câteva dintre conservele făcute în vara trecută. Ceapă murată și brânză de oaie, albă și cremoasă, îndesate într-un vas cu ulei și ierburi pentru a le păstra. Le puse tot pe blat împreună cu peștele și măslinele, care erau acum rotofeie după ce se înmuiaseră în saramură de la recolta de toamnă, și o pastă din petale de trandafir și ardei ce avea să meargă bine cu pâine.

Nameen se terminaseră, însă Elo avea o jumătate de pâine pe care o copsese de dimineață, o bucată spongioasă, unsă cu ulei și sărată, cu rozmarin pe crusta superioară. O pâine din Middren de miazăzi, destul de bună pentru o gustare rapidă. Se simți ușurat că reușise să încropească ceva și-și turnă puțin vin. Prietenul lui privea în cuptor și lumina tăciunilor îi dansa pe chip.

Tăciuni, strălucirea lor în ochii lui Arren. Elo simți încordarea familiară curgându-i peste umăr, în plămâni. Era ca și cum frica îi contaminase trupul, i se infiltrase în sânge și în oase, iar acum, după trei ani, fiecare zi continua să-i fie pătată de ea. Mâinile încă îi tremurau din cauza ei. Războiul. Războiul revenea mereu la el, indiferent cât de departe îl lăsa în urmă.

„Nu te voi părăsi.” „Trebuie!” Lovitura. Stropii. Țipătul.

Elo ridică o mână tremurătoare la gură și sorbi șovăielnic. Bântuit, da, era bântuit.

— Trebuie să ne-ntoarcem, spuse Arren, de parcă i-ar fi simțit ecoul amintirilor.

Elo aproape că se înecă.

— Poftim?

— Ştii de ce am venit, zise regele. Hai s-o facem. Să ne-ntoarcem.

Elo râse pe jumătate, însă chipul celuilalt era nemişcat şi serios.

— Arren, nu poţi. Nu putem. Potrivit legilor decretate chiar de tine, doar cavalerii care apără Blenraden pot pune piciorul în... Arren se uită la mâncărurile întinse pe blat.

— Nu vrei să te-ntorci? Ca să-ngropi trecutul? În ciuda neînţelegerilor noastre, a felului cum s-a terminat... noi am fost acolo împreună. Am reuşit imposibilul.

Elo şovăi. Cuvintele acelea erau adevărate. Ei câştigaseră un război ce distrusese toată familia lui Arren şi jumătate din oaste, care-i oprise să mai intre în propriul lor oraş. Dar asta se întâmplase pentru că avuseseră zeii de partea lor. Zei ai norocului, ai fierarilor, ai pescarilor şi alţii. Ei recrutaseră oameni de rând în oaste pentru a-i înlocui pe cavalerii care fugiseră şi-i convinseseră să răzbune familia regală, le stârniseră furia împotriva zeilor sălbatici şi a distrugerii oraşului de către aceia.

După care Arren dusese răzbunarea mai departe şi se întorsese împotriva zeilor ce luptaseră cu ei, le distrusese altarele, le interzisese accesul pe pământurile lor. Iar Elo nu-l putea ierta pentru asta.

„Neînţelegerile" însemnaseră că mamele lui Elo se întorseseră în Irisia mai degrabă decât să-şi piardă libertatea de credinţă în Middren, în ciuda porturilor sale negustoreşti de primă mărime, din răsărit până în apus. „Neînţelegerile" lor fuseseră atât de mari, încât Elo renunţase la toate cele pentru care luptase, la fratele lui de cruce, la prietenii săi, la titluri şi la avere, pentru a trăi singur în Middren, neputând să abandoneze ţara în care se născuse şi pentru care se războise, pentru că nu putea îndura să respecte legile lui Arren.

Regele îl bătu pe umăr.

— Haide, aşază-te şi gândeşte-te la asta. Îţi pun eu în farfurie. Trebuie să fii obosit.

Se apucă să-i îngrămădească mâncare pe farfurie, iar Elo hotărî să se aşeze, trăgând un scăunel spre foc. De fapt, ar fi vrut să se întoarcă în Blenraden pentru a îngropa trecutul, pentru a depăşi imboldul constant al memoriei înapoi spre război, pentru a vedea ruina oraşului şi altarele sale fărâmate şi pentru a o lăsa să piară. Ba chiar şi mai bine, să vorbească cu Arren peste hăul pe care alegerile acestuia îl căscase

între ei. Să fie aşa cum fuseseră odată.

Nu puteau. Nu trebuiau s-o facă.

Arren îi întinse o farfurie, apoi se sprijini de blat, ţinând în mână farfuria sa, şi mârâi aprobator după ce înmuie pâinea în pasta de trandafiri şi luă o îmbucătură. Pofta de mâncare a lui Elo dispăruse; abia dacă ciuguli ceva. Totul era prea neaşteptat. Arren n-ar fi venit la el decât dacă ar fi fost disperat.

Am nevoie de tine pentru o ultimă luptă, Elo. Doar una. Te rog!

— Ce s-a întâmplat încât să doreşti să faci asta? întrebă Elo. Le-ai interzis oamenilor să mai locuiască în Blenraden pentru ca zeii săi să fie uitaţi, astfel încât să poţi, eventual, să-l reconstruieşti. Ce s-a schimbat?

O străfulgerare de amărăciune trecu peste faţa lui Arren, dar dispăru iute. Îşi apăsă mâna pe piept şi Elo se încruntă, simţind un fior rece.

— Oamenii uită repede ce ne-au făcut zeii. Îi doresc înapoi, doresc nebunia şi rugăciunile lor. Doresc ca eu să plec.

— Să pleci? De ce?

— Elo, nu toate cele şaisprezece Case mă iubesc. Arren îşi puse farfuria jos şi încrucişă braţele, arătând la fel ca în copilărie când fraţii lui îl înghesuiau într-un colţ: speriat, totuşi încă încăpăţânat. Unii aţâţă disidenţa, adăugă el. Rebeliunea.

— Vor să te detroneze?

— Ăsta-i un mod politicos de a spune că vor să mă omoare, zise Arren cu un zâmbet ironic şi trist.

Elo îşi lăsă farfuria pe masă.

— Cine? întrebă el, furios acum.

Când părăsise armata, îşi păstrase sabia, care era ascunsă sub şemineu: sabia cu care fusese uns cavaler şi pe care o primise în dar de la Arren. Degetele lui, care se opriseră din tremurat, îl furnicau de dorul atingerii ei. Poate că-şi abandonase titlurile, însă Arren continua să fie prietenul său. Elo îl protejase împotriva celor care-l chinuiseră în copilărie, iar regele avea să-l protejeze de duşmanii săi.

— Nu ştiu încă, nu ştiu exact, răspunse Arren, dar am unele bănuieli. Ei se împotrivesc legilor mele, ciorovăindu-se pentru putere, în timp ce noi încercăm să reconstruim o naţiune. Ei ne slăbesc.

— Nu pot fi împăciuiţi?

Arren pocni din limbă şi se ridică, plimbându-se pe întuneric între

blatul de lucru şi cuptorul cald.

— Împăciuiţi? repetă el. Chipul i se vedea ca o pată alburie. Nu, Elo. Noi suntem înconjuraţi din toate părţile de Talicia, Restish, Irisia şi Usic – şi toţi ăştia vor să ne vadă eşuând. E imposibil. Nu ne putem întoarce la luptele intestine ale zeilor sau ale Caselor, împăunate de fastul şi de puterea lor. Ai văzut cu ochii tăi nenorocirile pe care le poate face puterea, dezastrul pe care zeii l-au cauzat familiei mele şi altor sute de familii.

Încleşta mâinile în pumni, părând obosit, poate chiar bolnav.

— Nu mă voi supune acum, urmă el. Nici în faţa vecinilor noştri, nici în faţa rebeliunii, nici în faţa nimănui.

— Arren, tu i-ai lipsit pe oameni de libertăţi fundamentale. Libertăţile fundamentale ale zeilor de a exista. În Irisia...

— Aici nu-i Irisia, spuse celălalt, întorcându-se către el. Middren are prea mulţi zei, toţi diferiţi, toţi disperaţi, iar ei ne fac rău. Ne-au *ucis.*

Purtaseră discuţia asta de foarte multe ori. Şi ce i-ar mai fi putut spune Elo lui Arren, ultimul din familia sa stâlcită de zei, care se străduia să ţină laolaltă un regat ce ajunsese la un oraş distanţă de a se sfâşia singur?

— Nu putem fugi la Blenraden acum. Şi pentru ce am face-o? spuse Elo şi inspiră adânc. Ne întoarcem. Ne întoarcem la Sakre. O să te ajut.

Poate că avea să-l convingă să fie mai puţin dur, să reprimească oamenii.

— Nu. Arren clătină din cap; strânsese din buze, iar acum umbla mai repede înainte şi înapoi. Blenraden este răspunsul nostru. Este important să mergem. Tu eşti singurul în care pot avea încredere.

Chipul îi era mai alb decât faina.

— Este mai important decât o lovitură de stat?

Celălalt nu răspunse; tresări, apoi se clătină şi se sprijini de blatul de lucru.

— Arren!

Elo sări să-l prindă, dar regele îl împinse de lângă el. Mişcarea îl făcu să cadă în genunchi. Nu exista însă niciun atacator, ferestrele erau închise şi nu primise nicio lovitură.

— Nu, mârâi Arren, strângându-şi pieptul, cu degetele albite. Se uită cu disperare la Elo. Nu încă.

— Ce...

— Aşteaptă...

Era cuprins de spasme ce-i străbăteau pieptul, coborându-i spre picioare. Se nărui pe o parte, ghemuindu-se de durere.

— Te rog, nu. N-am vrut să vezi asta...

Groaza îl cuprinse din nou pe Elo. O putea vedea. O putea vedea acum, aşa cum o văzuse atunci. Nu avea să se lase respins, aşa că se strădui să ridice capul lui Arren, încercând să-l împiedice să se rănească.

Sânge pe podea. Ultimele suflări, stingându-se. Apoi o scânteie. O flacără.

Tremurăturile încetiniră. Respiraţia lui Arren era neregulată, şuierătoare.

Elo aşteptă până ce respiraţia i se linişti, apoi regele înălţă mâna şi-l strânse de braţ.

— Sunt bine, spuse el cu glas slab. Sunt bine, Elo.

Celălalt îl ajută să se ridice şi să se aşeze, apoi îşi trase pentru sine alt scaun de lângă foc. Pentru o clipă, rămaseră tăcuţi şi doar trosnetele flăcărilor tulburară aerul.

— Prietene, rosti Elo în cele din urmă, ce nu-mi spui?

Arren ridică ochii cu o privire imploratoare, apoi îi feri ca şi cum ar fi fost ruşinat.

— N-am vrut să te-ngrijorez, cel puţin până ajungem acolo.

Elo îi întinse cupa de vin, pe care regele o ţinu nesigur.

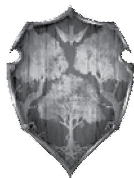
— Ai făcut multe pentru mine şi am vrut ca asta să fie despre noi, nu... nu aşa ceva.

Elo se întinse spre nasturii cămăşii sale. Arren se mişcă pentru a-l opri, dar când celălalt îi aruncă o privire, mâinile regelui căzură.

Cicatricea începea imediat sub umărul stâng al lui Arren. Un piron adânc în carnea lui, acolo unde osul şi plămânul cedaseră. Acolo, pielea îi era împletită strâns şi înnegrită de scris-de-fum, limbajul unui zeu. Respiraţia lui Elo se iuţi şi gura i se usca. Trecuse mult de când el văzuse unde se lărgea cicatricea, pielea deschizându-se în jurul unui spaţiu întunecat, imposibil. Ceva ce n-ar fi trebuit să existe, dar care salvase viaţa prietenului său: în întuneric, începeau crenguţele. Un cuib mic, căptuşit cu licheni, adăpostind o flăcăruie acolo unde fusese cândva inima regelui.

Iar flăcăruia se stingea.

CAPITOLUL IV
SKEDICETH

Deicida mirosea a piele veche, a lână udă şi a transpiraţie, iar lui Skedi nu-i plăcea deloc.

De asemenea, nu-i plăcea că nu-şi putea da seama ce gândea femeia. Muritorii erau un tumult de gânduri, iar zeii puteau vedea culorile acestora, răsucind aerul din jur cu emoţiile lor mai puternice. Culorile fiecărui om erau diferite, strălucitoare, manipulabile. Skedi putea deosebi un mincinos de un iubit, un glumeţ de un escroc. N-o putea citi însă pe veiga. Emoţiile ei erau strâns înfăşurate, ascunse. Kissen. Un nume ciudat, gândi Skedi, pentru o femeie cu aspect atât de dur.

Nu-i plăcea nici faptul că era, pe acelaşi cal cu ea, un jugan de vârstă mijlocie care suia drumul de pământ bătătorit pe care Inara tocmai îl coborâse, în sfârşit, pentru prima dată în cinci ani. Cel mai mult însă nu-i plăcea că se afla atât de aproape de pumnalul din briddit al lui veiga, indiferent unde s-ar fi târât. Acum stătea în scobitura dintre gâtul şi umărul Inarei, protejat de mantia şi de părul fetei, uitându-se neliniştit la mânerul cuţitului.

Din fericire, Inara îi ascultase sfatul de a-şi ţine gura deocamdată. El trebuia să se gândească la o modalitate de a-i scoate pe amândoi din asta.

Spune-i mamei tale că ea te-a găsit în pădure, vorbi Skedi direct în mintea fetei.

Ai impresia că mă va crede? replică Inara. *Mi-a spus să nu părăsesc niciodată conacul.*

Voi face eu să te creadă. Ea nu trebuie să ştie. Putem găsi altă cale.

Alt mod de a se elibera. Inara îl protejase, făcând tot ce putea mai bine. Pentru asta, Skedi îi era recunoscător, însă ştia că locul lui nu era lângă fată. Într-o zi, ei aveau să fie descoperiţi şi el avea să fie ucis. Nu dorea să moară, ci dorea să fie ceea ce era. Un zeu. Îşi dorea o casă, un

altar.

Nu mai pot s-o mint pe mama din nou, zise Inara.

Şi ea te minte.

Fata se foi stânjenită. *Ea face ce-i mai bine pentru mine.*

Skedi nu voia să forţeze prea tare. Inara îşi admira mama, ba chiar prea mult. Femeia nici măcar nu-şi dăduse seama că ea o ştersese de acasă, altfel s-ar fi întâlnit pe drum cu un grup pornit în căutarea ei. Pe de altă parte, lady Craier era făptura cea mai apropiată de un prieten pe care o avea Inara, cu excepţia lui Skedi. Clipele furate pe care le avea cu mama ei, în timp ce Skedi i se ascundea în buzunar, îi erau cele mai dragi.

Nu vreau să mor, spuse în schimb Skedi.

Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău, insistă fata. Totuşi, ce putere avea ea cu adevărat? Amândoi fuseseră surprinşi de faptul că ospătăriţa nici măcar nu ştia că lady Craier avea un copil.

Kissen trase de frâu, apoi rămase nemişcată, adulmecând briza.

Skedi o imită – da, se simţea o urmă de fum, care pieri însă iute. Acum se aflau departe de Ennerton, iar întunericul era gros, răscolit de mişcările mărunte ale altor creaturi de prin tufăriş, de fâlfâitul unui liliac în văzduh, imediat în afara luminii felinarului lui Kissen, pe care femeia îl ţinea deasupra drumului. În apropiere existau doar sentimentele haotice de copil ale Inarei şi tonurile stinse ale deicidei.

Întreab-o pe veiga ce este.

— Ce este? murmură fata, înfrigurată şi îngrozită de posibilitatea de a avea necazuri.

— Taci.

Mai mult fum, mai gros acum. Un fior o străbătu pe veiga şi, pentru o clipă, Skedi văzu cum emoţiile i se aprind roşii şi mânioase. Se strânse mai aproape de gâtul Inarei, speriat. Culorile dispărură la fel de iute cum sosiseră, dar când Kissen vorbi, vocea îi scrâşni ca tocila pe lama unui fierăstrău.

— Ai spus că gospodăria voastră e cea mai mare de aici? întrebă ea.

Totul e-n regulă, îi spuse Skedi repede Inarei.

— De ce? întrebă Inara, neliniştită.

Şi ea văzuse culorile acelea. Kissen se mulţumi s-o privească apăsat şi fata răspunse:

— Da, un conac, cu o curte şi acareturi. Doar...

Kissen stinse felinarul şi dădu pinteni calului. Galopară pe un drum

pe care Skedi abia îl putea vedea fulgerând pe lângă el, aşa că se încrezu în simţurile mai puţin clare ale animalului. Cât de bruscă fusese acţiunea, cât de hotărâtă! Muritorii ar fi trebuit să fie mai precauţi, fiindcă nu se tămăduiau ca zeii. Skedi decise că veiga era prea preocupată ca să-l ucidă acum. Îşi adună tot curajul şi sări pe creştetul Inarei, ridicând nasul în aer şi dezvelindu-şi dinţii. Da, era fum. Prea mult.

— Skedi, ce se-ntâmplă?

— Va fi bine, îi spuse el Inarei, de data asta cu glas tare. Veiga, încercă după aceea cu vocea lui cea mai puternică, ar trebui să ne întoarcem.

Indiferent care ar fi fost motivul ce-i trezise teroarea aceea bruscă, el nu dorea să meargă într-acolo, nu cu Inara.

Deicida nu spuse nimic. Ţinea un braţ în jurul fetei şi celălalt pe frâul calului, ale cărui copite bocăneau pe pietrele drumului. O adiere de fum le înţepă ochii când ocoliră dealul. Ajunseră la un răriş între copaci şi văzură flăcări.

Conacul ardea. Nu doar casa. Curtea, grânarele, grajdurile, toate erau în flăcări, ca şi multe dintre celelalte acareturi. Valea era învăpăiată. Kissen trase hăţurile calului. Inara amuţi la vederea priveliştii şi toate culorile îi păliră de panică.

— Ce... ce s-a-ntâmplat? întrebă ea, ca şi cum focul i-ar fi putut răspunde.

Skedi privi cum acoperişul conacului se prăbuşi. Pomii din livezi începuseră să ardă, când focul se întinse de la clădire. Fu cuprins de un fior. Oare aflase cineva despre el? Nu, asta era altceva. Ceva mai mare.

— Mama... şopti Inara, iar Kissen se uită la ea.

Mama ei fusese acasă. În mod rar şi neaşteptat. Inara ar fi trebuit să fie acolo, de asemenea.

Trebuie să-i ajutăm, zise Inara în mintea lui Skedi, apoi cu voce tare:

— Trebuie să-i ajutăm.

Vocea îi era răguşită. Pe cine să ajute? Nu vedeau pe nimeni luptând împotriva focurilor, nu auzeau niciun strigăt, nu suna niciun clopot de avertizare. Drumul pe care se aflau era singurul care ducea spre oraş, celelalte erau la mulţi kilometri depărtare şi nimeni nu trecuse pe lângă ei în căutare de ajutor. Skedi nu putea vedea nimic, doar vălătucii de fum.

Îşi strânse aripile mult lângă trup. Toţi cei pe care Inara îi cunoscuse

vreodată. Mama ei, singurul ei părinte. Trebuia s-o mintă; neapărat.

— Va fi bine, Inara, rosti el.

O iubea, aproape la fel de mult ca pe propriile-i pene. Trebuia s-o protejeze de adevăr.

Toţi erau morţi.

— Trebuie să ajutăm! repetă Inara şi încercă să dea pinteni calului.

Culorile îi erau în haos. Calul nu se clinti. Fata se zbătu, se eliberă şi sări înainte ca deicida s-o prindă, şi fugi, cu Skedi agăţat de părul ei.

— Ina, te rog, spuse el, grăbindu-se spre umărul fetei.

Până la clădirile în flăcări era un drum încă lung.

— Opreşte-te. E periculos! O să ne-omori!

Deicida descălecase pentru a-i urma, însă era prea în spate. Depindea de Skedi s-o oprească pe Inara. Se mări până la dimensiunea unui pisoi, a unui iepure, a unui câine, şi greutatea îi crescu în consecinţă. Se agăţă de spatele fetei, vârându-şi ghearele în mantia ei, şi o trase în jos. Simţea căldura flăcărilor pe faţă, chiar şi de la distanţa aceea. Nu mai rămăsese nimeni. El voia să trăiască.

— Nu!

Inara îl lovi, îndepărtându-l, şi el căzu. Fata nu ajunse prea departe şi Skedi simţi cum inima îi este smucită dureros. Inara scoase un strigăt sugrumat şi se prăbuşi, când lanţul invizibil ce-i lega laolaltă se rupse. Durerea era incredibil de sfâşietoare, de parcă inima lui încerca să iasă din piept. La fel şi inima ei. Căzuseră amândoi în praf, înainte să fi ieşit de la adăpostul ultimului pâlc de copaci.

Se auzi un tunet de copite. Kissen reîncălecase şi galopa acum după ei. Se aplecă din şa şi o ridică pe Inara cu un braţ, apoi se opri într-un tufiş de lângă drum. Încă ameţită, fata nu se putu împotrivi. Skediceth întinse aripile şi bătu din ele, pe jumătate orbit de durere. Veiga descălecă, trase calul jos ca să se întindă pe pământ şi ţinând-o strâns pe Inara, cu mâna, îi apăsă palma peste gură, ca să nu mai scâncească.

Ea observase ceva ce le scăpase celorlalţi: Skedi auzi mai mulţi cai, care veneau dinspre foc. El nu-i simţise, fiind atât de concentrat s-o oprească pe Inara. Inima i se lumină pentru o clipă, până îi auzi pe călăreţi. Hohoteau.

Caii pătrunseră la pas în lizieră, douăzeci la număr, iar călăreţii lor purtau straie negre, din ţesătură grosolană. Nu culoarea aceea îl sperie pe Skedi, ci emoţiile lor: de la violet la roşu şi până la argintiu strălucitor, căci toţi oamenii vedeau lumea diferit, însă acestea

fierbeau înăbuşit în acelaşi fel, ca un foc ce moare: călăreţii străluceau de violenţă.

Taci, taci, îi spuse el Inarei şi de data asta fata ascultă.

— Câtă gălăgie a făcut băbătia aia – cea cu coadă.

— Noroc că eşti un ţintaş bun, Deegan.

— Tot n-am împiedicat-o să ţipe. N-a fost destul de deşteaptă să prefere săgeţile în locul focului.

— Aşa-i, Caren a câştigat rămăşagul pentru când vor renunţa.

Tethis, bătrâna majordom, dormea cu părul împletit într-o coadă lungă. Pe ea o descriseseră probabil, pentru că mama Inarei era tânără, pe la treizeci şi cinci de ani.

— Am lucrat bine. I-am prins pe toţi. Casa Craier nu mai există.

O rafală de vânt împrăştie fumul şi lumina lunii pătrunse printre copaci. Skedi văzu cămăşi de zale scânteind sub pieptarele din piele. Erau soldaţi sau cavaleri. Nu purtau culorile unei Case anume, însă frâiele cailor erau de calitate şi lustruite, la fel ca şeile. Pe mâini aveau sânge, îi putea simţi mirosul. Pe măsură ce se apropiau, văzu nuanţele din culorile lor, strălucirea voioşiei, satisfacţia, mândria. Credinţa.

Ei aveau să-i vadă. Bineînţeles. Veiga îi târâse la numai câţiva paşi de drum, însă oricine cu jumătate de auz ar fi auzit foşnetele crenguţelor ce reveneau la loc, respiraţia lor. Frica lor.

Unul dintre ei se opri, trăgându-şi de frâu armăsarul. Skedi o văzu pe Kissen punând mâna liberă pe sabie şi trebui să facă o alegere: să-şi asume riscul de a rămâne cu deicida care nu-l omorâse încă sau cu soldaţii aceştia care aveau moartea scrisă pe toate culorile lor.

— I-am prins pe toţi?

Nu şi pe Inara. Inara scăpase. Şi dacă voiau s-o omoare şi pe ea? Ce s-ar fi întâmplat cu el?

Skedi şopti o minciunică nevinovată:

Nu-i nimeni aici. Nimeni aici. Nu-i nimeni aici.

O zămisli în lume, lăsând-o să se înfăşoare ca un funigel în jurul culorilor bărbatului care se oprise, legându-i mintea de voinţa sa. Îi simţi atingerile emoţiilor, înţepătura violenţei aproape ca şi cum ar fi fost a lui. Skedi îşi lipi urechile de ţeastă cât putu de mult.

Nu-i nimeni aici. E timpul să pleci. Nu-i nimeni aici. Toţi sunt morţi.

Soldatul se întoarse şi se alătură celorlalţi. Kissen nu se clinti decât după ce trecură toţi. Inara plângea în tăcere, iar lacrimile i se prelingeau pe degetele lui veiga.

Când dispărură, Skedi privi cum femeia îi dădu drumul Inarei şi amândouă se destinseră, recăpătându-şi răsuflarea. Skedi rămase tăcut, îngrozit să nu atragă atenţia asupra sa. Pentru ca el să supravieţuiască, trebuia să supravieţuiască şi Inara. Dacă ea murea, atunci legătura necunoscută care-l făcea pe el să existe fără un altar s-ar fi rupt. Era sigur de asta.

— Cine erau? şopti Inara.

Veiga scuipă de parcă ar fi vrut să-şi scape gura de gustul de fum, apoi i se adresă lui Skedi:

— Ce-ai făcut, parazitule? A fost la un pas să ne vadă.

Skedi nu răspunse şi, în schimb, se făcu mai mic.

— Ne-a salvat, şopti Inara.

Îşi făcu mâna căuş spre el. Skedi simţi cum îi tremurau degetele, reci.

— Ţi-am spus. E un zeu al minciunilor nevinovate.

Vocea ei părea incredibil de subţire. Fără să vrea, Skedi se mări până la dimensiunea unui iepure şi se apăsă pe obrazul ei.

— Am fi fost ucişi din cauza ta, veiga, continuă Inara, mai puternic.

— Tu vorbeşti, care ai alergat direct spre foc? spuse Kissen. Se ridică şi privi flăcările de dedesubt, cu faţa posomorâtă. Dacă aş avea sarea să ghicesc, ai scăpat cu mult noroc de la un masacru. Ochii ei reveniră spre fată. Aşadar, cine naiba eşti?

CAPITOLUL V
ELOGAST

Elo dormi pe podea, lăsându-şi patul lui Arren. Pentru prima dată după multă vreme, nu-l mai treziră spaimele nocturne, ci doar chipul zorilor ce apăsa pe obloane.

Se ridică în capul oaselor şi văzu că şi Arren se foia, cu cămaşa larg deschisă acolo unde flăcăruia ardea în cuibul de crengi.

Sânge pe podea. Respiraţiile lui Arren, mai puţine, mai slabe, mai rare.

Eu trebuia să fi fost în locul lui.

Îşi îngropă faţa în palme. Într-o altă viaţă, prietenul său ar fi avut toată inima lui, nu ar fi fost împovărat cu responsabilităţile regale într-o ţară ai cărei zei se întorseseră unii împotriva altora.

— Elogast? spuse Arren, ridicându-se în şezut.

Elo îl privi şi-şi împreună mâinile.

— Ar fi trebuit să ne gândim la asta, zise el.

— Nu era vina ta.

Elo se înfioră de ruşine înaintea amintirii şi încercă să respire prin durerea ce-i sfredelea pieptul, bucuros că mâinile îi erau deja strâns încleştate şi-i ascundeau tremurul. Niciunul dintre ei nu vorbise vreodată despre asta. Vinovăţia îi îngropă în tăcere. Elo, pentru că nu fusese în stare să-şi salveze prietenul. Arren, pentru că alesese să trăiască după voinţa unui zeu în loc să moară.

Eu trebuia să fi fost în locul lui.

— Zeii au memorie lungă, rosti Elo. Dacă te duci la Blenraden, vor dori să-ţi vadă sângele pe pietre. Până şi zeul care te-a salvat te ucide acum.

Ei nu rosteau numele Hestrei cu voce tare. Ei nu ştiau dacă auzul numelui n-ar fi putut-o chema prin inima arzătoare a lui Arren.

— Ea a vrut ceva de la tine, şi tu nu i-ai dat.

Arren nu negă asta. N-o putea face.

— N-a cerut nimic... spuse el cu deznădejde.

O decizie luată pe muchia rece a morţii nu putea fi anulată.

— Ai spus tu însuţi că zeii nu dau fără să ia. Elo se ridică încet în picioare. Ea a crezut că tu-i vei păstra puterea, dar n-ai făcut-o, aşa că o ia înapoi. Îşi frecă propria rană veche de pe umărul stâng, simţi ţesutul cicatricial neregulat şi ajunse la o decizie. Arren, nu te poţi duce la Blenraden, nu acum. Nu voi lăsa ca alt membru al neamului tău să moară în oraşul acela nenorocit.

Arren făcu o grimasă şi-şi coborî picioarele din pat.

— N-am de ales, spuse el. Doar în Blenraden s-ar putea ca unele altare ale zeilor vechi sau sălbatici să fi rămas acolo unde le putem găsi nepăzite.

Dar zeilor vechi nu le plăcuse că zeii noi se înmulţeau dincolo de Marea Negoţului, că primeau rugăciuni şi îndeplineau dorinţe. Le plăcuse încă şi mai puţin că regina îi invita pe uzurpatorii aceia în palatele ei şi că poruncise ca altarele să le fie transportate pe Calea-zeilor, pentru ca ei să poată fi primiţi la curtea Blenradenului. Zei abia trecuţi de un deceniu erau veneraţi alături de cei care trăiseră mii de vieţi şi de zeii sălbăticiei care trăiau dinainte de memorie, dinainte de Middren. Fusese doar o chestiune de timp până când favoarea reginei avea să se reverse în sânge. Ei ştiau asta acum.

— Zeii aceia ţi-au ucis familia din răutate, spuse Elo.

El şi Arren fuseseră împreună când, după şase luni de lupte grele, pătrunseseră în sfârşit în Blenraden, doar pentru a găsi trupurile curtenilor, ale mamei şi ale fraţilor săi: dezmembrate, mutilate, putrezite până la oase. Zeii distruseseră elita şi recuceriseră oraşul, ducând vânătoarea sălbatică peste şi prin zidurile sale şi refuzând să lase un singur suflet să intre ori să iasă.

— Ce crezi că ar face ei cu viaţa ta, înainte de a avea timp să deschizi gura ca s-o târguieşti? Voi merge singur.

— Nu!

Însă Elo se pusese deja în mişcare. Arren îl urmă în odăiţa lipită de brutărie pe care prietenul său o folosea rareori. Elo se duse la cămin şi băgă mâna sub poliţa sa. Da – simţi sub degete mânerul în formă de cap de leu şi trase sabia afară.

— Nu te las.

— Voi merge în secret, continuă Elo. O să poposesc în Lesscia şi o să

găsesc vreun pelerinaj care să știe căile îndepărtate de drumurile principale. Prin Benniți, probabil.

Se uită la măciulia mânerului. Noile săbii pentru cavalerii lui Arren aveau acolo un soare ce răsărea și un cap de cerb. Elo nu le putea atinge, în niciun caz cerbul. El iubea leul, vechiul simbol al prințului. Trebuia să înfășoare mânerul, ca să-i ascundă însemnul. Dacă cineva îl recunoștea ca fiind cavaler, i-ar fi putut lua urma lui Arren. Și nimeni nu trebuia să știe că distrugătorul de zei avea nevoie de un zeu pentru a trăi.

— Un pelerinaj? Arren râse scurt. Chiar crezi că oamenii îmi vor încălca atât de flagrant legile?

— Ar fi bine să speri asta, spuse Elo, ridicând o sprânceană și scotocind într-o cutie cu resturi de pânză pe care le folosea la repararea hainelor, căutând o învelitoare potrivită. Dacă ei le încalcă, înseamnă că tu ai dreptate și că zeii puternici continuă să fie acolo. Strânse din umeri. Oricum, oamenii nu se schimbă doar pentru că le ceri tu s-o facă.

Găsi o bucată mare de bumbac alb pe care o înfășură cu grijă în jurul măciuliei. Ascunderea ei îl întristă; era cel mai frumos dar pe care i-l făcuse cineva.

— Așa ar trebui, zise Arren cu o aroganță care îi aminti celuilalt, scurt și înfricoșător, de regina moartă, iar zâmbetul lui strâmb îndulci momentul. Nu credeam că cineva poate fi atât de încăpățânat ca tine.

— Ha, spuse Elo.

— Elogast, te rog.

Arren era din nou palid și respira greoi, deși încerca s-o ascundă.

Elo se opri. Regele ținea mâna pe polița căminului. Nu-și putea camufla slăbiciunea din dimineața asta. De ce mai călătorise? În curând, cineva avea să-i observe absența, dacă n-o făcuse deja.

— Cât timp mai ai? întrebă el. Răspunde-mi sincer.

Arren șovăi.

— Nu știu, spuse după o clipă. În ritmul în care se stinge... poate o lună.

O lună. Elo ridică ochii spre grinzi, adunându-și puterile, sperând ca Arren să nu vadă cât de mult îl înspăimântase răspunsul acela.

— Dacă ai dreptate, zise el, și Casele plănuiesc o rebeliune, absența ta va fi o ocazie pentru ca ele să preia puterea. Mai rău, dacă vei muri, Middren va fi azvârlit în haos. Știi asta. Știm prea bine ce s-ar întâmpla.

Doar frica de zei a oprit războiul civil sau invazia când am luptat noi în oraş.

— Frica şi înţelegerea faptului că noi puteam recruta foarte repede o armată, spuse Arren. Frica şi *tu,* Elo. Tu ai spus că ar trebui să recrutăm oameni de rând, tu ai preluat comanda când nimeni n-a vrut s-o facă şi tu ai luptat alături de mine chiar şi după ce ai vrut să te opreşti. Vreau să faci asta cu mine, nu pentru mine. Puse palma pe mânerul sabiei celuilalt, apoi şovăi şi-l prinse de braţ. S-ar putea să nu mai avem mult timp împreună. Vreau să fim ca fraţii, poate pentru ultima oară.

Elo îi strânse la rândul său braţul.

— Majestate, rosti apăsat, noi am mai păstrat lumea întreagă şi o vom face din nou. Doar că, de data asta, tu o vei păstra din Sakre.

Arren era responsabil pentru un regat, nu pentru Elo.

— Păstrează încrederea poporului tău în tine, urmă el, şi... te rog... păstrează-ţi credinţa în mine. Când am luat sabia asta din mâinile tale, ţi-am făgăduit viaţa mea, sângele meu, inima mea. Am vorbit serios.

Arren clătină din cap.

— Dar nu şi onoarea ta. Aşa mi-ai spus când ai plecat. Onoarea ta îţi aparţine numai ţie.

— Şi onoarea mea are nevoie de asta.

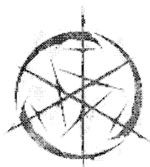
Elo îşi luă mâna de pe braţul lui Arren, o puse peste gaura din pieptul regelui şi simţi căldura inimii ce se răcea. Pe faţa expresivă a celuilalt se perindară conflictul, speranţa, durerea.

— Am nevoie de asta, urmă Elo. Să mă-ntorc, să-ndrept lucrurile şi să-ngrop trecutul.

Iar apoi, poate – doar poate – că ar fi putut continua.

— Îţi jur, fratele meu, rosti el, că indiferent ce s-a schimbat între noi, voi merge să cer un dar de la orice zei puternici rămaşi în Blenraden şi-ţi voi aduce înapoi viaţa de care ai nevoie.

CAPITOLUL VI
KISSEN

Ce rahat făcea?

Kissen hotărâse să rămână doar o noapte în Ennerton, pentru că la naiba cu Jeţul! Voise să bea ceva după o însărcinare terminată şi să se tăvălească niţel în aşternuturi cu Rosalie. Ceruse oare prea mult? De obicei, cei care aveau probleme cu ea răcneau şi scuipau, poate chiar îi aruncau priviri întunecate, pe care le considerau înfricoşătoare. Floare la ureche! Ea fusese o orfană fără un picior, pescuită din mare şi vândută cu prima ocazie; cuvintele n-o puteau răni. Nu plănuise să fie atacată de o gloată de nerecunoscători. Şi nici să fie sâcâită de o fetiţă care nu voia să-i fie ucis zeul-parazit. Ultimul lucru la care se aşteptase fusese să vadă Casa Craier arsă până în temelii şi să fie împovărată cu fiica ei îndurerată.

Nu ştia ce să facă. Viaţa i se transformase în cenuşă de când era copilă şi nu putea s-o lase pe Inara Craier, cu sau fără zeu, abandonată şi singură. Mai mult încă, aceasta era o problemă pe care nu putea s-o rezolve singură. Avea nevoie de ajutor.

Drumul până la Lesscia dura trei zile, cu un cal voinic. Calul se numea Legs/Picioare, o glumiţă a lui Kissen, pentru că el avea mai multe picioare decât ea. Cenuşie şi amuţită de pierdere, Inara stătea tăcută pe spinarea calului.

La insistenţele Inarei, coborâseră în vale pentru a se uita la casă, dar când se iviră zorii deveni limpede că nu existau supravieţuitori. Era prea fierbinte ca să se apropie de clădiri, însă Kissen văzu cel puţin patru cadavre în faţa conacului, împănate de săgeţi şi carbonizate, care încercaseră să scape de flăcări. După spusele Inarei, mama ei fusese acasă, iar fata nu cunoştea pe altcineva din familia Craier dincolo de zidurile acelea. Înstrăinarea de familie e luxul unui nobil, gândi Kissen, deşi asta nu explica de ce Rosalie nici măcar nu auzise de Inara.

Kissen își folosea toiagul pentru a merge pe jos alături de calul care o purta pe fată și simțea la fiecare pas durere în mușchi și oase, din cauza piciorului vătămat. Însă când o pusese pe Inara să meargă pe jos, fusese prea al naibii de încet; puștoaica se împiedica, de parcă ar fi umblat în vis. Zeul cu cornițe se uita uneori din interiorul glugii ei și urechile-i de iepure zvâcneau. Nimeni dintre cei pe lângă care treceau pe drumuri nu părea interesat de ei, ceea ce era ciudat. Kissen atrăgea deseori priviri: o taliciană roșcată, cu o sabie lungă, un cuțit lung și un blestem frânt pe față. Trecu ceva timp până își dădu seama că micuțul zeu al minciunilor nevinovate era cel care abătea privirile. Dacă se concentra așa cum fusese instruită, îi putea auzi șoaptele ronțăind la marginea minții ei și a tuturor celorlalți.

Uite niște argint pe jos. În pantoful tău a intrat o pietricică, n-ar fi bine s-o scoți? Norii ăia sunt de ploaie? Nu ne poți vedea. Nu suntem deloc interesanți.

Minciuni nevinovate. Inofensive, ar fi putut spune el. N-o afectau pe Kissen, care învățase să țină piept unora dintre voințele și puterile zeilor, sub îndrumarea unui deicid bătrân pe nume Pato. Majoritatea oamenilor nu puteau simți influența voinței unui zeu, mai ales dacă nu se așteptau la ea, așa că atenția lor nu se oprise niciodată asupra micului grup ciudat. Dacă n-ar fi fost utilitatea intervențiilor sale, Kissen l-ar fi ucis. Necunoscuții care atacaseră conacul doriseră să-i omoare pe toți care locuiau acolo și, dacă aflau că fiica lui lady Craier mai trăia, era posibil să vină după ea; prin urmare, nu trebuiau să fie văzuți.

Inara petrecu cea mai mare parte a timpului prefăcându-se că doarme, pentru ca deicida să nu-i pună întrebări. Kissen n-o învinovățea, bănuind că, de fiecare dată când închidea ochii, fata vedea focul ce ardea la poalele dealului. Trebuia să insiste ca ea să bea apă ori să mănânce cât de puțin. În același timp, era prea șocată ca să plângă. Plânsul avea să vină.

Stomacul lui Kissen ghiorțăi când ajunseră în sfârșit la Lesscia și o călăuzi pe Inara printre tarabele din piața exterioară. Fuseseră trei zile de călătorie grea, dar reușiseră. Printre rândurile de tarabe, oameni cărau butoaie cu pești, uleiuri, fructe uscate și primele verdețuri proaspete ale primăverii, înghiontindu-se între ei pentru a-și face loc. Aburi se ridicau dintr-un cazan mare cu orez și legume, laolaltă cu fum mult de la lemnele nu tocmai uscate ce alimentau focul de sub el.

Principalul negoţ din Lesscia se desfăşura cu diversele forme ale cunoaşterii: hârtie, manuscrise, ţesături, tipărituri, cerneluri, picturi. De-a lungul veacurilor, bibliotecile oraşului crescuseră sub tutela bogatei Case Yether, ale cărei steaguri galbene fluturau pe ziduri la fiecare câţiva paşi.

La poarta de intrare în oraş, paznicul cu eşarfă galbenă peste piept îi privi superficial. Kissen îl mai văzuse înainte şi zări fulgerul de recunoaştere, apoi de aversiune, când bărbatul o privi din cap până-n picioare, după care le făcu semn să treacă. Ea se uită în treacăt la stâlpii porţii, odinioară sculptaţi în forma zeiţei artelor şi a învăţăturii care ctitorise oraşul şi-i domina altarele. Numele ei fusese Scian, iar statuile ce susţineau arcada fuseseră sparte cu dălţile până deveniseră bucăţi de piatră neclare. În locul ei se afla un basorelief mare din aramă, cu regele ţinând în mână un cap de cerb şi razele soarelui răspândindu-se în spatele lui.

— De ce am venit tocmai aici? murmură Inara.

Când trecură pe sub arcadă, văzu clădirile, care se ridicau cu trei sau patru etaje, cu însemne meşteşugit pictate pe faţade.

— Aha, deci mai ai limbă cu care să vorbeşti, comentă Kissen.

Copitele lui Legs răsunau pe pietrele plate şi egale ale străzilor. Lesscia era un oraş ce mirosea plăcut, deoarece tot negoţul cu alimente se desfăşura în aer liber. Pentru Kissen era ciudat, fiindcă în copilărie fusese obişnuită cu zgomotele, iar ca adultă se obişnuise cu singurătatea. Lesscia se situa undeva la mijloc.

— N-a fost o întrebare lipsită de temei, spuse fata.

Kissen rânji. Cel puţin, puştoaica nu-şi pierduse ascuţişul replicilor.

— Este casa mea, zise deicida. Aici am prietene care mă pot sfătui ce să fac cu voi doi.

— Locuieşti *aici?*

Poate că tonul fusese prea tăios. Kissen strânse din umeri. La ora aceea devreme a dimineţii, singurii pe lângă care treceau erau arhivari cu straie cenuşii sau servitori care vâsleau sau îşi împingeau cumpărăturile de la piaţa exterioară înapoi la locuinţele lor ori la stăpânii lor.

— Într-un fel, răspunse femeia.

Inara se încruntă. Poate că acesta era motivul pentru care nu vorbise; nu-i făcea plăcere nimic din ce avea Kissen de spus.

Trecură peste trei poduri ce traversau canalele, care emanau într-

adevăr un iz uman mai firesc pentru un oraş atât de mare. Peste unele căi de apă, casele erau din piatră, construite pe uscat. Pe altele, clădiri cu faţade din lemn şi cu rufe înşirate între ele se întindeau deasupra curentului pe zeci de picioroange, ca nişte insecte ce pluteau la suprafaţă, sperând că nu vor fi înghiţite de monştri.

Kissen îl opri pe Legs tocmai în adâncul oraşului, nu departe de unul dintre canalele mai curate. Se aflau în faţa unei porţi mari şi frumoase, deasupra căreia era un însemn cu un ciocan şi o roată. Casa de alături era scundă, fără etaj şi avea uşa largă pe jumătate acoperită de iederă.

Acasă.

Deicida pescui cheia dintr-un buzunar al mantiei şi o băgă în broască. O întoarse, dar uşa nu se clinti. Ivărul fusese tras pe dinăuntru. Femeia înjură. Soarele dimineţii se întrezărea peste acoperişuri, expunându-le pe strada tăcută.

— Yatho, rosti ea, încercând să-şi păstreze glasul scăzut.

Ciocănitul ei zgudui uşa din balamale.

— E ora de aur, puturoaso, spuse ea mai tare şi trase un şut zdravăn în uşă cu piciorul vătămat, şi o durere pătrunzătoare fulgeră din piciorul care nu mai exista până în coloana vertebrală.

Simţi o smucitură într-o parte a capului, de parcă cineva i-ar fi ciupit creierul, iar când se concentră asupra ei, auzi glăsciorul zeului.

Nu ne puteţi auzi nu ne puteţi vedea nu ne puteţi auzi.

— Chiar crezi că incantaţia ta de ascundere ajută, parazitule? răbufni Kissen, văzându-i vârfurile cornițelor sprijinite pe umărul mantiei fine a Inarei.

— Nu-i mai spune aşa, zise fata.

— O să-i spun cum vreau eu.

Inara era pe punctul de a replica, dar uşa zăngăni. Skedi se micşoră la dimensiunea unei monede şi se lipi de gâtul Inarei. Palidă, ciufulită şi morocănoasă, Yatho o deschise, după ce, în mod clar, se mutase din pat în scaunul cu rotile, cu mintea încă pe jumătate în visele ei filigranate.

— Ce mă-sa mare, Kissen? pufni ea. Foloseşti strigătul de trezire al Ologirii? La uşa casei noastre?

— M-ai încuiat afară, Yath. Kissen ridică din umeri. Asta-mi aminteşte de Ologire.

„E ora de aur, micuţilor, ora când se fac banii."Era o voce pe care lui Kissen nu-i plăcea s-o audă în minte, încă şi mai puţin decât pe cea a

unui zeu. Ologirea cea nenorocită, care cumpăra copii nedoriţi şi-i pregătea să fie cerşetori şi hoţi. Îi binecuvânta dacă reuşeau, îi bătea dacă dădeau greş. Rahat! Îşi izgoni gândurile, iar Yatho rânji.

— O prostie, într-adevăr, din partea noastră să presupunem că vei apărea la o oră rezonabilă, ba chiar şi anunţându-ne dinainte, spuse ea, punând frână la roţi şi ridicându-se ca s-o îmbrăţişeze pe Kissen.

Deicida o strânse în braţe, prelung şi apăsat. Yatho avea braţe largi şi musculoase, care-i umpleau mânecile cămăşii până la cusături. Trecuseră două luni de când Kissen nu-şi mai văzuse sora adoptivă şi se bucura că arăta bine, deşi sprâncenele îi erau pe jumătate pârlite.

— Oricum, era timpul să te trezeşti, zise Kissen cu un nod în gât. S-a luminat de mult. Cuptoarele trebuie încălzite, nu?

— Acum avem un băiat pentru asta, spuse Yatho, aşezându-se la loc şi rulându-şi scaunul înapoi. O zări pe Inara şi ridică o sprânceană pe jumătate arsă, dar nu puse nicio întrebare. Îl cheamă Bea. O să-i zic să deschidă poarta, ca să intre Legs. După furturi, ţinem zăvorul tras.

— V-a jefuit cineva?

— A încercat.

Inara tresări când Kissen se întoarse, o ridică direct de pe cal şi o împinse în casă. Apoi îl duse pe Legs la poartă, care se deschise câteva clipe mai târziu, trasă de un băiat sfrijit de vreo şaisprezece ani. Acesta îşi atinse respectuos capul, dar îi evită privirea, apoi se duse să tragă la foale în fierărie, bătând uşor cu palma spinarea caprei pe lângă care trecu.

Deşi Yatho şi Telle nu aveau cai, erau întotdeauna pregătiţi pentru cei ai lui Kissen. Deicida găsi apă proaspătă în jgheab, fân şi o traistă cu ovăz. Legs fu încântat când femeia îi luă harnaşamentul şi-l agăţă pe perete, apoi îşi făcu timp să-l ţesale, ştiind că Yatho va avea grijă de Inara înăuntru. O împunse cu botul, ca să-l mângâie pe nas.

— Nu văd de ce te-ai plânge, zise Kissen. Fata e mai uşoară decât mine.

Reuşiseră. Erau în siguranţă. Dar acum, ea lăsase un zeu să-i intre în casă, în casa lui Yatho şi a lui Telle, împreună cu o fetiţă nobilă... de a cărei existenţă se părea că nu ştia nimeni şi care nu avea tată.

Şi acum?

Când intră în casă, Yatho aprinsese focul sub ceaun şi o pungă de migdale se prăjeau, mirosind delicios. Inara se uita în flăcări, cu ochii uscaţi şi strângând între palme o cană cu apă curată.

— Focul este tot foc, spuse Kissen obosită.

Era sigură că, dacă se aşeza, nu se va mai ridica, dar propriul ei scaun cu rotile era atârnat chiar lângă vatră.

— Aşa cum a fost şi înainte.

— Ştiu asta, murmură Inara, în timp ce Kissen îşi ridică scaunul.

Acesta se plia, devenind complet plat când era atârnat, dar, după ce trase niţel de el şi-i forţă traversele la locurile lor, deveni un scaun din piele util. Se aşeză şi suspină prelung de uşurare. Muşchii labei şi gambei piciorului stâng o înjunghiau cu dureri, iar iritaţiile îi muşcau genunchiul drept. Simţea, de asemenea, o apăsare-fantomă în tibia şi glezna dreaptă. Se apleacă şi-şi frecă tibiile prin cizme, ambele simultan. Durerea se atenuă în piciorul drept, totuşi nu dispăru. Yatho intră, ţinând în poală o oală de lapte acoperită şi o pungă de ovăz.

— Ia de-aici, spuse ea, aruncându-i deicidei punga însoţită de o explozie de praf, apoi îi întinse laptele.

Kissen le adăugă în ceaun, care şuieră, şi zgândări focul cu cizma, ca să-l aţâţe.

— Pune şi nişte apă din ceainic, zise Yatho, iar cealaltă făcu ce i se spuse, răcind totul până la nivelul unei fierberi bolborosite.

— Ştii că eşti singura care-mi dă ordine? spuse deicida.

— Şi lasă-mă să mă uit la piciorul ăla.

Kissen făcu o grimasă.

— Haide, cunosc şchiopătatul ăla.

— N-ai vrea s-o faci.

Yatho îi aruncă o Privire. Kissen suspină şi se aplecă peste piciorul drept, dezlegând şireturile ce fixau partea de jos a cracului de genunchi şi apoi desfăcând cataramele din jurul gleznei. În felul ăsta avea acces mai uşor, dacă trebuia să repare ceva, deşi nu era prea iscusită, îndepărtă ţesătura şi Kissen încercă să nu se uite la faţa lui Yatho, când dezvălui crăpătura mare cu care se alesese în timpul încăierării din tavernă. Piciorul era făcut cu meşteşug, un aliaj de briddit şi oţel învelit în piele, sub formă de foi mişcătoare uşoare ca osul şi legate de un mecanism intern ce-i oferea mai multă flexibilitate decât îşi imaginase vreodată. Yatho se strâmbă, iritată să-şi vadă opera stricată.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? întrebă ea pe când Kissen moşmondea cu curelele din jurul genunchiului.

Răsuci piciorul şi-l desprinse, cu tot cu cizmă, apoi îl examină. Îi

aruncase câteva priviri pe drum, însă avusese impresia că, dacă se mai uita la el, s-ar putea face bucăţi. Nu se înşelase prea mult; majoritatea foilor nu mai puteau fi recuperate. Era un miracol că o purtase de pe meleagurile Craierului până la Lesscia. Se uită la Inara, care, în ciuda suferinţei, o privea cu ochi fascinaţi, dar îşi întoarse iute privirea.

— Un puşti dintr-o tavernă a crezut că sunt un smoc de iarbă, spuse ea şi o dădu lui Yatho.

După aceea dezlegă partea de sus a cracului şi pipăi pielea care fusese în contact cu proteza. Părea gata să sângereze şi o furnica la atingere. Când fusese găsită, aruncată de valuri pe o plajă taliciană, un grup de negustori ambulanţi o salvase şi aceştia fuseseră nevoiţi să-i taie din nou în carne, ca să scoată aşchiile de oase, după care o cususeră complet înainte de a o scoate pe ascuns din Talicia, unde cicatricile de arsuri ar fi putut-o însemna ca fiind un sacrificiu nereuşit. Făcuseră o treabă bună, chiar dacă numai ca s-o vândă Ologirii, pe jumătate moartă şi ţipând prin somn.

— Nu se mai poate repara, zise Yatho, îndepărtând foile de aliaj. Piciorul e făcut ca să fie uşor, Kissen, nu ca să-l pui în calea topoarelor.

— A fost o coasă, răspunse deicida. Nu-i nimic, e-n regulă. Dă-mi-l înapoi.

— Nu. Yatho îl ţinu departe de raza braţului ei. Ţi-ai distruge ambele picioare, fiindcă echilibrul nu-i corect. Ai nevoie de unguent?

Kissen mormăi şi se lăsă pe spate.

— Nu, minţi ea şi se prefăcu că nu vede cum gluga Inarei tremură, când zeul o simţi.

Nu voia ca Yatho să-şi facă griji pentru ea.

— Oricum, făcusem piese pentru un picior nou, spuse Yatho. Ştiam că vei avea probleme în cele din urmă. Nu va dura mult, dar trebuie să te cântăresc pentru ultimele retuşuri.

— Ce naiba, eu cântăresc la fel.

— O schimbare cât de mică poate deregla tot mecanismul... Yatho se opri când Kissen dădu să-i replice, apoi râse. Amestecă naibii în ceaun, scandalagioaico, spuse şi-şi îndreptă atenţia spre Inara. Deci, cine-i ea?

Fata, care în sfârşit luase o înghiţitură de apă, aproape că se înecă. Nu arăta grozav. Părul fin şi negru îi era ciufulit sub basma, iar faţa îi era boţită de teamă şi tristeţe. Ochii îi deveniseră distanţi şi Kissen ştia că discuta cu zeul ei micuţ, gândindu-se la o minciună.

Nu în casa asta.

— Este fiica lui lady Craier, cel puţin aşa spune ea, rosti deicida, înainte ca de pe limba fetei să sară ceva argintiu, şi are o problemă cu paraziţii pentru care am nevoie de ajutorul lui Telle.

Fata se uită la Kissen cu o privire care ar fi putut acri laptele din ceaun.

— *Acea* lady Craier? zise Yatho, sprijinindu-se de un mâner al scaunului. Nu ştiusem că are copii.

Îi zâmbi fermecător Inarei, care nu se strădui să-i răspundă în acelaşi fel.

Nici Rosalie nu ştiuse, gândi Kissen. Totuşi, ea o credea pe fată, în ciuda micului ei zeu mincinos. Dacă ar fi avut unde să se ducă, Inara n-ar fi rămas cu Kissen, de asta era sigură. Poate că se născuse în afara căsătoriei, deşi în Middren nu conta câtuşi de puţin cine-ţi fusese mamă sau tată, atât timp cât cineva se recunoştea drept părinte. Până şi regele şi fraţii lui fără noroc fuseseră zămisliţi de diverşi amanţi ai reginei Aletta.

Era un mister, totuşi. Cei din Ennerton erau oamenii Craierilor... atunci de ce nu ştiau despre copila nobilei lor?

Un alt mister era felul cum ajunsese fetiţa să aibă un zeu fără altar. Lăsând la o parte mila, dacă Kissen nu scăpa de zeu, nimeni n-avea s-o primească pe Inara şi să încalce legile regelui, nici măcar propria-i familie. Poate că deicida ar fi trebuit să-l ucidă pe zeul micuţ în timp ce fata dormea, dar îi văzuse pe amândoi căzând când se îndepărtaseră unul de celălalt; legătura lor era profundă. Dacă uciderea lui o omora şi pe ea?

— Ai într-adevăr aspectul unei moştenitoare, spuse Yatho, încercând în continuare să fie amabilă. Hamalii din Blenraden obişnuiau să spună poveşti despre mama ta, zicând că-i o adevărată aventurieră.

Inara se uită în adâncul cănii ei.

— Yatho, o avertiză Kissen, lady a murit.

Nu exista niciun motiv de a trata adevărul ca pe sticlă. Nu s-ar fi spart la sosire. Adevărul rămânea adevăr. Asta nu împiedică nici suspinul Inarei, nici lacrimile ce-i ţâşniră din ochi. Umerii i se gârboviră şi ceaşca îi căzu din mâini. Îşi duse palmele la faţă.

— Rahat, spuse Kissen, exact în momentul în care ghemotocul de aripi şi urechi ce stătuse ascuns în mantia Inarei sări afară, de mărimea unei pisici, nu suficient de aproape pentru ca deicida s-o lovească, dar

suficient de mare pentru ca bătaia aripilor sale să stârnească focul.

— Cum ai putut? strigă el. Cum îndrăzneşti să fii atât de crudă?

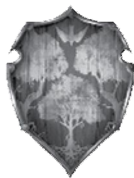
Yatho tresări.

— Ce mama mă-sii, Kissen?

Zeul se micşoră puţin, dându-şi seama că se afla în loc liber şi era expus.

— Iar *asta,* zise Kissen, este problema ei cu paraziţii.

CAPITOLUL VII
INARA

Dacă ar fi știut că va fi ultima dată când o va vedea, Inara nu și-ar fi mințit mama și nu s-ar fi furișat în noapte. Ar fi îmbrățișat-o pe Tethis, majordomul despre care era sigură că râseseră soldații, și pe Erman, tutorele ei. Le-ar fi mulțumit pentru că-i aduceau mereu dulciuri cu fistic și miere. Ea ar fi rămas acolo. Ar fi ars.

Acum se afla într-o casă ciudată, scundă și dezordonată, plină cu bucăți de metal și fire, cu o deicidă și cu prietenii ei, fără să aibă unde să se ducă. Culorile lui Yatho erau destul de blânde, tonuri potolite de azur ca al albăstrelelor și lila, iar părul negru îi era ras suficient de scurt ca să i se vadă tatuajele frumoase cu frunze dinapoia urechilor. Însă Inara nu o cunoscuse niciodată decât pe mama ei, casa ei, titlul ei. Acelea îi fuseseră certitudinile vieții; ca niște pereți din piatră, o ținuseră înăuntru, dar în același timp o feriseră pe ea și pe Skedi de rele. Iar acum certitudinile dispăruseră.

Apoi Kissen aruncase adevărul asupra ei ca pe un obiect contondent și impactul său spulberase gărdulețul fragil pe care Inara și-l pusese în jurul inimii. Dispăruse. Mama ei era moartă, toate secretele ei, scrisorile pe care le ascundea, lucrurile ei arseseră odată cu ea. Totul dispăruse.

Iar acum Skedi era șocat și se expusese. Pentru ea. Inara nu-l mai văzuse niciodată atât de furios; el nu mai comisese niciodată o asemenea greșeală la mânie. Însă toate adevărurile din conacul Craier fuseseră învelite în țesături fine, făcute să pară frumoase. El îi spunea mereu că aceea îi era firea. Pentru el, așa ceva era greșit.

— Nu poți fi atât de... crudă, spuse Skedi înverșunat.

Printre lacrimi, fata văzu că era acum de mărimea unui iepure mic sub privirea ucigașă a lui Kissen și groaza lui Yatho.

Ușa se deschise, se auziră trei pași apăsați, apoi Inara simți o mână

pe spinare, caldă şi fermă. Era o altă femeie, care scoase o batistă din veşmântul ei şi o apăsă pe obrajii fetei, pentru a-i absorbi lacrimile. Mâinile îi erau uscate şi aspre, dar calde, ca ale lui Tethis, şi ţâţâia, atingându-şi dinţii cu limba. Culorile îi erau, de asemenea, ca ale majordomului: proaspete şi luminoase, nuanţe calme de verde şi cenuşiu. Fata luă batista şi o ţinu pe faţă ca să-şi şteargă lacrimile. Când i-o restitui, nou-venita îi dădu o cană cu apă proaspătă şi apoi se aşeză lângă ea. Înmuie cârpa şi o apăsă pe ceafa Inarei. Liniştitoare, răcoritoare.

Inara se linişti, respirând tremurător până când, în sfârşit, îşi făcu curaj să ridice privirea. Femeia îi zâmbi. Era drăguţă, cu ochi negri şi sprâncene fine, care erau marcate de trei cicatrici drepte ce-i brăzdau faţa, una lăsând o despicătură adâncă în buza superioară.

Ea trebuia să fie Telle. O privi pe Kissen cu subînţeles şi deicida, care nu părea deloc ruşinată, mişcă mâinile în limbajul semnelor, spre surprinderea Inarei. Fata le văzuse doar pe mama ei şi pe una dintre servitoare folosind limbajul acela; lady Craier îi spusese că era un grai secret pe care îl foloseau piraţii sau cei cu dificultăţi de auz.

De unde ai ştiut că sunt eu? îi transmise Kissen lui Telle, care râse şi-i răspunse în acelaşi fel.

Yatho nu-i face pe copii să plângă.

— Plânsul îţi face bine, gesticulă Kissen şi rosti aceleaşi cuvinte cu glas tare, în mod clar, în beneficiul Inarei, fără să ştie că fata pricepuse totul.

Telle era aşadar surdă.

— Ea este din Casa Craier şi locuinţa i-a ars acum trei zile, prinzându-i înăuntru pe mama ei şi pe servitori. Ea şi parazitul ei au supravieţuit. Au fost norocoşi.

„Norocoşi.” Inara inspiră adânc, cutremurându-se din tot trupul. Nu se simţea norocoasă. Mai mult decât orice altceva, se simţea răpită. Furată de soartă.

Parazitul este ceea ce cred eu că este? întrebă Yatho.

Toţi se uitară la Skedi, care-şi coborâse aripile şi se târa înapoi spre Inara, cu cornițele înclinate în faţă, într-o atitudine defensivă. Fata îi era recunoscătoare pentru indignarea pe care o manifestase pentru ea; în felul acesta se simţea mai puţin singură. Întinse mâna să-l ridice şi-l trase în poala ei, unde se aşeză pe picioarele din spate.

Gura lui Yatho se îngustă. *Este periculos,* spuse ea. *Zeii sunt ilegali.*

Noi suntem în sfârşit *respectate aici, după ce am venit din Blenraden. Dacă avem un zeu sub acoperişul nostru, vom fi denunţate.*

Blenraden. Era a doua oară când îl menţiona. Femeile astea erau aşadar din oraşul acela?

Folosind o unealtă cu mâner lung, Kissen luă de pe foc ceaunul ce clocotea înăbuşit. I-l trecu lui Telle, care-l aşeză pe masa de lucru dezordonată din mijlocul odăii cu tavan jos. Yatho se duse după castroane, iar Inara tăcu, urmărindu-le conversaţia. Poate că pierduse totul, dar mai avea ochi, urechi şi pe Skediceth. El avea să-i spună dacă existau minciuni între ele, ajutând-o să interpreteze culorile lui Yatho şi ale lui Telle.

E mai mult decât atât, spuse Kissen în limbajul semnelor şi trase cu ochiul către fată. *Focul a fost pus de soldaţi. Poate din altă Casă. Mama ei uneltea ceva şi toţi oamenii ei au plătit cu viaţa. Nu ştiu dacă ea se poate considera în siguranţă.*

Ar trebui să fii atentă la politică, semnală iute Telle, după care îi întinse lui Kissen un castron cu terci şi continuă: *Familia Craier era divizată de o generaţie. Lady era singura aflată în graţiile regelui.*

Inara se încruntă. „Graţii"? Nu, era exact pe dos. Şi „divizare"... Lady Craier nu vorbise niciodată cu răutate despre neamurile ei; când Inara întreba despre soarta lor, mama spunea că-i va întâlni într-o zi.

Nimeni nu şi-ar arde proprietăţile, zise Yatho. *Nu în afara Taliciei.* Făcu o grimasă spre Kissen şi culorile ei pâlpâiră albastru trist, însă deicida strânse din umeri.

— Poate merge la Curte, spuse ea, să ceară protecţia regelui ăluia.

— Nu spune „regelui ăluia" ca şi cum n-ar fi regele tău, rosti Yatho. El te-a îmbogăţit.

— El mă face să-i văd faţa nenorocită de băieţandru oriunde m-aş duce, zise Kissen, de parcă ar exista un singur zeu în loc de sute.

Băgă mâna în mantie şi aruncă o pungă ce zornăi pe masa joasă de lângă foc. Telle îi dădu Inarei un castron cu terci fierbinte.

— Kissen, de câte ori ţi-am spus să-ţi păstrezi banii? spuse Yatho, uitându-se fix la pungă.

— Eu n-am ce face cu ei. Voi două însă aveţi o afacere, aveţi o viaţă.

— Ne descurcăm foarte bine şi fără ei. Îi punem pur şi simplu deoparte, pentru ca tu să poţi...

— Ce... să nu-mi mai fac meseria? întrebă Kissen cu un zâmbit superior.

Yatho se încruntă.

— Poţi să faci şi meserii mai sigure. Meserii care nu te vor ucide.

Inara bănuia că era o conversaţie veche.

Regele nu ar adăposti un zeu, le întrerupse Telle. Inara se uită la Skedi, ai cărui ochi galbeni erau îngrijoraţi. Bineînţeles că regele Arren n-ar fi găzduit un zeu, ci l-ar fi ucis pe loc, iar numele Craier ar fi fost târât în noroi. Tocmai de aceea Inara se dusese la Kissen. Nu era corect.

Ştiu, spuse deicida. *Aici am nevoie de ajutorul tău, Telle. Ei doi sunt legaţi cumva, iar el nu are altar. Ai citit ceva despre asta?*

Telle clătină din cap şi-şi luă propriul castron cu terci. Înghiţi două linguri, dar se opri la a treia şi gura i se ţuguie în jurul cicatricei care o despica. Apoi gesticulă cu o mână. *Poate,* zise ea. *Voi căuta astăzi.* Puse castronul jos şi-şi netezi hainele, pregătindu-se să plece. Inara simţi cum îi tremură inima. Telle o ajutase. O simţea familiară, spre deosebire de celelalte două femei, mai aspre, care păreau dornice să schimbe insulte în semn de afecţiune.

Mănâncă mai mult, c-o să ţi se facă foame, îi spuse Yatho lui Telle. Cealaltă dădu ochii peste cap, mai luă două îmbucături, apoi se duse s-o sărute pe gură cu obrajii plini de ovăz. Îşi apăsă apoi buzele pe capul lui Kissen, îi aruncă Inarei un zâmbet liniştitor şi plecă fără alte întrebări, nedumeriri sau reproşuri aduse deicidei, pentru că adusese în casa lor un zeu şi o fată ciudată.

— Am şi eu treabă, rosti Yatho, îndreptându-se spre uşă. Am trei comenzi şi încă un set de litere.

— Numai să nu uiţi cum să-mi făureşti o sabie, glumi Kissen.

— De parcă m-ai lăsa, zise cealaltă. Acum dormi puţin, că arăţi ca naiba. Arătă din cap spre Skedi. Şi ţine ascunsă lighioana aia.

Skedi se lipi de stomacul Inarei în timp ce fata ridica terciul cu lingura şi-l lăsa să cadă înapoi în castron. Acasă, la mic-dejun avea brânză de capră şi smochine uscate, cu iaurturi reci din pivniţă, stropite cu miere şi pudrate cu petale de trandafir. Uneori, bucătăreasa gătea o prăjiturică în formă de floare, umplută cu migdale şi portocale roşii. Puse limba pe lingură; terciul de ovăz era lipsit de gust şi nu avea pic de dulceaţă. Laptele se prinsese de fundul ceaunului.

„Norocoşi."

— Ar trebui să mă simt norocoasă? întrebă ea în cele din urmă.

Lacrimile îi dispăruseră şi se simţea încinsă, golită. Furioasă.

— Da. Kissen suspină și se lăsă pe spate. Ar trebui să te simți norocoasă, dar n-o să te simți așa o bucată bună de vreme.

— Ce știi tu despre asta?

— Știu destule.

Un alt non-răspuns. Inara își strâmbă buzele. I se luase dreptul de a-și hotărî acțiunile, fusese bruscată și dusă fără voia ei departe de casa și de pământurile ei. Nu accepta să i se adreseze ca unui imbecil sau unui animal de companie. Da, mama o ținuse ascunsă, însă tot ea o crescuse.

Tu ești sortită măreției, scumpo, îi spusese Inarei. *Ei vor vedea asta într-o bună zi. Regele însuși va vedea cine ești.* Fata încercă să-și înăbușe amărăciunea din inimă. Mama o lăsase singură, fără nimeni la care să apeleze.

— Nu te voi lăsa să-i faci rău, rosti ea, vârându-și degetele în blana lui Skedi. Nu știu ce fel de recompensă te aștepți să primești pentru că m-ajuți, dar n-am niciun motiv să am încredere în tine.

Dacă ar fi fost orice alt om, ea și-ar fi dat seama dacă mințea, așa cum puteau și zeii; culorile lor pâlpâiau în mod neregulat, contrazicându-le spusele. Dar, întrucât culorile lui Kissen erau ascunse, fata nu se putea baza pe nimic.

Deicida râse.

— Eu ți-am adus aici pielea nerecunoscătoare, spuse ea. Cât despre ăsta... – îl indică pe Skedi – vom discuta mai târziu. Acum, trebuie să mănânci.

Inara făcu o grimasă spre terci. Stomacul îi ghiorțăia, însă ea se simțea bolnavă și pierdută.

Mănâncă repede, spuse Skedi liniștitor. *Prefă-te că-i dulce și va avea un gust bun.* Apoi o întrebă pe Kissen:

— De ce am venit în Lesscia? Cine sunt femeile astea?

Era ciudat că ele nu se speriaseră de Skedi, ca și cum n-ar fi fost nici primul și nici ultimul zeu pe care l-ar fi putut vedea într-o zi. Kissen își mușcă interiorul obrazului și nu răspunse.

— Nu poți pretinde că eu nu exist, deicido, adăugă Skedi cu îndrăzneală. Tu nu stăpânești arta minciunii.

În mod clar, femeia nu știa dacă asta era o insultă sau un compliment.

— Sunt familia mea, mârâi ea. Toate am fost vândute sau s-a făcut troc cu noi în Blenraden, pentru că o femeie căreia îi spuneam Ologirea

decisese că copiii cu necazuri ar putea scoate monede din buzunarele miloşilor cu frică de zei. Ea câştiga argint bun de pe urma nefericirii.

O strâmbătură de dezgust îi mişcase gura când rostise numele femeii şi deicida se uită la punga pe care o lăsase pe masă, neatinsă de Yatho sau Telle.

Blenraden. Aşadar, erau într-adevăr din oraşul mort pe care războiul îl distrusese. Nu era de mirare că prietenele ei nu fuseseră surprinse văzându-l pe Skedi. El era singurul zeu pe care Inara îl văzuse în viaţa ei, dar probabil că ele văzuseră multe mii.

— De aceea, ele n-au timp pentru zei, adăugă Kissen, şi cu atât mai puţin pentru minciunelele nevinovate, aşa că nu încerca să te dai bine pe lângă ele, parazitule. Telle este arhivară în Clopot şi unul dintre puţinii cărora încă li se îngăduie să citească vechile scrieri despre zei. Dacă există cineva care să poată afla cum să vă despartă pe voi doi, ea este aceea.

CAPITOLUL VIII
ELOGAST

Elogast își strânse repede micuța lui viață. Nu luă prea multe, doar drojdie și doi săculeți cu făină, ca să mănânce pe drum, și câteva dintre amestecurile lui de ierburi cu sare rafinată din deșertul usican. Ca armură își purta doar brasardele, cu o vestă din piele și un surtuc peste cămașă, însă numai atât, și de aceea se simțea dezbrăcat. Totuși, întrucât avea provizii ca să coacă pâine și fiindcă își răsese complet barba și țeasta, simțea că totul va fi bine.

Prima ambarcațiune ce plecă din Estfjor în aval îl duse prin începutul rețelei de canale pe care Arren o construia, spre Sorin, așezarea unde canalul întâlnea râul Roan și cotea spre apus, în direcția opusă față de Lesscia. Sorin fusese cândva un oraș de răspântie, specializat în clopote de bronz, înainte ca lucrătorii talicieni în metale să inunde piețele din afara hotarelor lor; tot ce putea face el acum era să închirieze iapa cel mai puțin jigărită și să apuce ruta răsăriteană spre Lesscia.

Lesscia fusese dintotdeauna un refugiu pentru pelerinii ce căutau argumente, istorie și scripturi în locul făgăduielilor extravagante și al hoților de buzunare din Blenraden. În urma căderii Blenradenului, Lesscia era al doilea oraș ca mărime din Middren, după capitala Sakre. De-a lungul drumului staționau străjeri, pentru a-i păstra siguranța și a-l întreține, astfel încât să poată exista cât mai mult negoț între orașe și așezări. În prezent, ajungeai din Lesscia în Sorin în mai puțin de o zi și jumătate, pe când în copilăria sa, Elo și mama lui avuseseră nevoie de patru zile, cu un ponei, corturi și cotigi.

Elo ajunse mai târziu decât intenționase la periferia orașului artelor, care se afla considerabil mai departe decât își amintea. Ultima dată fusese acolo în urma revenirii victorioase acasă a lui Arren și rămăsese la marginea cea mai îndepărtată a mulțimii, nemaifiind parte din suita

regală. Ba chiar ar fi trebuit să se întoarcă singur acasă din Blenraden, dar, cu inima secretă a lui Arren arzând în pieptul acestuia, dorise să se asigure că prietenul lui va ajunge în siguranță la Sakre. Nu auzise niciodată cuvintele rostite de Arren, dar văzuse mutilarea statuilor zeiței ce împodobiseră porțile vreme de două veacuri. În jurul lui, mulțimea izbucnise în strigăte și aplauze frenetice, răcnind numele lui Arren. Dacă existaseră lacrimi sau rușine, Elo nu le văzuse.

Acum nici măcar nu mai putea deosebi porțile de casele ce-și triplaseră numărul, o mare de felinare sub negurile iernii care încă apăsau seara primăverii. Elo lăsă iapa la un han de la periferie, după care merse pe jos aproape un kilometru până găsi tarabele îngrijite și înghesuiala animată a pieței exterioare, unde se vindeau alimentele pentru oraș. Aici patrulau străjeri ai Casei Yether, înveșmântați în galben, ajutând la socotirea tranzacțiilor și taxând partea corespunzătoare din profituri.

Elo traversă iute arterele oficiale și urmă o cărare sinuoasă până la podurile de peste mlaștinile ce se întindeau dincolo de oraș. Aici se aflau negustorii mai zdrențăroși, prea săraci pentru a-și îngădui locuri în centru. Mamele lui îi spuseseră întotdeauna să nu coboare niciodată aici, unde puțini străjeri se sinchiseau să vină, iar tarabele erau expuse curenților puternici dinspre fluviul Daes, nefiind protejate de zidurile orașului ce se ridicau în spatele lor. Bineînțeles, asta le făcuse cu atât mai atrăgătoare în ochii săi și ai lui Arren în tinerețe. Aici făcuseră rămășaguri ilicite și, odată, vânduseră niște cupe pe care le șterpeliseră din palat în schimbul multor monede și a două butelci de rachiu.

Cocoși însângerați și acoperiți de răni nevindecate cucurigară când Elo trecu pe lângă coliviile lor strâmte, pe care erau înscrise cotele pentru luptele din seara aceea, dar bărbatul se uită spre tarabele ce ofereau gustări și servicii: cornulețe umplute, prăjituri coapte, curieri și reparații de straie. Pe măsură ce umbrele se lungeau, se aventură pe mai multe culoare dintre tarabe, căutând o privire prietenoasă sau vreun talisman de credință.

După o vreme, zări pâinici calde, servite cu curry proaspăt, vândute de un bărbat ce aparținea unuia dintre numeroasele popoare din Usic, o țară vecină cu Irisia. Sub cuptorul său de lut atârna o amuletă strălucitoare. La numai câțiva pași depărtare, trei bărbați cu pielea albă jucau un joc cu piese; în loc de monede, foloseau semințe de sless

– dintre cele care aduceau somnul – pe care le cumpăraseră de la un negustor morocănos care se certa cu câinele lor. Stomacul lui Elo ghiorţăi şi el îşi dădu seama că era flămând.

Cumpără curry în pâine şi-l mâncă fierbinte în faţa tarabei, bucurându-se de un gust familiar pe care îl găsea în Estfjor numai când gătea pentru sine. Ochii îi fură atraşi de talismanul ce se legăna sub cuptor. Poate că era doar pentru noroc sau poate că era însemnul celui care construise cuptorul, însă o briză tăioasă începu să-l rotească şi văzu că avea în centru o mână albastră. Mâna dăruirii, talismanul unui zeu al norocului – unul încă în viaţă.

Elo zâmbi în sinea lui; ştia că Lesscia fusese alegerea bună. Arren putea scăpa de zei, îi putea izgoni din Middren, dar ar fi trebuit mai mult de atât ca să cureţe bibliotecile din Lesscia şi oamenii care erau atraşi de ele.

Mai luă o îmbucătură de curry şi se adresă proprietarului tarabei:

— Mi-ai putea spune ceva, cu bună-credinţă?

Celălalt îi privi sabia şi se întoarse spre cuptor, ocupându-se câteva clipe cu întorsul pâinilor.

— Cine vrea să ştie?

— Un pelerin, spuse Elo, încercând un zâmbet fermecător.

La naiba, trecuse ceva vreme de când nu mai fusese nevoit să farmece pe cineva!

— Unul care s-a rătăcit.

— Pelerinii oferă daruri, anunţă sec tarabagiul.

Elo râse. Zeii bogăţiei îi atrăgeau rareori pe risipitori. Desfăcu o jumătate de argint din şirul său de monede şi piese, care valora destul de mult, şi lăsă să i se întrevadă clar printre degete greutatea ştanţată şi gaura marcajului. În Estfjor, un argint ca acesta ar fi cumpărat o jumătate de cal, dar aici nu valora decât o mită bună. I-ar fi putut aduce bucătarului de curry o zi sau două la nivelurile de sus ale pieţei exterioare.

Usicanul mai scoase o pâine, băgă în ea un pic de curry şi o puse pe butoi lângă mâna lui Elo, care schimbă jumătatea de piesă pentru ea. Argintul dispăru într-o sclipire de lumină.

— Calea Reginei, spuse el iute. Pe ulicioarele din nord-vestul Clopotului. Un loc bun pentru un pelerin să-şi ude gâtul.

Elo se îndreptă. Bineînţeles, Calea Reginei. Cineva încă avea o slăbiciune pentru cea care-i adusese în pragul ruinei.

— Căile ne-au pierdut, prietene, adăugă tarabagiul. Ei ne vor găsi din nou. Foarte curând.

Elo şovăi. Ce vrusese să spună cu asta? Încuviinţă din cap în semn de mulţumire şi se întoarse spre porţile oraşului. Nu era nimic. Arren ştia că existau necazuri; el revenise în Sakre, unde avea să fie păzit, în siguranţă.

Când intră pe porţile Lessciei, garda cu eşarfa galbenă îi scotoci bagajele, totuşi bunurile lui nu constituiau obiecte de negoţ ce ar fi putut deteriora manuscrise. Fu lăsat să treacă, în timp ce clopotele sunau de seară.

Merse pe arterele principale spre Clopot, cupola uriaşă de aramă din inima oraşului, care adăpostea arhivele sale cele mai preţioase. Lesscia era animată. Cotigari treceau în goană cu o precipitare lipsită de rost, cu herburi oficiale pe veşminte şi cu o gardă ce îi urmărea, în mod surprinzător în culorile albastru şi auriu ale lui Arren, nu în galbenul Casei Yether. Atelierele continuau să funcţioneze până seara; Elo trecu pe lângă cel al unui faianţar în care câţiva copii alergau printre picioarele adulţilor, adunând cioburi de lut căzute. În amurg, cupola Clopotului şi clădirile albe din jurul ei păreau să strălucească.

Bulevardele largi se îngustară şi terenul începu să urce. Canalele erau mai puţine şi mai rare în labirintul de străduţe din partea de miazănoapte a oraşului. Partea aceasta dinspre uscat a Lessciei era aproape ca Sakre: dezordonată, sinuoasă şi plină de luminiţele hanurilor şi popasurilor, ale fierăriilor şi cizmăriilor. Elo se simţi cuprins de un val de nostalgie pentru oraşul său natal, pe care el şi Arren îl cunoscuseră atât de bine.

Când găsi hanul, afară nu atârna niciun însemn, totuşi imaginea pictată pe uşă era suficientă: trei pelerini ce urmau o femeie cu coroană. Bărbatul clătină din cap. Calea Reginei, într-adevăr.

Elogast putea spune că o întâlnise pe regina Aletta o singură dată, când ea trecuse în revistă garda. Se aşteptase la o femeie rece, distantă, dar pasiunea răzbătea din ea ca lumina soarelui, arzătoare şi fără remuşcări. Ultima dată mai fusese atât de aproape de ea după ce pătrunseseră în Blenraden. Atunci nu mai existaseră nici lumina soarelui, nici puterea. El nu avea să uite niciodată faţa lui Arren când găsiseră cadavrele ei şi ale prinţilor. Mosen abia împlinise cincisprezece ani. Sora mai mare a lui Arren, Bethine, regina-care-nu-domnise-niciodată, alergase până lângă ei, împlătoşată, şi se prăbuşise

în genunchi, plângând de groază şi durere. Dar Arren fusese furios.

— Câţi au murit străduindu-se să ajungă aici, întrebase el încetişor în timp ce sora lui plângea, după ce *ea* a îngăduit să se întâmple asta?

— Arren... încercase să zică Elo.

Aceea fusese doar prima atrocitate. În războiul pe viaţă şi pe moarte ce urmase pentru cucerirea oraşului, adoratorii şi zeii ridicaseră armele împotriva propriilor lor vecini şi chiar împotriva armatei Middrenului. Elo nu ştia câţi dintre aceia muriseră, ci doar de câţi cavaleri fusese nevoie pentru a trece de pietrele, furtunile, coşmarurile şi săgeţile zeilor şi ale credincioşilor lor.

— Răspunde-mi. Te rog.

— O mie două sute, spusese Elo. Arren aşteptase. Şi cincizeci şi şase.

— O mie două sute cincizeci şi şase, repetase Arren. Din toate Casele, din toate provinciile. Morţi. Pentru nebunia ei. Păstrează-ţi lacrimile, surioară. Eu am rămas fără lacrimi pentru ea de la primul mort.

Iar acelea fuseseră zilele cele mai bune.

Elo se scutură de amintiri şi intră în tavernă. Era întortocheată şi strâmtă; un foc de cărbuni fumegos fusese aprins în sobă pentru a izgoni răcoarea primăverii, dar făcuse sufocant de fierbinte odăiţa. Geamurile groase din sticlă erau întărite cu sârme din plumb, iar lumânările urât mirositoare ce pluteau în boluri cu apă parfumată nu contribuiau prea mult la împrospătarea aerului.

Elo se îndreptă spre tejghea. Hangiul se prefăcea că lustruieşte o cupă, în timp ce-l privea în oglinzile convexe de aramă aflate în spatele sticlelor şi butoiaşelor; un mod scump, dar inteligent, de a supraveghea clienţii. Purta un surtuc fără mâneci şi avea umeri solizi de bătăuş. Pe ceafă se vedea un tatuaj ce reprezenta fie o rună, fie un drum bifurcat. Tatuajul se întindea peste umeri şi în jos pe braţele goale; de la ceafă până la încheieturile degetelor. Trasarea lui duruse cu siguranţă.

— Vreau şi eu la fel, te rog, rosti Elo, arătând spre o femeie din apropiere, al cărei pahar conţinea un lichid limpede cu sirop depus la fund.

Dinspre ea venea o aromă plăcută, de citrice sau de coajă de lămâie.

Hangiul se întoarse, îşi îndreptă spatele şi puse cupa jos cu un clic. Avea părul negru, presărat cu argint, iar ochii lui decoloraţi îl scrutară pe Elo de la picioare în sus, oprindu-se pe brasarde şi apoi pe sabie. Elo

o purta ca şi cum n-ar fi avut nicio intenţie de a o folosi, pe spate, alături de raniţă. Măciulia înfăşurată o făcea să pară furată, poate. El sperase că va părea doar suficient de rău-famată pentru ca oamenii să nu pună întrebări.

— Nu vedem prea mulţi irisieni pe aici în ultima vreme, spuse hangiul, deşi femeia care îşi strângea acum în grabă hârtiile era în mod clar cel puţin pe jumătate irisiană.

Alţi doi începură să murmure lângă foc şi Elo îşi simţi pielea zbârlindu-se. Nu-şi putea îngădui să încerce toate tarabele şi tavernele din Lesscia. Trebuia să dispară pe căile secrete folosite de pelerini ca să traverseze munţii. Îşi spuse că era firesc ca nou-sosiţii să fie priviţi bănuitor pe Calea Reginei. De asemenea, era firesc şi faptul că deasupra poliţei căminului nu atârna nicio imagine a lui Arren.

— Eu...

Fusese gata să spună că se născuse şi crescuse în Middren, dar se răzgândi. Mulţi irisieni părăsiseră ţărmurile Middrenului pentru a-şi practica liber credinţa în altă parte. Aşa ceva l-ar fi putut face mai demn de încredere.

— N-am mai fost de mult în Irisia, spuse el, zâmbind.

Hangiul şovăi şi ochii lui decoloraţi scânteiară.

— Mi-e dor de căile ei, adăugă Elo.

Bănuia că, dacă ar fi avut simţurile unui zeu, ar fi simţit cum taverna se destinde puţintel.

— Trebuie să fie greu să fii atât de departe de casă, comentă hangiul.

Elo îi recunoscu accentul – provenea din zonele împădurite ce se întindeau din partea de miazănoapte a Blenradenului până la poalele de miazăzi ale Taliciei. Câţi locuitori ai zonelor acelea, cândva bogate şi acum pe jumătate abandonate, ajunseseră aici? Aşa se explica creşterea impresionantă a pieţei exterioare. Oamenii din părţile acelea legănau şi tărăgănau vocalele, nu le pronunţau tăios şi ascuţit ca în Sakre.

— Cum te cheamă, atunci?

Hangiul privi peste umărul lui Elo. Femeia plecase, lăsând paharul pe jumătate plin, dar ceilalţi rămăseseră.

— Şi ce doreşti?

Luă un pocal transparent care sună cristalin când îl aşeză în faţa lui Elo, apoi scoase de sub bar un ciocan mic cu vârf ascuţit şi sparse nişte

gheaţă din blocul ce atârna deasupra tejghelei. Mătură după aceea aşchiile în pocal. Deşi nu era voinic, muşchii îi erau bine definiţi şi nasul părea să-i fi fost spart de cel puţin două ori. Când se întoarse, Elo văzu tatuajele mai amănunţit – repetau de câteva ori modelul căii bifurcate. Probabil că era însemnul unui zeu, dar brăzdat de alte desene, benzi şi vârtejuri, şi, într-un loc, de argintul unor cicatrici pe antebraţ. Îşi purta tatuajele atât de nepăsător, deschis, încât Elo simţi adevăratul pericol al rebeliunii despre care vorbise Arren. Nu era vorba doar despre Casele dornice de putere, ci despre oamenii obişnuiţi. Iar dacă era aşa, cine putea şti cât de mult se întindea în Middren?

Asta nu era lupta lui, nu astăzi. El se afla aici doar pentru a-şi salva fratele. Pentru a salva viaţa regelui, după care acesta se putea ocupa de rebeliune.

Hangiul scoase un flacon de cositor din spatele barului, fără măcar să-l privească, turnă peste gheaţă, apoi adăugă o lingură de melasă de rodie dintr-un borcan deschis, în care se zărea o muscă. Aceasta căzu pe fundul pocalului.

— Desigur, băutura e autentic irisiană, zise el, împingând pocalul înainte ca Elo să fi răspuns ceva. Făcută din curmale, nu-i aşa? Am primit lada trimisă special lunea trecută. Poţi să-mi spui Canovan.

În mod accidental, Elo alesese o băutură irisiană. Se încruntă la pocal. Nu văzuse şi nu auzise niciodată de ea, dar el nu fusese niciodată la zi cu moda. Nu luă imediat o înghiţitură, ci înclină pocalul astfel încât o singură picătură să cadă pe podea, aşa cum făceau mamele lui înainte de a bea, mulţumind zeului schimbării pentru câştigul lor. În copilăria sa, la petrecerile pe care le dădeau mamele lui, lespezile şi tufişurile erau lipicioase multe zile după aceea din cauza vinului de palmier. Canovan îl privea.

— Mă aflu aici în căutarea unui drum către oraşul pierdut, spuse Elo încetişor. Numele meu este Elo.

Canovan miji ochii.

— Elo, repetă el, ca şi cum ar fi muşcat o monedă pentru a vedea dacă este autentică. Şi de ce ai vrea să te duci acolo?

În jurul întrebării atârna pericol.

— Este ceva ce trebuie să ştii? întrebă Elo, încercând să fie blând.

— Depinde, spuse Canovan şi-şi trecu limba peste dinţi înainte de a răspunde. Unii caută alinare, alţii îşi amintesc de cei morţi. Încrucişă

brațele și, pentru o clipă, tatuajele părură să se miște. Unii caută favoruri și putere. Pe aceia eu îi privesc cu neîncredere. Îl privi iarăși. Aceea e o sabie de cavaler.

Elo șovăi.

— A fost, zise el.

— N-am mai văzut o sabie ca asta de când cavalerii au distrus toate altarele din Blenraden.

Își mișcă încet degetul mare pe mânerul ciocanului de spart gheață.

— Eu am fost acolo, spuse Elo.

Cuvintele acelea îl derutară pe Canovan, ai cărui ochi sclipiră nesiguri.

— L-am urmat pe rege atunci când poruncile lui aveau rost pentru mine, dar am părăsit armata cu mulți ani în urmă. Întinse mâinile, arătându-le. Vezi, bătăturile lăsate de sabie au dispărut.

Avea încă făină sub unghii, iar noile bătături erau acum pe vârfurile degetelor și pe degetele mari de la frământatul aluatului.

— Nu sunt un cavaler, continuă el. Nu-l iubesc pe rege. Călătoresc pentru a căuta penitență pentru ce am făptuit.

Hangiul îi privi mâinile, apoi se uită la fața lui. Încleștă maxilarele și mușchii lor îi jucară sub piele. Nu-l credea. Poate că nici nu avea nevoie.

— Penitență, repetă Canovan.

Înclină capul ca și cum ar fi ascultat ceva și în același timp privi în jurul lui Elo. Apoi puse ambele palme pe tejghea și zâmbi atât de brusc și de rece, încât îl surprinse pe celălalt.

— Da... poți face penitență. Îmi cer iertare.

Elo avu senzația că, în spatele lui, clienții ce rămăseseră în tavernă își îndepărtară mâinile de cuțite sau de amulete.

— Ia loc, meștere Elo, mă voi alătura ție imediat.

Elo expiră prelung și alese locul pe care femeia îl eliberase de curând. Ea vărsase ceva pe masă când se grăbise să plece: zeamă de lămâie. Asta explica mirosul. Își luă totuși sabia de la spate și o sprijini lângă picior. Când își arătase mâinile lui Canovan, își amintise că nu mai era la fel de priceput ca în trecut, nici cu oamenii, nici cu sabia. Dacă ar fi spus cuvintele greșite, bănuia că ar fi trebuit să înfrunte ciocanul de spart gheață, iar hangiul părea că-l putea folosi cu iscusință într-o luptă. Elo se pusese în pericol, și-l pusese în pericol și pe Arren. Încercă să nu chicotească decât în gând; dacă el și Arren ar fi venit aici

împreună, ar fi fost deja la al treilea schimb de pumni într-o încăierare.

Sorbi din pocal. Băutura era suficient de tare ca să-i aducă lacrimi în ochi, destul de diferită de vinul său obişnuit îndoit cu apă. Canovan i se alătură la scurt timp după aceea, ţinând o bere în mână şi purtând o cămaşă sub surtucul fără mâneci ce-i ascundea tatuajele. Se aşeză destul de aproape, ba chiar prea aproape pentru ca Elo să se simtă destins; barba îi mirosea a tămâie, la care se adăuga un iz întunecat, silvestru, ca de noroi sau licheni.

— E nevoie de ceva piese ca să te ducă la Blenraden, îi spuse el. Oraşul altarelor e periculos, iar drumul e foarte periculos. Pot să-ţi ofer o hartă. Are îndrumări bune şi locurile unde poţi poposi pe drum. Ţi-aş da-o chiar şi în schimbul sabiei, dacă mă laşi să mă uit la lamă.

Aşadar, Canovan decisese să treacă de la rolul de câine de pază la cel de escroc. Voia să se uite la lamă ca să verifice dacă e din briddit? Elo ştia bine că nu trebuia să i-o arate; nu era greu să deosebească strălucirea oţelului de metalul mat ucigător de zei.

— Voi călători cu un grup, rosti el, sorbind iarăşi din pocal. (La naiba, dacă irisienii nu voiau să se înveselească cu lichidul înţepător!) Cunosc calea.

Asta nu era tocmai o minciună; cunoştea calea cea bună, drumurile principale.

— Eu caut siguranţa, iar siguranţa stă în număr.

Nu pomeni nimic despre sabie.

— Şi vreau să plec mâine.

— De ce atâta grabă? întrebă Canovan.

— Asta rămâne între mine şi zeii mei, spuse Elo.

— Nu-mi place când cineva, care a fost sau nu cavaler, vrea să ştie iute drumul spre Blenraden.

— Nu te voi plăti ca să-ţi placă, nu-i aşa?

Elo zâmbi. Canovan surâse scurt, dar umerii îi rămaseră încordaţi.

— Te costă şapte arginţi şi un galben, spuse el, ca să pleci la sfârşitul săptămânii.

Preţul era exorbitant. Elo îşi cumpărase întreaga brutărie cu şase arginţi şi doi galbeni.

— Îţi dau cinci arginţi, zise Elo, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

O lună. N-avea timp de zăbovit. Pe calea principală ajungea la Blenraden în opt zile. Dacă ar fi trecut prin munţi, ar fi durat cel puţin

zece zile.

— Şase şi o jumătate, spuse Canovan, frecându-şi o unghie cu degetul mare.

— Cinci sau am plecat de aici.

Ce făcea? Abia fusese invitat să se aşeze, însă dacă părea prea dispus să se despartă de arginţii săi, bănuielile celuilalt aveau să reapară. Oricum, mamele lui ar fi fost ruşinate dacă s-ar fi lăsat păcălit de un rebel. Canovan nu voia o încăierare, gândi Elo, cel puţin nu una adevărată. Dacă era un răzvrătit, şi nu mai avea acum nicio îndoială în privinţa aceea, n-ar fi vrut să atragă atenţia asupra tavernei sale.

Se ridică în picioare, mizând pe asta, şi Canovan se sculă odată cu el, apucându-l de umăr, strâns. Mirosul muşchilor de pădure era mai puternic decât înainte.

— Şase şi mâine, spuse hangiul printre dinţii încleştaţi, părând secătuit. De acord? Ştiu pelerini care pleacă mâine la amiază.

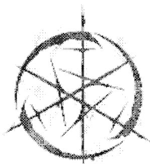
Elo îşi simţi umărul îngheţat acolo unde mâna celuilalt îl apăsa neplăcut. Îi prinse încheietura şi o îndepărtă, răsucind-o într-o scuturătură de vânător. I se păru că vede o umbră dispărând în sus pe mâneca bărbatului, dar se dovedi a fi doar o pâlpâire a luminii lămpii pe tatuaje.

— Şase şi mâine, repetă Canovan.

Arăta palid, iar furia şi bravada de mai devreme dispăruseră. Strânse mâna lui Elo, scurt şi cu neplăcere. Fusese învins în tocmeală şi nu era încântat de asta.

— Şi, adăugă el, două arame pentru băutură.

CAPITOLUL IX
KISSEN

Întoarcerea lui Telle o trezi pe Kissen, care moţăia agitată lângă foc, în scaunul ei cu rotile. Dormise în timpul clopotelor, iar cerul se întuneca. Afară, ciocăniturile zgomotoase ale lui Yatho încetaseră. Probabil că revenise la treburile ei mai delicate, pentru a respecta legile de linişte nocturnă ale oraşului.

O singură copilă neajutorată, vorbi Telle în limbajul semnelor cu un zâmbet, *şi apărările tale cedează.*

Kissen făcu un gest talician obscen, o încovoiere a degetului arătător pe lângă baza degetului mare, şi Telle râse. Îşi turnă o bere în timp ce deicida se freca la ochi, apoi îi întinse şi ei să bea. Ca o copilă ce urâse totul, Kissen o urâse şi pe Telle. Fusese mai tânără decât ea şi avea un comportament dulce, astfel că era preferata Ologirii şi a tuturor celorlalţi copii nedoriţi. Avea grijă ca aceştia să fie hrăniţi şi îmbrăcaţi, îi învăţase chiar să citească, dacă erau interesaţi, ceea ce Kissen nu era, şi să folosească limbajul semnelor, ceea ce Kissen acceptase cu reticenţă din necesitatea de a cunoaşte un grai necunoscut Ologirii. Yatho fusese melancolică după frumoasa Telle în faţa lui Kissen, tot timpul. Cât de mult o detestase Kissen!

Dar când Kissen fugise pentru a-l urma pe deicidul Pato şi a-i învăţa meseria, Telle fusese cea care o ajutase. Supunerea ei îi servise drept pavăză, iar amabilităţile ei tăcute fuseseră micile ei răzvrătiri după ce fusese dată Ologirii. După izbucnirea Războiului Zeilor, când Kissen traversase deja jumătate de ţară, Telle şi Yatho avuseseră grijă de ceilalţi copii până când deicida se putuse întoarce să-i salveze.

Acum, soţia lui Yatho şi sora lui Kissen, Telle îi era mai dragă decât propriile-i mâini. Cine ar fi crezut că unul dintre copiii-cerşetori ai Ologirii va ajunge arhivar, alături de ai doilea născuţi din nobili şi copii de negustori?

Viaţa asta ţi se potriveşte, zise Kissen. *Arăţi foarte bine.*

Telle simulă în glumă stânjeneala, dar era încântată. De când scăpase de sub strânsoarea sufocantă a Ologirii, devenise cu adevărat încrezătoare în sine. O iertase şi pe Kissen pentru adolescenţa ei răutăcioasă şi furioasă. Deicida se întorsese ca să-i salveze şi altceva nu conta.

Ce-ţi face piciorul? întrebă Telle.

Kissen pufni. *Bine. Yatho se comportă prosteşte.* Limbajul semnelor era lipsit de subtilităţi. Era direct, la obiect. De fapt, piciorul încă o durea, o durea întruna, dar era mai bine decât când ajunseseră aici. Scaunul cu rotile reprezenta o binecuvântare. Nu era obişnuită cu el şi avea constant reflexul de a sări în picioare, totuşi era o uşurare să-şi poată odihni şoldurile. *Aţi găsit ceva?* Inara nu se vedea nicăieri. Ea o trimisese la culcare. Poate că mai dormea sau poate că fugise. Kissen nu ştia ce s-ar fi făcut, dacă fata şi parazitul ei ar fi fugit.

Ceva, răspunse Telle. *Sunt toate în fierărie. Să-ţi împing scaunul?*

Atelierul lui Yatho era deschis spre curte, luminat de felinare şi de strălucirea fierbinte a cuptorului. Kissen fu surprinsă s-o vadă pe Inara pompând la foale şi pe micul ei zeu cocoţat pe ele. Munca era simplă, dar grea. Skedi se ţinea de partea superioară, în timp ce fata o apăsa cu hotărâre. Bătea din aripi când cobora şi se agăţa de mâner când se ridica. Se purta ca o jucărie, ca şi cum nu ar fi ştiut ce era. Deicida simţi mâna furnicând-o după o armă. Îşi lăsase înăuntru mantia din lână ceruită, în care avea toate uneltele.

Yatho lucra cu unul dintre ciocanele cele mai mici pe care le văzuse Kissen, definitivând o tijă lungă şi subţire de metal incandescent, iar sunetele loviturilor nu erau suficient de puternice pentru a fi auzite departe. În spatele ei se aflau cele câteva bucăţi de briddit răcit care aveau să alcătuiască noul picior al lui Kissen. O minune! Yatho începuse să fabrice asemenea piese atunci când încercase să găsească modalităţi de a opri aşchiile să intre în genunchiul lui Kissen din lemnele de esenţă moale pe care i le dădea Ologirea pentru a le folosi ca proteză. Yatho îşi petrecea fiecare oră liberă în fierăriile de lângă altarul zeului războiului din Blenraden, urmărind cum se făcea orice, de la grătare pentru spălatul rufelor şi storcătoare până la platoşe. În scurt timp, trecuse la tâmplari, pielari, artizani mecanici şi jucăriile lor pentru nobilii străini. Yatho se născuse pentru a fi o creatoare, pentru a vedea cum se asamblau şi se desfăceau obiectele.

Yatho scufundă bucata de metal, despre care Kissen bănuia că va ţine noua ei tibie, într-o găleată cu apă rece ca s-o călească, apoi ridică privirea, când răbufniră aburii. Faţa i se lumină când le zări, totuşi ţinu tija afundată până ce aburul se domoli, apoi o scoase cu grijă şi o inspectă. Încuviinţă mulţumită din cap, o scufundă în altă găleată pentru câteva momente, apoi o aşeză pe un cadru special.

— Greblează cărbunii, Inara, spuse ea, am terminat. Skediceth, foloseşte-ţi aripile ca să îndepărtezi dogoarea de pe faţa ei, ai înţeles?

Cei doi aprobară din capete şi Kissen se încruntă. Deşi Inara continua să fie trasă la faţă, Yatho reuşise să obţină din partea ei mai multă mişcare într-o singură după-amiază decât reuşise deicida în trei zile. Kissen avusese nevoie de mulţi ani pentru a se apropia din nou aşa mult de o flacără. Chiar şi acum, focul era atât de fierbinte, încât ea întinse mâna după şipul pe care-l ţinea la piept legat de un şnur, preferând să-l aibă pregătit când se afla în apropierea flăcării deschise, pentru orice eventualitate. Yatho se apropie, desfăcându-şi şorţul din piele pe care îl confecţionase special pentru scaunul ei.

— Sunt o pereche ciudată, se adresă ea lui Kissen, în vreme ce Telle o sărută în semn de salut.

Se adunară în faţa coşului cu jar încă aprins din curte, departe de Inara şi de zeul ei.

— Ai pus fata unui nobil la muncă? întrebă Kissen, folosind simultan limbajul semnelor, pentru ca şi Telle să participe la conversaţie.

— Avea nevoie de o ocupaţie, răspunse Yatho în acelaşi mod. Pierderea cuiva este un sentiment ciudat. Unii oameni îl resping, alţii îl atacă. Ea seamănă cumva cu tine.

— Nu cred că i-ar plăcea să te audă spunând asta.

Telle râse şi se aşeză pe scăunelul de lângă coşul cu jar. Era o seară senină, iar briza era rece şi pătrunzătoare. În pământul de lângă fierărie începeau să apară muguri verzi ce aveau să înflorească în curând, pe măsură ce zilele se încălzeau, deşi destui fuseseră păscuţi de capră. Kissen se uită la Telle cu un aer de aşteptare. Cunoscând-o, era nerăbdătoare să împărtăşească cele aflate.

Nu există consemnări ale unor zei fără altare, spuse ea, ci doar că zeii vechi sau puternici pot călători între câteva dintre altarele lor, aşa cum este zeul obiectelor pierdute sau zeul refugiului sigur. Cu cât există mai mulţi credincioşi, cu cât există mai multe altare, cu atât mai departe pot ajunge zeii. Uneori pot fi invocaţi prin simbolul sau runa

lor în exteriorul unui altar, însă numai pentru scurt timp. Dacă altarul central al unui zeu este distrus, el poate supraviețui uneori dacă se prinde de un alt altar al său.

Kissen suspină exasperat. Ea ştia toate astea.

Zeul nu are aşa ceva? întrebă Telle şi deicida clătină din cap. Din puţinele informaţii pe care le culesese de la Inara, înţelesese că Skedi ar fi părăsit Casa Craier, dacă ar fi putut. Un zeu ar fi apelat la un deicid doar dacă nu avea alternativă. *Singura lui atracţie este către ea,* spuse Kissen. *N-aş fi crezut, dar i-am văzut suferind când s-au îndepărtat.*

Telle aprobă din cap ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta.

Credeam că zeii mor fără altarul lor, zise Yatho.

Nu întotdeauna, spuse Kissen. *Nu imediat.* Zeii începeau ca spirite, atraşi de locurile unde oamenii călătoreau şi puteau avea nevoie de ei. Într-o bună zi, puteau aduna suficientă voinţă pentru a sufla colb pe drum în direcţia cuvenită pentru casă, ori să facă astfel încât arcul unui hoţ să nu mai tragă exact în momentul potrivit. Atunci, cineva putea să le mulţumească, să le aducă ofrande, să le dea formă. *Chiar și atunci când altarul lor nu mai există, puterea lor poate dăinui. Un altar este precum chila unei nave – îi împiedică să se desfacă.*

Telle zâmbi larg şi ridică mâinile: *Da, exact.* Fusese impresionată – asta era într-adevăr o raritate. *Chila îi menține în echilibru între cele ce i-au creat pe ei: apa pe care navighează este iubirea oamenilor, care îi ţine la suprafaţă. Vântul este spiritul, energia care le dă putere. Fără chilă, ei se destramă, se rostogolesc, sunt distruși.*

— De ce nu-mi torci lâna în aur? spuse Kissen cu voce tare şi râse.

De ce este zeul legat de fată? întrebă Yatho.

Telle ridică mâinile şi clătină din cap pentru a spune că nu ştie. *Însă o despărţire bruscă va fi similară cu ruperea chilei. Îl va ucide pe el și s-ar putea s-o ucidă și pe ea.* Kissen nu voia să audă aşa ceva, iar Telle o ştia. *Asta nu-i o problemă care poate fi rezolvată cu un tăiş sau cu un pumn.*

Oricum n-ai putea s-o faci, interveni Yatho. *Ei sunt tovarăși de joacă. El este prietenul fetei.*

Deicida strâmbă din nas şi se gândea la un răspuns inteligent, când Telle continuă:

Am găsit un text, în care scria despre mutarea unui zeu și a totemului său dintr-un altar, pentru a se alătura altui zeu, mai puternic, în altarul aceluia. S-ar putea să fie ceva adevăr în asta. Dacă

un zeu se întoarce la un loc de putere, ar putea... Se luptă cu cuvântul pe care să-l aleagă. Îl rosti pe litere cu degetele și Yatho încuviință din cap.

— Ce-a fost asta? întrebă Kissen.

— Încă n-ai învățat literele? întrebă Yatho, de parcă n-ar fi știut-o deja.

— Ia mai taci!

Telle plescăi din limbă pentru a le atrage atenția. *Zeul ar putea fi capabil să...*

— Încâlcească, asta a spus, adăugă Yatho.

...să se încâlcească cu un alt altar.

Un altar. Altarele erau scoase în afara legii în Middren, dar Kissen strânse din umeri. *Putem găsi mii de altare,* spuse ea. O statuetă mică în bucătăria cuiva, un talisman într-un sertar pentru a opri lingurile să se mai lipească între ele, o grămăjoară de pietre lângă un depozit de bușteni pentru a păstra lemnul uscat. Kissen nu dădea buzna în casele oamenilor ca să le împrăștie micile grote de nebunie, dar știa că sunt acolo.

Nu-nțelegi, spuse Telle. *Nu orice altar este bun. Trebuie să fie un altar închinat unui zeu puternic, suficient de puternic pentru a lăsa unul mai mic să trăiască pe „apa" lor, iubirea aceea care le dă lor scop.* Șovăi. *Un singur loc mai are puterea aceea în Middren.*

Yatho tresări și Kissen simți că i se prăbușește inima. *Blenraden,* spuse ea în limbajul semnelor. Telle aprobă din cap.

Nu duc o fetiță în orașul ăla mâncat de zei, zise deicida. Mai întâi, ea mă va înnebuni, apoi va fi ucisă de zei, demoni, cavaleri sau de toți.

Alternativa este să duci regelui o fată cu un zeu în inima ei. Știi ce ar face el?

Kissen își mușcă buza.

O putem ascunde aici, spuse Yatho.

Nu vă cer să adăpostiți un zeu sub acoperișul vostru, după tot ce ați construit..

Nu-i nevoie s-o ceri, zise Telle.

Kissen oftă. Banii pe care îi lăsase pe masa dinăuntru erau tot neatinși. Nu avea nevoie de ei, câștigase suficient pentru a trăi, însă Yatho și Telle își cheltuiau constant banii pentru familiile și copiii aflați în dificultate. Aflase că până și băiatul, Bea, pe care Yatho îl trimisese acasă în dimineața aceea, ca să nu-l vadă pe Skedi, făcea parte din

caritatea lor, deoarece fratele său nu putea avea grijă de el. Ar fi putut-o ele adăposti pe Inara în lunile de care ar fi avut nevoie să găsească alt loc pentru Skedi?

Dacă o ţii pe ea, atunci eu pot continua spre Blenraden.

— Kissen, spuse Yatho, în timp ce Telle clătina din cap, noi am jurat că nu ne vom întoarce.

— Am încălcat făgăduiala aceea ultima dată când am jurat-o, zise Kissen, şi n-o regret.

Yatho se încruntă. Deşi ea şi Telle fuseseră deja adulte când izbucnise războiul, continuaseră să aparţină Ologirii. Erau proprietatea ei. Poate că ele ar fi putut fugi, însă asta ar fi însemnat să-i lase în urmă pe copiii mai mici şi nu avuseseră inima s-o facă.

Dar Kissen se întorsese la timp. Când armatele se revărsaseră în oraş şi încercaseră să evacueze refugiaţii, zeii deveniseră din răi – mai răi. Zeii sălbatici distruseseră corăbiile şi plecaseră urlând pe străzi la vânătoare de oameni, incendiind pe măsură ce înaintau. Kissen, Telle şi Yatho o siliseră pe Ologire să elibereze copiii, iar Kissen îi scosese din oraş. Trei ani mai târziu, pentru prima dată, toţi micuţii aveau locuinţe, iar Yatho şi Telle erau libere. Dacă Inara putea să fie în siguranţă undeva, atunci locul acela era alături de ele.

Pot să aflu dacă o pot duce acolo, adăugă deicida. *Şi...*

Nu putea să uite cuvintele lui Ennerast. *Când Middrenul va cădea în mâinile zeilor...* Kissen nu iubea în mod deosebit Middrenul ca regat, totuşi era căminul ei, era locul unde trăia poporul ei. Nu voia un alt război, ci voia doar să-şi facă treaba. În realitate, nu i-ar fi displăcut să vadă oraşul mort, fie şi numai pentru a i se confirma că rămăsese mort.

Blenraden este locul unde voi găsi nişte răspunsuri, spuse ea. *Poate că reuşesc să conving un zeu să apară aici, dacă o ţineţi pe fată în siguranţă...*

— Nu.

Kissen se răsuci în scaunul cu rotile. Deşi conversaţia lor fusese purtată în mare parte în tăcere, niciuna n-o observase pe Inara ieşind din fierărie şi ţinându-l în braţe pe Skedi, care ciulise urechile. Îi dădu drumul şi el i se căţără pe umăr, cu aripile desfăcute pentru a-şi menţine echilibrul. Fata coborî mâinile.

Voi merge la Blenraden, anunţă ea rigid.

Kissen fu aproape la fel de surprinsă de faptul că folosea limbajul semnelor ca şi de declaraţia ei. Ştia că Skedi le va înţelege – zeii se

bucurau de o înţelegere aproape nefirească a tuturor limbilor –, dar Inara? Semnele erau folosite mai des de oamenii de rând decât de nobili.

— Nu te duc în oraşul ăla blestemat, spuse deicida.

— Nu voi sta aici ca o pisicuţă pierdută pe care ai cules-o de pe stradă, replică fata. Skedi este prietenul meu, iar dacă-i găsesc un loc unde să fie în siguranţă, atunci mă pot duce la rege, ca să aflu de ce i s-a întâmplat asta mamei mele şi oamenilor noştri.

Inara îşi puse mâna pe blana lui. Chiar îl trata mai degrabă ca pe un iepure decât ca pe un zeu.

— Şi Skediceth este dintre ai mei. Dacă-i putem obţine libertatea, atunci... atunci este singurul pe care l-am putut... salva.

Se clătină; emoţia ameninţa să se dezlănţuie, dar ochii îi erau uscaţi şi hotărâţi.

— Aici veţi fi în siguranţă, spuse Yatho atât cu glas tare, cât şi în limbajul semnelor. Amândoi.

Îi aruncă o privire de avertizare lui Kissen, care îi răspunse printr-o căutătură identică. Inara clătină din cap, apăsat.

— Poate că am fost secretul mamei mele, dar continui să fiu fiica ei, zise ea. Nu pot să stau aici, aşteptând să se întâmple alt lucru rău.

Blenraden este un lucru rău care se întâmplă, spuse Telle, înţelegându-i clar ultimele cuvinte.

Skedi se ridică în braţele Inarei, înălţându-şi cornițele şi urechile. Mustăţile îi tremurau. *Nu putem sta aici la nesfârşit,* zise el şi vocea lui de zeu pătrunse în toate minţile. *Cu cât stăm mai mult împreună, cu atât este mai probabil să fim descoperiţi. Alegerea este Blenraden acum, sau Blenraden mai târziu. Dacă Inara spune acum, atunci am încredere în ea. Merită să i se facă dreptate pentru ceea ce i s-a întâmplat şi nu vreau să-i stau în cale.*

Sprâncenele lui Yatho se strânseră laolaltă. Se lăsa influenţată.

— Nu, Yath, rosti Kissen.

Am zis că seamănă cu tine, spuse ea şi deicida se încruntă.

Nu, e un drum prea greu, zise repede Telle către Yatho. *Cu atât mai puţin pentru o copilă care a pierdut totul.*

Iubirea mea, spuse Yatho, *noi ştim cum e să pierzi totul. Asta ne-a oprit vreodată?*

Kissen se uită la Inara, ignorând mâinile ce se agitau în limbajul semnelor lângă ea. Fata îi întâlni privirea, fermă, sigură şi furioasă.

Kissen se văzu pe sine privindu-se din trecut. Oftă.

— Să nu mă faci s-o regret, *liln.*

CAPITOLUL X

INARA

— Azi pleacă o caravană de pelerini, spuse Yatho, intrând în grabă în timp ce ele mâncau de dimineaţă.

Inara sorbea din ceaiul negru şi dulce pe care i-l turnase Telle, în timp ce Kissen căsca morocănos lângă foc. Dormise pe scaunul lung din faţa acestuia, întinsă ca o pisică mare. Inara primise patul deicidei într-o odăiţă mobilată cu un scaun, o plapumă matlasată şi o tăbliţă de scris spartă. Inara nu-şi putea imagina să nu ştii să scrii şi să citeşti.

— V-aţi trezit de mult? întrebă Kissen, cu o privire împăienjenită de somn.

— De suficient timp.

Privind strălucirea din ochii lui Yatho şi pungile de sub ei, Inara se întrebă dacă dormise sau dacă lucrase toată noaptea ca să definitiveze proteza.

Kissen oftă.

— La ce oră? spuse ea.

Jumulise un pui pentru cină, după ce-şi mâncase deja mic-dejunul alcătuit din curmale uscate înmuiate în miere şi sare, o delicatesă pe care Telle o adusese în ziua anterioară.

La amiază, Yatho răspunse prin semne, dar în rest vorbi cu glas tare:

— De la Fântâna Chipurilor. Trebuia să plece la sfârşitul săptămânii, dar afurisitul ăla şiret de Canovan de pe Calea Reginei a devansat data.

Aş vrea să nu te joci cu vulpea aia, spuse Telle, citindu-i pe buze. *Aduce numai necazuri.*

E doar... supărat pe lume, zise Yatho şi adăugă spre Kissen şi Inara: *A fost însurat cu fierarul care a meşterit păsărelele acelea din metal care cântau.* Culorile lui Yatho erau pline de tristeţe purpurie şi Inara bănui că fierarul nu mai meşterea păsărele.

— Nu-i cel care-l urăşte pe rege? întrebă Kissen. A acceptat să

trimită o deicidă la Blenraden?

Yatho îi zâmbi cu sfială.

— A trebuit să fie convins. De fapt, a fost de acord abia când i-am spus că ești veiga. Poate că vrea să-i rămâi datoare.

— Am o reputație de păstrat.

— Reputația de scârbă țâfnoasă.

Telle flutură din mână într-un semn care le anunța că vorbeau urât. Inara încerca să nu fie șocată de felul cum discutau între ele. Gălăgios și dur, totuși fără răutate. Mama ei n-o pregătise pentru așa ceva. Mama ei n-o pregătise pentru nimic.

Kissen strânse din umeri și se uită la Inara. Deicida era atentă cu ea, ca și cum s-ar fi temut să n-o împingă în direcția greșită și s-o sfărâme.

— Azi e o zi la fel de bună ca oricare alta, spuse ea.

Veiga nu dorea ca Skedi să se apropie de familia ei. De ce se temea? Că ele îl vor plăcea, sau că el le va plăcea pe ele? Zeul stătea pe masă, de mărimea unui pisoi abia născut, și-și curăța cornițele. Acum, că fusese lăsat să iasă din ascunzătoare, era mai cutezător decât fusese vreodată. Nu se opri din treabă, ci-i vorbi direct Inarei:

Să plecăm acum, zise el.

Nu era oare prea devreme? Inara încă se simțea sfârtecată și pustiită din cauza pierderii, dar, pe de altă parte, Skedi era nerăbdător să plece. Simțise mirosul libertății, iar fata încercă să-și înăbușe ușorul fior de teamă că el voia atât de mult s-o părăsească. Zeului îi era frică de veiga și nu voia să petreacă prea mult timp alături de ea. Dacă s-ar fi alăturat unei caravane de pelerini, cel puțin ar fi fost înconjurați de oameni care își iubeau zeii în asemenea măsură, că și-ar fi riscat propria siguranță.

De ce să așteptăm? Skedi adăugă apoi cu blândețe: *La ce bun?*

Inara scrâșni dinții, amintindu-și că dorința lui de a fi liber nu însemna nimic rău.

— Pot să plec azi, rosti ea, în ciuda răcelii din piept, și repetă cuvintele cu mâinile, ca să poată vedea și Telle.

Skedi flutură surescitat din vârful aripii. Kissen aprobă din cap.

— Yatho...

Yatho se îndrepta deja spre ușă.

— Este gata pentru asamblare, spuse ea. L-am lăsat să se încălzească puțin la soare.

Telle se ridică și-și netezi fustele cu un oftat. *Am niște haine care ți*

s-ar putea potrivi, îi spuse Inarei. Un fir de încordare îi traversa fruntea, singurul care îi trăda îngrijorarea. *Dar s-ar putea să ai nevoie de o mantie mai groasă. Nopţile vor fi reci pe drumul pelerinilor, pentru că ei nu vor poposi la hanuri.*

Kissen se sculă de pe scaun şi rămase în picioare, întinzându-şi piciorul tăiat în lateral, apoi în faţă, după care se aplecă şi-şi auzi şalele trosnind. Se aşeză la loc şi-şi desfăcu şiretul cracului. Inara se trezi privind-o. Carnea piciorului îi fusese în mod vădit arsă, dar şi tăiată; pielea era împestriţată de cicatrici.

— De ce ne alăturăm unei caravane de pelerini? întrebă ea. N-ar trebui să stăm ascunse?

Kissen scoase o ţesătură fină din buzunar şi luă cutia cu alifie pe care Yatho o lăsase în mod intenţionat pe masă. Masă cu grijă balsamul în carnea cusută, înainte de a o lega cu bumbacul.

— Siguranţa stă în număr, răspunse ea. Şi nu mă pricep să mituiesc străjerii. Am auzit că-i nevoie de bani grei ca să treci de ei în oraş, şi de relaţii. Eu nu am nici una, nici alta.

Strânse bine bumbacul moale pentru a-l fixa la locul lui, apoi puse peste el un strat de ţesătură mai groasă, ca o mănuşă.

— Ce ai păţit la picior? întrebă Inara după un timp.

— Nu-i treaba ta.

— Şi dacă vom fi atacaţi pe drum de tâlhari sau de alţii? Ai spus că-i periculos.

Kissen râse.

— Dacă vom fi atacaţi pe drum, tu o să te ascunzi sau o să fugi, şi o vei face foarte repede. Nu-ţi face griji pentru mine.

Inara recunoştea că îşi dăduse seama că deicida nu era făcută din carne, abia când băiatul lovise cu coasa în piciorul lui Kissen. Veiga se lupta ca un demon. Totuşi, fata încrucişă braţele peste piept.

— Nu poţi să-mi dai ordine pur şi simplu, rosti ea, încercând să pară calmă şi sigură pe sine, ca mama ei. Îmi pun credinţa în tine, dar şi eu am nevoie de credinţa ta.

Asta ar fi spus ea, nu? Ceva ferm, ceva corect.

— Asta spune zeul tău? întrebă Kissen.

— El nu vorbeşte în numele meu.

— Chiar aşa.

Femeia vorbise glumeţ, dar nu fusese o întrebare.

— Îţi place sau nu, deicido, zise Skedi, o caravană de pelerini nu-i va

lăsa pe cei ca tine să i se alăture pur şi simplu. Sper că ai o minciună bună. Voi două nu semănaţi suficient ca să fiţi mamă şi fiică.

Kissen aproape că se înecă.

— Câţi ani crezi că am, zeule? întrebă ea, când Telle intră din nou. *Telle, cât de bătrână arăt eu?*

Cealaltă puse în braţele Inarei hainele pe care le adusese. Erau aspre şi grele. *Este o întrebare-capcană?* zise ea.

Eu sunt un zeu, spuse Skedi cu dispreţ, *nu înţeleg vârstele umane.*

Kissen se uită la Inara, care sperase să evite contactul vizual. Privindu-i faţa bătucită de vreme, tatuajele şi rănile, fata bănui că putea fi de vârsta mamei sale. Kissen se încruntă, văzând privirea panicată ce-i apăruse pe chip.

— Nţ, rosti ea cu glas tare. Am şase şi douăzeci... *Oricum, nimeni n-ar crede că suntem rude,* adăugă în limbajul semnelor. *E clar că tu eşti de viţă nobilă, pe când eu...*

Făcu un gest către sine pentru a termina propoziţia. Inara nu ştiu ce să spună. Yatho reveni, ţinând ceva ce semăna mai mult cu o operă de artă decât cu o proteză. Kissen se întoarse spre ea.

— Canovan va accepta o minciună, nu-i aşa?

— Canovan va minţi aşa cum respiră, dacă-l plăteşti bine, spuse Yatho, apoi repetă cuvintele acelea cu mâinile către Telle, care se strâmbă şi se apropie de proteză, cu încântare în ochi.

— Ce minune ai meşterit acum? întrebă Kissen, distrasă.

Ţopăi de pe scaun şi se folosi de masă pentru a se ajuta până la scaunul de lângă Yatho. Aceasta răsuci proteza pe toate părţile, arătându-i mecanismele. Metalul fin de sub plăcuţe se destindea şi se strângea, flexându-se aproape ca un muşchi. Inara se apropie. În interior arăta ca un arcuş, dar când Yatho puse la loc placa tibiei, aceasta avea formă de picior.

— Ar fi mai bine dacă n-ai insista s-o răsuceşti în cizmă, zise Yatho, dându-i lui Kissen proteza.

— Mai bine decât să-mi fie luată măsura, spuse deicida, ridicându-şi cizma.

Din ea scoase o bucată de lemn ponosit având forma labei de picior şi prinse de ea proteza cea nouă. Apoi îi desprinse capacul cu un pocnet şi-l puse pe genunchiul ei, fixându-l cu o curea groasă de piele în jurul coapsei şi cu două fâşii înguste de pânză ce treceau pe dedesubt şi în jurul mecanismului. Partea de sus a capacului avea

şnururi din piele mai subţiri, pe care le ridică prin pantaloni şi le încătărămă de brâul din piele ca un portjartier pe care îl purta deasupra şoldurilor. Acestea se fixau astfel încât îi îngăduiau să mişte confortabil piciorul şi în acelaşi timp îi dădeau siguranţa că nu va cădea capacul. Era clar că tot Yatho concepuse brâul, dacă nu cumva îl făcuse cu mâinile ei.

— Te referi la cei care cred că picioarele tale sunt iarbă bună de cosit?

— Exact.

— De acum eşti suficient de cunoscută pentru ca oamenii să ştie că ai un singur picior.

— Cu atât mai important atunci să nu ştie care dintre ele este cel adevărat.

Kissen reataşă proteza la articulaţia genunchiului şi apoi îşi lăsă greutatea pe ea. Se aplecă, se răsuci şi-i testă echilibrul, după care zâmbi larg. Inara crezuse că cineva care ucidea zei ar fi fost cumva monstruos în sine, dar deicida era ca un pisoi cu o jucărie nouă.

Mai ai durerile? întrebă Telle, sprijinindu-se de masă.

Veiga încuviinţă din cap şi execută două sărituri.

— Care dureri? întrebă Inara cu glas tare, iar în limbajul semnelor spuse doar *Care?* urmat de o încruntare.

Kissen simula că ar fi ţinut o sabie în mână şi fandă înainte cu titlu de încercare, apoi se ghemui şi sări.

— Eşti un geniu cu părul sărat, Yatho, rosti ea.

Nu era nevoie să spună asta în limbajul semnelor. Bucuria îi era evidentă. Pentru o clipă, păru extrem de tânără, cu faţa luminoasă şi veselă.

— Mă simt atât de...

Echilibrată? spuse Yatho. *Vezi cât de fină e? O pregătesc de multe săptămâni.*

Telle atrase atenţia Inarei. *Ea încă simte durerile din picior,* îi spuse. *În degete, gleznă, tibie – dureri pe care nu le poate atinge.* Arătă cicatricile de pe propria-i faţă. *Trupul nu uită ce a fost cândva acolo.* O privi pe Kissen, cu tristeţe pe chip, apoi adăugă cu gesturi mici: *Şi nici inimile.*

Inara se uită la hainele din mâinile ei. Fata purta tot ciorapii lungi şi fustele cu care plecase de acasă, jacheta din lână şi vesta cu nasturi. Nasturii perlaţi, spusese mama, proveneau de la una dintre rochiile

bunicii ei. Erau speciali. Miroseau a umezeală de pădure şi a cal, şi foarte slab a fum. Dar dintre amintirile urâte răsăreau săpunuri şi flori de măr, lac pentru lemn şi zidurile din piatră după o ploaie de primăvară.

— Ai putea fi garda mea de corp, spuse Inara.

Kissen se uită la ea, jignită. Telle îi ceru să repete. Skedi se ridică pe picioarele din spate, mândru că ea îşi gândise singură minciuna.

Uneori, servitorii noştri îşi trimit copiii departe pentru o lună sau două, zise Inara. *Pentru instruire, spuneau ei, dar eu am ascultat.* Ce altceva ar fi avut de făcut un copil şi un zeu decât să se furişeze, să iscodească şi să afle? *Îi trimiteau departe pentru binecuvântări. Le-am putea spune pelerinilor că de aceea sunt acolo, pentru o binecuvântare.*

— Eu nu sunt o gardă de corp, zise Kissen şi mâinile ei anunţară *Nu,* cu destulă irascibilitate.

— Atunci poţi la fel de bine să le spui tuturor pelerinilor că eşti acolo ca să le ucizi zeii, spuse Inara, cu vocea superioară care nu-i plăcuse lui Tethis.

Yatho râse.

— Ştii prea multe ca să fii o copilă nobilă, rosti Kissen suspicioasă.

Ea este deşteaptă, spuse Skedi, mişcând dintr-o ureche mare, apoi adăugă cu îndrăzneală, *mai deşteaptă decât majoritatea oamenilor pe care i-am întâlnit.*

Inara îl privi. Era bine că nu mai stătea ascuns, totuşi nu era momentul s-o înţepe pe deicidă cu insulte. Avea acum mărimea unui iepure, mai mare decât fusese cu câteva clipe înainte.

Inara nu va trece niciodată drept o fată din popor, zise Yatho, înainte să decidă Kissen că fusese jignită. *De îndată ce deschide gura, sunteţi terminate.*

Îi pot convinge de majoritatea minciunilor, spuse Skedi cu îndrăzneală. *Dacă eşti prea mândră pentru a fi gardă de corp, va fi mai greu, şi aş avea totuşi nevoie de ajutor. Un fir de păr, poate, sau...*

— Dacă sugerezi să-ţi facem o ofrandă, îţi depăşeşti limitele, rosti Yatho înainte s-o fi făcut Kissen.

Skedi se micşoră pe măsură ce starea de spirit din încăpere se schimbă. *Voi sunteţi în casa asta, pentru că eu şi soţia mea oferim refugiu copiilor rătăciţi. Asta nu înseamnă că avem simpatie pentru cei ca tine.* Inara se uită la Telle, a cărei faţă devenise inexpresivă. Se

gândise că tratamentul lor destul de blând faţă de amândoi ascundea o înţelegere faţă de zei pe care Kissen n-o avea.

Am nevoie de refugiu, spuse Skedi.

Ești găzduit în trupul unei fetițe, zise Telle, cu gesturi rapide şi ferme. *Ea nu are niciun cuvânt de spus, pentru că-i legată de tine.*

Şi eu sunt legat! spuse Skedi.

— Nu-i vina lui, rosti Inara.

Zeul acela poate fi bătrân de veacuri, spuse Telle. *Intenționat sau nu, reamintit sau nu, el te folosește ca pavăză. Toți am văzut rele provocate de zei.*

Inara fu mâhnită şi surprinsă. Familia lui Kissen îi oferise grijă şi confort, dar acum ştia că pentru Skedi nu fusese decât toleranţă.

Telle flutură din mână pentru a destinde atmosfera. *Dar copila are dreptate, probabil că multe familii își trimit odraslele pentru a fi binecuvântate de zeii care mai trăiesc. Puține încearcă s-o facă în Blenraden, totuși cele foarte pioase ar putea. Inara ar putea fi fiica unui negustor bogat.*

Kissen suspină şi dădu ochii peste cap.

— Mă-ntreb dacă Regele Altarelor Fărâmate ştie despre aceste mici răzvrătiri, spuse ea.

— Pesemne că regele are lucruri mai importante care să-l îngrijoreze, zise Yatho. De pildă, conace care sunt incendiate în mod misterios sau felul cum legile sale împart Middrenul în două: credincioşii şi temătorii.

Crezi că mocnesc probleme? întrebă Kissen, cu gesturi precise.

Yatho strânse din umeri. *Noi ținem capetele plecate,* spuse ea, înconjurată de culori sumbre. *Dar arderea reședinței Craierilor nu-i deloc liniștitoare...*

Telle îşi drese glasul şi aruncă o privire plină de subînţeles spre Inara.

Asta nu-i pentru copii, spuse ea.

De ce vorbeau despre necazuri? Toate Casele juraseră credinţă regelui Arren în zilele de după război. Şi mama Inarei, de asemenea. Ea se alăturase marelui său alai de revenire la Sakre, cu mantia victoriei pe umeri. Inara îşi amintea strălucirea veşmintelor mamei şi pregătirea trăsurii Craier, care fusese revopsită şi împodobită cu iederă, iasomie şi creţuşcă.

Kissen îşi frecă bărbia. *Voi fi o gardă de corp,* zise ea către Inara,

dar, dacă vei începe să-mi dai ordine, o să-ţi continui singură drumul spre Blenraden.

Telle clătină din cap. *N-o vei abandona.*

A fost o glumă, replică veiga.

Asta nu-i ca atunci când ne-ai salvat pe noi şi pe copiii Ologirii. Trebuie să-ţi stăpâneşti temperamentul. Suspină şi se apropie de deicidă. *Trebuie să-mi încep munca. Kissen, trebuie să făgăduieşti.*

Vor fi bine, spuse Yatho.

— Făgăduieşte, rosti Telle cu voce tare, pronunţând atentă cuvântul cu voce răguşită. Făgăduieşte-mi că n-o vei părăsi.

Kissen s-ar fi putut simţi ofensată. Clătină puţin din cap, totuşi apoi puse o mână peste a lui Telle, după care o aşeză pe propriu-i piept.

— Făgăduiesc, vorbi ea limpede, pe viaţa pe care mi-a dat-o tatăl meu, că n-o voi lăsa pe Inara Craier în sălbăticie. Apoi, adăugă cu un zâmbet superior: Oricât de mult mi-aş dori asta.

În mai puţin de un ceas, Yatho le duse în afara zidurilor Lessciei, ca să-şi cumpere provizii. Rămase alături de Inara şi-i arătă mărunţişuri care îi plăceau: tiparnicul care făcea foi minunate de hârtie ce răsfrângeau lumina, legătorul de cărţi care avea unelte interesante din Curliu, prăvălia ce vindea minereu Bridhid de calitate şi amulete împotriva zeilor. Skedi era pitit într-o traistă pe care Yatho i-o dăduse fetei. Nu vorbise prea mult de când plecaseră de acasă, nici măcar cu ea. Urechile lungi îi erau lipite de spinare şi se menţinuse la dimensiunea unui şoarece, nemişcat ca o piatră. Îmbufnat. Inara băgă mâna în traistă şi-i mângâie uşor corniţele, încercând să-l binedispună.

În afara oraşului, se opriră la o prăvălie taliciană pe care o ştia Kissen. Proprietarul ei, a cărui piele albă arăta aspră şi uzată ca un veşmânt tăbăcit de vreme, nu zâmbi când o văzu, dar întinse mâna, pentru a-şi prinde unul celuilalt încheietura. Ea îi vorbi scurt în taliciană stricată, pe care tutorele Inarei, Erman, o învăţase s-o recunoască. Bărbatul se întoarse şi o cercetă pe Inara din cap până în picioare. Accentul deicidei era apăsat, la fel ca răspunsul lui. Inara nu înţelese multe cuvinte, doar *moale.*

El merse la cotiga sa acoperită şi scotoci înăuntru, scoase un braţ gros de straie pe care le desfăcu şi alese o mantie cu nasturi nu foarte diferită de a lui veiga. O aşeză pe taraba sa, îi luă măsura Inarei cu degetul mare şi tăie două palme bune din partea de jos a mantiei, după care aprinse un cărbune şi-l trecu în lungul marginii neregulate.

Ţesătura sfârâi când flacăra pârli firele destrămate şi încropi un soi de tiv. După ce termină, îi înmână bucata tăiată şi mantia lui Kissen, care i le dădu Inarei înainte de a-i întinde bărbatului o piesă de argint. El o atinse de puţinii săi dinţi şi o băgă în buzunar; culorile îi erau cenuşii şi satisfăcute.

— *Telic haar,* îi spuse apoi lui Kissen.

„Respect." Se aşeză înapoi pe scaunul său.

Inara privi suspicioasă mantia. Îi simţise mirosul de la şase paşi distanţă, însă de aproape îi înţepa ochii, făcându-i să lăcrimeze: blană de oaie şi ulei ars.

— Am o mantie de călătorie, rosti ea, atingându-şi-o în timp ce se îndepărtau.

Purta pantalonii de bumbac ai lui Telle, rulaţi în sus aproape pe jumătate din lungimea lor, peste ciorapi şi pe sub fuste. Jacheta ei matlasată se afla în desagii lui Legs, însă nu-şi abandonase vesta cu nasturi speciali. Se gândise s-o scoată şi s-o pună undeva în siguranţă, dar constatase că nu putea.

— Se va uda într-o singură noapte, spuse Kissen. Cine ţi-a spus că-i pentru călătorii şi-a bătut joc de tine. Dă-i-o lui Yatho.

Mama ei îi spusese că era pentru călătorii, după săptămâni întregi în care Inara o bătuse la cap s-o însoţească la Sakre. De fiecare dată, lady Craier revenea de acolo cu hârtii, hărţi şi planuri şi n-o lăsa pe fată să se uite la ele. Inara înţelese acum că-i cumpărase mantia ca s-o liniştească. Nu intenţionase niciodată să-şi ducă fiica la Curte.

— Nu vreau, rosti ea, dorindu-şi ca mama să fi fost acolo, ca s-o contrazică pe deicidă.

Lady Craier ar fi fost în stare s-o pună la locul ei.

— O voi păstra pentru tine, spuse Yatho, dar Kissen are dreptate. Nimic nu se compară cu lâna ceruită din Talicia. O să te bucuri de ea în nopţile reci şi umede, şi vei regreta că ai două mantii. Legs nu poate căra oricât de mult.

— Miroase urât.

— O să te obişnuieşti, zise Kissen. N-o să vii, dacă nu eşti îmbrăcată pentru drum.

Inara pipăi ţesătura mantiei. Deicida putea avea dreptate, fiindcă se simţea deja uşor înfrigurată şi nu erau de mult timp afară. Suspină şi-şi scoase mantia, înmânând-o lui Yatho, care o împături cu grijă în poală. Nu era sigură că se va obişnui cu ea. Lâna taliciană era mult mai grea

pe umerii ei, iar pânza care o căptuşea era aspră.

Cumpărară din piaţă tot ce aveau nevoie: caşcavaluri din lapte de oaie cu fructe şi fistic, fasole uscată, castane încreţite, ciuperci şi pesmeţi. Kissen adăugă pastramă bine legată şi legume de sezon ce puteau rezista la hurducăturile drumului. Legs era calm în piaţă, lăsând să i se umple desagii şi doar la răstimpuri adulmeca tarabele. Kissen îi cumpără câteva mere şi ovăz cu miere în schimbul resturilor tăiate din mantia Inarei. Fata bănuia că ar fi fost material suficient pentru o pereche de mănuşi oribil de urât mirositoare.

Când reveniră în oraş, hărmălaia era mai mare în timpul zilei, mai ales când treceau pe lângă pieţe şi prăvălii cu faţade deschise. Oamenii se strângeau în locuri aparent întâmplătoare, conversau zgomotos, schimbau între ei cuvinte şi hârtii scumpe într-o sumedenie de limbi. Inara auzi câteva dintre cele învăţate de la Erman: irisiană, taliciană, beltish şi chiar harisi din sud-est, unde se născuse tatăl lui.

Urmară ulicioarele până în partea de apus a oraşului, unde intrară într-o piaţă uriaşă, suficient de mare pentru a adăposti o livadă sau pentru a alerga cai. Acolo era un tumult de oameni, culori, stări de spirit şi discuţii. Inara absorbi totul şi se strădui să nu se lase copleşită.

Existau două fântâni. Cea mai mare avea un pilastru înalt din piatră, acoperit cu basoreliefuri ce reprezentau scene din bătăliile de la Blenraden sub un soare ce răsărea, cu un cap de cerb în umbra sa. Herbul regal.

Prin comparaţie, Fântâna Chipurilor era mai mică şi sărăcăcioasă. Poate că fusese cândva grandioasă, dar vremea ei trecuse de acum. Apa ţâşnea curată în sus dintr-un pilastru ciuntit, cu puţin mai înalt decât Inara. Piatra era sculptată cu vârtejuri şi însemne pe care ea le recunoştea în mod vag, precum şi cu o sută de chipuri. Unele aveau ochii închişi. Un grup de călători se adunase lângă ea, ca şi un pâlc de tineri, puţin mai vârstnici decât ea, toţi în mantii gri-deschis, care erau dăscăliţi de un arhivar agitat, în haine închise la culoare, precum cele purtate de Telle.

De cealaltă parte a fântânii, un măgar se adăpa, fluturându-şi coada spre muşte imaginare. Alături stătea un bărbat în cămaşă încheiată până la gât, cu guler înalt. Scuipă în apă, dar peste câteva clipe făcu palmele căuş şi bău tot de acolo.

— Salut, Canovan, rosti Yatho.

Bărbatul ridică privirea, iar măgarul se sperie şi se îndepărtă.

Canovan înghiţi apa şi-şi atinse capul în semn de salut.

— Îţi sângerează braţul.

Canovan îşi privi braţul, surprins. Un firicel de sânge se infiltrase prin pânza cămăşii sale.

— Vreun ciob, probabil, spuse el.

Zâmbise uşor când o văzuse pe Yatho, dar expresia i se schimbă când le zări pe Kissen şi Inara. Păru încruntat, furios, şi ochii îi deveniră duri.

— N-ai spus că-i o copilă.

Culorile lui erau stinse, aproape ca ale lui Kissen, dar foarte multe, alergând aproape de suprafaţă precum peştii într-un râu. Inara nu le putea desluşi pe fiecare în parte.

— Am spus două persoane, zise Yatho. E vreo problemă?

Canovan se şterse la gură, se uită la cer, apoi la pământ, apoi la Kissen. Inara se trezi apropiindu-se mai mult de veiga.

— Nu, spuse el în cele din urmă.

— Un cal?

Un bărbat i se alătură; barba sa, cu fire maro şi cenuşii, flutura în vânt, dezvăluind sub ea o mulţime de monede strălucitoare din cositor, atârnate pe sforicele. Practic clocotea de iritare, pe care Inara o putea zări plutindu-i în jurul umerilor în sclipiri de culoarea piersicii.

— Nu! Nici vorbă să vină. Un *cal* blestemat de zei? Asta-nseamnă două încălcări ale înţelegerii noastre în mai puţin de o zi, Canovan. Pot să-ţi reamintesc că-mi *datorezi* bani? Nu-nţeleg de ce ţi-aş face asemenea favoruri.

— Nu ştiam că sunt interzişi caii, spuse Kissen cu un zâmbet strâmb.

Inara pufni, iar pelerinul îşi îndreptă spinarea, ca să pară mai înalt, aşa cum făcea Skedi când se simţea plin de sine.

— Potoleşte-te, Jon, îi zise Canovan bărbosului, bătându-l puţin prea tare pe spate. Ea este Yatho – ai auzit de fierăria ei, nu? O ştiu de când era o fetiţă, obişnuia s-o urmărească pe nevastă-mea ca o umbră.

Yatho îi oferi lui Canovan un zâmbet înţelegător şi-şi schimbă purtarea.

— Ea este Tethis, fiica clientului meu, spuse ea, arătând-o pe Inara.

Se înţeleseseră asupra unor nume false, iar fata voise să păstreze o amintire de acasă.

— Prietena mea Enna, aici de faţă, este garda ei de corp, continuă Yatho.

Kissen încuviință din cap în semn de salut. Inara îl auzea pe Skedi șoptind la marginea minții, apăsându-și voința în minciuna lui Yatho; lăsase bosumflarea la o parte, fiindcă nu voia să fie prins. Supărarea lui Jon se risipi.

— Mai mulți oameni, un câștig mai mare, mormăi el, resemnat. Acum însă aștept toți banii.

— Vom vorbi despre asta când te vei întoarce, spuse Canovan scurt și încuviință din cap către Yatho.

— Pentru asta îți datorez o firmă nouă, zise femeia.

Gura lui Canovan zvâcni și se uită spre ceilalți pelerini. Inara îi urmări ochii când se opriră pentru o clipă asupra unui bărbat înalt cu o sabie lungă pe spinare. Ca și cum ar fi luat o decizie, Canovan se îndreptă și o expresie mai binevoitoare îi apăru pe chip.

— Ce-i făptuit e bun făptuit, rosti el. Nu-mi datorezi nicio favoare, Yatho.

Yatho întinse mâna spre brațul lui Kissen și-l strânse. Nu la fel de afectuos cum o întâmpinase, dar trebuiau să păstreze minciuna. Erau prietene, nu familie.

— Ai grijă de tine, spuse ea, apoi coborî vocea. Și scuipă pe pragul ușii Ologirii din partea mea. Să nu-i spui lui Telle.

Kissen zâmbi larg și o bătu ușor pe mână.

— Orice pentru tine.

— Să te-ntorci repede acasă. Vom avea grijă de arginții tăi.

— Nu-ți face griji pentru mine, întotdeauna mă-ntorc acasă în cele din urmă.

Yatho întinse mâna spre fată, care i-o luă. Palma femeii era presărată de bătături, iar unghiile îi erau fie rupte, fie lipseau cu desăvârșire.

— Mult noroc, spuse ea. Întotdeauna suntem mai puternici decât cred ceilalți.

Inara îi strânse mâna cu putere.

— Mulțumesc, zise ea. Ție și lui Telle. Nu voi uita.

— N-o lăsa pe „Enna” să te enerveze – este mai sensibilă decât pretinde.

Inara n-o crezu, dar zâmbi. Yatho o mai strânse o dată, îi făcu cu ochiul lui Kissen, apoi se întoarse la munca și la cuptoarele ei.

Fetei nu-i plăcea s-o vadă plecând. Ea și Kissen aveau să se tolereze până urmau să se despartă, știa asta și era de ajuns. După aceea, Inara

avea să meargă la Sakre, să găsească o cale de a-şi revendica pământurile şi de a-şi răzbuna Casa şi mama. Ar fi fost grozav dacă Yatho şi Telle ar fi putut veni cu ele. Ar fi fost mai uşor, mai plăcut.

Îi privi apoi pe cei din grupul lor, care aşteptau cu diverse grade de răbdare. Păreau destul de amabili; trei bătrâne cu aspect robust îi zâmbiseră deja. Un tânăr cu păr roşcat şi o raniţă cu formă ciudată fredona în barbă în timp ce privea fântâna, iar lângă el un bărbat cu aspect neliniştit şi o femeie se ţineau de mână – agitaţia lor strălucea portocaliu-gălbui şi-i cuprindea pe amândoi. Cel la care se uitase Canovan stătea în picioare, aparte. Acum o privi pe Inara, apoi pe Kissen. Emoţiile lui se mişcau lent, totuşi exista ceva precaut în felul cum îi studia pe ceilalţi. La răstimpuri, culorile îi unduiau auriu, apoi albastru. Inara nu era sigură ce însemnau ele.

— Adunarea! rosti Jon, făcând un gest nerăbdător să se apropie toţi, apoi coborî vocea.

Canovan se retrase, privind; în mod clar, rolul lui se sfârşise. Se întoarse, şi Inara întrezări sub cămaşa sa linii de tuş groase şi negre, în forme ce-i erau vag familiare. Dar, pe măsură ce restul pelerinilor se apropiară de ea, le pierdu din vedere.

— Scopul nostru este să ajungem la Dealul Haar până la apusul soarelui, spuse Jon. Dacă întreabă cineva, suntem muzicieni ambulanţi, cu nişte spălătorese bătrâne care se ocupă de hainele şi de mâncarea noastră. Privi scurt către femeile vârstnice, dintre care una bombăni iritată. Cel puţin asta ne va ţine în siguranţă faţă de cavaleri, adăugă el apăsat.

— Te referi la străjerii Casei Yether? spuse bărbatul cu sabia.

Jon dădu ochii peste cap.

— Nu, mă refer la patrulele regale. Frecă între degete amuletele din cositor de sub barbă, apoi le ascunse în interiorul hainei. Sunt multe pe drumuri, cu ochii în patru după pelerini. În cazul cel mai fericit, ne-ar biciui la tălpi şi ne-ar arunca pentru o vreme la-nchisoare.

Inara făcu o grimasă. Biciuirea la tălpi nu suna deloc bine.

— Am reguli, urmă Jon.

— Grozav, murmură una dintre bătrâne, care primi un cot de la tovarăşa ei. Au, Svenka! îi şuieră.

— Asta-i important, spuse tânărul care fredonase.

Părea la fel de neliniştit cum se simţea Inara.

— Ar trebui să discutăm toate astea în public? întrebă alta dintre

bătrâne.

Jon aşteptă, cu o strâmbătură pe chip, până se făcu linişte.

— Nu vă rugaţi până nu vă dau eu voie. Nu staţi de vorbă cu nimeni şi nu cumpăraţi nimic. Nu ştiţi cine poate fi în slujba regelui. Completaţi-vă apa la popasuri numai când vă spun ei, fiindcă nu toate pâraiele sunt sigure. Cine se îmbolnăveşte este părăsit. Cine este prins este părăsit. Cine este jefuit şi rănit este părăsit. Fără cuvinte urâte...

Se uită la Kissen, care, în mod limpede, îl enervase deja. Deicida se pricepea la asta, gândi Inara. Kissen îi oferi un zâmbet strălucitor în timp ce-l mângâie pe Legs pe bot, aurul de pe unul dintre caninii ei sclipind.

— Fără smiorcăieli – se încruntă la Inara – şi fără abateri de la drum. Îngustă ochii spre bătrâna care murmurase la regulile lui. Cine s-a pierdut este părăsit, aşa că ţineţi pasul sau plecaţi acasă.

— Da, stăpâne, murmură veiga şi Inara plescăi din limbă.

Totuşi, comentariul ei atrase un chicotit uşor din partea bărbatului cu sabia lungă, care nu-i urmă pe ceilalţi când se îndepărtară de fântână, ci rămase şi-i aruncă lui Kissen o privire mai lungă. Deicida i-o întoarse, evaluându-l aşa cum făcea şi el. Spre surprinderea Inarei, ea zâmbi.

— Ce eşti tu, frumuşelule? rosti veiga. Un soi de cavaler?

Bărbatul clipi din ochi şi culorile îi unduiră.

— Sunt brutar, spuse el cu răceală, întorcându-se în cele din urmă să-l urmeze pe Jon.

— Da, spuse Kissen, şi eu sunt un grep.

— Nu poţi să fii drăguţă, *Enna?* spuse Inara, apăsând deliberat pe numele fals. A fost ideea ta să ne alăturăm acestor oameni.

— Eu sunt cine sunt, zise Kissen şi porni după ceilalţi.

Privi spinarea celui pe care-l numise cavaler. Umerii îi erau drepţi, pasul sigur şi încrezător.

Aveţi grijă cu el, spuse Skedi. *Poartă minciuni.*

CAPITOLUL XI
ELOGAST

Lui Elogast nu-i păsa de ultimii sosiţi în caravana lor, indiferent cât de bine înarmaţi sau încărcaţi erau, şi nici de cicatricea albă de pe faţa femeii sau de ceea ce spuneau tatuajele de pe pieptul ei. El întrezărise spirala de tuş ce se întindea deasupra părţii superioare a cuirasei talicianei, chiar sub gât, descriind bucle largi. Petrecuse suficient timp în armată ca să recunoască o înjurătură când o vedea, iar aceasta spunea *futu-ţi* în taliciană.

Pe de altă parte, îi păsa totuşi că soarele trecuse de amiază până porniră la drum.

Îi păsa şi de faptul că fata Tethis părea bogată şi cu picioare delicate. Sub mantia taliciană groasă purta o vestă elegant brodată, cu nasturi asortaţi. Dacă îi încetinea, ar fi fost mai bine să meargă pe calul acela. Aceasta nu era o călătorie pentru o copilă.

De asemenea, relaţia între fata de rang înalt şi garda ei de corp era ciudată. Răzvrătirea în chipuri mărunte a familiilor nobile, care-şi trimiteau odraslele pe drumuri periculoase pentru a fi binecuvântate, era alt semn de tulburare. Elo se simţea vinovat că se ascunsese în Estfjor, în brutăria sa. Fata nu putea să fi avut mai mult de doisprezece ani. Nu era bine că fusese trimisă într-o astfel de călătorie cu o gardă grosolană care, era limpede, nu avea prea mult respect pentru ea sau pentru oricine altcineva.

Nu era treaba lui. Atât timp cât nu-i stăteau în cale, el nu avea să stea în calea lor.

Merseră în lungul canalelor din oraşul interior până la poarta de miazănoapte, care se deschidea spre Drumul Pelerinilor, redenumit acum Marşul lui Arren. Reuşiră să treacă fără incidente, câte doi sau trei, călăuziţi de Jon, fiecare spunând povestea pe care acesta le-o dăduse, şi se aşteptară de partea cealaltă. Apoi, în prima oră, merseră

cu pas egal, abia privindu-se pe când se grăbeau să străbată piaţa exterioară. Păru să fi trecut mult până ce puţinele case ce marcau hotarele tot mai întinse ale Lessciei lăsară loc terenurilor agricole.

Pe drum erau mulţi oameni. Neguţători în cea mai mare parte, conducând convoaie de ponei şi căruţe, dar Elo zări ici-colo câţiva negustori mai mărunţi, cizmari ambulanţi şi un cioban sau doi care îşi mutau oile de la o păşune la alta. Doi bărbaţi cu chipuri ursuze, purtând toiege grele, le urmăriră grupul o vreme, poate căutând vreo posibilitate de jaf, dar se retraseră când îşi dădură seama cât de mulţi erau şi că doi dintre ei purtau săbii.

— Ce te aduce în călătoria asta, prietene?

Bărbatul din perechea de pelerini, care avea o faţă caldă şi cafenie sub barba neagră, îşi potrivi pasul după Elo, dornic în mod vădit să stabilească un soi de legătură între ei. Probabil că-i zărise pe cei cu bâte îndepărtându-se după ce văzuseră sabia lui Elo.

— Cum ar trebui să-ţi spun?

— Elo.

El nu-i răspunse la prima întrebare.

— Eu sunt Berrick, spuse celălalt, iar ea este Batseder, soţia mea.

Vorbise cu mândrie. Batseder, care avea pielea întunecată ca migdala tipică în Middrenul de miazăzi, unde descendenţele din Marea Negoţului se amestecaseră de veacuri, încuviinţă din cap şi-şi aranjă raniţa pe spate. Nu arătau ca nişte oameni care să fi călătorit mult la viaţa lor.

— Am venit pentru o binecuvântare de rodnicie, spuse Berrick, privind cu precauţie în jur, dar nimeni nu le acorda atenţie. E prima dată când ieşim de pe domeniile Casei Yether.

— Sunt sigur că-i o binecuvântare foarte obişnuită, zise Elogast.

Nu era tocmai convins că dorea să-şi facă prieteni noi. Avea destule motive de îngrijorare.

— Oh, noi vrem s-o înlăturăm, preciză celălalt. Părinţii lui Batseder au binecuvântat-o cu ea când era prunc, dar acum zeiţa moaşă a murit.

— Berrick, rosti Batseder, nu-l împovăra pe bietul om cu necazurile noastre.

Berrick strânse din umeri, părând perfect mulţumit să fie certat.

— Ştii bine că nu te pot lăsa să accepţi nesiguranţa aceea, rosti el şi adăugă către Elo: Aşa-i spunea maică-mea. Verişoară-mea a murit la naştere, la fel ca sora lui Batseder, care a avut aceeaşi binecuvântare.

Batseder suspină cu amărăciune.

— Mă-ntreb dacă regele s-a gândit vreodată la noi, femeile, înainte de a se întoarce împotriva zeiţei moaşă.

— Nu Arren a ucis-o pe Aia, zise Elo încet, fără să se gândească înainte de a sări în apărarea lui Arren.

Batseder căscă ochii la el, dar flăcăul care fredona în barbă în timp ce privea Fântâna Chipurilor interveni:

— Brutarul are dreptate, spuse el. (Mikle era numele lui, îşi aminti Elo.) Zeul războiului a ucis-o pe Aia ca răzbunare pentru că regele s-a întors împotriva lui. Îşi netezi părul peste cap cu mândrie. Eu sunt un cărturar, ştiţi... Noi studiem cântecele din Blenraden.

— Aha, făcu Batseder, fără să pară deloc interesată.

— Păi de ce te mai duci acolo, dacă eşti aşa cunoscător al cântecelor din Blenraden? întrebă Berrick, scoţând din buzunar un pacheţel învelit în pânză. Crezi că-i poţi întrece pe cei o sută de barzi dinaintea ta?

Urechile lui Mikle se înroşiră şi iuţi pasul, îndepărtându-se. Raniţa sa avea o formă ciudată, pe care Elo o identifică acum ca fiind o harpă. Începu să-i placă niţel de Berrick, care era mai isteţ decât părea.

— Vrei? întrebă Berrick, oferindu-i pacheţelul, care conţinea cornuleţe albe şi dolofane.

Lui Elo îi plăcu şi mai mult de el.

— Mulţumesc, rosti şi luă un cornuleţ, bucuros să-l simtă în mână.

Îl liniştea. Îl privi: era frumos împăturit şi avea umplutură.

Luă o muşcătură şi încercă să nu se strâmbe când simţi aluatul lipicios. Dezamăgitor, deşi umplutura de salvie şi ciuperci era delicioasă.

— Nu-i rău, nu? spuse Berrick, întinzându-i unul lui Batseder. Sunt cizmar, nu brutar, dar îmi place să-mi încerc mâna.

— E bun, zise Elo, simulând entuziasmul.

Fu suficient de convingător pentru ca atât Batseder, cât şi Berrick să-i zâmbească încântaţi.

Un tropot de copite pe drum îi făcu să tresară. Toţi cei din jurul lor se aplecară şi se traseră în lături, făcând loc celor doi cavaleri îmbrăcaţi în albastru şi auriu, nu în galbenul Casei Yether, care veneau dinspre Lesscia.

— La o parte! La o parte! strigară ei, împrăştiind oamenii când trecură în galop.

Un vânzător ambulant cu o tavă plină cu monede de cositor ca ale lui Jon ţipă când îi văzu, apoi o rupse la fugă. Dar cavalerii se năpustiră asupra lui, îl apucară de guler şi-l aruncară la pământ. Unul din ei descălecă, apoi îl lovi de două ori cu piciorul.

— Vinzi insigne pelerinilor pe drum? răcni cavalerul care îl lovea, pe când celălalt îşi ţinea calul. Crezi că regele Arren ar accepta asta? Crezi că-l poţi face de ruşine pe regele tău?

Grupul lui Jon se strânse laolaltă, iar Jon îşi ascunse barba peste propriile-i insigne, simboluri ale pelerinajelor sale. În mod clar, era prea încăpăţânat să le scoată.

Vânzătorul ambulant plângea, cu dinţii însângeraţi. Elo nu se putu abţine. Se foloseau de numele lui Arren ca de o bâtă. Asta nu era corect. Puse o mână pe sabie, simţind în palmă capul de leu al mânerului ei.

— În locul tău, n-aş face asta, murmură roşcata cu cicatrice şi cal. Indiferent ce rahat de onoare îţi trece prin cap, scuipă-l afară, altfel am belit-o toţi.

Trecu pe lângă el, trăgând calul şi fata aflată pe şa. Elo văzu mai bine cicatricea de pe faţa ei: păienjenişul de alb scria într-o caligrafie de curbe şi vârtejuri. Un blestem. Un blestem mort. El văzuse blesteme de aproape, şi favoruri, aşa cum era scrisul de pe pieptul lui Arren: acesta era semnul unui zeu.

Simţi cum o durere îi înfioră spinarea şi-i încleştă stomacul. Oricine poate fi blestemat, îşi spuse el. S-ar putea să nu fie nimic. În postura ei exista totuşi ceva, o certitudine cumva familiară. Era o luptătoare, poate un fost soldat sau un soi de mercenar. Cu un blestem ca acela, putea fi chiar o deicidă.

Dar de ce ar fi mers o veiga în oraşul pierdut al altarelor?

Oricine ar fi fost ea, avea dreptate. Luă degetele de pe mânerul sabiei şi le băgă în buzunar, ascunzându-le tremurul în timp ce se îndepărta de ţipetele vânzătorului ambulant.

Când fermele din jurul lor lăsară loc pădurilor, Jon îi scoase de pe drum. Burniţa suflată printre copaci de un vânt dinspre apus îi umezi curând, dar în întunericul pădurii se simţeau mai în siguranţă decât pe drumul expus, unde puteau reapărea cavaleri ca să-i vâneze. Elo se simţi ruşinat că-i veneau astfel de gânduri. Îl urmă pe Jon, care îi conducea prin pădure, bizuindu-se parcă doar pe memorie. Singurul indiciu că mergeau în direcţia cuvenită erau tumuli mici încununaţi de statuete. Unele erau pentru zeul mort al refugiului sigur, ai cărui

credincioşi tot mai încercau să-l aducă înapoi prin iubirea lor. Altele erau pentru zeii căilor, ai norocului, zeul unui pârâu, sau pentru un zeu al cizmarilor pe care Berrick aşeză ultimul cornuleţ când îl depăşi. Aici, pe căile tăcute, altarele erau încă intacte.

Ajunseră pe Dealul Haar cu puţin înainte de apusul soarelui. Dealul în sine era o colină cu vârful plat, la poalele căreia Jon anunţă că vor poposi. Până şi din locul acela, Elo mai putea zări ultimele pietre ale ruinelor din vârf, ale căror umbre se prelungeau odată cu pieirea luminii. După cum arătau, fuseseră arse şi abandonate de mult.

Un pârâu adânc trecea pe lângă ei la poalele dealului, probabil un afluent al lui Daes. Acolo se afla şi un altar micuţ, o căsuţă făcută din iederă legată cu panglici, pentru vreun zeu mic al dealului.

Cele trei bătrâne, despre care aflase de acum că se numeau Svenka, Haoirse şi Poline, se opriră gemând la adăpostul dealului şi Berrick se desprinse pentru a le ajuta. Jon se duse să culeagă pietre împrăştiate pe lângă altarul decorat cu panglici.

— Putem aprinde un foc, spuse el. De ceva vreme n-am mai avut parte de tâlhării aici, iar cavalerii sunt mai interesaţi de prăzi ușoare.

— Ce liniştitor, rosti încetişor Haoirse.

— Patrule ar putea totuşi veni, continuă Jon, ignorând-o, să dărâme altare şi să caute oameni ca noi, aşa că nu faceţi zgomot şi nu cântaţi. Suntem încă departe de sălbăticie.

Începu să murmure pe când aşeză pietrele în cerc, marcându-le pe fiecare cu alt simbol, folosind un cărbune pe care-l scoase din buzunar. O amuletă de protecţie. Elo privi spre garda de corp a fetei, dar aceasta se mulţumi să dea ochii peste cap.

Fata, Tethis, se lăsă să cadă cu un oftat pe pământul umed. Soarele străpungea norii din apropierea orizontului, împroşcându-i cu aur palid.

Poline se duse la apă şi o privi cu atenţie.

— Există peşte pentru cină, spuse ea după o clipă. Dacă contribuim toţi.

— Mă duc s-aduc lemne, zise Elo.

În scurt timp avea să se întunece complet. Mikle se aşezase lângă pârâu şi scosese harpa din raniţă. Ciupea corzile şi cânta în surdină.

— Te ajut eu, rosti Enna şi sui înapoi malul spre Elo, din locul unde îşi adăpase calul. Tethis, ajută-le cu peştele.

— Dar...

— Sau poţi să cauţi vreascuri să pornim focul.

Tethis se încruntă şi-i făcu semn să plece. Da, acela fusese gestul unei nobile.

— O fac eu! exclamă Berrick vesel şi o urmă pe veiga pe cărare, aproape călcând-o pe călcâie. Ce-ţi trebuie ca să porneşti focul?

— Rădăcini de pin, spuse scurt Enna.

— Acela e un tatuaj pe faţa ta? Ce-nseamnă?

— Înseamnă să mă laşi în pace, rosti Enna apăsat şi coti într-o parte, îndepărtându-se de el.

Bărbatul strânse din umeri, însă Elo îşi dădu seama că se simţea puţin rănit.

— Doi pentru strânsul lemnelor vor fi de ajuns, Berrick, spuse el. Ce-ar fi ca tu şi Mikle să curăţaţi un loc unde să-l aprindem?

Băiatul cu harpa ridică ochii, ruşinat. Elo o urmă pe Enna, care săpa cu un cuţit la baza unui pin. Norii se închideau acum peste soarele ce apunea, iar apa de pe copaci şi tufişuri sclipea odată cu reducerea luminii. Cuţitul ei sclipi când scoase o rădăcină şi bărbatul îi zări metalul mat: briddit.

— Interesant pumnal, spuse el după ce femeia se ridică din nou şi bătători cu tălpile pământul peste rădăcini.

Enna vârî cuţitul în teacă şi numără rădăcinile scoase, apoi arcui o sprânceană în direcţia lui.

— Interesant că te doare-n cot de el, îi replică.

Elo îşi dădu seama că nu va ajunge nicăieri cu ea.

— De ce m-ai oprit... cu patrula? o întrebă.

— De ce te-am oprit să declanşezi o răzmeriţă când încercăm să trecem neobservaţi? spuse ea cu sarcasm. Chiar mă-ntreb şi eu... de ce?

Elo râse.

— Corect.

Şi el văzuse momente când o gâlceavă cu cavalerii se transformase într-o încăierare generală atunci când atmosfera era încordată, totuşi aici era pace.

— Întotdeauna e aşa în zilele astea? întrebă el. Cavalerii atacă oameni pe drumuri?

— În ce peşteră ai stat până acum? ricană femeia, uitându-se în jur, şi Elo făcu o grimasă. Acum ai de gând să cauţi lemne, sau nu?

Îi trânti în mână rădăcinile pe care le adunase. El simţi mirosul sevei de pin amestecat cu transpiraţia ei şi-l străbătu fiorul unei presimţiri.

Nu ştia însă sigur la ce se referea. Era ca atunci când aroma pâinii se schimba în cuptor, când coaja începea să devină aurie şi crocantă.

— La ce te uiţi? spuse Enna. Trezeşte-te.

Elo făcu un gest spre umbre şi spre razele soarelui de amurg.

— După tine.

Când revenirǎ în tabără cu braţele pline cu lemnele cele mai uscate pe care le putuseră găsi, Berrick dădea deja viaţă unui mănunchi de muşchi şi frunze uscate, iar Batseder îl ajuta, păzind scânteia de briză. Elo adăugă rădăcinile de pin, care trosnirǎ când luară foc şi înmiresmară aerul. Poline şi Haoirse o învăţau pe fată cum să prindă păstrăvi în pârâu, în ultimele raze de lumină, în timp ce a treia bătrână, Svenka, stătea pe mal şi curăţa un peşte prins deja. Haoirse era în apă, cu fustele ridicate şi legate la brâu. Era plăcut şi domnea un aer de camaraderie. Elo îşi îngădui să se destindă, doar un pic.

Un ţipăt se ridică de pe mal, când Poline aruncă un peşte din apă în mâinile lui Svenka. Fata râdea. Era prima dată când Elo o vedea zâmbind. Nu cunoştea prea multe despre copii, însă ştia că în general nu erau aşa serioşi ca Tethis. Ea îşi agăţase traista de şaua calului, dar Elo observă că o privea la răstimpuri.

— Puteţi păstra liniştea, vă rog? răbufni Jon, care stătea în cercul său de pietre.

— Vrei peşte, sau nu? replică Haoirse pe un ton de scuză.

Jon bombăni, iar Svenka despică al doilea păstrăv şi-i deşertă măruntaiele în pârâu.

Elo găsi o piatră plată şi o aşeză lângă foc, apoi îşi derulă covoraşul de pregătire, pe care-l pudră cu făina adusă. Azi nu avea timp să crească aluatul, aşa că avea să facă lipiile simple, care fuseseră un aliment de bază pentru el şi Arren. Când Arren fusese nevoit să preia comanda, jumătate dintre ofiţerii lui Bethine muriseră, iar majoritatea celorlalţi fugiseră. Elo şi Arren se apucaseră să planifice totul: recrutarea, aprovizionarea cu alimente, tratativele cu zeii, pentru a încerca să pună capăt duşmăniei sângeroase pe care o moştenise Arren. Serile, atunci când erau liniştite, erau petrecute cu pâine. Ei aveau nevoie de plăcerile acelea simple, de momentele de calm dintre vărsarea sângelui şi întocmirea strategiilor. Chiar şi înainte de bătălia finală, după ce Elo spusese că pleacă, frânseseră pâinea împreună înainte de a porni împotriva zeului războiului. Bărbatul strânse din fălci, amintindu-şi.

Berrick şi Batseder pregăteau acum peştele cu ierburi din traistele lor, iar Mikle mâzgălea ceva în hârtii legate laolaltă în scoarţe din piele, cu ochii aprinşi şi cu degetele mişcându-se de parcă ar fi cântat la harpă. Părea că va fi o cină bună. Elo îşi dorea pe jumătate ca Arren să fi fost acolo. I-ar fi plăcut.

Umbrele perfect conturate de pe deal se estompară în amurg, şi lumina palidă deveni argint de primăvară şi crepuscul. Soarele apusese.

Elo avu nevoie de o clipă pentru a-şi da seama că ceva nu era în regulă. Clipocitul apei era mai puternic, ca şi răsucirea copacilor în vântul serii: păsările fugiseră sau amuţiseră. Înapoia izului de fum, simţi ceva întunecat şi pătrunzător. Ca mirosul de sânge şi de muşchi de pădure. Îl cuprinse un fior. O văzu pe „garda de corp” ridicându-se în picioare; se rotea încet ca un copoi de vânătoare ce adulmecase o urmă. Oare măcar numele Enna era adevărat? Mâna lui Elo se duse la sabie.

O zări primul. O pată neagră, alunecătoare, în mişcare, printre copaci. Prea mică pentru a fi om – era cam cât un câine mare sau un lup.

— Ce este? Cavaleri? Hoţi? întrebă Jon, ghemuindu-se cu Elo în cercul pe care îl făcuse din pietre.

Doar ei se aflau în interiorul său. Batseder, care tocmai păşise afară din cerc, ridică privirea, surprinsă.

— Nu ştiu, spuse Elo. Stai calm.

Observă că Enna se îndreptase spre pârâu şi spre fată, care continua să pescuiască cu Poline şi Haoirse.

— Tethis, nu te mişca, rosti femeia.

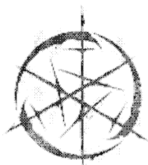
Umbra dintre copaci lunecă spre Elo şi cercul de pietre ca o beznă lichidă, apoi Elo îi văzu colţii. Oase sparte şi sclipitoare, contorsionate în falca largă a capului fără bărbie. În loc de ochi, creatura avea flăcărui micuţe precum cele care dansează peste mlaştini, aidoma unor tăciuni, dar căsca botul prin aer ca şi cum şi-ar fi putut gusta prada.

Mikle ţipă, strângându-şi harpa, încremenit locului.

— Batseder, şuieră Berrick în timp ce făptura se rotea fără grabă, ca şi cum ar fi căutat ceva, întoarce-te-n cerc!

Soţia lui îl ignoră şi înaintă până lângă umărul lui, încleştând pumnii. Pumnii n-ar fi ajutat la nimic. Elo puse mâna pe sabie. Numai bridditul putea opri o creatură a zeilor.

CAPITOLUL XII
KISSEN

Nu era un zeu, dar fusese invocat de unul. Judecând după miros, aparţinea unuia cel puţin pe jumătate sălbatic, un zeu al pădurilor sau al mlaştinilor. Un zeu vechi, cel mai probabil, pentru a avea puterea invocării unui demon-umbră. Dar de ce aici şi pe cine urmărea? Inara era în spatele ei, ieşind din apă împreună cu bătrânele. Kissen se mişcă s-o apere, aşa cum făgăduise. Rahat, trebuia să-l apere şi pe zeişorul ei! Ce spusese Telle? Dacă el murea, fata putea să moară, de asemenea.

Creatura se năpusti către cercul din pietre în care se aflau Elo şi Jon, apoi ricoşă, iar pietrele lui Jon se îndoiră spre interior.

Inara ţipă şi se repezi către traista ei. Kissen era mai aproape; le apucă pe aceasta şi pe fată şi le smulse pe amândouă de lângă creatura care se ridica de jos. Bestia reveni în picioare şi se aruncă asupra omului cel mai apropiat: Mikle, care îngheţase în şoc.

— Fugi! strigă Kissen, dar era prea târziu.

Invocarea îşi găsise prada. Umbra sa aproape că-l înghiţi pe Mikle când colţii i se înfipseră în gâtul şi umărul tânărului, amuţindu-i ţipătul şi aruncându-l ca pe o păpuşă din cârpă. Kissen se năpusti în faţă, scoţându-şi sabia lungă din briddit şi retezând prin botul lighioanei. Aceasta zbieră şi se retrase, lăsându-şi colţii din os în băiat.

Brutarul, Elo, scoase propria-i sabie în timp ce botul creaturii se refăcea şi o termină printr-o singură lovitură prin mijloc. Dinăuntru se revărsă un fum alb, gros, ce lovi pământul. Creatura şuieră şi se dezintegră, iar colţii i se desprinseră şi-i căzură de pe trup înainte de a se transforma în cenuşă albicioasă.

Sabia aceea era din briddit. Kissen şi cavalerul se priviră ochi în ochi. El ştia ce era ea, aşa cum şi ea ştia ce era el. Un cavaler şi o veiga merg pe o cale a pelerinilor şi sunt atacaţi de monştri creaţi de zei. Părea începutul unei glume, doar că nimeni nu râdea.

Din fericire, el îşi ţinu gura. Băgă sabia în teacă şi se lăsă în genunchi lângă tânăr. Mikle avea convulsii şi înghiţea guri mari de aer, iar sângele se revărsa din rana ce-i sfâşiase gâtul şi umărul. Elo îşi apăsă mâinile pe ea.

— Rahat! şuieră Kissen, apoi ridică un braţ spre Inara. Rămâi acolo!

Fata înghiţi un nod, iar veiga se duse şi îngenunche lângă Elo, ţinându-l pe Mikle nemişcat, pentru ca bărbatul să poată strânge mai bine buzele rănii. Tânărul plângea, deşi nu putea vorbi.

— Este cineva tămăduitor?

Amândoi ştiau că era prea târziu. Elo îi întâlni ochii şi un licăr de înţelegere trecu între ei doi. Câţi oameni ţinuse el în braţe în timp ce viaţa li se scurgea? Pentru Kissen, fuseseră prea mulţi.

Aproape toţi cei din grupul lor încremeniseră, îngroziţi. Inara ţinea mâinile strânse în jurul traistei în care se afla zeul, cu ochii mari de frică.

— Eu sunt tămăduitoare.

Haoirse reuşise în cele din urmă să urce pe malul pârâului cu ajutorul lui Svenka. Veni în fugă, desprinzându-şi fustele verzi de la brâu. Le folosi pentru a înlocui palmele lui Elo şi le apăsă pe gâtul lui Mikle, ca să oprească sângele. Ţesătura se îmbibă repede, devenind întunecată. Mikle o privea fix, străduindu-se să respire, încercând să vorbească, dar nereuşind decât să bolborosească şuierat. Pe zei, nu-i mai puteau auzi decât răsuflările tot mai slabe! Buzele lui Haoirse se strânseră, fiindcă sângele nu dădea semne că s-ar opri. Umerii i se gârboviră şi puse o mână pe părul lui Mikle.

— E-n regulă, flăcăule, spuse bătrâna în timp ce el tremura din tot trupul. Tonul ei era cald, matern. Linişteşte-te acum, gata, poţi să te odihneşti.

Mikle scânci. Tremura în continuare şi ochii îi erau tulburi.

— Tatăl meu... încercă el. Spune-i tatălui meu...

Inara se apropie, părând că dorea să ajute.

— Stai acolo, spuse Kissen apăsat, cu voce încordată.

Nu voia ca fata să vadă asta. Batseder înaintă ca s-o tragă pe fată deoparte, însă Inara îi împinse braţul, îşi înăbuşi un geamăt, apoi fugi la Legs. Îşi lipi faţa de grumazul calului şi el o lăsă.

Mikle încetă să mai tremure, neputând să-şi rostească vorbele. Horcăiturile lui după aer se stinseră în timp ce Haoirse îl liniştea. Kissen văzu că sângele îmbibase pământul, genunchii pantalonilor lui

Elo, marginile cămăşii sale. În cele din urmă, se opri.

Batseder şi Berrick se ţineau îmbrăţişaţi. Poline era tot în râu, ţinând-o pe Svenka de mână. Jon se scăpase pe el.

— Îl cunoaşte cineva pe tatăl lui? întrebă Batseder, uitându-se la Jon.

Bărbatul clătină din cap în tăcere. Kissen se ridică şi lovi cu piciorul în cenuşa lăsată de creatură. Îl privi pe Elo, care ridică harpa tânărului; degetele lui murdare lăsau urme pe ramă. Două corzi se rupseseră şi lemnul se crăpase.

Zeii nenorociţi! Ca întotdeauna, năvăleau într-o viaţă cumsecade şi o distrugeau. Deicida se uită la Inara, care plângea în linişte în coama calului, şi zări tresărirea urechii zeului ei, care-şi retrase iute capul în traistă. Zeii erau haos întrupat în formă. Iar pelerinii ăştia, tânărul ăsta, tot voiau să piardă timpul şi să le ceară favoruri, inclusiv cavalerul. Mai răscoli cenuşa cu piciorul, dar invocarea nu lăsase nimic în urmă.

Elo aşeză harpa pe pieptul lui Mikle.

— Ce-a fost asta? spuse Haoirse în cele din urmă, ridicându-se în picioare pentru a rupe tăcerea.

Se duse la apă pentru a-şi spăla sângele de pe mâini şi de pe fuste. Ochii îi erau uscaţi, totuşi Poline plângea.

— Ceva de-al zeilor, zise Jon în şoaptă.

Îşi strângea în pumn amuletele din cositor ale colierului său, mici comori dintr-o viaţă de pelerinaje, ca şi cum acestea l-ar fi ajutat.

— Era un demon-umbră, spuse Kissen. O fiară creată de un zeu sălbatic. Nu crezusem că dintre ei au mai rămas mulţi suficient de puternici pentru a invoca ceva. Se uită la Elo, apoi la Jon. Ai supărat pe cineva recent, Jon?

Jon înghiţi un nod.

— N-nu, zise el. Nu m-aş mai ocupa cu aşa ceva, dacă pelerinii mei nu s-ar mai întoarce la casele lor.

Puterea lui de a-i comanda pe ceilalţi dispăruse complet. Privea fix trupul lui Mikle. De care trebuise să aibă grijă. Era mort acum. Ochii i se ridicară iarăşi spre Kissen.

— Şi oricum, ce ştii tu despre asta, *gardă de corp?*

Tonul îi era evident suspicios. Kissen şovăi, dar, spre surprinderea ei, Inara interveni, cu voce tremurătoare:

— Las-o-n pace. Se îndepărtase de Legs, cu chipul umed de lacrimi, însă hotărât. Garda *mea* de corp tocmai a ajutat la salvarea noastră.

Crezi că tata m-ar fi trimis să fiu binecuvântată fără să fiu însoţită de cineva care să ştie despre zei?

Kissen fu impresionată. Apoi miji ochii: în spatele cuvintelor Inarei, *simţea* cum iepuraşul fetei îşi folosea magia pentru a-i ajuta s-o creadă, ca o respiraţie rece pe pielea ei. Se încruntă.

— Voi aţi tăiat-o, insistă Jon. Săbiile voastre. Se uită la Kissen, apoi se răsuci spre cavaler. Sunt din briddit. Sunt făcute pentru a ucide zei.

Teama trecu peste chipul lui Elo, înlocuită iute de un zâmbet fermecător.

— În zilele noastre este firesc să porţi o sabie din briddit, spuse el, încercând în mod clar să-l liniştească pe celălalt. Drumurile sunt periculoase.

Kissen îl privi cu coada ochiului şi văzu că o zărise. Ea avea însă propriile-i probleme care nu aveau nimic de-a face cu acest „Elo". Creaturi ca aceasta nu apăreau fără motiv; ceva trebuia să le invoce. Ceva care era încă viu. De ce ar fi ţintit micul lor grup? Blestemele nu erau ceva obişnuit; ţinta trebuia să fi fost în apropierea unui zeu.

Deicida se uită la Inara, care avea mâna în interiorul traistei. O fată şi un zeu al minciunilor. Minciuni nevinovate sau nu. Poate că misterul incendierii conacului Craier era mai complicat decât ştia fata. Şi dacă distrugerea le urmărea pe ele?

— Ajunge, spuse Poline. Nu vă mai certaţi. Un biet flăcău a fost ucis.

Tremura pentru că stătuse prea mult timp în apă. Kissen oftă.

— Morţii sunt morţi, zise ea. Ar trebui să plecăm mai departe cât mai avem viaţă în picioare.

Avea să fie mai fericită cu cât se apropiau mai mult de despărţirea dintre fată şi zeu.

— Vorbeşte în numele tău, spuse Svenka.

Jon privea pădurea, aşteptând ca umbre să se mişte. Pentru cineva care făcuse atâtea pelerinaje, nu părea deloc calm la vederea invocării unui zeu.

— Ar trebui să-l îngropăm, rosti Elo. Măcar atâta merită. Se apropie de Kissen şi zise: Sunt obosiţi şi înfriguraţi. Nu vor reuşi să călătorească noaptea.

Veiga pufni. De unde fusese dezgropat ticălosul ăsta nobil? Cei mai mulţi cavaleri pe care avusese neplăcerea să-i întâlnească fuseseră nişte idioţi cărora le plăceau jafurile sau care-şi venerau regele dincolo de orice raţiune şi bun-simţ. Era gata să-l contrazică, dar Inara vorbi:

— Enna... te rog... Putem să-l îngropăm?

Kissen oftă. Fata era zguduită până în măduva oaselor, își pierduse mama, iar acum asistase la altă moarte. Ce ar fi făcut Telle?

— Bine, faceţi cum vreţi, spuse ea.

— Jon, rosti Elo, refă cercul de pietre. A fost de folos. Poline, găseşte un loc bun pentru băiat. Batseder, Berrick – pământul va fi prea greu de săpat, așa că adunaţi pietre din râu pentru un tumul. Enna...

Kissen avu nevoie de o clipă ca să-şi amintească numele ei fals. Bărbatul acela lătra comenzi de parcă s-ar fi născut pentru asta.

— Ajută-mă cu cadavrul, urmă el şi o privi fix în ochi. Noi, *pelerinii,* trebuie să rămânem împreună.

Deicida miji ochii spre el. Acum îşi cunoşteau măsura unul celuilalt. Trebuia doar să menţină atenţia lui asupra ei, pentru ca bărbatul să n-o bănuiască pe Inara.

— Sigur că da. Ar fi păcat să dăm peste alţi monştri mai departe. Sau peste cavaleri. Îi aruncă un zâmbet. Întotdeauna ei provoacă necazurile cele mai mari.

CAPITOLUL XIII
SKEDICETH

În dimineața următoare, Skedi simțea umezeala apăsându-i traista, în timp ce grupul mic de oameni se adună și porni la drum.

Luna răsărise de mult până adormiseră ei în noaptea trecută, tresărind pe pământ în cercul nou de pietre al lui Jon. Inara căzuse în somnul epuizării, strângându-l pe Skedi în traistă, după ce ajutase la îngroparea flăcăului. Toate culorile lui dispăruseră și nu mai rămăsese decât un cadavru. Oare asta avea să fie și Inara într-o bună zi? Doar carne lipsită de culoare?

Cavalerul făcuse primul planton, iar Kissen pe al doilea, apoi cei doi se schimbaseră la fiecare câteva ore, după ce ajunseseră la o înțelegere tăcută. Skedi simțea în jurul lui ruinele emoțiilor. Pelerinii șoptiseră rugăciuni scurte, murmurate în aer în cioburi colorate, ce dispăreau după aceea către zeul căruia îi fuseseră adresate. Skedi trăsese cu ochiul din închisoarea lui, privindu-le cu jind cum dispăreau. Nu erau pentru el.

El știa, știuse dintotdeauna, că era unul dintre mulți, chiar pe când regele zdrobea cu legile sale dragostea oamenilor pentru zei. Nu-și amintea totuși să mai fi întâlnit vreodată altă creatură de putere. Iar umbra fusese puternică, haotică. Îi simțise legătura cu ceva mai mare, mai puternic, și se întreba dacă ar fi trebuit să se teamă mai mult. Oamenii se temeau.

Acum, după ce porniseră iarăși, Skedi trase cu ochiul din ascunzătoarea sa. Rugile tăcute ale pelerinilor continuau să li se înalțe de pe buze: darurile lor pentru alți zei. Și Inara era speriată. Skedi înțelegea că fata nu știa ce să facă – decât să meargă și să se roage. El nu alesese să se atașeze de Inara, sau cel puțin nu credea că o făcuse. Abia dacă își amintea ceva dinainte de ea, doar crâmpeie, și numai dacă se gândea intens. Ape învolburate și țipete, și fiare acoperite de

piele și sânge. Și spaimă, culorile terorii. Apoi, mai rău, când toate culorile dispăruseră. Nimic. În cele din urmă, Inara.

Tot ce-și dorea era să fie liber să zboare unde voia, să simtă căldura dorințelor altora și să le țeasă minciunile mărunte de care aveau nevoie. Voia să fie iubit. Zeii aveau nevoie de un scop; aveau nevoie de dragoste și de rugăciuni.

Trebuiau să ajungă la Blenraden. Trebuia să fie liber.

Scoase nasul din traistă. Era de mărimea unui muscar și ascuns de umbrele desagii.

Se uită la Inara. Ochii fetei erau umezi și freca între degete nasturii vestei. Skedi o simțea dorind să-și vadă mama.

Creatura a dispărut, îi spuse el. *Suntem în siguranță, putem merge mai departe.*

Știu, îi răspunse ea tot în gând. *Nu există niciun loc și nimeni la care să mă întorc.* Fața i se boți și o plecă spre pământ, ca să n-o vadă nimeni.

Nu există niciun loc la care să te întorci, fu el de acord, *dar eu sunt aici.* Făgăduise că n-o va minți pe Inara, dar putea să nu fie de acord cu ea. *Supraviețuiește situației, Ina. Vom trece peste ea împreună.*

Puse în cuvinte doar o apăsare slabă a puterii sale, a voinței sale, puțina putere pe care o avea fără altar și fără ofrande. Voința lui se înfășură în jurul culorilor fetei, modificându-le, liniștindu-le. Era doar atât cât trebuia, doar cât s-o susțină. Ea suspină neauzit, dar se calmase – culorile îi deveneau galben-închis, ca zorii. Skedi fu încântat că reușise. Kissen, care mergea alături, o privea pe Inara cu îngrijorare. Băgă mâna în mantie după mănunchiurile de ovăz dulce pe care le cumpărase din piață, îi dădu unul calului și apoi o atinse pe fată pe mână.

— Ține-te de Legs, spuse ea. Îi place de tine. Menține-l pe teren neted, iar eu o voi lua înainte, ca să cercetez locurile.

Inara se îndreptă de spate, se frecă pe față, apoi încuviință din cap. Când luă frâiele calului, emoțiile i se liniștiră și mai mult. Lui Skedi i se păru interesant asta. Veiga n-o mințise, nu-i spusese că totul va fi bine sau că va încerca să îmbunătățească situația. Se mulțumise să-i dea ceva de făcut.

Skedi își îndreptă atenția asupra celorlalți, aflați mai în față. Bătrânele erau încercate de dureri și nesigure, iar Batseder și Berrick, aflați la mică distanță, schimbau șoapte nervoase. Jon fusese agitat,

pipăindu-şi amuletele şi mormăind. Skedi simţea că bărbatul avea încredere în mulţi zei, dar nu îndeajuns pentru a depinde de unul singur. În seara trecută, el zărise o străfulgerare a insignelor de pelerin şi le privise cu lăcomie. Poate că într-o zi cineva va purta o monedă pentru el.

— Nu-i sigur, murmură Batseder către Berrick. N-ar fi oare mai bine să ne-ntoarcem? Poate că Aia va renaşte. Sau poate că putem evita sarcina. Există rădăcini...

— Rădăcinile pot fi periculoase, spuse Berrick. Este trupul tău, iubirea mea – este alegerea ta.

— Eşti sigur că asta-i ceea ce vrei?

Skedi prinse cea mai delicată rouă de tristeţe, pe care Berrick nu i-o putea ascunde, la gândul că nu vor avea copiii lor, cu ochii ei şi cu bărbia lui, amestecată cu gândul că bărbatul o iubea pe ea mai mult decât pântecele şi sângele ei. Adăugate fricii, sentimentele acelea puteau fi puternice. Zeul le dori măcar să le simtă.

Se strecură până la linia fină dintre adevăr şi minciună, şi voinţa lui atinse culorile lui Berrick. Simţea emoţiile complexe ale bărbatului ca pe nişte tălăzuiri ale oceanului, care înfiorau propria-i inimă.

Nu fi trist, trimise el spre Berrick, reducându-şi vocea la şoapta cea mai slabă. *Tristeţea ta o va face să se simtă vinovată.*

Culorile lui Berrick se schimbară pe măsură ce minciuna prinse. Mai ferme, mai strălucitoare.

— Sunt sigur, rosti el. Dacă riscăm o viaţă, o riscăm aici, împreună, nu pe a ta de una singură.

Ar fi ştiut el oare că un zeu îl ajutase? Ar fi oferit o rugăciune mică unuia ca Skedi, astfel ca dragostea lui să-i dea putere? Încurajat de succes, zeul îşi îndreptă atenţia spre bătrânele, care mergeau cât puteau de repede, cu articulaţiile trosnind şi dureroase. În lumea asta nu era obişnuit să ajungi la o asemenea vârstă; ele erau impresionante, fie şi numai pentru asta.

— Te simţi bine, Poline? întrebă Svenka când Poline ciuguli dintr-o prăjitură pe care o împărţiseră între ele.

Poline era zguduită până în adâncul sufletului de tristeţea pentru flăcău; tremura, ieşindu-i din oase, şi Skedi o simţea ca pe o durere. Întinse mâna în jurul culorilor ei şi aripile îl durură. Ea pierduse pe cineva... un copil. De aceea era atât de afectată de moartea lui Mikle.

El nu-i copilul tău, Poline, trimise Skedi. *Este un alt băiat. O altă*

viață.

— Sunt bine, Svenka, nu mai iscodi atât. Şi tu?

Spune-i că n-ai dureri.

Pe Svenka o durea tot trupul; era obosită şi-i era frig, pentru că roua i se aşezase pe guler şi pe manşete, înţepându-i pielea.

— Nimic în neregulă, minţi Svenka voios. Mă bucur c-am avut-o pe Haoirse aici să preia conducerea.

Haoirse flutură din mână cu un gest nepăsător. Cele trei se luminară.

Skedi ieşi încă puţin din traistă, simţind surescitarea puterii. El putea schimba lucrurile, puţin câte puţin. Putea schimba oamenii, tot vacarmul lor, toate impulsurile lor sălbatice – le putea mişca. Simţi că traista îi este ridicată şi-şi întoarse faţa triumfător spre Inara, apoi îşi dădu seama că era veiga. Se retrase, dar nu înainte ca ea să scuture violent desaga.

Ai grijă, parazitule. Femeia îşi abandonase zidurile de apărare interioare pentru a se gândi la el cu asemenea intensitate, şi culorile îi erau atât de violente, încât Skedi constată că trupul i se micşora. Nu-şi dăduse seama cât crescuse, că şoldurile şi cornițele sale încordaseră baierele. Kissen împinse traista spre Inara, care o prinse nedumerită.

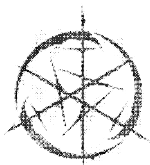
— Ai grijă de lucrurile tale! se răsti deicida şi plecă.

Cu plăcere, trimise Skedi după ea, dar fu blocat de un zid de animozitate dur ca piatra. Nu exista nicio cale de pătrundere în mintea lui Kissen, nicio cale de schimbare a ei. Femeia era periculoasă, atât pentru el, cât şi pentru Inara. Dacă reuşea să-şi găsească un altar, ar fi putut cu adevărat să-şi abandoneze prietena cu deicida aceasta nepăsătoare? Mai mult încă, dacă nu mai era ataşat de Inara Craier, ar mai fi fost în stare să scape de cuţitul lui veiga?

Skedi îşi aţinti ochii pe bărbatul cu sabia. Kissen îl numise cavaler în faţă şi, cu toate că el negase, culorile lui spuseseră altceva. De cele mai multe ori erau stabile, însă uneori se fisurau de emoţii aidoma fulgerelor care sfâşie norii: dureri mari şi regrete mari. Şi el era puternic.

Skedi n-ar fi cutezat să ia în considerare un cavaler precum cei de pe drum, dar îl văzuse pe acesta că dorise să-i oprească. El se ducea la Blenraden împotriva legii regelui. Şi era mai blând decât Kissen. Mai potrivit pentru o fată nobilă. Mult mai potrivit pentru un zeu decât o veiga...

CAPITOLUL XIV
KISSEN

Trei zile mai târziu, erau tot în adâncul pădurii, dar era limpede că urcau, străduindu-se pe pante umede, îmbibate de şiroaiele zăpezilor ce se topiseră după trecerea iernii. Zilele şi nopţile erau tot mai reci şi munţii din faţă se apropiau. Kissen era surprinsă, dar şi recunoscătoare că grupul lor haotic de pelerini rămăsese intact după dezastrul din prima seară, dar, fie prin intervenţia micului zeu, fie din pură întâmplare, ei nu renunţaseră. Poate că deicida le subestimase devotamentul faţă de zeii lor. Cel puţin nu mai văzuseră niciun demon.

Kissen credea în coincidenţe. Uneori, lucruri se întâmplau fără niciun motiv sau pentru că cineva, undeva, făcuse ceva foarte prostesc, de obicei cineva cu mai mult sânge nobil şi monede de argint decât creier. Dar în privinţa ei nu exista destin şi era destul de mulţumită să facă praf orice planuri ale zeilor. Destinul era un basm şi încă unul de rahat; destinul putea să se ducă naibii şi să deranjeze pe altcineva.

Dar până şi Kissen trebuia să recunoască faptul că coincidenţele veneau prea repede şi prea multe ca să le mai poată ignora: un zeu al unui pârâu îndepărtat care şoptise despre căderea Middrenului, o fetiţă cu un mincinos cu corniţe ce apăruse la masa ei, o mare Casă arsă până la temelii şi acum un demon-umbră care se repezise la ei cu colţii săi din oase. Asta era mai mult decât o coincidenţă: era o problemă. Ceva se schimba şi ea nu putea încă să vadă ce anume. Deicida atinse şipul ce-i atârna pe piept.

Iar acum, lucrul cel mai rău era cavalerul acesta. Îl bănuise din prima clipă în care îl văzuse, apoi o convinsese felul cum îi pusese pe toţi la punct şi scosese sabia aceea. Ce fel de brutar poartă o sabie? Idiotul! Cum credea că va scăpa cu asemenea minciuni? *Credeţi-mă, sunt brutar, sunt chipeş şi pot face* pâine, *dau ordine oamenilor. Toţi ar trebui să mă iubească.* Asta o iritase pe ea. Măcar nu era complet inutil,

ci ştia să-şi folosească sabia. Mai mult decât putea spune despre majoritatea cavalerilor pe care-i întâlnise.

Şi ştia că el o privea cu atenţie acum, pentru că ghicise că ea nu era cine spunea că este. Perfect! Dacă el o turna, Kissen îi putea întoarce favoarea îndoit. Totuşi, dacă el o privea prea mult pe Inara, ea avea să-i ia pe Legs şi pe fată şi să se întoarcă în Lesscia. Era pregătită pentru asta, aşa că-şi cruţase calul, neîncărcându-l cu prea multe poveri. Văzuse destui cai ce fuseseră împinşi dincolo de limite, ca şi cum ar fi fost de unică folosinţă. Dacă ele ar fi trebuit să fugă, Legs ar fi fost pregătit şi odihnit.

Spre deosebire de Kissen, care era obosită şi morocănoasă. Piciorul drept o durea şi-l simţea ca prins într-o menghină, aşa că nu prea putea dormi noaptea. Lucrurile se înrăutăţiseră fiindcă era cu un ochi mereu atentă după fiarele-umbre, cu celălalt ochi îl supraveghea pe cavaler, iar simţurile rămase se concentrau pe lighioana cu corniţe a minciunilor, care ţesea firicele de influenţă asupra grupului. Zeul îi deformase pe pelerini; deicida o simţise şi nu-i plăcea deloc. Era un zeu atât de mic; încât în orice altă ocazie l-ar fi strivit ca pe un şobolan.

Măcar el era previzibil, pe când demonul-umbră nu avea sens. Întuneric, sânge şi oase – el n-ar fi trebuit să apară aici. Se presupunea că majoritatea zeilor sălbatici erau morţi. Asta fusese ceva mai mult decât o simplă apariţie izolată.

Totuşi, dispăruse. În ritmul în care mergeau, ar mai fi durat nouă zile să ajungă la Blenraden, iar ea ar fi găsit o cale de a-l separa pe zeul minciunilor nevinovate de fetiţă, apoi l-ar fi părăsit sau l-ar fi ucis. El ar fi dispărut în ţărână odată cu restul războiului.

Cel puţin viteza li se îmbunătăţise după ce se îndreptaseră spre nord-est şi nu întâlneau aproape pe nimeni. Kissen fusese îngrijorată că Inara se va chinui pe drum, mai ales după grozăvia din prima seară, însă fata dormea buştean şi se trezea hotărâtă. Era mai rezistentă decât bănuise veiga.

De asemenea, era al naibii de curioasă. Voia să afle totul despre supravieţuirea în sălbăticie.

— Ce-i asta? întrebă ea, arătând un mănunchi de flori galbene de lângă poteca lor.

— Srick, spuse Kissen. Poţi să-i mănânci frunzele, dar florile provoacă diaree.

— Cu ce se mănâncă frunzele?

— Cu orice, răspunse Svenka.

Kissen era ultima din şir când mergeau, iar bătrânele erau în faţă. Îi plăcea de Svenka, care-i spusese deicidei că semăna cu prima ei soţie şi care se pricepea la găsit hrană. Haoirse şi Poline erau, de asemenea, foarte iscusite. Se sprijineau una pe cealaltă cu o dragoste mai îndelungată şi mai profundă decât simpla idilă. Ele formau o familie, când toate celelalte familii muriseră sau pur şi simplu dispăruseră. Veiga se întrebă dacă ea, Telle şi Yatho vor fi aşa, într-o bună zi. Ignoră iute gândul acela. Majoritatea celor ca ea nu îmbătrâneau.

— Dar astea? zise Inara, arătând un arbust înalt cu frunze mari.

— Nu le mânca, spuse Kissen.

— De ce?

— Au un gust de rahat. Le poţi folosi însă pentru a coace în ele – frunzele sunt groase.

Berrick şi Batseder îşi împărţiseră ultimele cornuleţe mici, lipicioase şi fără gust. Kissen îl văzuse pe cavalerul-brutar strâmbând din nas când muşcase unul. Plin de critici. Kissen îl mâncase pe al ei cu entuziasm, doar ca să-i facă în ciudă.

— Şi acelea?

— Alea te muşcă de mână, dacă pui prea multe întrebări.

Inara scoase limba şi-şi ridică traista, iar Kissen văzu o sclipire din ochiul şiret al lui Skedi. Probabil că zeul se plictisea. Ziua era închisă şi umedă, iar briza uşoară sufla înviorător. De acum nu mai urmau albia pârâului, ci mergeau pe creasta vântoasă a unei văi împădurite, ocolind satul ce se ghemuia dedesubt. Toate casele aveau pietre albe pe acoperişuri, pentru a împiedica vânturile puternice coborâte din munţi să le zboare paiele şi Kissen îi vedea pe săteni mişcându-se, alungând păsările de pe câmpurile pe care le arau şi le semănau. Existau dovezi că oamenii suiau aici uneori: panglici de rugăciuni atârnate de copaci, un altar închinat unui zeu al păstorilor, cu ofrande de monede şi dulciuri uscate, aflat imediat în apropierea cărării. Cavalerii nu înaintau suficient de mult în locurile acestea liniştite pentru a distruge ofrandele, şi niciunul dintre altare nu era suficient de puternic pentru a avea nevoie de un deicid. Kissen nu le atinse când trecură. Nu merita s-o facă. Ea n-avea să ardă rugăciunile săracilor doar ca să se distreze.

Pe măsură ce urcau pe dealuri, copacii începeau să dispară de lângă crestele stâncoase, astfel că nu mai exista protecţie împotriva vântului. Către răsărit se aflau munţii cu piscuri înalte unde trebuiau să ajungă –

pe unii dintre ei Kissen îi ştia după nume –, mult deasupra drumurilor principale dintre oraşe; mulţumită lor, puteau coborî din nou spre coastă fără să fie observaţi. Inara se chinuia pe potecile pline de grohotiş, dar era hotărâtă să ţină pasul. Legs le detesta şi uneori o împingea pe Kissen, dezechilibrând-o, pentru a călca pe un loc mai ferm. Jon îi privea iritat de fiecare dată când calul scotea cel mai slab fornăit, însă, dacă sătenii de sub ei îi vedeau trecând, nu făcură nicio încercare de a-i opri.

În seara aceea, poposiră în cele din urmă în cotlonul unei văi de pe malul râului Arrenon, recent redenumit în onoarea regelui lor binevoitor. Dobitoc înfumurat!

Se opriră cu suspine de uşurare şi Jon începu imediat să adune pietre, aşa cum făcuse în toate serile. Dacă Kissen se orientase bine, nu erau prea departe de cascadele din Gefyrton, faimosul oraş-pod, aflat poate la o zi de mers pe jos. Seara era încă destul de luminoasă, iar lăstarii noi şi verzi din jur străluceau de viaţă proaspătă. Însă, oricât de frumos ar fi arătat, primăvara era anotimpul zeilor sălbatici, iar asta o neliniştea pe Kissen. Adesea, zeii sălbatici erau mai bătrâni decât bătrâneţea, iar primele lor altare, îngropate în pământ şi piatră, fuseseră demult uitate. Erau greu de ucis şi, odată ucişi, era şi mai greu să te asiguri că rămân morţi.

— Apa-i prea adâncă şi curentul prea iute ca să pescuim fără plasă, spuse Poline, aşezându-se greoi pe mal şi privind râul umflat de apa provenită din topirea zăpezilor.

Dincolo de ea, Kissen zări o bărcuţă, pitită sub tufişuri joase. Nu avea vâsle şi era legată cu un lanţ de mal.

— Pot să fac capcane, rosti Batseder, dar nu putem şti ce şanse avem. S-ar putea să nu prindă nimic până dimineaţă.

— Nu, zise Haoirse, ar dura prea mult.

— Canovan a spus că trebuie să fiţi pregătiţi să vă găsiţi singuri hrana, le reaminti Jon, oprindu-se din rugăciuni.

În serile anterioare împărţiseră în mare parte mâncarea, fiindcă nimeni nu voia să dispară mult timp în pădure pentru a vâna, totuşi proviziile proaspete aveau să li se termine până la urmă.

Svenka, Poline şi Haoirse schimbară priviri; comunicarea dintre ele era atât de familiară, încât nu aveau nevoie de cuvinte.

— Eu pot să vânez, anunţă Kissen, uşurată să aibă un pretext ca să se îndepărteze puţin de grup.

Exista un motiv pentru care ea prefera să călătorească singură; majoritatea oamenilor erau profund iritanţi.

— Pe aici sunt iepuri din belşug. Haide, Tethis, e timpul să-nveţi cum să-ţi faci rost singură de hrană.

Inara înghiţi nodul mare care i se pusese în gât.

— Eu... Eu nu... Părea îngreţoşată. N-aş putea omorî un iepure.

— Dar ai mânca unul, nu?

— Păi... da, dar...

— Atunci accept-o ca atare. N-ajunge să-nveţi doar despre plante.

Svenka îşi stăpâni râsul, iar Kissen fu surprinsă când Inara nu mai zise nimic. Deicida îşi desprinse arcul de pe şaua lui Legs, apoi scoase punga în care îi ţinea struna pentru a o feri de umezeală. Legs se aplecă spre Inara, împingându-şi botul spre traista ei ca şi cum ar fi aşteptat un măr. Spre surprinderea lui Kissen, mărul apăru, adus pesemne de cornițele lui Skedi. Fără să tresară ori să se plângă, Inara i-l dădu calului, care-l luă fericit. Trădătorul!

— Ai mai tras vreodată cu arcul? întrebă deicida, ignorând ceea ce tocmai văzuse şi prinzând struna pe capătul de sus al crosei arcului.

Nu-i plăcea să vadă o latură mai sensibilă a lui Skedi, dar nu putea, la urma urmelor, să-i refuze lui Legs un măr.

— Probabil că eşti prea micuţă pentru a-l întinde pe ăsta.

Inara pufni şi-i luă arcul, ridicând în acelaşi timp dispreţuitor din nas. Desprinse struna, o prinse în laţ pe capătul de jos al crosei şi o trase în sus, apăsând în acelaşi timp capătul de sus pentru a îndoi crosa. Kissen o privi, încrucişând braţele la piept. Fata îşi puse toată greutatea pe crosă şi faţa i se înroşi în timp ce apăsa.

— Au!

Arcul îi alunecă din mână şi căzu pe iarba umedă.

— Prima lecţie, rosti Kissen, ridicând crosa, întinde-te cât ţi-e plapuma.

Batseder râse, dar clătină din cap.

— Bravo ţie c-ai încercat, zise Berrick.

— Ţi-aş zice „bravo”, dacă ai da mai mult din mâini şi mai puţin din gură, spuse Kissen, fixând coarda arcului, după care dădu tolba Inarei s-o ducă.

Aşa obişnuia mama să le spună ei şi fraţilor ei când trufia le stătea în calea bunului-simţ. Fata îşi freca de zor degetele care o dureau.

— Cam îndrăzneaţă pentru o gardă de corp, nu? observă Jon. Nu-i

stăpâna ta?

Inara și Kissen încremeniră. Elo se uită la ele, cu ochii lui negri plini de suspiciune.

— Tatăl ei vrea s-o pregătească pentru drumeție, zise Kissen și minciuna îi apăru ușor pe buze; de obicei, nu s-ar fi sinchisit, însă acum o făcea pentru Inara. Așa că, dacă nu cumva preferi pastrama tare ca talpa în locul cărnii proaspete, ține-ți comentariile pentru tine.

Jon strânse din umeri și continuă să-și așeze pietrele.

Ah, deci acum nu te mai deranjează o minciunică? Vocea lui Skedi îi străbătu nechemată mintea și Inara îi aruncă lui Kissen o privire inexpresivă, ca și cum ar fi fost ispitită să spună *Vezi?*

Du-te-n mă-ta, lighioană, aruncă deicida înapoi.

Kissen o duse pe fată în amonte și cu vântul în față, cercetând cărările probabile ale iepurilor prin hățișurile înțepătoare.

— Nu știu de ce trebuie să învăț asta, spuse Inara, devenind mai cutezătoare pe măsură ce pălăvrăgelile tovarășilor de drum erau acoperite de vânt și de vuietul râului.

Kissen nu știu ce să spună. Că ea se trezise singură pe lume? Că ar fi dorit ca fata să aibă abilitățile pe care Kissen ajunsese să se bazeze pentru supraviețuire?

— Nu știm cum va fi viața pentru tine după asta, zise ea scurt. Uite – aia e o cărare a iepurilor, lângă apă.

Inara tăcu și-i privi degetul arătător care indica un pârâiaș ce se vărsa în râu.

— Trebuie să stăm astfel încât vântul să bată dinspre pradă, altfel ne va mirosi, continuă Kissen. Noi urmăm căile naturii, înțelegi? Deprinde-te să gândești prin prisma înălțimii lor și vezi încotro s-ar putea deplasa: spre apă, ori spre siguranță. Animalelor de sol le place să fugă, dar le place și mai mult să se ascundă. Ele cred că, dacă stau nemișcate, nu le putem vedea.

Iarba și tufișurile cele mai bune pentru iepuri creșteau sub lumina soarelui, așa încât Kissen nu fu surprinsă când poteca le conduse spre o poieniță. Inara pășea destul de silențios, iar deicida îi făcu semn să se oprească și să vină lângă ea.

— Vezi iepurele? șopti ea.

Animalul le simțise și încremenise. Era ghemuit lângă o porțiune cu iarbă și vlăstare verzi.

— Ei preferă spațiile deschise. Mă miră să văd unul într-o pădure

așa deasă – înseamnă că în apropiere există câmpuri. Îi vezi curbura spinării? Urechile îi sunt ca niște frunze, dar spinarea îl trădează.

— Pare speriat, murmură Inara.

— Așa este, spuse Kissen, luând arcul de pe umeri, încet, ca să nu sperie iepurele. Știe că ăsta-i un moment în jocul vieții pe care-l jucăm.

Potrivi o săgeată în strună, îi pipăi penele și o trase înapoi. Îi dădu drumul. Săgeata șuieră când părăsi struna, iar iepurele se mișcă o clipă prea târziu. Săgeata îl nimeri în piept și-l doborî în plină săritură. Creaturi din tufișuri pe care deicida nu le văzuse, printre care unul sau doi iepuri mai mici, se împrăștiată. Labele lui mai zvâcniră o dată și încremeniră.

Inara înghiți nodul ce i se pusese în gât.

— Am tras cu arcul în mere, rosti ea. În ținte, dar nu în ceva viu. Cu siguranță, n-am tras în ceva viu care seamănă cu Skedi.

Kissen văzu că zeul suise pe umărul Inarei și-și îndoia aripile în aerul după-amiezii. Nu-i plăcea că el nu mai credea că deicida îl va omorî.

— N-am cunoscut niciodată un animal care să nu simtă durerea, rosti ea și se ridică în picioare. Noi nu suntem diferiți de ele. Chiar și oamenii se mănâncă între ei pentru a supraviețui.

Se apropie de iepurele mort și scoase săgeata, pe care o șterse pe iarbă și apoi pe pantalonii ei. Inara privi, cu colțurile gurii coborâte. Kissen ridică iepurele, cald încă. Sângera puțin, iar ea îl întoarse și-i legă labele laolaltă, apoi îl prinse la brâu.

— Durerea face parte din viață, spuse veiga.

Pentru prima dată după mult timp, văzu în minte chipul tatălui ei. El îi dăruise viața lui și toată durerea care o însoțea.

— În regulă, zise Inara morocănoasă, am terminat cu lecția de ucidere?

Kissen zâmbi.

— Nu. Șterse coarda arcului cu o cârpă și îi întinse arma. Acum e rândul tău.

O duse pe fată mai adânc printre copaci, urmând cărările spre locuri unde aerul era gros și tăcut. În timp ce mergeau, Kissen culese ciuperci și verdețuri, adăugându-le în traista lui Skedi, pe când zeul zbura pe lângă capul fetei, de mărimea unei rândunici.

În cele din urmă, găsiră o baltă liniștită sub ramuri joase. Trei iepuri o luară la fugă la un foșnet al ierbii, dar restul încremeniră. *Așteaptă,* îi

făcu veiga semn Inarei. Iepurii reîncepură să se mişte. Ca o adiere, momentul în care le fusese frică trecuse.

Kissen scoase încet o săgeată şi i-o dădu Inarei, care suspină când o înstrună. Întinse arcul perfect, ţinându-l mai bine decât deicida. Umărul şi cotul îi erau aliniate, cu încheieturile degetelor la colţul gurii.

— Cei nemişcaţi ştiu că suntem aici, murmură Kissen.

— Trebuie s-o fac? întrebă fata, ţinând struna întinsă aproape la maximum.

— Nu, nu trebuie s-o faci, spuse Kissen. Sunt alegerile tale, *liln,* nu voi alege eu în locul tău.

Inara înghiţi un nod, întinse şi mai mult struna şi eliberă săgeata. Aceasta izbi un iepure în gât, omorându-l pe loc. O lovitură mai bună decât a lui Kissen. Restul fugiră. Skedi coborî de pe o creangă de lângă Inara pe umărul ei şi o privi sfredelitor pe deicidă. Ea îl ignoră.

— O moarte bună, spuse Kissen, surprinsă de faptul că se simţea mândră. Bravo, eşti un vânător înnăscut.

Focul din tabără ardea, deşi soarele încă nu apusese. Zeul se ascunsese din nou, iar Elo întindea aluatul în mâini, pregătindu-se să-l încălzească pe o piatră plată şi pe un covoraş de pregătire pe care-l unsese cu ulei. Se dedicase cu adevărat faţadei de brutar. Era un efort destul de mare să transporte făină, uleiuri şi drojdie pe un drum lung, doar pentru o amăgire. Kissen îl văzu pe Berrick privindu-l fascinat.

— Mâine vom traversa râul cu barca, spuse Jon când ele li se alăturară. Barcagiul va vedea focul şi va veni cu cheia pentru lanţ în zori. Apoi vom începe să suim Muntele Tala.

Arătă piscul înzăpezit aflat la răsărit de ei. Haoirse luă iepurii din mâna Inarei.

— Bună recoltă, comentă ea, examinându-i.

Cele două omorâseră cinci iepuri. Inara se îmbujoră de mândrie şi, după ce ţopăi de pe un picior pe celălalt, se alătură bătrânei şi lui Kissen lângă apă pentru a privi. Deicida îşi scoase cuţitul şi jupui un iepure din două mişcări: o tăietură în jos pe spinare şi în jurul gâtului, după care trase cu putere blana.

— Unde ai învăţat asta? întrebă fata, în mod vădit scârbită şi fascinată în egală măsură.

— De la un bărbat pe nume Pato. I-am fost ucenică, răspunse Kissen.

Ah, Pato... Se întrebă ce ar fi făcut ţapul bătrân cu Skedi. „I-ar fi luat gâtul”, fu primul răspuns care-i veni în minte.

— Păstrează blana intactă, ca s-o poţi usca şi folosi ca să te încălzeşti. „Nimic nu se iroseşte” este deviza vânătorului.

Iepurele lui Haoirse avea nevoie de mai multă muncă; bătrâna alesese calea mai îngrijită de a jupui blana puţin câte puţin.

— Cât timp durează să se usuce? întrebă Inara pe când Haoirse clătea blana în apă.

— Două-trei zile, spuse bătrâna, aşezând-o pe mal, după care luă iepurele lui Kissen; avea încheieturile umflate şi pielea crăpată de la vântul rece. Apoi mai durează ceva timp tăbăcirea. Creierii lor sunt buni pentru asta, sau gălbenuşul. Întreab-o pe Batseder.

— Cei mai mulţi tăbăcari ambulanţi duc cu ei găini, rosti Batseder, auzindu-le în timp ce amesteca în ceaun. Deşi ai mei lucrează mai ales cu pieile de vacă. Aşa l-am cunoscut pe cizmarul Berrick.

Îi zâmbi soţului ei, iar Inara se aşeză lângă ea şi-i dădu ciupercile pe care le desprinseseră de pe un copac bolnav.

— Şi de ce tatăl meu îl place, adăugă femeia.

— Nu există pantofi fără piele, spuse Berrick şi ea râse.

Mâncară tocană de vânat, ciuperci şi lipii doar puţin crescute, preparate de Elo. Kissen o rupse pe a ei cu suspiciune, dar, când luă o îmbucătură, fu pâinea cea mai uşoară şi mai delicioasă pe care o gustase vreodată.

— Tu ai făcut astea? Se adresă lui Elo, care dădu ochii peste cap cu un aer exasperat.

— Ţi-am spus că sunt brutar. Bineînţeles că eu le-am făcut.

Erau cu siguranţă mai bune decât găluştele lipicioase pe care Berrick insistase să le prepare şi să le fiarbă în ceaun. Jon chiar împărţi uşor stingherit o rezervă de vin Curlish din care sorbea în fiecare seară când credea că nu-l vede nimeni.

— E tare diferit de felul cum era în tinereţea noastră, spuse Poline după o vreme, ronţăind carnea de pe un os. Fiecare oraş organiza o paradă mică atunci când soseau pelerini şi erai jecmănit de arginţi pentru o cană cu apă.

— Ce vremuri frumoase! exclamă Jon, radiind sub barba pe care şi-o împletea cu gesturi absente.

— Îmi imaginez că tu primeai o parte din jecmăneală, zise Haoirse.

Bărbatul strânse din umeri.

— Am mers de la hotarul răsăritean al Taliciei direct prin munţii Middrenului, spuse el, atingându-şi scurt insignele de pelerin confecţionate din cositor. Am dus corăbii la Irisia, Usic, Restish, Pinet şi Curliu, şi am mers şi pe căile lor. Dar nicăieri nu era ca în Middren. Poveşti peste poveşti, nesăbuinţele zeilor şi lucrurile pe care ţi le dădeau... Straturile şi adâncimile altarelor când ajungeai la Blenraden. Ce mai oraş! Se uită pe rând la ceilalţi. A fost vreunul dintre voi acolo? Înainte de război?

— N-am fost niciodată, răspunse Batseder. Mamei mele îi era frică.

— Multor minţi mici le era frică, spuse Jon. Să ştii că nu vreau să te jignesc, scumpo.

Batseder arcui sprâncenele.

— Sper că-mi îngădui totuşi s-o iau ca pe o jignire.

— Era plin de hoţi şi de zei nebuni, spuse Berrick, susţinând-o.

Jon ţâţâi.

— La fiecare colţ, un zeu sau o rugăciune, spuse el şi întoarse ochii spre copaci ca şi cum ar fi putut să mai revadă totul. Un altar mic plin de flecuşteţe. Zei pentru cercei pierduţi, pentru sandale rupte, pentru bătutul monedelor, pentru hoţii de buzunare şi ţesători. Îi zâmbi lui Kissen. Îţi aminteşti, nu-i aşa, Enna? Protejata ta a spus că eşti de acolo.

— Batseder are dreptate, zise veiga. Era un oraş de hoţi, zei nebuni şi oameni şi mai răi. Femeia care m-a ţinut acolo se bizuia pe ei.

— Adică Ologirea? întrebă Inara cu inocenţă, înmuindu-şi pâinea în tocană.

Kissen făcu o grimasă.

— Ologirea? spuse Jon şi ochii îi deveniră mai vii. Ai fost una dintre copilele vrăjitoarei de buruieni?

— Nu vorbi de rău vrăjitoarele de buruieni, spuse Svenka.

— Mai trăieşte? întrebă Jon.

Kissen se încruntă.

— Sper că nu.

Poline o privi fix.

— Nu-i frumos ce ai spus!

— Ea ţinea bastarzi, invalizi şi abandonaţi, spuse Jon, privind-o pe Kissen de sus în jos cu ochi care ei nu-i plăceau, de parcă ar fi evaluat-o pentru o celulă. Îi punea să-mi hărţuiască pelerinii pentru monedele şi ofrandele lor. Nişte găinaţuri. De nu ştiu câte ori mi-au tăiat buzunarul *după* ce-i plătisem să mă lase în pace.

— Se pare că ar fi trebuit să-ţi păzeşti mai bine buzunarele, zise Kissen.

Svenka vorbi înainte ca Jon să poată replica iritat:

— Am fost la Blenraden de multe ori, iar oamenii erau mai nebuni şi mai pizmaşi decât zeii.

— Atunci de ce te mai întorci? spuse Jon.

Fusese ţâfnos după moartea lui Mikle. Svenka se uită la tovarăşele ei. Haoirse îşi freca brăţările între degete, în timp ce Poline se înroşise.

— Pentru că s-ar putea să nu mai avem alte şanse, rosti ea. În Middren n-au mai rămas mulţi zei care ne-ar putea auzi ruga.

Berrick se întoarse spre ei cu urechile ciulite, dispus să audă bârfe. Kissen puse rămăşag că, dacă cineva cumpăra o pereche de încălţări de la el, primea şi o pungă plină de poveşti.

— Care-i ruga ta?

— Să murim, spuse Haoirse, directă ca întotdeauna. Laolaltă. Fără durere. În somn.

Inara icni.

— Cum? De ce?

— Pentru că şi copiii, şi rudele pe care le avem sunt departe sau au murit, spuse Poline şi păru tristă. Nu vrem să fim despărţite, răsfăţate şi uitate. Niciuna dintre noi nu vrea să zăbovească, în timp ce alta merge înainte. Oftă. Singurul meu copil a fugit la război în Blenraden. A murit singur şi departe de cei care îl iubeau, ca Mikle.

Svenka se întinse spre ea pentru a-i atinge braţul.

— Haoirse s-a dus să-l găsească, urmă ea, şi n-a putut decât să ţină de mână o sută de cavaleri în timp ce şi-au dat duhul. Apoi bolile ce s-au răspândit din oraş pe măsură ce locuitorii săi au fugit le-au răpus pe surorile lui Svenka. Noi am văzut puţine morţi bune. Dorim să cerem una.

Kissen privi spre Elo. Mâinile lui tremurau puţin şi se uita fix la foc.

— Dar ce aţi putea oferi pentru o asemenea favoare? întrebă ea. Favorurile de la zei nu sunt gratuite.

— Vorbeşti din experienţă, nu-i aşa? spuse Haoirse.

Deicida nu ar fi trebuit să deschidă gura. Haoirse îşi atinse obrazul pentru a-i arăta cicatricea, dar Kissen simţi făgăduiala lui Osidisen pe pieptul ei.

— Este un blestem, nu-i aşa? Unul rupt.

— N-am mai văzut niciodată un blestem, spuse Berrick, aplecându-

se cu interes.

— Am avut o viaţă interesantă, spuse Kissen sec, sperând să nu trezească din nou suspiciunile lui Jon.

Sau pe ale brutarului, de altfel. Soarele, care scăpătase lângă râu, mai rămăsese doar cu un vârf deasupra orizontului şi fiecare deget pe care-l coborâse luase cu sine tot mai multă căldură.

Kissen o simţi când lumina lunecă peste dealuri. O schimbare în aer ca o atingere pe piele, zbârlindu-i toate firişoarele de păr. Apoi sosi mirosul: pământ, muşchi de pădure... şi sânge. Sări în picioare şi scoase sabia.

— Ce-i?

Jon se ridică şi el. În întunericul pădurii, care nu mai era atinsă de soare, umbra se furişa din umbră pe labe de animal. De data asta nu era singură, ci se vedeau două.

— Să fiu al naibii, eu şi toţi zeii! şuieră Jon. Nu din nou!

Colţi albi, ochi strălucitori, gheare albe. Beznă şi os. Kissen inspiră adânc, iar cavalerul se sculă grijuliu în picioare. Duhoarea sângelui apăsa pe limba femeii, aducând amintiri de carne fierbinte şi foc.

Fiarele atacară împreună, lovind cercul lui Jon şi străpungându-l. Nu era suficient de puternic pentru a rezista la două lighioane. Kissen o blocă pe una din ele cu sabia, abătând-o din cale, iar cealaltă lunecă spre Elo. Deicida spintecă cu tăişul, silind-o pe prima să se retragă, şi se folosi de ocazie pentru a o smuci pe Inara în picioare.

— Du-te la Legs! îi spuse. Potoleşte-l!

Calul era panicat şi ameninţa să fugă. Inara îi apucă frâiele şi aproape că fu luată pe sus, când Legs se cabră. Svenka îi sări în ajutor, în vreme ce Berrick bâjbâia în jur după un bolovan sau o creangă. Găsi un buştean, arma cea mai proastă, şi-l flutură deasupra capului. Haoirse se chinuia să se ridice în picioare, iar Batseder se repezi la ea, trăgând-o în sus.

Lighioana se năpusti spre Kissen, ferindu-se de arcul sabiei cu o mişcare de umbră şi se strecură pe sub garda femeii. Ghearele îi prinseră armura şi deicida se trase înapoi, băgând mâna în mantie după primul lucru pe care-l găsi: cenuşa binecuvântată de la altarul lui Ennerast. Sparse sticla în botul creaturii. Ofranda de invocare a apei era ca un acid pentru fiară, care zbieră, trăgându-şi ghearele peste cuirasa ei.

— Mergeţi la apă! strigă Kissen. Toţi! S-ar putea să nu vă urmeze

acolo – sunt legate de pământ.

— E prea adâncă! spuse Jon.

Cealaltă creatură, care se luptase cu sabia lui Elo, se întoarse simţind izul binecuvântării. Acid sau nu, mirosea a putere.

— Urcaţi în barcă, futu-i! răcni Kissen, făcând un pas înapoi când prima lighioană îşi reveni şi ambele înaintară spre ea. Inara, treci în barcă! Lasă-l pe Legs!

Nu-i spusese Tethis. Folosise numele real al fetei. Prea târziu acum; nu era făcută pentru minciuni. Carnea-umbră a celei care pe care o arsese dispăruse, expunându-i colţii din os, cu cioburile strălucind alb într-un rânjet neregulat.

— Brutarule, vino-aici!

Elo sări lângă Kissen.

— Cum ne-a urmărit? De ce sunt două?

— Binecuvântată să fiu dacă ştiu! răbufni Kissen.

Jon şi Poline trăgeau barca în apă pe cât de mult îi îngăduia lanţul. Batseder, Berrick şi Haoirse încercau să-şi adune lucrurile, în timp ce se retrăgeau spre mal. Legs era îngrozit. Necheză puternic, smulgându-se de Svenka, iar zgomotul distrase atenţia fiarelor-umbre. Kissen profită de momentul acela pentru a ataca. Creaturile se opriră şi se despărţiră, iuţi ca vântul, iar una veni direct spre Inara. Kissen aruncă unul dintre cuţitele ei, lovind-o în laba din spate. Lighioana zbieră şi-şi schimbă direcţia atacului spre Haoirse, Batseder şi Berrick. Bărbatul făcu un pas înainte, ţinându-şi buşteanul în faţa lui Haoirse şi Batseder, tremurând din genunchi.

— Nu, nu! strigă Batseder, iar Haoirse ţipă.

Îl împinse pe Berrick şi colţii bestiei trosniră în coasta ei. Svenka urlă, îl lăsă pe Legs şi alergă spre ea. Poline părăsi barca, dar se împiedică în curent şi aproape căzu. Berrick îşi regăsi puterea în picioare şi legănă buşteanul, care nu făcu decât să prindă umbra creaturii când trecu prin ea.

Kissen scoase alt cuţit briddit şi-l azvârli, străpungând gâtul umbrei. Lighioana era ca un câine sălbatic, atacând tot ce mişca. O părăsi pe Haoirse şi se năpusti direct spre deicidă. Femeia îi opri atacul cu sabia şi trecu pe lângă ea, tăind-o uşor, îngăduindu-le lui Berrick şi Batseder s-o ridice pe Haoirse, care icnea de durere.

— Toate-mpreună, Haoirse! strigă Poline, încercând să se tragă mai aproape de mal împotriva curentului. Trebuie să fim împreună!

— Kissen! ţipă Inara, încă agăţându-se de Legs şi uitând şi ea în toiul panicii de identităţile lor false.

Nu mai conta; tot ce conta era siguranţa ei.

— Lasă-l şi suie-n barcă!

Fiara pocni din colţii ei însângeraţi spre Kissen, şi ea îi lovi cu sabia. Cavalerul o împingea pe cealaltă înapoi, câştigând timp pentru pelerini.

— Berrick! răcni el în timp ce izbea. (Berrick ajunsese la barcă.) E prea fierbinte!

— Ce? strigă Berrick. Vino la barcă, brutarule, fugi!

— Apa-i prea fierbinte pentru găluşte! mugi cavalerul-brutar, părând uşurat că-şi luase greutatea aceea de pe suflet. Le face lipicioase! Răceşte-o data viitoare!

— Ăsta-i momentul potrivit, flecarule idiot? strigă Kissen. Inara, acum!

— Dar tu? spuse fata. Dar Legs?

— Eu le pot ţine-n loc şi Legs se va descurca singur. Duceţi-vă în siguranţă. E un ordin.

Jon dovedi ceva curaj şi se târî să le ajute pe Haoirse şi Svenka să intre în apă. Batseder sări în barcă şi ajută la ridicarea lui Haoirse. Capul bătrânei atârna pe spate sub un unghi înspăimântător. Berrick o ajută pe Poline să suie la bord, apoi pe Svenka, care plângea îndurerată.

Inara nu-i dăduse drumul lui Legs. Jon încerca să se desprindă, să descuie lacătul, iar curentul îi trăgea deja în aval. Fără Inara. Kissen mârâi şi-şi puse toată puterea în sabie, împingând fiara într-o parte. Alergă după Inara, întorcând spatele creaturii împotriva oricărui instinct, exact când Jon deschise lacătul. O apucă pe fată, cu intenţia s-o arunce cu toată forţa spre barcă. Batseder se sculă şi deschise braţele, gata s-o prindă. Lanţul se desprinse.

Inara înălţă braţele într-o tentativă de apărare fragilă.

— Ai făgăduit! strigă ea.

Când o făcu, Skediceth ţâşni din traista ei, bătând din aripi în faţa lui Kissen, încărcat de emoţiile fetei. Veiga îl dădu la o parte, dar mâna ei nu-i făcu niciun rău; reveni în aer, apărând-o pe Inara.

— Cară-te, parazitule! răcni deicida.

Creatura-umbră pe care o împinsese se ridicase şi, nevătămată, alerga spre ei.

Elo ţâşni înainte şi, cu o lovitură elegantă, înfipse sabia direct în ţeasta ei, apoi în inimă. Făptura se dezintegră. Cu un strigăt inuman, a doua atacă, dar cavalerul era pregătit, bine înfipt pe picioare. O străpunse drept cu sabia, rupându-i ghearele, colţii şi pieptul şi sfâşiind umbra în zdrenţe de aer.

Kissen se întoarse către apă, însă barca era prea departe acum, Batseder se uita la ei, cu ochii holbaţi la zeul mic ce apăruse deasupra capului Inarei. Înainte de a putea întreba ceva, ambarcaţiunea fu prinsă de curentul din mijlocul albiei şi purtată iute în aval. Rămăseseră singuri.

Deicida se întoarse spre Inara.

— Ce-i cu tine?

— Şi ce-ar fi trebuit să fac după ce coboram din barcă? răbufni Inara. Să găsesc pe altcineva care să mă ducă pe mine şi pe un zeu al minciunilor nevinovate într-un oraş mort?

Kissen îşi răsfrânse buza.

— Puteai să mori, spuse ea. Fiarele alea ne urmăresc.

— Ai făgăduit, zise Inara amar, cu vocea răguşită. Ai făgăduit că nu mă vei abandona.

Pentru o clipă, femeia rămase fără cuvinte.

— Nu te abandonam, nerecunoscătoareo, spuse ea. Încercam să-ţi salvez viaţa. Eu ce-ar trebui să fac, dacă eşti ucisă, ia zi!

— Poţi să te-ntorci la viaţa ta idioată! strigă Inara. Dar cum rămâne cu mine? Eu n-am la ce să mă-ntorc. Ce-ar trebui să fac de una singură?

— Nu eşti singură, spuse Skediceth, aşezându-se pe umărul ei.

— Dacă aflu că ai convins-o să rămână... mârâi Kissen.

Skedi îşi flutură aripile spre ea.

— Ce vei face, mă vei ucide? Ameninţarea asta s-a cam învechit.

Kissen auzi o tuse politicoasă înapoia ei. Se întoarseră toţi către zgomot. Nu erau singuri. Elo continua să fie cu ei.

— Să înţeleg, rosti el, că, de fapt, nu lucrezi ca gardă de corp, deicido Kissen?

CAPITOLUL XV
ELOGAST

Cum de nu-şi dăduse seama de îndată ce o văzuse? Felul cum se mişca, protejându-şi uşor o parte, părul roşcat şi vâlvoi şi zâmbetul ca un rânjet. În Middren nu trăiau aşa multe taliciane cu un singur picior. Doar una dintre ele îşi câştigase renume ca veiga în timpul războiului. În campania lor disperată de căutare de luptători, citise el însuşi numele voluntarilor. Kissen.

Şi ea fusese acolo, nu doar în atacul care-i răpusese pe zeii sălbatici, ci şi după aceea, în noaptea la care Elo încerca să nu se gândească. Felul cum se comportase sub avalanşa lui de ordine, în timp ce alţii tremurau şi asudau... Totul îi revenea acum, lucruri pe care le îngropase de mult în efortul de a nu se prăbuşi. Observase atunci că ea abia îl privea pe Arren, în timp ce prinţul moştenitor îi mobiliza pentru curaj, hotărât să lupte alături de ei împotriva aliatului lor de odinioară: zeul războiului. Deicida Kissen fusese unul dintre puţinii care nu se temeau să înfrunte zeii şi moartea. Ochii ei fuseseră ca şi tatuajul ei. *Futu-ţi.*

Acum ea îl privea de sus până jos cu aceeaşi expresie.

— Am fost la bătălia cu Mertagh, spuse Elo. Eu am dat ordinele pentru veiga. Te-am văzut pe tine şi pe ceilalţi cum l-aţi doborât pe zeul războiului.

Îl durea să spună asta, să-şi amintească cum deicizii îi salvaseră viaţa, iar un zeu îl salvase pe Arren, iar el dăduse greş în toate.

Colţurile gurii lui Kissen se ridicară într-o strâmbătură de dezgust.

— Futu-i! Ştiam c-ai fost cavaler. Ce ai făcut, te-ai scăpat în nădragi, te-ai întors împotriva prietenilor tăi, sau ai fugit?

Câtă impertinenţă!

— Niciuna dintre ele, spuse Elo sec.

Mulţi o făcuseră, în negura şi haosul furiei divine; ea nu se înşelase.

În mod limpede, nu-şi amintea de el. Îşi dădu seama că era uşor dezamăgit. Purtase coif şi poate că de aceea...

— Regele şi jumătate dintre cei mai isteţi au dat bir cu fugiţii, aşa că-i o întrebare corectă, zise Kissen, privindu-i sabia.

Elo se încruntă.

— Regele a fost rănit... Se opri. De aceea eşti atât de furioasă pe el?

— Nu, m-am gândit că era mult mai inteligent din partea lui să se ascundă, având în vedere că era ultimul vlăstar rămas în viaţă al mamei sale. Nu poţi să fi fost un cavaler foarte bun, dacă jumătate dintre ei au murit, iar tu eşti acum brutar.

Îl provoca. Făcuse un pas înainte pentru a o apăra pe fată, care continua să se ţină de cal; zeul, care avea în mod vădit voinţă proprie, îi stătea pe cap.

— Fata asta nu-i în siguranţă cu tine, veiga.

— Ce te face să spui asta?

Femeia surâse şi dintele ei din aur sclipi în lumina focului. Elo nu coborî sabia. Nu putea intui mişcările deicidei. Ea ar fi putut să arunce sabia jos ori, la fel de bine, să-l înjunghie pe la spate.

— Am fost atacaţi de două ori de demoni-fum...

— Demoni-umbre.

— Nu mă pot gândi ce i-ar fi putut atrage la noi în afară de un blestem precum cel de pe faţa ta.

Veiga râse.

— Un blestem alb este mort, iar un blestem mort nu face nimic, spuse ea. Aş fi ştiut dacă eu i-aş fi atras.

— De ce te-aş crede? întrebă Elo.

— Pentru că ştiu despre ce vorbesc. Nu crezi că cineva a cărei meserie este uciderea zeilor ar şti dacă este sau nu blestemată? Tu ţi-ai verificat pielea, pentru a vedea dacă ai vreun însemn de blestem?

— De ani de zile n-am mai fost lângă cineva cunoscut, spuse bărbatul.

Un blestem avea nevoie de multă putere; trebuia să urăşti cu adevărat pe cineva, pentru a încerca să invoci unul. Trebuia să-i oferi zeului cel puţin un deget, locuinţa sau o viaţă de servitute. Nimănui nu-i păsa atât de mult de Elo, încât să-l urască.

Avu nevoie de o clipă pentru a înţelege că expresia de pe faţa lui veiga era un fel de milă amuzată. Nu se temea de el. Micul zeu ţopăi în mâna fetei, privindu-l fix.

— Asta-i trist pentru tine, rosti Kissen.

Elo mârâi. Nu asta voise să spună. Fata își acoperi gura ca să ascundă un râs.

— Există totuși și posibilitatea ca Jon să fi fost blestemat de cineva, urmă deicida, privind spre râu.

Tovarășii lor de drum dispăruseră de mult.

— El m-a cam iritat. Dacă-i așa, nu-mi plac șansele lor de supraviețuire.

— Kissen! o mustră fata.

Kissen îi spusese „Inara".

— Sunt într-o dispoziție proastă, spuse femeia ca o explicație și se uită spre Elo. Poți să te cari, atunci.

— Poate că ar trebui să lăsăm deoparte neînțelegerile noastre pentru seara asta, rosti zeul cu voce tare – și mustățile îi tremurară pe când vorbea –, și să ne odihnim.

— Tu ai stat toată ziua într-o traistă, spuse Kissen.

— Nu vorbesc despre mine, zise zeul, arătând cu o aripă spre Inara.

Elo se uită la el, apoi la Kissen, care avu decența să pară oarecum stingherită.

— Putem explica asta.

— Poți explica de ce o deicidă călătorește cu un zeu?

Chipul femeii deveni împietrit.

— *Tu* poți explica de ce un cavaler călătorește spre orașul la distrugerea căruia a ajutat?

Ajunseseră în impas. Inara interveni:

— Zeul este legat de mine, spuse ea. Kissen ne duce la Blenraden pentru a ne elibera pe amândoi. Se uită la veiga. Skedi spune că Elo nu vrea să facă rău. Poate că putem avea încredere în el.

Legat. Elo înghiți un nod. Asta suna ca Arren și inima lui de crenguțe. O examină pe fată. Părea întreagă și perfect sănătoasă. Iar zeul era în afara ei, nu înăuntru. În tot cazul era bine să afle mai multe despre ei. O deicidă nu era o companioană pentru o fată nobilă și nici drumul nu era un loc bun pentru ea. Deja fuseseră atacați, iar tovarășii de călătorie le fuseseră uciși, răniți și împrăștiați.

— Nu ți-am spus să n-ai încredere în nimeni? se adresă Kissen fetei pe un ton aproape nepoliticos.

— Ei bine, spuse ea, va trebui să ai încredere în *mine.* Oricum, eu nu mai fac un pas de aici în noaptea asta.

Aducea perfect cu tânărul Arren, cu limba lui ascuţită şi francheţea aceea, la limita iritării, pe care o avusese. Elo zâmbi superior.

— Două săbii sunt mai bune decât una, zise el, coborând-o pe a sa şi băgând-o în teacă. Şi ne îndreptăm în aceeaşi direcţie.

— Ce galant, comentă Kissen.

Calul se potolise într-o oarecare măsură. În mod clar, era bine dresat, fiindcă n-o luase la fugă, târând-o pe Inara cu el. Kissen se duse să-l lege de un copac cu o frânghie destul de lungă, pentru a avea libertate de mişcare, iar fata o ajută, mângâindu-l din nou. Calul acceptă o mică trataţie din mâna ei, aparent nederanjat de zeu.

Inara îşi scutură după aceea fustele şi se duse să se aşeze lângă foc, îndesându-şi mantia groasă de lână sub ea. După o clipă, Kissen i se alătură cu toată bunăvoinţa unei pisici rugate să-şi împartă cina. Ceaunul cu tocană continua să bolborosească, plin şi zgomotos în absenţa tovarăşilor lor de drum. Elo se uită în jur la resturile taberei. Îi făcuse plăcere să călătorească alături de alţi oameni. Nu mai avusese coşmaruri de zile întregi, dormind pe pământul tare şi înconjurat de zgomotele nopţii. Se gândi la Haoirse şi la rănile ei, la Mikle şi la harpa lui, la curiozitatea lui Berrick şi la pragmatismul lui Batseder. Oare vreunul dintre supravieţuitori avea să reuşească să se întoarcă în călătoria sa?

Veni să se aşeze, simţindu-se mai abătut decât şi-ar fi dorit. Eliberat acum din ascunzătoarea sa, micul zeu stătea lângă genunchii Inarei, ţinând întinse aripile pestriţe.

— Cum te cheamă, zeule? întrebă Elo. De partea cui ai fost în război?

Creatura mişcă o singură dată dintr-o ureche lungă. Avea chipul ca de iepure, totuşi ochii îi erau galbeni precum ai unei păsări.

— Nume contra nume, cavalerule, spuse el.

Kissen pufni, apoi păru nemulţumită că o făcuse. Îşi descătărămă cuirasa şi se uită unde o sfâşiase demonul-umbră. Cămaşa i se deschise, dezvăluind mai mult din tatuajul ei sub care se vedea un vârtej de scris întunecat ce curgea şi se rotea ca valurile într-un cerc. Scris-de-apă.

— Înainte să-ntrebi, zise ea, observând privirea bărbatului, nu-i un blestem, ci o binecuvântare. Una pe care n-am folosit-o şi n-o voi folosi.

Elo se aşeză cu grijă, de cealaltă parte a focului faţă de ea. Dacă deicida ar fi scos unul dintre cuţitele de azvârlit, flăcările i-ar fi îngreunat ţintirea.

— Mă numesc Elo şi ăsta-i adevărul, îi spuse el zeului, care păru încântat că i se adresase. Iar tu?

— Ăsta nu-i numele tău complet.

Elo şovăi.

— Elogast.

Zeul căzu pe gânduri.

— Eu sunt Skediceth, zeul minciunilor nevinovate. Nu-mi amintesc războiul şi se pare că ar fi mai bine să-l uităm toţi. Oricare ar fi fost partea de care m-am situat, au fost ai mei.

— Elogast, rosti fata încetişor şi ridică ochii. Se spune că regele a avut un cavaler comandant pe nume Elogast din Sakre, care după aceea s-a retras.

Îl privi şiret. Numele de familie nu erau populare în Middren în afara nobilimii, deşi în Irisia el ar fi fost numit după mamele lui: Elogast de Ellac şi Bahba. Arren era Arren Regna, însă Elogast se numea pur şi simplu după oraşul în care se născuse.

— Crezusem că eşti bătrân.

Elo se foi inconfortabil. Credea că puţina faimă pe care o avusese se stinsese odată cu dispariţia sa de la îndatoririle regale, dar poate că Estfjor îl indusese în eroare prin firea directă şi neiscoditoare a orăşenilor. Canovan aproape că-l recunoscuse şi el aproape că intrase în panică din cauza asta. Elo se simţi deopotrivă mândru şi dezgustat.

— Oamenii spun tot felul de lucruri, rosti el, sperând să abată conversaţia.

— Minte, spuse zeul. Minte pe jumătate.

Kissen îl privea, de asemenea, cu multă atenţie. Zeu al minciunilor nevinovate. Bineînţeles! Uitase că zeii pot discerne o minciună prin simpla vedere. Inara ţuguie buzele. Bărbatul cedă.

— Da, am fost cândva cavaler comandant, dar nu mai sunt de mulţi ani alături de rege. Mi-am croit o viaţă liniştită.

— „Leul regelui” îmblânzit, spuse Kissen. Ce ciudat.

Deci ea îl recunoscuse. Elo atinse cu degetul mare capul de leu al sabiei sale de sub pânză. Leul tânăr fusese simbolul lui Arren, nu al său; el nu era un nobil din Middren, dar oamenii îi spuneau cum voiau. Acum, Arren adoptase ca blazon capul de cerb al zeului războiului şi soarele răsărind. Elo nu ştia cum putea răbda să vadă asta în fiecare zi.

— De ce ar fi vrut faimosul Ser Elogast de Sakre să devină neînsemnat?

— Am făcut așa cum m-a obligat onoarea, răspunse Elo, simțindu-se rănit. De ce s-ar ridica o cerșetoare din Blenraden împotriva zeilor furioși? Își atinse obrazul pentru a-i aminti deicidei de blestemul ei. Sau de ce ar alege să se lupte cu zeul războiului, pentru ca după aceea să iasă din formație imediat ce s-au schimbat lucrurile?

Kissen își răsfrânse buza.

— Mertagh era acolo pentru răzbunare, spuse ea. Prețioasa ta formație ne-a aliniat pentru ca el să ne atace.

Elo tresări. Femeia avea dreptate. Din nou.

— Fără noi, nu l-ați fi atacat niciodată pe zeu, zise el.

Deicida pufni, însă nu-l contrazise.

— Uite ce-i, spuse ea, nu-mi pasă de unde vii sau de ce te afli aici, dar n-am încredere în cavaleri.

Elo chicoti și strânse din umeri.

— Nici mie nu-mi place prea mult de tine.

O tăcere apăsătoare pluti între ei când se priviră încruntați.

— De ce-i urăști pe cavaleri? întrebă Inara, în cele din urmă.

— Pentru că ei aparțin regilor, răspunse Kissen.

— Dar tu lucrezi pentru rege, observă fata.

— Eu lucrez pentru mine. Toți deicizii o fac – noi suntem mercenari, nu soldați sfinți. Consimțământul regelui înseamnă doar că-n felul ăsta câștig mai mult.

— De ce nu-ți plac regii? întrebă Elo grijuliu.

Femeia luă o bucată de pâine și o rupse în mâini.

— Pentru că, spuse ea și mușcă din pâine, în lumea noastră, puterea îi face sângeroși pe oamenii buni.

— Atunci n-ar trebui să fii mulțumită că el l-a atacat pe zeul războiului, cu riscul propriei lui vieți?

— Brutarule, ție ți-a plăcut lupta aia?

Elo se încruntă. Inara oftă sonor și luă un băț ca să scoată din foc o bucată de pâine ce căzuse acolo.

— De ce nu-mi povestiți despre bătălia asta, care pare să vă fi învrăjbit într-atât?

Atât Elo, cât și Kissen își feriră privirile. Fata se încruntă.

— Bine. Spune-mi atunci cum te-ai ales cu blestemul ăla frânt de pe față, ca să nu fii învinuită pentru demoni. Ca să fii blestemată, nu trebuie să fii aproape de un zeu?

Kissen își frecă pieptul peste scrisul-de-mare ca și cum acesta ar fi

durut-o. Purta la gât un şiret din piele de care era agăţat un pandantiv ce părea un soi de şip. Deicizii pe care îi văzuse Elo avuseseră tot felul de echipamente: sticle cu apă binecuvântată, şipuri cu cenuşă sau sânge, rugăciuni. Observase că mantia femeii zăngănea uneori când se mişca.

— Trebuie să te apropii destul de mult de o zeiţă a frumuseţii ca s-o ucizi, spuse Kissen, luând unul dintre castroanele împrăştiate şi dându-l Inarei, care îşi înmuie pâinea în el.

Elo profită de ocazie pentru a-i privi mai atent chipul. Scrisul-zeiesc ce fusese frânt era însemnul mai fractal al zeilor tineri ce ajunseseră să existe în oraşe şi aşezări, spre deosebire de scrisul-sălbatic organic şi fluid al zeilor pădurilor şi munţilor sau de scrisul-fluvial al zeilor apei sau lacurilor. Sau de favoarea de pe pieptul lui Kissen. Bărbatul îşi feri ochii.

— De ce ai ucide o zeiţă a frumuseţii? întrebă Inara, ronţăind din lipia ei.

Elo era încântat că nu fusese irosită. Era greu să coci pâine fără un cuptor bun. Preferă să tragă o înghiţitură de vin din plosca lăsată de Jon.

— Nu-i nimic rău să vrei să fii drăguţ, urmă fata.

— Ei bine, acea zeiţă a frumuseţii era Wyria din Weild, spuse Kissen.

Elo nu fusese la Weild, deşi nu se găsea departe de Estfjor, sub puterea Casei Crolle. Nobilii îşi întorceau adesea corăbiile acolo, dacă aveau bunuri mici şi strălucitoare: nestemate şi aur. Weild era renumit pentru bijutierii săi şi pentru prostituatele sale.

— Orăşenii voiau să fie frumoşi şi să atragă privirile lorzilor şi doamnelor, spuse Kissen.

Hotărâse că armura ei nu avea nevoie de reparaţii şi începu s-o încătărămeze la loc. Îşi purta adesea cuirasa noaptea. Era o suprafaţă dură şi plată, astfel că nu putea fi confortabilă, şi ca atare era mereu gata să fugă.

— Ea îndrepta nasuri, subţia mijlocuri sau le înmuia şi le îngroşa după voie. Nu cerea decât bucăţi de zahăr şi bucăţele de fructe. Delicatese drăguţe.

— Nu sună aşa rău, comentă Skediceth.

— Avea atât de mulţi adoratori, încât îşi alegea favoriţi, continuă Kissen. A început să ceară mai mult: mic-dejun, prânz, cină. Copii de doar doisprezece ani au început să postească zile întregi pentru a-i

câştiga favorul, iar uneori ea spunea pur şi simplu „nu” – nu era suficient, trebuiau să facă mai mult. A devenit rotunjoară şi frumoasă, în vreme ce adoratorii i se prăpădeau, bolnavi de iubirea după ea. După ce au murit două fetiţe şi un băiat, oraşul a hotărât să angajeze un deicid. Maestrul meu, Pato, a fost alesul.

— Asta nu-i o poveste pentru copii, spuse Elo.

Şi nici nu-i plăcea. Inara se încruntă însă la el.

— Cum te-a blestemat, atunci? întrebă ea cu subînţeles.

— Era isteaţă, spuse Kissen. Şi-a trimis adoratorii să-i păzească porţile. Erau atât de fragili, încât nu puteam trece de ei fără să-i rănim.

Elo îi simţi dezgustul şi furia. Deicida îşi privi mâinile, puternice şi brăzdate de cicatrici.

— Pato mi-a spus să fac un plan. Era prima dată când mă lăsase să mă ocup singură de un zeu. Aşa că am postit şi eu, cum făceau ceilalţi, şi am adus ofrande. Cele mai scumpe. Fructe confiate şi marţipan. Carne macră, proaspătă, încă sângerând. Eram o suplicantă cu braţele goale şi fără un picior şi am cerut să fiu făcută frumoasă. I-am spus cât de mult îmi doream să fiu frumoasă, mai mult decât orice altceva.

— Ar fi trebuit să-ţi vadă minciunile, spuse încetişor micul zeu.

Blana i se zbârlise, neliniştită.

— Nu am minţit, zise Kissen. Eram tânără, plină de cicatrici şi urâtă. Cea pe care o iubeam cel mai mult iubea pe altcineva mai mult, iar eu o lăsasem în urmă într-un loc neprietenos. Asta-i suficient pentru ca cineva să-şi dorească ce nu poate avea.

— Yatho, rosti Inara.

Kissen plescăi din limbă spre ea şi fata se înroşi. Nimerise ţinta în plin.

— Wyria n-a putut rezista ca ucenica unui deicid să vină pentru o dorinţă, adăugă ea. O dorinţă atât de mare şi atât de dulce. Câte credea că poate obţine de la mine! A mâncat jumătate din bomboanele mele înainte să-şi dea seama că aveau briddit în ele.

Elo se înecă cu vinul. Aşa ceva era mârşav, până şi pentru un veiga. Kissen îi rânji şi strălucirea din ochii ei arătă că ştia exact ce gândea.

— Bineînţeles, când şi-a dat seama, jumătate de blestem de hidoşenie îi ieşise deja din gură. Am omorât-o înainte să acţioneze, aşa că acum e doar o altă cicatrice frumoasă.

— Nu eşti urâtă, spuse Inara.

Kissen râse şi se uită la Skedi, care scutură iritat din aripi.

— Bineînţeles că minte, rosti el şi Inara îl ameninţă cu un băţ.

— Exagerează. Adevărul este că arăţi neobişnuit. Nu-i aşa, Elo?

— Nu mă pronunţ.

El ar fi trebuit să privească asta cu seriozitate. Nu se afla aici ca s-o judece pe deicidă şi metodele ei. Şmecheria i se părea pur şi simplu incorectă, aşa cum făcuse de pildă Arren când distrusese altarele zeilor ce li se aliaseră. Era ceva necinstit. Dar, cu siguranţă, ea nu era urâtă. Nu că ar fi intenţionat să-i spună asta.

— Faţa mea e faţa mea, *liln,* zise Kissen şi luă un os din ceaun pentru a-l roade. O cunosc destul de bine şi încă am în ea majoritatea dinţilor şi ambii ochi. Crede-mă, sunt norocoasă din naştere.

Inara îşi morfoli buza şi ochii ei negri deveniră adânci în noapte. Vuietul apei care le purtase prietenii le umplea urechile şi niciunul nu spuse nimic. Kissen nu era zguduită. Privea în amonte şi culegea carnea de pe os cu dinţii.

— Aşadar, eşti de origine nobilă? o întrebă Elo pe Inara, preluând subiectul naşterii. Poate că-ţi cunosc părinţii.

Inara îi aruncă o privire de teamă şi durere, apoi se uită la Skedi. Elo ştia că ei doi comunicau prin graiul-minţii zeilor şi se întrebă cum de era fata atât de relaxată; prezenţa vocilor zeilor în capul lui nu fusese niciodată plăcută. Erau ascuţite, înţepătoare.

— Tatăl ei e neguţător, spuse zeul. Prin însurătoare a intrat în familia Artemi şi ei au adoptat-o. S-ar putea să nu-i cunoşti.

— Încerci să-mi preiei protejata, brutarule? întrebă Kissen, scuipând pe jos o bucăţică de zgârci. Eu nu sunt destul de nobilă pentru tine?

— Nu-ncerc aşa ceva, spuse Elo, dar este bine să plănuieşti din timp, în caz că se-ntâmplă ceva.

— Te asigur că o voi duce pe Inara în siguranţă, iar pentru asta te voi abandona cu plăcere, zise Kissen. E vorba de bani, iar zeii s-au împuţinat.

Skediceth ciuli o ureche spre ea.

— Binele unei copile nu-i o monedă de schimb, mârâi Elo.

— Norocul meu că nu-i treaba ta, spuse Kissen.

Cavalerul scrâşni din dinţi.

— Pace, rosti el băţos; avea să vorbească cu Inara între patru ochi. Nu vreau să jignesc pe nimeni. Veţi continua mâine?

Kissen se uită la Inara, care încuviinţă din cap.

— Da, spuse deicida şi se întoarse spre Elo. Fără barcă, cea mai apropiată traversare va fi Gefyrton.

— Avem nevoie de un plan. Gefyrton este un târg mare şi cu siguranţă are străjeri atenţi după pelerini. Am avut motive întemeiate pentru care să evit astfel de locuri.

Femeia râse.

— Las-o mai moale, în Gefyrton ei văd tot felul de oameni. Totuşi, ne va lua aproape toată ziua să ajungem acolo.

Elo oftă. Încă o zi, încă o întârziere. Mai bine de jumătate din luna lui Arren avea să treacă înainte ca el să ajungă în oraşul zeilor.

— Atunci mai bine am dormi, ca să plecăm devreme.

Se înveli în mantie şi se întinse cu faţa la foc, astfel încât să poată vedea atât veiga, cât şi zeul. Ţinu ochii întredeschişi, odihnindu-se, dar nedormind, în timp ce îi supraveghea pe ceilalţi. Nu trecu mult până ce Kissen şi Inara se instalară pe pământul lipsit de confort, dar zeul rămase treaz, sfredelindu-l pe Elo cu ochii lui galbeni. Pe măsură ce se simţi cuprins de somn, gândurile bărbatului începură să plutească în voie. Constată că îndoielile îi creşteau în minte, de la o sămânţă de suspiciune la teamă înrădăcinată.

Nu suntem în siguranţă cu veiga.

CAPITOLUL XVI
INARA

Îl auziră pe Gefyrton înainte de a-l vedea spre sfârşitul după-amiezii următoare. Mugetul cataractei deveni un tremur în oasele lor pe când suiau în amonte şi se căţărau pe versanţii din stânci de granit, umbriţi de copaci şi răcoriţi de aerul dinspre apă. Inara citise despre oraş: era un pod ridicat de zeul Gefyr peste cataractele şi marginile marii Cascade Salia, ca parte a unui pact între clanurile războinice şi zeităţile lor locale. După război, oraşul fusese redenumit pentru a-l şterge pe zeul podurilor, dar noul nume nu prinsese. În locurile acestea, un *Gefyr* însemna un pod bun, iar un *pod* însemna unul slab.

Zeul cascadei, îşi amintea Inara, era Sali. Monumente gigantice în cinstea sa şi a lui Gefyr fuseseră sculptate în picioarele podului, ce se ridicau dintr-o carieră aflată la poalele cascadei printre perdelele de apă. Braţe gigantice din piatră cioplită se întindeau peste cataracte, susţinând oraşul, însă, deşi trupurile lor dăinuiseră, capetele uriaşe ale zeilor locali fuseseră răsturnate în torenţii înspumaţi ai fluviului de dedesubt.

Micul grup al Inarei se alătură unui şir lung de călători murdari de noroi până la genunchi, care se apropiau de porţile apusene ale oraşului, împodobite cu flori, panglici colorate şi frunze verzi pentru un festival. Elogast îşi netezi straiele, încercând să arate prezentabil, dar Kissen nu se sinchisi s-o facă.

Îl pot vedea ca fiind acel Comandant Elogast, spuse Skedi către Inara. *Un bărbat de onoare. I-a protejat pe pelerini.*

Şi fata putea să vadă asta. Era calm şi ferm, spre deosebire de Kissen. Skedi o bătuse la cap toată dimineaţa în legătură cu preferinţa lui pentru Elogast, totuşi Inara nu era atât de sigură că ei ar fi trebuit să îmbrăţişeze primul om care nu era veiga. *Kissen nu-i bună pentru noi,* adăugă Skedi. *Ştii şi tu asta, dar nu vrei să-i spui despre culorile pe*

care le vezi, pentru că crezi că te va urî.

Ea n-a făcut nimic rău împotriva noastră.

Nu încă. Şi nici noi *nu i-am spus totul.*

Inara suspină. Înţelegea prea bine că Skedi era speriat de veiga, totuşi Kissen, în ciuda grosolăniei, era puternică, demnă de încredere, chiar bună, în felul ei aspru. Poate că Skedi ar fi fost mai în siguranţă cu Elo, însă Kissen fusese o constantă în zilele după ce gospodăria fetei fusese arsă din temelii. Morocănoasă şi iritabilă, dar constantă. Acum, că zidul lor de pelerini dispăruse, Inara putea să recunoască în sinea ei că era, de asemenea, speriată. Elo avusese dreptate: două săbii erau mai bune decât una.

Aerul umed din jurul lor deveni strălucitor când soarele apăru dinapoia norilor şi Inara ţopăi pe vârfuri, încercând să vadă dincolo de porţi. Pe domeniul Craier se sărbătoreau festivalurile recoltei; Inara nu avea voie să meargă niciodată, dar mama se ducea şi dansa cu muncitorii ei după ce fata se culca. Probabil că şi în Ennerton aveau festivităţi similare, deşi ea auzise doar zvonuri despre aşa ceva. Pe de altă parte, acesta nu era un festival al recoltei, fiindcă era abia la începutul primăverii.

Intrarea în oraş era restricţionată. Inara văzu o pasăre care zbura dinspre capătul opus al podului mare, acolo unde se unea cu stâncile, spre capătul unde se aflau ei, aparent purtând veşti despre plecări; abia după ce ateriză, fu îngăduită intrarea altui grup. Peste tot în jur se pălăvrăgea şi fata auzi o pereche ce părea mult umblată, cu un măgar şi o căruţă, bârfind cu cei alături de care nimeriseră la coadă.

— Aţi auzit de conacul Craier?

— Ce anume?

— A fost ars. Din temelii. Cu toate acareturile şi cu toţi oamenii aflaţi înăuntru. Se spune că ar fi fost nişte tâlhari. Nimeni n-a revendicat însă nici incendiul, nici titlul. Cel puţin nu deocamdată.

Aşadar, vestea se răspândise. Inara nu simţi însă decât amorţeală la auzul ei, ca şi cum i s-ar fi întâmplat altcuiva.

— Ce-i toată aiureala asta? se adresă Kissen femeii din faţa lor, care purta în păr lăstari de flori de leurdă, ce duhneau îngrozitor.

Veiga puse o mână pe umărul Inarei şi o strânse uşor. O distragere a atenţiei.

Zeilor nu le plac bârfele, îl auzi Inara pe Skedi gândind în direcţia grupului. Aceştia tăcură, deşi n-ar fi ştiut de unde prevenise gândul;

micuţul zeu nu apăsă suficient de tare ca să doară.

— E festivalul primăverii, răspunse femeia lui Kissen, în timp ce Inara se străduia să lase impresia că nu auzise nimic. Noi îi spunem Mutur. Anotimpurile se schimbă şi zilele se lungesc.

— Sunt mai mulţi oameni decât mă aşteptasem.

Femeia flutură vesel din mână, trimiţând izul de usturoi spre ei.

— Casa Geralfi a anunţat că în vara asta va fi belşug de jir şi ghinde, spuse ea. Păşunatul aici va fi cel mai bun din ultimii trei ani, aşa că suntem nerăbdători să le închiriem locuri pentru animalele lor.

— Cu atât timp înainte? întrebă Inara, surprinsă, ba chiar distrasă acum.

Elo o privi pe femeie cu asprime şi între sprâncene îi apăru o încruntătură. Jirul şi ghindele se coceau la sfârşitul verii sau toamna, nu primăvara – ele n-ar fi căzut din copaci pentru a putea fi mâncate de animale.

— Copaci plini înseamnă porci plini, înseamnă oameni plini, spuse femeia şi le făcu cu ochiul. Va fi o iarnă bună, zeii să ne binecuvânteze. Vor fi şi castane, pentru caprele mele. Ele capătă delicatese, iar eu încasez restul.

— Concurenţa este puternică, zise Kissen, privind în jurul lor la mulţimea de oameni.

Femeia aprobă din cap şi-i privi cu ochi iscoditori, întrebându-se poate dacă vor încerca să ofere mai mult pentru locurile de păşunat. Ţinând seama de săbii, desagi şi cal, nu păreau a fi fermieri locali. Le zâmbi, dezvăluind şase dinţi galbeni.

— Dacă vreţi să treceţi prin oraş, va trebui să rămâneţi peste noapte, spuse ea, altfel trebuie să luaţi o barcă în susul râului.

Kissen strânse din umeri, dar Elo părea iritat.

— De ce?

— Din cauza taxelor. Regele spune că Casele nu pot cere oamenilor să plătească pentru trecerea în Middren, dar le pot cere bani pentru hrană şi culcuş.

— De unde ştiu ei deja că va fi un belşug? insistă Inara, mai interesată de prezicerea viitorului decât de locul unde va petrece noaptea.

Femeia îşi atinse nasul, apoi capul, le mai făcu o dată cu ochiul şi se întoarse spre partea din faţă a cozii, unde cineva cânta acum la un nai.

Inara ridică mâna scurt pentru a atrage atenţia lui Kissen, apoi se

folosi de limbajul semnelor pentru a întreba: *Ce înseamnă asta?*

Că mai trăiesc zei, spuse deicida. *Zei sălbatici ai pădurii.* Fata clipi și se uită în jur. Abia acum observă că, spre deosebire de drumul din Lesscia, nu vedea cavaleri în albastru și auriu patrulând pe drum.

N-o să faci scandal?

Kissen râse. *Eu îmi aleg bătăliile. Aș fi murit de mult, dacă aș fi ucis pur și simplu orice zeu cu care mă întâlneam.*

Inara se încruntă. *Ai încercat să-l omori pe Skedi.*

Veiga strânse din umeri. *Am un talent pentru necazuri.*

— Ați putea alege o limbă pe care s-o înțelegem toți? spuse Elo, uitându-se la Kissen.

Ea îi răspunse printr-un gest, lipind vârful degetului arătător de cel al degetului mare într-un cerculeț. După sprânceana ridicată a bărbatului, Inara înțelese că era foarte vulgar.

— Se zice că anotimpul petrecerilor în Gefyr este grozav, zise Kissen. Berea va curge aurie în seara asta.

— Și vom pleca la răsăritul soarelui, spuse Elo, deloc amuzat.

Ajunseră în sfârșit la porți și nimeni nu clipi de două ori când fură înregistrați și întrebați cât timp vor rămâne.

— Popasul Pescarului are paturi? întrebă Kissen.

Străjerul de la poartă, care avea un aer obosit, ridică din umeri. Purta pe piept însemnul Casei Geralfi, un pod flancat de doi ibecși, unul cu guler de pini, celălalt cu spice de grâu pe coarne.

— Fără motive întemeiate, nu vor primi călători, spuse el. Este pentru localnici. Se uită apoi la coada din spatele lor. Sunteți norocoși, fiindcă n-au mai rămas multe locuri libere pentru noaptea asta. În curând vom închide porțile. Prea multă greutate pe cherestea, dacă-nțelegeți ce vreau să spun. Se uită la Legs. Aveți grijă să-l duceți în grajd.

— Podul e sigur pentru a rămâne pe el? întrebă Elo.

— Așa consideră Gefyr... Străjerul păli, dându-și seama că invocase numele unui zeu în fața unor străini, ceea ce putea fi suficient pentru a fi încarcerat. Podul este destul de sigur, prietene, urmă el rapid. Casa Geralfi are grijă de noi, iar regele veghează.

Făcu un gest în sus, către un portret frumos al lui Arren, ca întotdeauna cu soarele răsărind în spatele său și cu un cap de cerb sub picior. În gravura asta avea chipul mândru și părul șaten-deschis, ondulat. Inara trase cu ochiul la Elo, care nu-și ascundea bine

încruntarea. Străjerul le făcu semn să treacă, bucuros să-i vadă îndepărtându-se şi sperând în mod clar că nu va fi denunţat.

— Casa Geralfi încă consultă zeii locali, rosti Elo, pe jumătate pentru sine, pe când intrau în oraş. Ştiam că vor exista unii care încalcă legea, dar nu atât de... evident.

— Nu-i treaba noastră, spuse Kissen, croindu-şi drum prin mulţimea adunată la porţi.

— Este meseria *ta.*

— Doar dacă cineva mă plăteşte s-o fac.

Curtea în care intrară era în mod vădit locul unde se închiriau locurile pentru păşunat. Peste tot se vedeau mese, cu catastife din hârtie crem groasă, păzite de bărbaţi îmbrăcaţi în culorile verde şi indigo ale Casei Geralfi. Un cavaler în albastru şi auriu se sprijinea de un zid, fumând pipă. Oare toate domeniile Caselor erau păzite acum şi de cavaleri regali? În Ennerton sau în Craier nu existase niciunul.

Fata fu distrasă când un scripcar dansă pe lângă ea, urmărit de doi cimpoieri ce se strecurau printre mese, cu panglici atârnate de încheieturile mâinilor şi clopoţei la glezne. Chiar şi aici, putea simţi izul pătrunzător de mied şi de rachiu de caise peste apăsarea rece a cascadelor. Unii oameni erau beţi.

În timp ce treceau prin curte se auzi un strigăt de furie. Izbucnise o ceartă între femeia cu leurdă şi altă femeie cu flori de cireş în păr.

Bărbatul care ţinea catastiful pentru care se certau îl ridică în aer şi îndată răsună un corn.

— Lady-moştenitoare Geralfi, rugăm sentinţă!

Femeile încetară cearta şi-l urmară pe purtătorul de catastif. Inara le privi, dar le pierdu în mulţime, aşa că puse piciorul în scăriţa lui Legs şi se ridică pe spinarea calului. Mai înaltă acum, putea să vadă cum gloata le făcea loc să treacă. Catastiful fu adus în faţa unui tron cu mânere din coarne curbate de ibex, cu şezutul şi spătarul din fagi, pini şi mesteceni tineri, cu ramurile abia înmugurite. Pe tron şedea o fată cam de vârsta Inarei, îmbrăcată în veşminte verzi minunate, cu brocart indigo şi argintiu. Lângă ea stătea un bărbat mai înalt, care, judecând după înfăţişare şi postură, era clar tatăl ei.

Scribul expuse cazul şi înălţă catastiful în faţa celor doi. Inara abia îl auzea peste hărmălaie, dar era ceva despre capre şi porci, castani şi fagi. Tânăra lady Geralfi se uită pentru un sfat la tatăl ei, care se apleacă şi-i şopti la ureche. Ea se ridică în picioare.

— Părţile mai înalte vor fi păstrate caprelor, acolo unde porcii nu pot ajunge. O declar în numele Casei Geralfi.

Se auziră ovaţii şi cornul răsună din nou.

— Cât farmec, lady-moştenitoare!

Inara descoperi că se învăpăiase la faţă. Tânăra Geralfi nu era ascunsă, aşa cum fusese ea. Tatăl ei era acolo, alături de ea. Inara se întrebă cum arăta propriu-i tată.

— Tu, de-acolo! Nu-i voie să călăreşti în oraş!

Fata se lăsă să lunece de pe Legs în praful de pe pod. Rosalie, ospătăriţa din Ennerton, nici măcar nu ştiuse de existenţa ei, dar iată că o fată de viţă nobilă se amesteca printre oameni şi conducea. Oare de ce o ascunsese mama pe Inara? Avea vreo legătură cu motivul pentru care fusese ucisă? Era cumva vina Inarei?

Vom afla, spuse Skedi, urmărindu-i gândurile. *Poate când vei merge la Citadela din Sakre. Poate că ar şti cavalerul.*

Kissen îi conduse pe căi ce-i îndepărtară de mulţimi, peste apa care bubuia dedesubt. Pentru a se ajuta la mers, deicida folosi toiagul ţinut până atunci sub braţ, aşa că Inara îl duse pe Legs de dârlogi. Îi plăcea că veiga avea încredere în ea să-i lase calul pe mână.

Stropi fini se ridicau şi-i umezeau, însă nu împiedicau revărsarea locuitorilor podului, care se adunau pe grinzile groase de dedesubt. Prin golurile de sub tălpile lor, Inara văzu oameni, o piaţă înfloritoare şi muncitori uzi de la jerbele de apă ale cataractelor. Un băiat cu faţa murdară sărea din grindă în grindă, cu o mătură în mână. Se opri sub o ţeavă ce ieşea peste apă şi împinse mătura cu putere, ca s-o desfunde. După o lovitură sau două, conducta reîncepu să curgă, şi în aer se înălţă miros de excremente umane şi vegetaţie putrezită. Inara îşi acoperi nasul. Ea băuse din apa acestui râu – e adevărat, departe de cascade, totuşi nu voia să zăbovească la gândul acela.

Centrul mare al oraşului se ridică în faţa lor pe când străbăteau podul. Pe partea dinspre amonte exista un loc unde ambarcaţiuni puteau să oprească, să descarce mărfuri şi după aceea să plece înapoi. Pentru a ocoli cataractele în siguranţă, prin albie fusese tăiat un canal îngust. Cât de aglomerat trebuia să fie şi cât de incitant să transporţi mărfuri din inima Middrenului spre coastă, prin marile oraşe din miazăzi. Şi cât de singuratic în acelaşi timp era să treci pe lângă toate. În gospodăria Inarei n-avea să se mai sărbătorească niciun festival; oamenii n-aveau să mai danseze vara şi nici să fie prinşi dormind în

fân. Mama ei nu avea s-o mai adoarmă şi să-i povestească despre viaţa pe mare, despre vânturile sărate, despre dansurile de la Curţi şi despre fumurile ameţitoare ale frunzelor secrete. Fata n-avea să mai audă spaţiile din poveştile acelea unde putea fi tatăl ei. Unde se putea afla siguranţa. Cum ar fi trebuit să răzbune o Casă ai cărei oameni n-o cunoşteau şi o femeie pe care, acum îşi dădea seama, abia o înţelesese? O femeie care-şi ascundea scrisorile şi care-şi redusese fiica la tăcere. Care arsese şi lăsase atât de puţine în urmă.

Inara nu era ca micuţa lady Geralfi. Ea era altceva. Toate întrebările tăcute din viaţa ei se adunau acum. Skediceth, mama, izolarea ei în casa Craier şi lipsa familiei, necunoaşterea tatălui. Culorile. Toate morţile. Incendiul. Invocările umbrelor. Astea se întâmplaseră după ce încălcase regulile mamei.

Fata strânse din dinţi, când simţi că lumea ameninţa s-o copleşească. Trebuia să se ridice deasupra ei, ca o corabie pe talaz, pentru a ajunge acolo unde mergea. Era curajoasă; îşi părăsise casa cu Skedi şi o găsise pe deicidă. Hotărâse să meargă la Blenraden, să rămână, deşi ar fi putut fugi.

Trecură de centrul podului, iar oraşul deveni mai mic, mai murdar şi mai scund. Inara văzu alţi doi cavaleri în culorile regelui plimbându-se cu un aer arogant printre case. Elo îşi trase gluga pe cap când îi zări, dar fata nu-şi dădu seama dacă vreuna dintre părţi o recunoscuse pe cealaltă. Cu toate acestea, Kissen îi conduse departe de centru, către periferie, unde casele dădeau direct spre cascadă, iar pardoseala podului vibra uşor sub puterea fluviului. Zona aceasta era construită ca un fort, cu ambrazuri în pereţi pentru arcaşi, cu scânduri false care se puteau prăbuşi sub alergători. Fata se întrebă împotriva cui fuseseră construite apărările. Cărţile cu cântece şi hărţi ale Casei Craier vorbeau despre talicieni ce jefuiseră coastele şi fuseseră izgoniţi cu un veac în urmă, dar Gefyrton se afla mult în interiorul uscatului. Poate că era vorba despre clanuri gâlcevitoare, bande de războinici şi tâlhari ce coborau din munţii apropiaţi.

Culmea stâncii din răsăritul oraşului era arămie, pătată cu sânge de la abatoarele fumegânde, tăbăcăriile şi depozitele strânse acolo ca un ciopor de oi. Inara le urmări în josul pantelor, până la valurile înspumegate de dedesubt. Ei trebuiau să coboare mărfurile pe stânci, probabil până la următorul oraş din aval, altfel butoaiele s-ar fi spart în bolovanii din cascade. Abia după ce se uitase o vreme în adâncurile

învolburate își dădu seama că un bolovan avea formă: îi distinse barba și ochii. Era capul prăbușit al unuia dintre zeii ce susținuseră podul atâtea generații.

Simți cum Elo vine lângă ea și-i urmărește privirea. Culorile lui pâlpâiau, conflictuale, deși de obicei erau stabile.

— De ce ești trist? întrebă Inara.

Bărbatul clipi, apoi suspină.

— E... păcat, spuse el încet. Ei n-au luptat în Blenraden, dar au fost pedepsiți pentru asta.

Inara se jucă în mâini cu dârlogii lui Legs.

— Tu nu-i urăști pe zei?

Elo fu surprins de întrebare.

— Nu. Am fost crescut în convingerea că credința este o alegere pe care o facem singuri.

Asta părea ciudat pentru un cavaler. Kissen mersese mai înainte, dar acum se opri. Inara se îndoia că-i putea auzi peste vuietul cascadei.

— Atunci de ce ai luptat împotriva lor?

— Am luptat ca să-mi apăr prietenul și ca să salvez poporul nostru, răspunse bărbatul. Apoi... apoi regele Arren a crezut că singura cale de a opri un alt război era să continuăm lupta.

Inara bănui că, dacă n-ar mai fi existat zei, atunci n-ai mai fi avut cu cine să lupți. Sau pentru cine să lupți.

— De asta ai plecat?

Culorile lui străluceau aurii. Legs fornăia spre scânduri, nemulțumit de suprafața ciudată și de vuietul cascadei de sub ei. Elo întinse absent mâna și-i mângâie grumazul.

— Da, spuse el în cele din urmă.

— Hei, rosti Kissen iritată, vreți să dormiți aici, sau într-un pat?

Elo ridică privirea și-și trecu palma peste țeasta rasă, apoi râse scurt. Culorile i se îmblânziră, purpuriul-închis și auriul luminându-se în verde proaspăt.

— Acum nu mai am voie să-mi fac prieteni? întrebă el cu subînțeles.

Kissen pufni și se îndreptă spre ei, apropiindu-și fața de a lui și privindu-l atât de intens, încât Inara nu știu dacă îl va săruta sau îl va omorî în clipa următoare. Spre surprinderea ei, bărbatul nu se eschivă și nici nu se retrase, ci privi fix, iar culorile îi străluciră mai degrabă de amuzament decât de furie.

— Lasă fata în pace, spuse deicida și-și arătă dinții într-un zâmbet

periculos, apoi îl trase pe Legs. Şi calul.

De la marginea podului nu mai merseră mult şi ajunseră la o uşă al cărei vitraliu reprezenta un bâtlan mare în zbor. Casa în sine părea mică, înghesuită între alte două mai mari, şi răsuna de râsete vesele de flirt şi clinchete de pahare.

— Nu pare suficient de mare, zise Inara.

— Ei închiriază hamace deasupra apei, spuse Kissen. Cu un ban în plus, ai un sac de dormit. În singurul an în care au avut păduchi, au ars toate lenjeriile de pat şi au cumpărat altele. E mai bine decât în orice alt loc unde am înnoptat.

— Asta-i legea aici, zise Elo. Păduchii se pot răspândi în lemn.

— Oamenii pot fi pretenţioşi în privinţa legilor pe care să le urmeze, spuse Kissen. Cu cât pătrunzi mai adânc în Middren, cu atât mai puţină autoritate are regişorul tău.

În mod clar continua să fie iritată pe el. Muşchii maxilarelor lui Elo îi jucară pe sub piele.

— Tu nu ştii nimic despre el, replică bărbatul şi împinse uşa tavernei.

Inara simţi o rafală de aer cald pe obraji, dar rece pe bărbie. Coborî ochii şi-şi dădu seama că între pragul uşii şi stradă exista un spaţiu îngust. Prin el, văzu grinzile masive ale podului şi grupuri de un fel de coconi de omizi înşiraţi sub ele, legaţi între ei prin frânghii şi pasarele umede, care păreau că se leagănă întruna. Cel puţin nu zări nicio ţeavă asemănătoare celei pe care o mirosise mai devreme, când fusese desfundată. Spera că nu va fi nevoită să-şi întrerupă somnul în timpul nopţii.

— Permisele de trecere, spuse un băiat aşezat la o masă imediat după uşă, care bloca intrarea în hanul propriu-zis.

Arăta de parcă cea mai mică contrazicere i-ar fi putut declanşa un acces de isterie. Inara înaintă încet până ajunse lângă Elo, care întinse hârtiile împăturite pe care le primiseră la intrare.

— Noi nu primim călători, spuse băiatul, restituindu-le. Decât dacă sunt artişti. Sunt regulile Casei Geralfi pentru a-i ţine pe pelerini afară.

Aşadar, Casa Geralfi consulta zeii, totuşi avea legi pentru reducerea numărului de pelerini. Inara strecură mâna în traistă şi puse degetul mare lângă Skedi, care era de mărimea unei pietricele. Zeul îl linse, liniştind-o.

— Suntem artişti, spuse ea şi-l simţi pe Skedi împrumutând voinţă

minciunii.

Băiatul clipi şi-i mai privi o dată.

— Cu ce vă ocupaţi?

Citeşti în palmă. El e tatăl tău.

— Citesc în palmă, spuse Inara. Tatăl meu m-a învăţat.

Apucă mâneca lui Elo, care tresări surprins. Fata aproape o simţi pe Kissen dând ochii peste cap în spatele lor.

— El a fost finanţat de Casa Yeset, urmă Inara îngăduind şoaptelor lui Skedi să iasă direct prin gura ei, dar acum ne alăturăm trupei noastre în Arga.

Arga era cel mai îndepărtat punct nord-estic al pământurilor Casei Craier. Dacă ar fi urmat fluviul în amonte de cascadă, ar fi ajuns acolo, în zona sa cea mai îngustă şi mai îngheţată. Inara ştia că mama ei îi încurajase pe artişti şi pe actori să se adune în locul acela.

Ochii băiatului se întunecară puţin de îndoială când se uită la Elo.

— Tu eşti tatăl ei? N-are rost să avem doi cititori în palmă.

Elo înghiţi un nod.

— Eu cânt, spuse el şi reuşi să schiţeze un zâmbet aproape fermecător.

El cântă, el cântă, el cântă, îngână Skedi ca un ecou şi îndoiala se risipi. Băiatul aruncă o privire în spatele lor, la Kissen, care părea mai degrabă că abia îşi stăpânea râsul.

— Şi tu?

— Duc calul la grajduri, spuse ea. Şi când mă-ntorc, anunţă-l pe Tip c-a venit veiga Kissen.

Inara se uită la deicidă, apoi din nou la băiat, care pălise. Îl simţi pe Skedi tremurând de furie. Kissen îi sfidase puterea, o respinsese, o ignorase, spusese adevărul.

— Ah... oh... zise băiatul. Ai documente?

Deicida scoase un sul de piele din mantia ei grea şi i-arătă o bucată zdrenţuită de pergament acoperit cu un scris înflorit şi purtând mai multe peceţi: cruci cu trei vârfuri. Păreau a fi peceţi de Jeţuri, însemne oficiale. Inara înţelese că-i reprezentau pe zeii ucişi de femeie. Erau foarte multe.

— Eu... Nu ştiu dacă vom avea locuri pentru... pentru...

— O să-l întrebi pe Tip, spuse Kissen zâmbind. Şi nu vrem din cele umede de lângă cascadă. Vrem de la margine şi uscate. Voi reveni.

Se uită la Elo, apoi se întoarse spre Inara.

— Poţi să vii cu mine când îl duc pe Legs.

Sunt obosit, Ina, interveni Skedi, deşi Inara era tentată să vadă mai mult din oraş. *Şi tu eşti obosită.*

Şi fata simţi greutatea propriei oboseli care o învăluia.

— O să rămân cu tata, rosti ea şi adăugă în limbajul semnelor, *pot să aflu mai multe despre el.*

Kissen deschise gura să protesteze, dar Elo prinse mâna Inarei cu hotărâre, în mod clar încă rănit de comentariul ei anterior.

— Vino, Tethis, spuse el şi intră în tavernă.

Băiatul nu-i opri. O lăsară pe Kissen afară, cu desagii şi calul, uitându-se după ei până când uşa se închise.

CAPITOLUL XVII
ELOGAST

Ochii lui Elo se adaptară la lumina din han când băiatul sări de pe scaun, căutându-l în mod clar pe Tip despre care pomenise veiga. Elo nu fusese sigur în privința minciunii Inarei, sau mai degrabă a lui Skedi, după cum presupunea el, totuși Kissen ar fi trebuit să-i anunțe că va spune exact cine era.

Cel puțin, băiatul nu mai era atât de interesat de ei. În spatele mesei de la care plecase se aflau anunțuri, multe dintre ele cereri pentru deicizi adresate de așezări și sate din apropiere. Așa era probabil modul cum veiga ca Kissen își găseau de lucru. Unele ofereau câțiva bănuți pentru distrugerea unui altar; altele erau pentru zeii înșiși. Elo nu văzu niciunul pe care să-l recunoască, doar un zeu al înșelătoriilor care acrea laptele, un zeu al vântului care sufla de săptămâni întregi în jurul unui sat și un zeu de copac abia format pe care îl raportase un habotnic.

În Popasul Pescarului, atmosfera de festival era aproape inexistentă și doar câteva rămurele și ierburi atârnau în lungul grinzilor ce se încrucișau sub tavan din față până în spate. Tencuiala albă dintre ele era suficient de veche pentru ca dâre de fum să fi tăiat făgașe între căldura focului și umezeală. Era un loc încins, aglomerat și asudat, care mirosea a pești de râu și murături. Ferestrele erau joase și mici, iar razele de lumină pătrunse prin ele erau puternice, tăind dinspre apus și transformând rafalele de fum dulce-amărui ale pipelor în monștri și zei ce răsuceau aerul.

Elo zări o masă-butoi goală lângă o fereastră de cealaltă parte a peretelui cu anunțuri și o duse pe Inara acolo. Era o poziție bună, ușor de apărat și vizavi de ușa ca o trapă ce ducea pesemne la cheiuri. Tema comună a clienților erau duritatea, lipsa de îngrijire și consumul masiv de băutură. Unii aveau cicatrici vizibile și purtau panglici cu albastru și

auriu la încheieturi sau la cămăşi. Ciudat... acelea erau culorile lui Arren, nu ale Casei Geralfi. Privirea lui Elo fu atrasă de şemineul deasupra căruia atârna un cap de cerb cu coarnele mânjite de tuş – pe ele era scris *Victorie*.

Îi îngheţară măruntaiele. Nu-i venea să creadă: aceasta era o tavernă a veteranilor. Deicida spera că el va fi recunoscut?

Nu te recunoaşte nimeni, îi vorbi Skedi direct în minte, liniştitor. *Nu-i voi lăsa.* Bărbatul fu surprins; vocea zeului durea, ca întotdeauna, însă cuvintele îi erau blânde. Se întrebă unde se ascundea micuţul – probabil sub mantia Inarei sau în gluga ei, undeva de unde să poată vedea ce se întâmplă. Strânse din dinţi şi se aşeză la masă, ţinând fruntea plecată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Inara.

— Veiga doreşte să moară, murmură el. Localul ăsta-i pentru cei care au luptat în Blenraden.

— Ce te face să spui asta?

Elo se uită din nou la capul de cerb şi se înfioră. Nu voia să-i explice.

— Pur şi simplu, ştiu.

Nu trecu mult până când un ins cu barba împletită şi îngălbenită de fum le aduse două cornuri pline cu bere.

— Eu sunt Leir, îi anunţă, ospătarul de-aici. Mâncare? Viermi moi sau plăcintă.

— Plăcintă, spuse Elo, frecându-şi tâmpla. Şi pentru fiica mea, de asemenea.

Bărbatul strânse din umeri.

— Plătiţi la plecare, zise el şi se întoarse la tejghea.

Inara privi curioasă după el.

— Viermii moi sunt supă de peşte, care-i groaznică cu peştii din râu, explică Elo.

Aruncă o privire în jur şi observă că nimeni nu era atent, aşa că se destinse puţin.

— Cântăreţ? spuse Inara, răsucindu-şi cu gesturi nervoase cornul cu bere. Ce ai fi făcut dacă ţi-ar fi cerut s-o dovedeşti?

Era o fată isteaţă. Elo strânse din umeri şi-şi frecă gâtul.

— Aş fi cântat.

Sorbi o gură lungă şi adâncă din bere, sperând că Inara nu va mai pune alte întrebări. Băutura era amară şi rece, răcoritoare. Pesemne că ţineau butoaiele deasupra cascadei, alături de hamace.

— Ce grai este acela pe care tu şi Kissen îl vorbiţi cu mâinile? întrebă el, încercând să facă conversaţie.

Trebuia să recunoască – era curios despre relaţia dintre veiga şi fată. Kissen era foarte protectoare faţă de ea.

— În Middren se numeşte limbajul semnelor, spuse Inara.

Luă şi ea o înghiţitură, apoi făcu o grimasă. Elo râse; bănuia că fusese crescută cu băuturi mai dulci.

— A fost născocit de oamenii surzi, adăugă fata, dar mama spunea că este folosit şi pe mări şi de piraţi – ei îi spun vorba-mâinii.

Elo se lăsă pe spate în scaun, surprins.

— Înseamnă că mama ta a călătorit mult, dacă a întâlnit piraţi.

Inara duse repede cornul la gură şi ochii i se lărgiră puţin. Bărbatul bănui că ea regreta că scăpase asta. I se părea interesant că Skedi spusese că tatăl ei intrase prin însurătoare în familia Artemi. Erau neguţători bogaţi, cu siguranţă, dar proveneau din nord-vest, pe când accentul Inarei era din centrul Middrenului.

Îi întrerupse sosirea plăcintelor, cu pâine, unt şi măsline alături. Aluatul era dens şi copt frumos, maro-auriu. Elo îi acordă atenţia cuvenită şi tăie plăcinta cu cuţitul, pe farfurie. Trosni minunat şi se rupse în straturi crocante. Umplutura era un amestec de peşte, varză murată şi capere. Elo luă o îmbucătură folosind mai întâi crusta ca lingură, apoi unse cu unt o coajă de pâine ca să ia o parte din umplutură. Untul era proaspăt şi gras, amestecat cu coajă de portocală şi seminţe de mac. Trebuia să încerce şi el reţeta asta când avea să revină în brutărie. Atenua gustul oţetit al plăcintei şi pe cel acrişor al pâinii.

Inara încă nu începuse să mănânce, ci îl privea.

— Cum ai devenit cavaler comandant? întrebă ea. Eşti foarte tânăr pentru aşa ceva. Crezusem că de obicei comandanţii sunt cavaleri bătrâni.

Elo îi cântări din priviri pe cei din apropiere, dar nu asculta nimeni. Înghiţi cu grijă îmbucătura. Era clar că fata hotărâse să-i abată atenţia de la ea. Se gândi la asta. Zeul ei, oriunde s-ar fi ascuns, i-ar fi spus Inarei dacă el minţea.

— Cred că ar trebui să fiu sincer cu tine, rosti astfel bărbatul, ca să ştii că nu-ţi vreau răul. Orice ar spune Kissen.

Inara muşcă din plăcinta pe care o ţinea cu ambele mâini.

— Şi de ce n-ai fi sincer? întrebă ea inocent, dar Elo îi zări sclipirea

din ochi.

Deicida avea o influenţă negativă asupra ei, îşi dăduse seama de asta după numai câteva zile.

— Ce-ţi aminteşti despre începutul războiului? întrebă el.

— Nu prea mult, răspunse Inara, cu gura plină, încercând acum să-şi descurce părul cu degetele. Ţin minte că toate Casele şi-au luat gărzile la luptă, inclusiv Casa noastră.

Elo încuviinţă din cap.

— Sora regelui, Bethine, a fost cea care ne-a condus. Nu ştiam ce se întâmplase cu regina şi cu fiii ei, dar, în absenţa lor, Bethine era viitoarea regină, iar Arren i-ar fi urmat, aşa că eu am mers doar ca gardă a lui Arren. Oftă. Deşi au fost toate Casele, a durat luni de zile să asediem Blenradenul şi să trecem de vânătoarea pe care zeii sălbatici o făceau în jurul zidurilor oraşului. Când am reuşit în cele din urmă, prima prioritate a lui Bethine a fost să-i salveze pe oamenii prinşi înăuntru. Ea a făcut o înţelegere cu Restish şi cu Yusef, zeul sanctuarului, pentru a-i scoate.

— Zeii au luptat de partea voastră?

Oamenii nu ştiau asta?

— Da... pentru o vreme.

Nu dorea să intre mai adânc în subiectul acela. N-o putea face sub privirile capului de cerb de deasupra şemineului.

— Am făcut cărare pe Calea-zeilor, în jos până la port.

Faţa Inarei se crispă. Aşadar, ştia despre bătălia aceea.

— Majoritatea Caselor, comandanţii, au condus evacuarea, continuă Elo, şi au umplut corăbiile, în timp ce Arren şi cu mine păzeam palatul. Zeii sălbatici erau la altarele lor de pe stânci, la răsărit de oraş. Îşi lingeau rănile. Aşa am crezut.

Închise ochii pentru o clipă şi-l inundă un fior de amintiri şi de durere. Puse palmele pe masă, cu degetele răşchirate, înainte de a începe să tremure, imaginându-şi că avea sub ele aluat pentru a se linişti.

— Ei au atacat corăbiile, şopti Inara.

— Nici măcar marele zeu al sanctuarului n-a putut să se lupte cu toţi, spuse Elo. Zeii sălbatici i-au aruncat pe toţi în apă, de la cocă până la catarg. Şi pe Bethine, de asemenea.

Inara rămase cu ochii în farfurie. Îşi putea măcar imagina asta? Mii de oameni, înecaţi în furtună şi nebunie. Iar el şi Arren nu putuseră

face nimic – decât să privească.

— Majoritatea comandanţilor au fost ucişi sau răniţi, urmă bărbatul. Mulţi dintre cei care ar fi putut lupta au fugit. Aşa am ajuns cavaler comandant. Fără niciun talent special, fără nicio experienţă reală. Noi eram doar printre cei rămaşi.

Inara ciuguli fără chef din mâncarea ei.

— Mama mea... a fost acolo. A fost rănită.

Se apropiau treptat de un adevăr. Elo nu dorea să insiste prea mult. Poate că n-ar fi trebuit s-o facă. Poate că de fapt nu era treaba lui. Dar nu-şi putea stăvili curiozitatea.

— Cum aţi învins? întrebă Inara şi pufni. După toate astea. Ei erau zei.

— Am refăcut armata, spuse Elo, cu zei şi oameni. Voluntari, oameni de rând.

Privi în jur, la veteranii cu culorile regelui pe braţe. Ei chemaseră la răzbunare. Răzbunare pentru regină, pentru cei morţi, pentru sângele vărsat. Răzbunare asupra zeilor care se întorseseră împotriva lor.

— Şi apoi...?

— Apoi...

Apoi, Arren se întorsese împotriva zeilor.

— Arren a făcut ceea ce a crezut că era bine, ceea ce a crezut că-i va proteja poporul. Tatăl tău ar fi făcut la fel pentru tine.

— Mama mea. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl.

Asta era!

— Tatăl tău, care te-a trimis la Blenraden cu o veiga?

Capul Inarei se ridică brusc, cu faţa palidă.

— Eu... Mâna i se duse fulgerător spre umăr. *Skedi!* şuieră ea.

Ce-i? Tu ai spus-o. Şi Elo îl auzi. Skedi îl includea în conversaţie. Bărbatul zâmbi liniştitor în timp ce Inara se calmă şi-şi strânse cealaltă mână în jurul nasturilor de la vesta brodată.

— Care-i numele tău adevărat? întrebă cavalerul.

Inara îşi acoperi faţa, învăpăiată de ruşine.

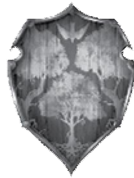
— Inara Craier.

— Craier? repetă bărbatul.

Acela era, într-adevăr, un nume.

— M-am gândit că ai putea fi tu. Eşti de vârsta potrivită şi semeni cu mama ta. Râse. Sincer, Inara, noi ne-am mai întâlnit înainte.

CAPITOLUL XVIII
INARA

Înainte?

Inara îşi coborî palmele.

— Ştii despre mine? întrebă ea, uitând că Skedi tocmai îi îngăduise să le demaşte minciuna.

— Bineînţeles. Naşterea ta a fost anunţată la Curte cu câţiva ani înainte de război, spuse Elo.

Culorile lui nu arătau niciun fel de surprindere. El ştiuse că fata minţea.

— Am auzit poveşti despre lady Craier. Avea o înzestrare pentru graiurile străine şi călătorea mult. Cei din familia Craier spuneau despre ea că era o sălbatică. Râse. Lui Arren îi plăcea asta.

Era foarte calm, foarte sigur pe el.

— N-a anunţat niciun tată, continuă Elo. Îmi amintesc asta. Dar este lipsit de importanţă. Când mama ta a vizitat Curtea, a lăsat-o pe Bethine să te ţină în braţe. Bineînţeles, s-a plimbat peste tot, arătând-o pe micuţa Craier de parcă ai fi fost un trofeu.

Ea fusese la Curte. O ţinuse în braţe o viitoare regină, oricât de puţin durase regenţa ei. Inara era cunoscută. Elo o cunoştea.

Vezi? spuse Skedi. El ne poate ajuta. *Ne poate ajuta mai bine decât Kissen.*

— De ce te-a trimis mama ta cu femeia asta? întrebă Elo. Drumul acesta e periculos, şi Blenraden la fel.

Spune-i adevărul, Ina; nu ne va face niciun rău.

— Nu m-a trimis ea, spuse Inara în şoaptă. E moartă.

Faţa lui Elo se posomorî.

— Îmi pare foarte rău, zise el. Ce s-a întâmplat?

Pesemne că nu ascultase la coadă, absorbit de propriile-i probleme; nu auzise cuvintele bârfitorilor.

Spune-i. El ne va ajuta.

Inara era tot mai sigură că Skedi avea dreptate. Gândul izbi toate celelalte îndoieli din mintea ei, zdrobindu-le, dându-le la o parte. Skedi avea dreptate. Elo avea să-i ajute.

— Ce ascunzi? o întrebă cavalerul.

— Eu... conacul nostru, oamenii noştri. Au fost atacaţi. L-au ars din temelii.

— Cine a făcut-o?

— Nu ştiu. De aceea călătorim în secret. Kissen crede că s-ar putea să mă urmărească şi pe mine, dacă află că n-am murit.

— Deicida luptă cu zeii, nu cu oamenii. Ar fi trebuit să te ducă la regele Arren.

— Şi ce se va-ntâmpla atunci cu Skedi?

— Cititoareo-n palmă!

Băiatul de la uşă se trânti pe scaunul gol pe care Inara îl păstrase pentru Kissen.

— Tethis, nu? Eşti cu veiga. Se strânse de gât, simulând spaima. Am fost gata să mă scap pe mine acolo, dar Tip zice c-o cunoaşte şi m-am liniştit.

Îşi puse coatele pe masă. Ţinea în mână o halbă pe jumătate goală, mare cât capul său.

— Din fericire, tura mea s-a terminat. Nu mai sunt muştruluit, nu mi se mai vorbeşte de sus, nu mai sunt mituit, mângâiat şi scuipat – binecuvântat fie Arren! Îi zâmbi larg Inarei. Eu sunt Nat. Vrei să-mi citeşti în palmă? Pot să plătesc. Spune-mi că viaţa mea nu va fi totdeauna aşa.

Trânti o mână pe butoiul lor şi Inara o privi fix. Se simţea ameţită şi confuză, de parcă ar fi visat. O femeie începuse să cânte lângă foc, pe o estradă micuţă, dar era complet ignorată.

Nu lucrezi pe gratis, zise Skedi şi Inara se trezi vorbind.

— Nu sunt ieftină, spuse ea.

Băiatul clipi, băgă mâna într-un buzunar şi scoase o monedă mică din argint cu capul regelui stanţat pe o parte şi blazonul Geralfi pe cealaltă. Era ceva nou; Inara n-o mai văzuse până atunci. Era cam de mărimea unghiei de la inelarul ei. Kissen plătise mai ales în piese grele, bucăţi de argint – moneda ilegală – şi aramă. Moneda era mai mult decât suficientă pentru culcuşul pe o noapte. Fata îl simţi pe Skedi crescând. Era o ofrandă.

— Ascultă, flăcăule, începu Elo, dar Inara ridică o mână.

— *E un preț corect pentru o citire,* vorbi Skedi prin fată, care constată că-și pierduse controlul asupra propriei voci.

Prefera totuși asta. Putea să stea liniștită în culise și să privească. Skedi era la comandă. Întinse mâna, apucă mâinile lui Nat și le întoarse cu palmele în sus. El surâse larg. Inara îl simți pe Skedi lunecând în jos prin gluga ei și înapoi în traistă, astfel încât să poată trage cu ochiul la fața băiatului fără să fie văzut în timp ce ea îi privea mâinile.

Foame, spuse Skedi. Inara putea s-o vadă. Culorile erau acolo, tremurând, intense, roz și vermilion. Era poate cu doi ani mai mare decât ea, cu o claie de păr negru ondulat care-i stătea zbârlit și cu piercinguri în urechi, pe care și le trecuse printr-o sârmă de aramă. Culorile i se răsuceau și se mișcau, ca razele soarelui prin sticlă. Acum era violet. Pentru Inara, violetul era o culoare serioasă; mama ei o purta la ocazii speciale. Dar pentru băiat... *Fantezist,* spuse Skedi. *Nu prea inteligent.*

— *Ai linia vieții puternică,* rosti zeul prin vocea Inarei și ea arătă cu degetul un loc oarecare din palma lui stângă. *Vei ajunge la o vârstă înaintată.*

O pâlpâire turcoaz la nivelul frunții sale. Asta confirma o bănuială. Viața lungă era o trăsătură a familiei sale.

Toate dorințele au avertismente, îl simți fata pe Skedi gândind.

— *Ai grijă,* descoperi ea că rostește; minciunile dulci ale lui Skedi îi curgeau peste limbă și Nat se aplecă în timp ce Inara arăta o linie care devia, dar nu se întrerupea. *Asta sugerează o cădere sau un accident, care te-ar putea face șchiop, dependent de alții. Vei fi un bărbat mândru, iar o cădere te va afecta.*

Nat se încruntă și suspină.

— Asta se întâmplă cu jumătate din oamenii de pe podul ăsta șubred, zise el.

Elo își stăpânea grijuliu expresia, dar Inara putea vedea și culorile lui. Sclipiri argintii de uimire și un nor roșu-portocaliu de suspiciune.

— *Riscul cel mai mare pentru tine nu se află aici,* spuse Skedi și Inara arătă o linie din jurul degetului mijlociu. *Poți alege să rămâi sau poți pleca.*

— Voi fi cavaler? întrebă Nat, zâmbind.

Elo inspiră adânc, aproape inaudibil.

— *Nu,* spuse Skedi. *Nici tu nu crezi asta.*

Avea dreptate; când pusese întrebarea, Nat strălucise de îndoială cenuşie.

— În schimb, va exista bogăţie. Concentrează-te pe ocaziile aflate mai aproape de casă.

Inara arătă locul unde liniile de pe palma lui se intersectau, formând un triunghi.

— Cu un ochi ager și cu atenţie, vei putea să-ţi construiești viaţa pe care ţi-o dorești.

Nat se lăsă pe spate în scaun şi albastrul bogat de satisfacţie păli în ceva mai trist. Clipi spre palmele sale. Traista lui Skedi se întindea la cusături pe măsură ce zeul creştea.

— Atunci... ar trebui să continui să muncesc aici? întrebă flăcăul.

Inara îşi retrase mâinile. Până atunci, Skedi nu mai vorbise niciodată prin ea. La început fusese în regulă, dar, odată cu creşterea lui, fata se simţise ciudat. Parcă n-ar fi fost ea însăşi, parcă ar fi fost pe jumătate adormită.

— Citirea în palmă nu răspunde la întrebări specifice, spuse Elo. Fata mea ţi-a citit, acum pleacă.

— Dar câţi copii voi avea? insistă băiatul. Care-i ocazia aceea pe care ar trebui s-o caut? Poţi să-mi dai un indiciu?

Inara strânse din dinţi înainte ca Skedi să poată vorbi. Simţea cum cuvintele i se îngrămădesc pe limbă, trecând din vocea entuziastă şi cântată a zeului în mintea ei și apoi în gura ei.

Spune-i că va avea trei copii. Să caute iepurele auriu cu corniţe și aripi, iar el îi va arăta ocazia. Spune-i să renunţe la munca asta, există altele mai bune. Spune-i să se roage la zeul minciunilor nevinovate. I-aş putea face rost de ceea ce-și dorește.

— Ajunge, zise Inara către Nat şi către Skediceth.

Puse mâna pe traistă şi strânse blana zeului, trimiţându-i un gând: *Ai făgăduit că nu-ţi vei folosi niciodată puterile asupra mea.*

Nu le-am folosit asupra ta, replică Skedi.

Dacă Kissen ar fi fost aici...

Nu este și suntem bucuroși că nu este.

Inara constată că era într-adevăr bucuroasă. Nu ştia sigur din ce motiv, dar cel puţin nu fuseseră prinşi spunând asemenea minciuni.

— Stai, spuse Nat, întrerupând-o. Nu te poţi opri pur şi simplu când vrei tu. Ţi-am dat un argint întreg.

— Ea a spus „nu", copile, rosti Elo cu glas grav şi rece. Ţi-a spus-o

politicos. Îţi sugerez să pleci, altfel eu o voi spune mai puţin politicos.

— Doar întrebam, zise băiatul. Am plătit.

Bosumflarea lui dură numai o clipă, apoi ridică din umeri spre Elo, dorind să-şi recapete o parte din putere.

— Ce fel de artist ameninţă clientul care plăteşte? spuse el. Luă de pe masă moneda pe care i-o oferise Inarei şi o băgă în buzunar. Şi ce fel de cântăreţ poartă sabie? Miji ochii. Ar fi bine să-ţi demonstrezi talentul sau voi pune străjerii să cheme gărzile lui Geralfi.

Culorile lui Elo se răsuciră într-un foc de îngrijorare, grabă şi furie care se transformă în ochii săi într-o sclipire nu foarte diferită de cea a lui Kissen când simţea că mocneşte o luptă. Ce era mai rău – să fie arestat, ori să fie potenţial recunoscut? Bărbatul zâmbi, ajungând la o decizie.

— N-am auzit niciodată ca gărzile să fi arestat un cântăreţ care se bucura de o masă bună, spuse el. Dar ai şi tu dreptatea ta, micuţule şobolan. S-ar putea să fii nevoit să-i spui cântăreţei că renunţi la serviciile ei şi să-i anunţi şi pe Tip şi Leir.

Folosise intenţionat numele amintit de Kissen şi pe cel al ospătarului. Femeia de pe estradă continua să cânte într-adevăr vitejeşte, pentru că un alt grup muzical cu un fluier ciripea note într-un colţ, furându-i treptat puţina atenţie de care se mai bucura. Cântăreaţa se îngălbenea de enervare.

Pe de altă parte, Nat ducea un război interior, în vreme ce-şi strângea uşor limba între dinţii din faţă, cu ochii mijiţi spre Elo. Inara vedea agresivitatea băiatului în albastru-cenuşiu şi furtunoasă. Voia să-l umilească pe cavaler, fiindcă el însuşi se simţea ruşinat. Elo ridicase mănuşa provocării, ceea îl făcea pe Nat să-şi dorească să-l rănească şi mai mult. Simţul lui de autoconservare pierea rapid.

Ce-ai făcut, Skedi? întrebă Ina, întorcându-şi gândurile spre zeu în timp ce Elo şi Nat se angajau în înfruntarea voinţelor – culorile lui Nat erau străbătute de roz înţepător, iar ale lui Elo erau tivite cu indigo.

N-aş face nimic care să te rănească, răspunse el, liniştitor. Se făcu foarte mic şi, în timp ce Nat era distras, se strecură prin traistă şi intră în palma fetei, ghemuindu-se acolo. În siguranţă, reconfortant. Inara se destinse puţin. Era Skedi al ei, prietenul ei; nu i-ar fi făcut niciun rău.

Nat îşi dădu seama că Elo nu avea să bată în retragere. Îşi împinse scaunul la o parte şi porni spre cântăreaţă. Trebui să se ridice pe vârfuri pentru a-i şopti la ureche. Ea coborî lăuta mică cu care se

acompania şi dădu ochii peste cap, apoi se îndreptă spre bar, lăsând în urmă un pârâit de furie portocaliu-strălucitor. Nat încrucişă braţele, intrat prea adânc în horă de acum, şi arătă din bărbie spre Elo.

— Nu te poate obliga, spuse Ina, strângându-l pe bărbat de braţ.

Prin pâcla ce amesteca starea de bine cu oboseala, îşi dădu seama că ei erau în pericol aici. Nu voia ca Elo să-i facă pe plac băiatului. Voia ca veiga să se întoarcă şi să răstoarne o masă. Voia ca ospătarul sau cântăreaţa să-l mustre pe Nat pentru că era atât de grosolan. Unde era Tip acela despre care vorbise Kissen? Inara o voia pe mama ei.

— Nu-ţi face griji, spuse Elo.

Se ridică şi-şi masă gâtul. Îşi scoase sabia şi o puse jos.

— Asta-i o tavernă pentru veterani. Te rog doar să-ţi astupi urechile.

Se îndreptă spre estradă, care era lipită de perete. Nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenţie, peste vuietul apei, zornăiturile arşicelor şi zăngăniturile cănilor de cositor şi fluierăturile neîncetate de la celălalt grup muzical. Totuşi, Elo se înclină oricum în faţa lui Nat, cu un mic gest batjocoritor.

Bineînţeles, Ina nu-şi astupă urechile.

— Am fost oştean pe metereze, începu Elo,
Şi iubirile-mi de-acasă erau hăt departe
Iar zeiţele iubirii noastre erau, vai, deşarte,
Aşa că nu ştiam ce să fac cu mine,
Pe când păzeam meterezele.

Vocea lui răsună într-un tenor bogat şi surprinzător, şi sonor, precum cântăreţii ce veneau la solstiţiul de iarnă. Cântă lent şi apăsat, atrăgând atenţia mulţimii. Doi băutori cu feţe obosite clipiră în direcţia lui. Fluierul se opri şi cel care cântase la el, care nu avea decât un braţ, rânji larg, arătându-şi cei numai trei dinţi rămaşi. Elo intră în a doua strofă, accelerând ritmul acum, după ce ei recunoscuseră ce cânta. Refrenul rămânea acelaşi, ca într-un cântecel pentru copii.

Am fost oştean pe metereze,
Şi iubirile-mi de-acasă erau hăt departe,
Iar zeiţele iubirii noastre erau, vai, deşarte,
Aşa că nu ştiam ce să fac:
Să pup oare toate fesele.
Pe când păzeam meterezele?

Discuţia din bar încetase. Mai multe capete se întorseseră şi cel

puţin trei persoane fredonaseră ultimul vers cu Elo. Odată cu următorul vers, trei femei cu arcuri pe spinări se alăturară cântecului din locul unde stăteau, mai aproape de marginea cascadei; una dintre ele avea cicatrici albe şi strălucitoare ca ale lui Kissen, de parcă un fulger i-ar fi coborât pe gât. Păreau mai interesate de cântec decât de cântăreţ.

Am fost oştean pe metereze,
Şi iubirile-mi de-acasă erau hăt departe,
Iar zeiţele iubirii noastre erau, vai, deşarte.
Aşa că nu ştiam ce să fac:
Să pup oare toate fesele,
Ori să iubesc găinăresele,
Pe când păzeam meterezele?

Inara se înroşi. Îşi amintea limpede că-i auzise pe paznicii bătrâni de la moşia mamei glumind despre război, după ce o escortaseră pe lady Craier înapoi, rănită după bătălia din port. Puţinii care se întorseseră vorbeau despre „găinărese”, pierde-vară ce urmau convoaiele oştilor, adesea orfane sau rebele, în căutare de resturi de mâncare sau de furtişaguri. Nu tocmai ceva ce ai fi dorit să săruţi. Cu care să faci dragoste? Găinăresele erau negustoresc ce urmau oştile, instalându-şi şatrele şi tarabele alături de publicul captiv al unui asediu.

Elo cânta un cântec *licenţios.*

De la bar, Leir începu să bată din palme în ritm. Fluieraşul se alătură melodiei şi câteva grupuri mici venite să închirieze locuri pentru sezonul de jir, care se amestecaseră cu compatrioţi vechi, porniră să tropăie din picioare. Să *pup oare toate fesele? Ori să iubesc găinăresele, Să-mi trag din teacă o lamă? Să văd cât mă costă o damă? Pe când păzeam meterezele?*

Taverna se cutremură, când toţi dinăuntru începură să tropăie şi să cânte, fiecare strofă adăugând câte un vers, fiecare mai grosolan decât cel precedent. Nat se uita acum la uşa odăii din spate a hanului, prin care intrase un bătrân, cu smocuri de păr ieşindu-i din urechi şi cu o privire încruntată. Alături de el, Kissen rămăsese cu gura căscată, văzând cine cânta pe estradă.

— Terminaţi! strigă bătrânul. Nu mai tropăiţi! Nu vă mai agitaţi! Gefyr este la limită în festival.

Scândurile trosneau şi Elo însuşi abia se auzea peste corul care repeta versurile. Cântăreaţa de mai înainte, care acum bea un rachiu,

părea destul de încântată.

— Nu! Bărbatul de lângă Kissen sui pe estradă, cu părul fluturându-i ca nişte steaguri albe. Fără tropăit şi fără dans! Aşa ceva e interzis. Ţineţi-vă necuviinţele idioate în hamacele voastre, indiferent dacă sunteţi sau nu eroi ai războiului sfânt.

Clienţii fluturară din braţe şi râseră, aşezându-se din nou la băuturile lor, deşi unii mai cântau refrenul încetişor şi chicoteau.

— Cine a cerut asta? întrebă birtaşul, încruntându-se către Elo.

După roşul autorităţii care îi strălucea pe creştetul capului, Inara bănuia că el era Tip. Elo păstră tăcerea. Nat se îndepărta pe furiş. Cântăreaţa alungată ridică paharul.

— Micuţul Nat! spuse ea.

Nat păru gata să leşine. Făcu un pas destul de mare pentru a se îndepărta de Tip, dar nu suficient de iute ca să evite să fie prins de cămaşă, după care bătrânul îl săltă de pe picioare.

— O să-i spun tatălui tău despre asta, Nattino Barkson!

Dispărură pe uşă, ieşind pe pod. Clienţii hanului reveniră la grupurile iniţiale şi cântecul fu în mare parte uitat.

Elo coborî de pe estradă şi se întoarse la Ina. Priviri îl urmăriră. Era un bărbat înalt, ba chiar atât de înalt, încât părul i-ar fi atins tavanul, dacă n-ar fi avut ţeasta rasă; în tavernă, ieşea în evidenţă ca o flacără în întuneric.

— Nu ţi-ai astupat urechile, rosti el.

— Cine ar fi bănuit că vei cânta un cântec libertin? spuse Kissen, venind la masă, apoi îl bătu cu palma pe spate. M-ai luat prin surprindere şi mai bine. Pe sânge şi sare, brutarule, nu credeam că ai aşa ceva în tine!

O femeie de la altă masă se apropie, bătând din palme încântată.

— Tu! Tu eşti... cum îl chema? Comandantul Elogast?

Mâna lui Kissen se strânse pe umărul lui Elo, poate regretând poziţia în care îl pusese.

— Futu-i, iar aud asta! spuse ea cu voce tare. E un brutar, nu un afurisit de cavaler. Dacă şi-ar fi putut folosi sabia sau dac-ar fi avut curaj să meargă la Blenraden, aş fi ştiut-o cea dintâi, nu crezi?

Nu-i un cavaler, nu-i un cavaler, nu-i un cavaler, spuse Skedi şi minciuna lui prinse. O răspândi mai departe; Inara simţi cum voinţa zeului se întindea prin ea, amplificată, prin tavernă. Câteva pâlpâiri de recunoaştere se stinseră şi orice curiozitate care mai dăinuise despre

Elo se risipi. Totuşi, el o fixă pe Kissen cu o privire dură.

Cealaltă femeie ridică mâinile. Obrajii îi erau destul de îmbujoraţi din cauza băuturii.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, spuse ea, n-am ştiut că-i luat.

Se îndepărtă. Elo se scutură de mâna lui Kissen şi încuviinţă din cap spre Inara şi Skedi.

— Mulţumesc amândurora, zise el, apoi se întoarse către deicidă. De ce ai ales locul ăsta?

— Nu trebuie să fii ursuz, decât dacă poate-ţi doreai o aventură sentimentală, iar în cazul acela – arătă cu un gest în jur – ai de unde alege. Eşti o apariţie rară pentru noi, oamenii de rând.

Elo se înroşi la faţă.

— Veiga, ne-ai adus aici, ştiind bine că cineva m-ar putea recunoaşte. De ce ai făcut-o?

Femeia strânse din umeri şi se aşeză pe scaunul lui Nat. Inara ar fi vrut să-i poată vedea culorile, să înţeleagă ce gândea.

Cineva de încredere s-ar ascunde de tine? întrebă Skedi.

— Ca să aflu mai multe despre tine, spuse Kissen, ridicând berea bărbatului şi sorbind pe îndelete, şi despre motivul pentru care te duci în secret într-un oraş ilegal pe care l-ai asediat. Apoi adăugă apăsat: Şi pentru care petreci o noapte dormind într-un hamac în loc să veghezi de pe pământul solid. Toate culcuşurile din oraş sunt ocupate, iar prietenul *meu* Tip a dat afară nişte pierde-vară, aşa că vom avea parte de căldură. Ai noroc că nu i-am cerut să-ţi tragă un şut şi ţie. Făcu o pauză, apoi continuă: Mă gândisem la asta înainte să-ţi aud cântecul deşănţat.

— Vorbeşte naibii mai încet, zise Elo, aplecându-se către ea. Dacă vin demonii aici? Vei fi răspunzătoare pentru moartea altora?

Kissen îşi răsfrânse buza de jos.

— Zeii au limite, spuse ea. Demonii au apărut în prima şi în a cincea noapte. Dacă-i cunosc pe zei, asta-nseamnă că au nevoie de patru zile pentru a acumula puterea după o invocare de a crea mai multe fiare. Nu va fi în noaptea asta.

— Deci... se vor întoarce după trei zile? întrebă Inara.

Dacă tiparul se păstra, asta însemna că aveau să fie mai mulţi demoni: trei sau patru. Elo nu păru amuzat.

— N-am încredere în judecata ta, spuse el cu răceală, nici în privinţa Inarei, nici în privinţa demonilor. Deja pierdem timp în călătoria

noastră. Cu cât ajungem mai repede la Blenraden, cu atât mai bine.

Își luă sabia și plecă de lângă Kissen, care continua să zâmbească insolent. Inara nu era sigură că avea motive pentru zâmbete. Ea își pusese încrederea în deicidă, fiindcă fusese singura ei alternativă. Lucrul ăsta mai era oare adevărat?

Tip se întoarse și-și puse mâna pe umărul lui veiga.

— Trebuia să m-aștept că vei aduce cu tine barzi cu gura mare, rosti el, apoi se uită la Inara. Salut, micuțo cititoare în palmă! Bun-venit la Popasul Pescarului! Ești norocoasă să călătorești cu o veiga. Surâse larg. Kissen are aici un culcuș gratuit câte zile va trăi, în schimbul salvării vieții mele. La fel în privința mâncării și băuturii – nu te sfii!

Fata dorea să ceară apă, fiindcă se simțea vlăguită și dezorientată, dar văzuse excrementele care erau aruncate în fluviu. Berea părea mai sigură. Zâmbi în semn de mulțumire și Tip reveni spre Kissen.

— Bardul? întrebă el.

Inara o privi fix pe deicidă. Nu l-ar fi trădat pe Elo, nu-i așa?

— Alt soldat din război, spuse femeia. Nu-l cunosc prea bine. E închis ca băierile unei pungi.

Tip încuviință din cap.

— În regulă – somn ușor, iar data viitoare să mai stai o noapte în plus, ca să bem pentru moartea lui Mertagh. Aruncă o privire capului de cerb și scuipă după ce rosti numele zeului, apoi călcă scuipatul și-l întinse cu talpa în praf. Gata cu războaiele!

Începu să fluiere și se întoarse la bar.

— Lui Elo nu i-a plăcut că ne-ai adus aici, spuse Inara.

Mai avea ceva important să-i spună lui Kissen, era sigură, dar îi tot scăpa din minte. Oboseala o împovăra și-l simțea greu pe Skedi în mână, deși era încă mic.

— Elo nu mă place oricum.

Fusese o răbufnire măruntă de iritare din partea lui Kissen. Oare ea își dorea să fie plăcută de alții? În niciun caz n-o arăta la exterior.

— Ar fi putut să te placă, dacă nu l-ai fi pus la încercare, replică Ina. Începuse să se deschidă față de tine.

— Ce te face să spui asta? întrebă deicida curioasă.

Culorile lui... explozia aceea de verde proaspăt. Fata nu zise însă asta. În niciun caz lui Kissen.

Să n-ai încredere în ea. Să n-ai încredere că nu-și va întoarce ura față de zei asupra ta și a mea.

Eu nu sunt un zeu, Skedi.

— I-am zis, rosti Inara cu voce tare.

Găsise în sfârşit gândul, ca şi cum ar fi prins un păstrăv ce se zbătea. Alunecos, gata oricând să scape. De ce oare?

— El ştie cine sunt.

Kissen gemu şi-şi apăsă fruntea pe masă.

— O să m-omori, fată.

— Cred că el este de încredere, zise Ina. Şi Skedi crede la fel.

— Oh, atunci sigur că aşa trebuie să fie!

Tonul îi era plin de sarcasm.

E-n regulă, Inara, i se adresă Skedi în mod direct. *Desparte-te de deicidă. Du-te la Elo. Elo te poate ajuta.*

— Cred că el mă poate ajuta, spuse fata. Îmi cunoştea numele şi o ştia pe mama. Mai bine decât tine. Putem avea încredere în el.

— Cei în care ai încredere se pot întoarce împotriva ta, dacă asta-i mulţumeşte.

Inara se simţea frustrată. Nu ştia ce să spună, cum s-o facă pe Kissen *să asculte.* Să înţeleagă. Să-i pese câtuşi de puţin de ceea ce dorea ea. Skedi era şi el furios. Nu-i plăcea Kissen şi n-o dorea. Voinţa lui era mai puternică decât a fetei.

— *De unde știi tu asta?* vorbi zeul prin gura ei.

Inara încercă să-l calmeze, dar îşi dădu seama că nu putea vorbi. Limba nu-i mai aparţinea, iar mintea i se învolbura de confuzie, oboseală, îndoială, suspiciune. Minciuni. Totuşi, Skedi folosise vocea ei. Kissen credea probabil că fata întrebase.

Culorile deicidei străluciră o clipă imediat deasupra pielii, surprinzând-o pe Inara. Erau plate şi întunecate, cenuşii, ca norii de furtună deasupra mării, tivite de văpăi portocalii. Mânia radia din ea.

— Pentru că aşa au făcut, spuse femeia. Sfârşitul discuţiei.

— *Poate că n-ar fi făcut-o, dacă tu n-ai fi fost o vacă atât de neîncrezătoare și de directă,* răbufni Skedi prin gura Inarei.

Faţa lui Kissen împietri. Culorile dispărură din nou în interiorul ei, în timp ce se închidea în sine, trăgându-le înăuntru, astupând toate vulnerabilităţile. Inarei nu-i plăcea asta. Nu era corect. Nu era ceea ce simţea ea.

Ce faci, Skedi? Dă-mi drumul.

Skedi nu răspunse.

— *Nu voi mai călători cu tine,* minţi zeul prin Inara. *Nu mă simt în*

siguranţă cu tine!

— Am făgăduit, Inara, rosti Kissen. Nu făgăduiesc cu uşurinţă şi nu-mi încalc făgăduielile.

— O să merg cu Elo și vreau să ne lași în pace. Întoarce-te la Lesscia și la uciderea zeilor și ține-ți cuțitele departe de Skediceth.

Voinţa Inarei era depăşită de cea a lui Skedi. Singurul ei prieten preluase controlul, din interiorul minţii fetei. Încercă din nou să-l strige, să se mişte, dar el nu se clinti şi nu răspunse.

CAPITOLUL XIX
SKEDICETH

Ce făcuse? Își apăsase deja voința spre Ina, doar puțin, presărându-și asigurările în culorile ei, așa cum făcuse cu pelerinii. Kissen nu era potrivită pentru ei.

Trebuia s-o facă. Nu voia să fie lângă ea, indiferent de ce voia Inara. Kissen nu avea niciun respect pentru el, pentru viața lui, pentru dorințele lui. Nu mai putea suporta asta. El era un zeu.

Iar apoi băiatul acela dăduse o ofrandă, iubise minciunile sale. Inara îl lăsase să intre, îi îngăduise să-și miște voința prin ea. Avusese momentul lui de glorie și nu putea renunța la el. Tot ce trebuia să facă era să se afunde și mai mult în Inara, țesându-și voința în mintea fetei. Acum se afla acolo și avea să rămână, doar pentru o vreme, doar până când amândoi aveau să fie în siguranță.

O să înțelegi, Inara.

O făcu să doarmă. Descoperi că putea face asta, strecurându-i minciuni nevinovate și liniștitoare în minte: că nu auzea vuietul apelor, că totul era doar un vis, că se afla acasă, în patul ei cu saltea de fulgi. Patul era, de fapt, un hamac acoperit, ca o păstaie, căptușit cu blănuri și lână aspră. Pieile de deasupra opreau apa să intre, dar nu lăsau să iasă mirosul de umezeală și de sudoare a ocupanților săi anteriori. Skedi se ghemui pe pieptul Inarei și-i dori fetei să simtă parfum de iasomie, arome de lemn bătrân și de flori. Oare simțea vinovăție? Puțină. Îi datora multe Inei; o iubea. Încercă să nu se adâncească în emoțiile ei, să nu-i vadă spaima și trădarea. El era un zeu al minciunilor nevinovate și trebuia să-și folosească puterea pentru a le proteja.

O trezi înainte de răsărit. Un vestitor își făcea rondul, scuturându-i pe cei care ceruseră să fie deșteptați devreme. Skedi auzea scârțâitul frânghiilor când oamenii se mișcau sau când un hamac elibera o rafală de apă peste altul aflat dedesubt. Cascada nu avea maniere. Se

schimba, se răsucea și stropea. Uneori aveau parte de un răpăit permanent de stropi fini și un picurat apăsat și egal de la hamacul de deasupra. Apoi, ceva se schimba, o rafală de vânt, eliberarea unei presiuni, și erau asaltați de jerbe puternice de apă.

E timpul să plecăm. Pentru mine, Ina.

Fata se mișcă după cum dorea el, adunându-și lucrurile. Șovăi în fața mantiei de lână ceruite, totuși o puse pe umeri. Mintea îi era un haos de zgomote, dar Skedi o ținu în frâu.

Stătu în gluga ei în timp ce Inara își încheie mantia și coborî pe scara alunecoasă de la culcușul îmbibat cu apă până la scândurile umede. Era ascuns de buclele ei, în siguranță și la căldură.

Pe aici.

El văzuse unde dormea Elo. O purtă pe fată în sus pe corzi și pasarele, înaintând încet, pentru că ea nu avea aripi. Nu, Elo nu dormea, ci era treaz, se foia, cu precauția cenușie și furnicătoare plutind în jurul mâinilor sale. Îi auzea apropiindu-se, simțea cum se schimbă balansul greutății pe scânduri pe măsură ce se apropiau. Poate că avea un cuțit. Poate că Skedi o aducea pe Inara în pericol.

Zeul zbură pe aripi mici până la deschizătura copertinei lui Elo, limita distanței cu care se putea îndepărta de Ina. Cavalerul își înăbuși un strigăt.

— Nu lovi, cavalere, suntem noi!

Elo clipi la el, apoi se uită la Ina.

— Ce este, Inara? Ce-a făcut Kissen?

— *Nimic,* spuse Skedi prin gura fetei, cu vocea fetei. *Vrem să mergem cu tine, acum, înainte ca ea să se trezească. Ea este cea care atrage demonii, sunt sigură de asta. Nu vreau să mor!*

Skedi își dădu seama că Inara plângea. Picături îi șiroiau pe față și-i curgeau pe bărbie.

Termină, spuse el. *Asta-i pentru noi. Îți făgăduiesc că-ți voi da drumul când vom ieși de aici.*

— Eu...

Elo șovăi, iar emoțiile se învolburară în jurul lui. Îndoiala era puternică. Îndoiala de sine. Și, împreună cu ea, loialitatea. O loialitate azurie amuțită, însă mistuitoare, care putea copleși toate celelalte lucruri.

— Inara, eu mă aflu într-o misiune importantă... Nu pot...

Era vulnerabil. Nu avea voința protejată de ziduri interioare, ca

deicida. Putea fi transformat.

Ea va fi mai în siguranţă cu tine, spuse Skedi, apăsându-şi voinţa pe mintea bărbatului. *Ea aduce cu regele Arren, nu-i aşa? Arren ar fi vrut ca ea să fie protejată, la fel şi Bethine. Apără-o.*

— *Te rog,* spuse el cu glas tare.

Voit sau nu, lacrimile Inarei îl mişcau pe Elo. Voinţa lui Skedi se înfăşură în jurul culorilor bărbatului, simţindu-i nesiguranţa şi o linişti, o înăbuşi. Putea s-o facă, putea să-i ţină pe amândoi, pentru că acestea erau minciuni mărunte pe care aproape că doreau să le creadă. Simţul onoarei se ridică în culorile lui Elo, nuanţa de piersică a zorilor, iar el încuviinţă din cap.

— Foarte bine, spuse cavalerul.

Era aproape drăgălaş; chiar credea în ajutarea oamenilor. Îşi luă raniţa şi coborî din hamac. Skedi zbură înapoi la Inara şi o întoarse, iar blana i se ridică de propria-i putere; aproape că-şi simţea cornițele crescând. Cât de creduli erau oamenii! Ca nişte peşti într-un năvod, odată ce îi prindea. Preluase controlul asupra sorţii sale şi a Inarei, pentru prima dată de când ei se găsiseră unul pe celălalt şi fuseseră siliţi să trăiască în spaimă. Le-ar fi cerut ofrande în schimbul salvării lor de veiga şi de demoni. Ar fi fost un zeu adevărat.

Urcară scările spre tavernă, iar când ieşiră prin podea, Skedi intră iarăşi în gluga Inarei. Cineva zăngănea tingiri în bucătărie şi din grătar se ridica mirosul focului de cărbuni recent aprins. O pereche stătea lângă flăcări – mâncau tocană de prune acrişoare şi-şi uscau hainele care se îmbibaseră în jerbele de stropi fini ale cascadei.

Elo îi făcu semn Inarei să-l urmeze pe uşă. Spre deosebire de fată, el era ca o jucărie cu arc; fusese încărcat cu o minciună bună şi acum acţiona. Skedi îngădui aripilor sale să-i simtă fiorul entuziasmului. Cu cât se îndepărtau mai mult de Kissen, cu atât se simţea mai fericit.

Ieşiră pe piatra de pe artera centrală a podului. Vânzătorii ambulanţi aduseseră deja capturi proaspete din râu şi răsturnau peştii în lăzi, pregătindu-i pentru vânzare. Doi copii se apucaseră să-i cureţe, şi ulicioara duhnea a solzi şi sânge. Inara şi Elo fură nevoiţi să calce direct prin măruntaie, mergând spre latura de răsărit a oraşului.

Porţile din partea asta erau joase şi butucănoase în comparaţie cu cele de pe malul apusean, dar la fel de împodobite cu ghirlande. Skedi trase cu ochiul prin părul Inarei. Cei care nu-şi putuseră îngădui un pat peste noapte erau adunaţi acolo, îşi strângeau culcuşurile şi se

încolonau pentru plecare. Câţiva amestecau în ceaune mici cu supă de urzici sau mâncau pesmeţi sfărâmaţi cu sare şi fructe de pădure uscate.

Porţile erau pe jumătate deschise, iar un scrib cu chip obosit tăia nume dintr-un catastif şi adăuga numele celor sosiţi dinspre răsărit. Dincolo de porţi, Skedi văzu copaci curăţaţi de uscături şi drumul deschis. Majoritatea călătorilor mergeau pe jos şi doar puţini aveau cai.

Printre aceia se număra deicida.

Părul sălbatic îi era prins la spate sub o panglică împletită, iar ea era complet îmbrăcată, nu gâfâia şi părea mai odihnită decât toţi ceilalţi, cu raniţa pe umăr şi cu Legs care-şi vârâse botul în mâna ei. Zâmbi. Fără să vrea, Skedi se micşoră înapoi. Femeile ca ea îl făceau să se îndoiască de nemurirea sa.

Emoţiile Inarei o luaseră razna. Zeul le înăbuşi şi în acelaşi timp îşi menţinu voinţa asupra lui Elo, încâlcindu-i credinţa în minciunile nevinovate. Skedi se afla la limita puţinei puteri pe care o avea. Dar ce putea să facă? Nu se puteau întoarce. Nu puteau să facă o scenă, să fie descoperiţi, arestaţi, interogaţi. Nu putea s-o pună pe Inara în pericol, şi nici pe sine. Nu asta intenţiona.

O făcu pe Inara să înainteze şi ieşiră din oraş, după ce numele lor false fură tăiate de pe listă, şi ajunseră lângă Kissen pe drum.

— Vă mişcaţi încet în dimineaţa asta, rosti femeia.

Elo puse o mână pe umărul Inarei.

— Fata merge cu mine, spuse el. A fost dorinţa ei şi i-o voi îndeplini. Eşti eliberată de îndatorire, aşa că du-te pe drumul tău.

— Nu este o îndatorire, zise Kissen şi ochii ei cenuşii ca marea se opriră asupra Inarei. A fost o făgăduială.

Ea nu ştia că Skedi fusese la mijloc. Nu putea să ştie. Zeul se ascunse după gâtul Inarei.

— Brutarule, să nu ne certăm aici.

Elo îşi duse mâna încet spre sabie, dar n-o trase. Un curcubeu de conflicte tremura peste culorile lui, verdele proaspăt al căldurii iniţiale faţă de Kissen, albastrul loialităţii şi nuanţa de piersică a onoarei, apoi cenuşiul prudenţei şi răbufnirile aurii – feroce, violente – se intensificară, când se uită la călătorii din jur. Erau prea mulţi oameni.

— Nu, spuse el. Nu aici.

Urmară mulţimea care ieşea din Gefyrton. Skedi nu trebuia să vadă culorile lui Kissen pentru a şti că cei doi clocoteau mocnit, gata să explodeze. Culorile transformau aerul în cenuşiu şi auriu în jurul lui

Elo, zbârlind blana lui Skedi. Era surescitant. El făcuse asta. Elo ar fi învins într-o luptă; era antrenat, pregătit. Avea un zeu de partea lui.

Caldarâmul orașului lăsă loc unui drumeag de pământ bătătorit, mărginit de copaci tăiați și de podgorii aflate în extindere. Cai și vite dominau drumul, și era greu să te desprinzi de ceilalți călători. Majoritatea aleseră primul drum spre coastă, dar destui intrau mai adânc în munți, spre miazănoapte, printre pajiști înverzite și versanți acoperiți de ferigi înnegrite de iarnă. Pe unele pante zăpada era încă ascunsă în cotloane umbrite sub primii muguri de mesteceni. Inara încetase să se mai lupte cu Skedi, iar Elo se pusese între ea, Kissen și cal. Deicida îl privea pieziș, considerând insultătoare convingerea lui că ar fi putut s-o înhațe pe fată și să fugă. Poate că așa era. Poate că ar fi făcut-o.

Totuși, amândoi păstrară tăcerea. Nu trecu mult până întâlniră doi cavaleri ce purtau culorile regelui, în locul unde drumul se îngusta printre stânci. Erau mai vigilenți decât străjerul fumător de pipă pe care îl văzuseră la porți cu o zi înainte. Instalaseră pe pământ o pecete: o bucată de lemn sculptată sub forma unei crengi de copac sau a unui trident. Le cereau călătorilor să treacă pe rând și să calce pe lemn, astfel că se produsese aglomerație. Era pesemne însemnul unui zeu, iar cavalerii îi sileau să-l calce în picioare pentru a dovedi că nu aveau nicio loialitate. Kissen, Elo și Inara călcară pecetea fără șovăială, conflictul dintre ei fiind mai important decât ciudățeniile de pe drum.

Se îndepărtaseră cu doar câțiva pași, când auziră voci ridicate. Skedi trase cu ochiul peste marginea de sus a glugii Inarei și-i văzu pe cavaleri apucând de brațe o bătrână ce refuzase să calce pe simbol.

— Vă rog! spuse ea. Este simbolul lui Lethen. Ea îi călăuzește spre casă pe călătorii rătăciți.

— Regele este călăuza ta, mârâi unul dintre cavaleri.

— Sunt o vânzătoare ambulantă. Nu-mi poți cere să calc pe ea și să atrag nenorocirea! Cavalerul care vorbise o lovi puternic cu mâna înmănușată, apoi o apucă de gât și o apăsă cu fața pe simbol, strivind-o. Skedi îl simți pe Elo clătinându-se, cu voința reverberând de furie. Se opri locului și propriile-i dorințe amenințară s-o frângă pe a lui Skedi.

N-o poți ajuta. Cum rămâne cu pelerinajul tău? Ce poți face aici, ca să schimbi ceea ce se întâmplă?

Gândurile lui Elo erau limpezi ca lumina zilei. Arren n-ar fi vrut asta. Arren n-ar fi făcut asta. Gândurile dispărură, lăsându-l doar cu: Arren,

frate, prieten, ajută-l.

Ajut-o pe Inara, şopti Skedi. *Ajută-mă pe mine.*

Ajută.

Pentru a doua oară în călătoria aceea, Elo se îndepărtă de cavalerii pe care cândva i-ar fi putut numi camarazi, clocotind de furie, ruşine şi regret.

După nicio leghe, întâlniră un indicator din piatră acoperit pe alocuri de licheni galbeni. Săgeţile sale indicau spre aşezări importante din miazănoapte, răsărit şi miazăzi. În partea de sus, o porţiune lungă fusese dăltuită peste scris, aşchii de rocă fuseseră desprinse, iar piatra de dedesubt era mai deschisă la culoare decât cea înconjurătoare. Din litere rămăseseră doar o jumătate de *B* şi rotundul lui *d.* Blenraden.

Fără niciun cuvânt porniră într-acolo, cu feţele spre soare. Acesta trecu de zenit înainte ca ei să se abată de la drum şi să apuce o cărare ce suia. Pădurea redeveni deasă în jur, iar pui de cerbi şi căprioare se îndepărtau iute printre copaci la vederea lor. Treptat, după-amiaza păli printre trunchiuri, dar ei urcară întruna în poalele Munţilor Benniţi, unde terenul era mai stâncos. Ajunseră la un luminiş, umed de la topirea zăpezilor şi ploile de primăvară. Culorile din jurul lui Elo se schimbau. Erau mai liniştite.

În locul acela se treziră pentru prima dată complet singuri.

Elo se opri primul. Îşi scoase sabia şi lama de briddit era tulbure, emoţiile lui erau întunecate.

— Stai, Elo...

Vocea Inarei izbucni, dar Skedi îşi înfipse ghearele în umărul ei, apăsând-o din nou cu voinţa. Ea era doar un om, o fetiţă; nu putea rezista presiunii intense a unui zeu.

Taci, tăcerea e mai bună, spuse Skedi. *Îţi făgăduiesc că-i mai bine aşa. Îţi făgăduiesc.*

— Veiga, rosti Elo.

Kissen îl duse pe Legs la un petic de iarbă, ca să pască. Îşi descheie mantia şi o puse pe şa, apoi bătu uşor calul cu palma şi-i mângâie urechile moi. Ochii ei îi cercetară pe Inara şi Skedi, după care se uită la bărbat. Putea ea să vadă? Putea să vadă oare felul cum voinţa zeului îl dezorienta, îi zăpăcea mintea cu minciuni? Mai erau oare minciuni nevinovate, dacă îi aduceau ei necazuri? Nu fuseseră spuse cu intenţia aceea. Skedi se spălă pe mâini de orice vină.

— Cavalere, spuse Kissen şi-i adresă un simulacru de salut mai

degrabă batjocoritor.

Fără mantie, părea cumva mai mare; umerii îi erau largi și musculoși, totuși era cu un cap și jumătate mai scundă decât Elo – nu putea să câștige într-o luptă.

— Hai să terminăm cu jocul ăsta, zise Elo. Fata nu vrea să călătorească cu tine. Lasă-ne în pace.

— Sinceră să fiu, spuse Kissen, în timp ce-și sufleca dezinvolt mânecile cămășii, o parte din mine nu și-ar dori nimic mai mult decât să scap de o călătoare mică și dificilă și de lighioana ei vicleană, dar am făgăduit că n-o voi părăsi și mă țin de făgăduieli.

Tăcerea e cea mai bună, apăsă Skedi pe Inara, întinzându-și aripile, exercitându-și puterea. Gura fetei se închise. Poate că ar fi putut s-o manipuleze mai bine, s-o facă să vorbească, s-o convingă pe Kissen să plece, totuși prefera să nu existe nicio șansă ca veiga să mai revină. El trebuia să fi făcut asta cu zile în urmă, poate cu ani în urmă. După promisiunea aceea stupidă de a nu-și folosi puterea asupra Inei. Ea nu-i dăduse nimic în schimbul promisiunii, nu-l lega cu nimic, nu era niciun câștig. Acum puteau fi oriunde. Ar fi putut s-o fi momit spre Sakre, s-o fi convins pe mama ei s-o ia și să se fi întrețesut cu mincinoșii și cu politicienii, cu oștenii și cu negustorii, pentru a afla ce secrete scrisese Lessa Craier în epistolele pe care n-o lăsa pe Inara să le vadă. Ar fi putut să vină la Blenraden cu ani în urmă, să afle ce se întâmplase cu altarul său, de ce era în felul acesta, întemnițat și neputincios. Atunci n-ar mai fi fost acum pe poteca aceasta mică, între locuri și mai mici.

— Inara Craier va fi cel mai în siguranță alături de mine, rosti Elo. Am crescut la Curtea din Sakre și sunt un cavaler al regatului.

Kissen râse.

— Crezusem că ești brutar, spuse ea.

Bărbatul miji ochii, și degetele i se strânseră pe pânza care îi înfășură mânerul sabiei, iar Kissen făcu gestul ei preferat, unindu-și arătătorul și degetul mare într-o spirală precum cea tatuată pe piept. *Futu-ți.*

— Ești un pericol pentru ea, zise Elo, și pentru tine, veiga. Las-o să plece cu mine și înfruntă-ți demonii singură.

— Nu cred c-o voi face, spuse deicida.

— Kissen, te rog! reuși Inara să șuiere printre dinți.

Taci. Lasă-i pe adulți să vorbească.

— Nu te voi mai ruga din nou, spuse Elo. Nu vreau să-ţi fac rău.

— Atunci, asta va uşura lucrurile, replică Kissen.

Porni înainte, scoţând sabia în timp ce o făcea. Nu sabia ei lungă, care, Skedi văzu acum, era legată de Legs, ci una mai scurtă, pentru o singură mână: un tesac. Lama acestuia zăngăni în sabia lui Elo, care o ridică, blocând-o, apoi înaintă un pas pentru o lovitură rapidă. Strălucirea lamei lui Kissen prinse lumina aurie a după-amiezii, iar femeia se mişcă rapid, împingând într-o parte sabia lungă mai grea a lui Elo şi apropiindu-se de el. Umărul deicidei îl lovi în piept şi-l aruncă înapoi.

Bărbatul îşi regăsi imediat echilibrul şi adoptă o poziţie fermă. Îi pară loviturile următoare, care-i vizaseră braţele şi picioarele. Mişcările îi erau graţioase, echilibrate. Răspundea atacului lui veiga prin forţă, fără să irosească energie. Era îngrijorat de abilitatea ei într-un mod pe care numai un zeu îl putea zări, dar nu şi-o trăda pe chipul încordat de concentrare. Niciunul dintre ei nu urmărea să ucidă, observă Skedi, ci doar să rănească, să-l scoată pe celălalt din luptă.

Elo fandă pe piciorul din faţă şi-l lovi pe al lui Kissen din lateral, dezechilibrând-o pe femeia mai scundă. Tăişurile li se întâlniră din nou şi amândoi apăsară cu toată puterea, ajungând suficient de aproape pentru a se săruta. Elo clipi, apoi îşi duse călcâiul în spatele piciorului ei fals, încârligându-l. Veiga eschivă, totuşi nu suficient de rapid pentru a evita lovitura lui dură în garda tesacului, în timp ce se străduia să nu cadă pe spate. Priza i se desfăcu şi Elo îi smulse arma din mâini. Tesacul zăngăni pe pietre.

Aşa!

Pânza de minciuni a lui Skedi se strângea. Îi adusese pe toţi împreună, până aici. El privea, cornițele îi creşteau, aripile i se întindeau. Simţea pe jumătate suferinţa Inarei, strigătul pe care îl ţinea departe de gura ei. Fata îşi încleştase mâinile în vestă, apăsând cu degetele nasturii.

O ia pe copilă, îi şopti Skedi lui Elo. *O duce cu ea. Vrea să-i facă rău. Inara are nevoie de tine. Regele tău are nevoie de tine.*

Kissen făcu un pas înapoi, scoase un cuţit lung dintr-o teacă de pe coapsă şi dintele de aur îi sclipi când zâmbi. Lui Skedi nu-i plăcu asta. Deicida pierduse tesacul; n-ar fi trebuit să zâmbească.

Elo expedie o lovitură către piciorul ei bun, sperând să-l rănească şi astfel să pună capăt luptei. În mod clar, observase care dintre ele era

cel teafăr. Femeia se mişcă mai iute acum, lăsă tăişul să treacă pe lângă ea şi păşi în spatele său. Îi blocă sabia cu brasarda ei din piele şi se apropie, încercând să-i lovească baza şoldului. Elo eschivă în ultima clipă şi o izbi cu cotul în maxilar. Ea răspunse printr-o palmă a cărei violenţă îi propulsă capul spre spate. Garda i se deschise şi Kissen îl urmă, păşind în interiorul anvergurii sabiei lui. Săbiile erau pentru a tăia, pentru a păstra distanţa, nu pentru o încăierare corp la corp.

Ești bine, cavalere, n-ai pățit nimic. Trebuie să învingi.

Elo îşi reveni şi o prinse pe veiga de încheietura mâinii în care avea cuţitul, încercând s-o trântească la pământ, dar ea se răsuci şi-l îmbrânci îndărăt, schimbând cuţitul dintr-o mână în cealaltă, silindu-l să pareze cu mânerul.

Oprește-te! Vocea Inarei străpunse barierele lui Skedi. Asta nu trebuia să se întâmple.

Kissen îşi strecurase mâna dincolo de garda lui Elo şi-l înhăţase de rever, îl trase în jos şi-şi trânti genunchiul fals în pieptul lui, apoi îl izbi în cap. Ea avea avantajul acum. Ea învingea.

Oprește-te, Skedi!

El își va reveni.

Nu! Voinţa Inarei devenea tot mai puternică. Skedi o simţea împingându-l afară. *Oprește-te!* Era disperată; nu voia ca altcineva să fie rănit, nu voia să fie singură. Elo se retrăgea, încercând să-şi recâştige avantajul.

Lasă-i să se lupte, Inara.

Ochii Inarei se îndreptară spre el şi Skedi tresări. Dominarea îi scăpa. De ce? El era un zeu; ea doar o fetiţă. Însă ochii ei erau furioşi... puternici. Se întoarse spre Elo şi Kissen.

— Opriţi-vă! strigă Inara.

Era mai mult decât un strigăt. Era o dezlegare. Din ea răbufni o culoare pe care Skedi n-o mai văzuse niciodată la un om, o culoare asemănătoare cu adâncurile oceanului sau cu înalturile cele mai îndepărtate ale cerului, tivită de lumină. Voinţa ei. Trecu prin puterea lui Skedi, spulberându-i stăpânirea asupra ei, şi zeul se simţi micşorat, ca apăsat de o căldură uriaşă. Puterea aceea se revărsă peste Kissen şi Elogast, despuindu-i de animozitate şi furie şi dizolvând minciunile nevinovate ce încâlciseră sufletul bărbatului.

Lumina păli şi puterea necunoscută eliberată de Inara pieri în neant. Fata se legănă pe picioare, iar Skedi tremură, îngrozit să se uite la ea.

— Nu vă mai luptaţi, spuse Inara. Vă rog.

Elo îşi coborî sabia, confuz. Kissen era încă încordată, gata să lovească; buza şi nasul îi sângerau, dar nu duse până la capăt lovitura.

— Ai noroc, cavalerule, rosti femeia în cele din urmă, că eu nu ucid oameni.

— Eu n-am vrut asta, zise Inara, cu vocea gâtuită. Eu n-am... Kissen...

Veiga se răsuci către ea, precaută la început, dar se destinse văzându-i expresia.

— Dacă ar fi aşa uşor să se scape de mine, n-aş fi atât de pricepută în meseria mea, spuse ea. Vârî cuţitul în teacă, apoi îşi şterse nasul pe mânecă. Voi sunteţi tare uşor de încâlcit de un zeu micuţ.

Skedi îşi strânse aripile şi încercă să treacă neobservat, dar Inara se întoarse şi-l mătură la pământ de pe umărul ei. Surprins, zeul se rostogoli la picioarele fetei, cu aripile fâlfâind sălbatic.

— Inara... spuse el.

Îi încercă apoi mintea: *Inara.*

Nu. Era închisă pentru el. Skedi îşi turti urechile, lipindu-le de ţeastă.

— Cum ai putut? i se adresă ea cu glas tare, retrăgându-se. Cum ai putut să faci asta?

— Te-a manipulat, rosti Elogast uimit, însă şi furios.

Îşi băgă sabia în teacă şi expiră prelung. Auriu răzbea prin culorile lui, acum învolburate. Sângera la gură şi dintr-o tăietură pe mână, unde-l crestase lama lui Kissen.

— Te-a minţit, spuse veiga.

Skedi simţea ochii lor asupra sa. Se micşoră cât putu de mult, cu aripile apăsate în jos, cu bărbia în pământ. Se întinse iarăşi spre fată. *Inara, eu doar...* Drumul era rece. Ea îşi trăsese culorile înăuntru, aşa cum făcea deicida.

— Pot să-ncerc să-l omor acum, dacă vrei, zise Kissen.

Inara şovăi, iar asta îl sperie cel mai mult pe Skedi. Mai mult decât focul, mai mult decât veiga: pierderea credinţei fetei, singurul lucru de care avusese nevoie. Singurul lucru care îl ţinuse în viaţă.

— Ina... încercă din nou cu voce tare, dar ea clătină din cap.

— Nu, spuse Inara şi se uită la Kissen. Te rog. Făcu un pas înainte, îndepărtându-se de Skedi. Vă rog, putem să ne oprim?

Kissen îl privi pe Elo. Ce intenţiona să facă? Femeia era furioasă, asta se vedea din strălucirea albă a cicatricei de pe faţa oricum palidă,

iar îndoiala îi încreţea fruntea, dar era şi oarecum... amuzată? După o clipă de tăcere, întinse mâna.

— Un pact? întrebă ea.

O expresie middrenă între *pace* şi *făgăduială.* Elo îşi desfăcu încet degetele de pe sabie şi-i prinse mâna cu blândeţe, cu faţa tulburată.

— Eu... îşi înteţi strânsoarea. Te pricepi să mânuieşti sabia.

— Eşti mai bun decât mă aşteptasem pentru un brutar, spuse Kissen. Se întoarse spre Inara şi întinse din nou mâna. Ina?

Inara încleştă pumnii şi înghiţi un nod, apoi îşi aruncă braţele în jurul mijlocului ei.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău.

Nu aşa dorise Skedi să fie slăbită legătura lor: prin pierderea iubirii ei. El o făcuse pentru Ina, pentru ei amândoi. Acesta avea să fie motivul despărţirii lor? El urma să dispară, o ştia, iar Inara avea să redevină doar o fetiţă care nu-l mai dorea. O fetiţă care, cu numai câteva clipe în urmă, sfărâmase puterea unui zeu.

CAPITOLUL XX
ELOGAST

Zeii aceştia vicleni şi jocurile lor viclene! Trecuseră mulţi ani de când Elo nu se mai confruntase cu puterea unui zeu, un timp atât de îndelungat, încât nici măcar nu observase că Skedi îl supunea voinţei sale. Era slab, aşa cum fusese şi atunci. Dacă îi scăpase asta, ce altceva îi mai scăpase? Putea să se lupte cu o veiga, dar nu se pregătise să aibă de-a face cu zeii. Putea să fie o nouă dezamăgire pentru Arren.

Am nevoie de tine pentru o ultimă luptă, Elo. Doar una. Te rog! Viaţa mea, sângele meu, inima mea, am nevoie de tine în noaptea asta.

Acea ultimă şi groaznică noapte în Blenraden. Elo îi spusese deja lui Arren că-şi agăţa sabia în cui. Nu mai putea dărâma altarele zeilor unor oameni nevinovaţi. Uciderea celor sălbatici era de ajuns.

Apoi Arren venise implorându-l şi Elo decisese să facă acel ultim lucru pentru el, pentru fratele său: să-l distrugă pe zeul sângeros al războiului. Zeul cu cap de cerb.

— Cavalere!

Elo tresări, readus în prezent când Kissen îl strigă. Umărul îl înjunghia ascuţit de parcă abia se vindecase, iar pieptul îi era, de asemenea, strâns şi chinuitor. Se simţea rău; mâinile îi tremurau şi răsuflarea refuza să vină. De fiecare dată când închidea ochii, vedea aurul armurii lui Mertagh, lovitura ciocanului său, moartea, sângele şi focul care ardea acolo unde fusese inima prietenului său. O inimă aflată acum pe moarte. Elo fusese neputincios în faţa zeilor, fusese slab, dăduse greş.

Iar astăzi aproape că dăduse greş din nou. Îngăduise unui zeu să se joace cu mintea lui, să-l abată de la calea lui. Calea lui era Arren – repararea greşelii pe care o făcuse cu ani în urmă. Trebuia să afle o cale de a-l salva, de a-i găsi pe zeii puternici care puteau cumva să-i repare inima ce se stingea. Poate că atunci ar fi putut avea motive să

continue, dincolo de durere şi de amintiri. Ar fi putut găsi puterea să se întoarcă şi să lupte pentru o ţară ce părea să se destrame.

— Te simţi bine? întrebă Kissen.

Elo se sili şi trase aer în piept, apoi încă o dată. Era o amintire, n-ar fi trebuit să-l rănească, el trebuia să fie mai puternic. Stătea ghemuit peste rădăcinile unui mesteacăn pe care îl jupuise pentru surcele de foc. Nu se întunecase încă, iar ei se opriseră într-un luminiş adăpostit, după câteva ore foarte stânjenitoare de mers. Fusese efectul luptei în care aproape că se omorâseră reciproc.

Se ridică brusc în picioare, duse mâinile la şale şi se prefăcu că nu simte durerea imaginară ce nu-l părăsea. Femeia îl privi cu atenţie. Inara şi Skedi nu se zăreau nicăieri.

— Sunt bine, minţi Elogast. Tu?

Nasul ei părea umflat, însă deicidă râse.

— Am avut parte şi de chestii mai rele, gingaşule, spuse ea.

Elo se trezi zâmbind şi simţindu-se mai ancorat în prezent de zvâcnetul fălcii care-l durea. Femeia cea încăpăţânată era mai bună decât se aşteptase în lupta cu arme albe. În duel individual, sabie contra sabie, probabil că el ar fi învins. Kissen prevăzuse asta şi-şi adaptase abilităţile pentru a le submina pe ale lui. Lui Elo îi plăcuse că fusese mai isteaţă decât el.

Ea ştiuse că va trebui să-l înfrunte în luptă şi că Skedi i se strecurase în minte, schimbându-l. Văzuse cum se va întâmpla. Dacă el ar fi rănit-o şi ar fi abandonat-o în sălbăticie, aşa cum intenţionase într-adevăr să facă, pesemne că deicida ar fi murit. Iar Elo ar fi fost în continuare în ghearele unui zeu.

— Îmi pare rău, spuse el sincer. Şi mulţumesc.

— N-am nevoie de mulţumiri şi nici de scuze, zise veiga, ridicând din umeri. Am trimis-o pe fată la vânătoare.

— Singură? E înţelept oare?

Zeul mersese cu ea, fiindcă ei doi erau strâns legaţi, totuşi Skedi încercase recent să-i preia controlul. Kissen arcui o sprânceană spre bărbat şi încrucişă braţele. Poate că nu era cel mai bine să pună la îndoială înţelepciunea lui veiga atât de curând după ce încercase s-o înjunghie.

— Nu mă îngrijorează ei doi, spuse femeia. Trădarea te trezeşte la realitate mai iute decât biciul. Şi este momentul cel mai bun pentru noi să stăm de vorbă. Cu sinceritate. Stai jos lângă mine.

Elo fu impresionat de felul cum ea făcuse ca o ofertă să pară o ameninţare. Inspiră adânc şi-şi şterse fruntea. Asudase, deşi îşi simţea pielea rece, însă amintirile bătăliei cu Mertagh pieriseră iarăşi în fundul minţii sale, gata să se reverse în momentul cel mai nepotrivit. Veiga se aşeză pe un buştean căzut, ciocănind cu un deget în şipul de la gât.

— Voi pleca mâine, spuse Elo. Am propria-mi misiune de îndeplinit.

— Nu-ţi cer să pleci, zise ea şi trase aer adânc în piept. Încă mergem în aceeaşi direcţie. În ciuda celor întâmplate, cred că ar trebui să rămânem împreună.

Negurile nopţii ce se apropia i se aşezaseră pe faţă, îndulcindu-i trăsăturile. Era o faţă interesantă, plină de mişcare.

Elo clipi.

— Pentru ce? Zâmbi. Chiar... mă placi, veiga?

— Ha! Potoleşte-te, cavalere. Vreau să rămâi pentru că există nişte lucruri care mă nedumeresc. Pentru început, misiunea asta a ta...

Bărbatul clătină din cap.

— Nu pot...

— Nu-ţi cer să-mi spui micile tale secrete, îl întrerupse ea. Îţi cer ajutorul. Oricare ar fi nenorocita ta de misiune, pericole există atât pe drum, cât şi în oraşul ăla. Aş prefera să am patru ochi care să-i supravegheze pe zeuleţ şi pe fata lui. Nu ştiu care sunt demonii cu care te lupţi...

Îl privi din cap până în picioare şi Elo se înroşi la faţă. Deicida îl citea ca pe o carte deschisă.

— ...dar cei care ne urmăresc au colţi mai ascuţiţi.

Elo oftă.

— Eşti sigură că vor veni?

Kissen se uită spre pădure şi coborî vocea.

— Destul de sigură. Trei zile de aşteptare, după care vor lovi în noaptea următoare. Şi vor fi mai mulţi. Dacă nu te urmăresc pe tine sau pe mine, atunci încep să cred că cineva o vrea *cu adevărat* moartă pe fată. Tu însuţi ai fost dispus să ucizi ca s-o ajuţi...

— Am fost păcălit.

— Că tot veni vorba – eu vreau să ucid, nu să găsesc scuze.

Elo fu surprins că izbucni în râs. Îi plăcea de femeie. Trecuse ceva vreme de când nu mai vorbise cu cineva atât de dispus să discute direct cu el, acceptându-l aşa cum era. Un fost cavaler, plin de secrete,

plin de spaime.

— Ce te face să crezi că demonii vor fata?

Kissen avea mâna la pieptar şi răpăia absent cu degetele în pielea de sub gât. Elo observă că avea pistrui pe mâini, între arsuri.

— N-ai simţit mai devreme? întrebă ea. Ina a frânt puterea unui zeu. Până acum n-am mai văzut aşa ceva.

Elo n-o putea contrazice; o simţise ca pe o schimbare în văzduh înainte de lovitura unui trăsnet.

— Ţii la ea, nu-i aşa? spuse el.

Kissen se foi şi-şi frecă bărbia, în mod clar nemulţumită că-i fusese zărit punctul sensibil.

— Cândva am fost o fetiţă pierdută, zise ea după un moment, atingându-şi pieptul. Nimeni nu merită să fie singur în lumea asta.

Elo rezistă tentaţiei de a întinde mâna şi de a-i atinge braţul, de a-i spune că şi el era pierdut, că şi el era singur. Atât de singur, încât îl durea.

— Vreau s-o ajut, urmă Kissen şi strânse din umeri. Mi-e teamă pentru ea. Apoi zâmbi strâmb. Acum, mi-e niţel teamă *de* ea.

Elo râse. Auziră mişcare în pădure şi o văzură pe Inara, cu un iepure şi o pasăre în mâini. Skediceth zbura din copac în copac în urma ei, iar fata îl ignora cu fermitate. Şovăi când îi văzu împreună, apoi se încordă şi înaintă, aşezându-şi vânatul pe pământ. Avea o privire mai dură decât văzuse Elo până atunci la ea. Îi amintea de Arren în timpul războiului, după ce murise Bethine, ştiind că singura cale era înainte.

— Misiunea mea este pe primul loc, rosti el către amândouă.

Trebuia să îndrepte lucrurile pentru Arren; trebuia să-l salveze, aşa cum Kissen dorea s-o salveze pe Inara. Dar era obosit din cauza nesomnului şi nu l-ar fi deranjat ca spatele să-i fie păzit de cineva atât de priceput în mânuirea sabiei şi a cuţitului.

— Dar, dacă păstrăm pactul până la Blenraden, când vom ajunge acolo va trebui să vorbesc cu un zeu, unul puternic. Se uită pieziş spre Kissen. Tu ştii, nu-i aşa, cui să cer sfatul? Eşti o deicidă din Blenraden, care s-a alăturat unei caravane de pelerini. Trebuie să ai nişte informaţii.

Kissen oftă.

— Am pe cineva în minte, zise ea. Un zeu vechi, unul tăcut, dar puternic.

— Hestra? întrebă Elo.

Inima îi sări trei bătăi când se gândi la zeiţa care pusese flăcăruile acelea în pieptul lui Arren. Femeia îi aruncă o privire stranie.

— Nu... o zeiţă a râului. Începu să îngrămădească lemne, luă de la Elo surcelele, apoi scoase o cremene să le aprindă. Dacă cauţi un sfat, ea va şti ce-ţi trebuie.

Elo se uită la Kissen cum clădea cuibul ce avea să devină inima focului, acelaşi mănunchi ce se afla acum în pieptul lui Arren. Firişoarele de muşchi prinseră scânteile, fumegară, iar femeia se aplecă pentru a sufla în ele, continuând să ţină cu o mână şipul de la gât.

— Foarte bine, atunci, spuse Elo, liniştit şi uşurat.

Îi surâse Inarei, care încercă să-i ofere un zâmbet. Deicida avea dreptate; era ceva ciudat în ea. Cum reuşise să sfarme voinţa lui Skediceth? De ce fusese distrusă Casa ei şi de ce o urmăreau demoni? Arăta ca o fată obişnuită, aflată într-o situaţie dificilă, iar lui Elo îi era milă de asta.

— O să vin cu voi.

CAPITOLUL XXI
INARA

În următoarele două zile înaintară iute, urmând potecile tăcute tot mai sus în Benniţi, continuând pe calea pe care i-ar fi dus Jon, departe de drumul de coastă.

— Am mai fost o dată pe aici, spuse Kissen, îndreptându-i spre răsărit pe cărări sinuoase ce suiau versanţii. După uciderea zeului sanctuarului, drumurile din Blenraden au fost pline de tâlhari care-şi încercau norocul cu oameni ce-şi duceau tot avutul în spinare. Era mai bine s-o iei pe drumurile mai înalte şi neumblate. Biata Yatho a trebuit să-l călărească tot timpul pe Legs.

Inara se uită cum Kissen îşi bătu cu palma calul, care suporta bine urcuşul, ducând majoritatea poverii bagajelor lor. Nu-l încântau pantele stâncoase, dar îi plăcea să ronţăie mugurii proaspeţi de pe mestecenii ale căror ramuri Inara le trăgea în jos pentru el. Norii se mişcau încet la orizont, lăsând în urmă văluri purpurii de zăpadă peste piscuri. Probabil că traseul acesta fusese frustrant pentru Yatho. Kissen însăşi părea să găsească dificile unele pante mai abrupte şi-şi luase toiagul de pe spinarea lui Legs, pentru a-şi păstra echilibrul.

— Am vorbit cu el o dată. Cu Yusef, vreau să spun, rosti Elo încetişor.

După Gefyrton, devenise mai puţin taciturn. Inara bănuia că-i plăcea să aibă un plan, la fel ca mama ei.

— Înainte de bătălia pentru port. Avea o faţă de om, prietenoasă, de parcă ar fi fost un oarecine din Restish...

Îşi drese glasul şi aruncă o privire către Inara.

— Nu ţi-am spus până acum, dar mama ta a luptat vitejeşte în bătălia aceea. A făcut tot ce a putut pentru a-l salva pe Yusef. Iar când a plecat să-şi îngrijească rănile, le-a cerut gărzilor să rămână şi să lupte pentru rege. I-am fost recunoscători pentru asta. A fost o femeie

curajoasă.

Elo încerca doar să fie amabil, însă asta o făcea pe Inara să se simtă și mai rău. Ea îi îngăduise lui Skedi s-o păcălească, să-l păcălească pe el, iar asta ar fi putut duce la moartea lui sau a deicidei. Zeul ei călărea pe Legs, încă micuț și tăcut. Fata nu-i mai vorbise de două zile. Nu-l voia lângă ea, nu voia s-o atingă și detesta că asta îi apăsa inima.

Oare el regreta ce făcuse? Îi părea rău? Skedi încercase s-o spună, dar Inara nu știa dacă-l mai putea crede. El îi furase vocea și-i furase voința. Îi fusese mereu alături, în orice situație, pentru ca apoi să se întoarcă împotriva ei.

Inara nu se simțise niciodată mai singură.

— Pe platoul de aici există un lac, spuse Kissen, frecându-și genunchiul piciorului fals și arătând în sus, spre piscul următor. Este punctul cel mai înalt la care trebuie să ajungem. Ar trebui să fim acolo puțin înainte de apusul soarelui. Timp suficient să ridicăm tabăra și să ne pregătim pentru demonii-umbre.

— Ai un plan? întrebă Elo.

— Tăișuri ascuțite de briddit, spuse Kissen. Ăsta-i planul meu.

— Crezusem că veiga știu mai multe trucuri ale meseriei decât tăișuri ascuțite și manieră directă, comentă bărbatul, iar Kissen zâmbi larg.

Muntele Tala, cu versanții pe jumătate adumbriți, se ridica deasupra lor când ajunseră pe platou, iar lacul de care își amintea femeia strălucea argintiu la începutul serii. Aici mai existau câteva altare pe care Skedi le iscodi când se apropiară suficient de mult – pentru zeii apei, zeii căilor, zeii norocului, ai pescuitului, ai unei vânători. Până și un copac cu panglici pentru zeul Yusef de care amintiseră Kissen și Elo. El avea să renască în curând, gândi Inara. Să înceapă din nou, ca altceva, ceva nou, dar nu și-ar fi amintit de mama ei; nu-i putea spune despre femeia care supraviețuise luptând alături de el doar pentru a fi ucisă de flăcări.

Veiga ignoră altarele micuțe, silindu-l pe Skedi să-i urmeze, și-i conduse către o stâncă mare ce semăna cu un trol aplecat, cu umeri gârboviți și protectori.

— Nu mai e mult până la apusul soarelui, spuse ea. Scosese un cleștișor din mantie și reglă un șurub minuscul dintre rotulă și gambă. Inara, du-te și găsește un loc unde să te ascunzi. Ia-l pe Legs cu tine, merită și el o pauză.

Fata nu răspunse, ci inspiră adânc şi trase arcul lui Kissen de pe şaua calului. Apoi luă săgeţile.

— Ce faci? întrebă Kissen.

— Nu mă ascund, răspunse ea, mulţumită că nu-i tremura vocea. Săgeţile astea au vârfurile din briddit, iar eu trag oricum mai bine decât tine.

Elo pufni, apoi încercă să-şi ascundă faţa pe când examina împrejurimile. Kissen îşi atinse dintele de aur cu limba şi suspină.

— Invocările sunt bucăţi de zei, zise ea. Au aceleaşi slăbiciuni şi sunt uşor de distras. Ucid fără să fie mofturoase. Ai văzut ce i-au făcut flăcăului ăla.

Inara înghiţi un nod. Nu. Nu avea să se teamă. Va avea grijă.

— Rămân, spuse ea.

Kissen ridică braţele. Culorile ei tăcute străluciră de îngrijorare, apoi dispărură.

— Bine, rosti deicida şi privi cu înţeles către Elo, care strânse neputincios din umeri. Leagă-l pe Legs acolo, ca să nu fugă, şi ţesală-l puţin.

Inara îl legă de o ramură zdravănă, iar calul îşi lipi nasul de părul ei şi fornăi afectuos.

— Asta-i o idee proastă, Inara, zise Skedi din spatele ei.

Ea îl ignoră şi trecu peria aspră peste flancurile lui Legs pentru a-l curăţa de noroiul de pe drum, apoi îşi puse arcul şi săgeţile pe umăr.

— Inara... încercă din nou Skedi, este periculos.

Fata reveni la Kissen şi Elo. Deicida scoase din mantie un şir de mărgele, care pentru ochii Inarei străluceau în culori slabe. Rugăciuni. O ofrandă luată de Kissen pesemne de la un altar pe care îl distrusese. Skedi făcu o jumătate de pas spre veiga înainte ca aripile să-i zvâcnească în semn de suferinţă şi se retrase la gleznele fetei. Ispita rugăciunilor îl atrăsese instinctiv spre ele.

— Ar trebui să mergem pe un loc mai înalt, spuse Elo şi arătă stânca.

Kissen îi aruncă o privire nimicitoare, neplăcându-i să primească ordine, totuşi luă arcul de la Inara, îl înstrună şi i-l restitui, după care porni într-acolo. Respiraţia fetei se ridică deasupra ei în timp ce îi urmă pe amândoi până în vârf, apucându-se cu degetele deja reci de muchiile ieşite în afară ale pietrelor. Skedi se grăbi şi zbură sus pentru a li se alătura, aşezându-se pe picioarele din spate, cu urechile mişcându-se în toate direcţiile.

De acolo, puteau vedea peste întinderea lacului, până la un foc mic aflat pe malul opus, care marca altă tabără. Inara se înfioră şi-şi strânse mantia mai bine în jurul trupului. Se gândi la ceilalţi pelerini şi se întrebă dacă ei erau acum aşezaţi în jurul unui foc, fără să se gândească la umbre, sânge şi oase.

Elo stătea cu sabia pe genunchi, respirând adânc şi liniştitor. Kissen era ghemuită, gata să treacă în poziţie de luptă. Cavalerul privea spre apă, iar femeia spre pădure.

Negurile serii se întindeau pe platou şi suiau versanţii, ca pânza ce alunecă pe piele. Vântul se înteţi, muşcându-le gâturile şi mâinile, expuse pe vârful stâncii. Inara uită să-şi flexeze degetele, care-i devenită ţepene şi dureroase de frig. Ghemuit lângă cizma ei, Skedi se mări, până la dimensiunea de câine, poate pentru a-i apăra picioarele de vânt.

— Poate că n-o să vină, rosti Inara, negăsind voinţa de a se îndepărta de zeu.

Îi era prea frig pentru asta. Săgeata pe care o înstrunase luneca pe crosa arcului.

— Hm, mormăi Kissen.

Nasul începuse să i se înroşească din cauza aerului îngheţat.

— Fiţi atente, spuse Elo.

În cele din urmă, lumina dispăru cu totul.

Acolo! O schimbare în umbre. Se mişcau, se formau, se trezeau. Izbucneau la viaţă din beznă. Una, două, trei. Patru.

— Rahat, zise Kissen, pipăindu-şi mărgelele. Detest să am dreptate.

În clipa aceea, Skedi ar fi spus *mincinoaso.*

Creaturile alunecară prin noapte sub ei, nori curgători de întuneric adunaţi laolaltă de un vânt bolnav. Inara înstruni săgeata cu mâinile ei amorţite şi trase spre una dintre ele. Îi zgârie doar umărul, fără să-i facă vreun rău. Kissen întinse mâna şi o mărgea îi zbură dintre degete. Căzu în mijlocul invocaţilor, care tresăriră, răsucindu-se într-un nod şi căutând rugăciunea. Inara se temu pe jumătate că Skedi se va repezi, de asemenea, după ea, însă zeul rămase nemişcat.

Elo sări de pe stâncă în timp ce Inara încordă altă săgeată, cu mâini tremurătoare şi gura uscată. Deicida sări şi ea jos, folosindu-se de braţe. Inara slobozi săgeata, iar vârful din briddit străpunse membrul unei lighioane. Aceasta mârâi, muşcând către agresorul nevăzut şi Elo profită de moment ca să-i spintece capul. Demonul se prăbuşi,

transformându-se în colb.

— Rămâi sus! spuse Kissen către Inara.

Un invocat o atacă, atras de vocea ei mai mult decât de momeala rugăciunii. Kissen îl întâmpină cu o lovitură care-l azvârli într-o parte. Căzu ca lichidul în apă, dezvelindu-şi colţii rupţi.

— Haide, rahat cu ochi! rosti femeia.

Bestia o atacă din nou. Inara căută altă săgeată în vreme ce colţii creaturii deveneau mai lungi şi mai ascuţiţi, osul îi pârâi pentru a-i extinde maxilarul, iar luminiţele ochilor îi străluceau. Kissen sări într-o parte. Piciorul drept îi alunecă pe prundişul de pe mal şi abia îşi regăsi echilibrul. Lovi în rever cu sabia şi vârful ei brăzdă fiara de-a lungul trunchiului. Invocatul ţipă şi o umbră ca tuşul îi ieşi printr-o latură.

Inara ţinea struna arcului întinsă. Dacă o lovea pe Kissen? Sau pe Elo? Cavalerul înfrunta două creaturi şi-şi folosea sabia mai mult ca pe un toiag, ţinând-o de partea netăioasă şi rotind-o de trei ori mai iute, ca pe un bici, în demoni. Inara trase, când unul dintre ei dădu înapoi, dar se mişca prea repede pentru ca săgeata ei să-l atingă.

Creatura se desprinse de Elo şi porni spre stâncă. Inara scoase altă săgeată şi o înstruni în grabă. Rată ţinta, nimerind piatra de lângă lighioană, care se căţără mai sus.

— Ina! strigă Kissen, întinzând mâna după cuţitele de aruncat.

Fata bâjbâi după altă săgeată. Ghearele dihaniei scoaseră scântei din piatră, când ajunse în vârf. Ea nu găsi săgeata; nu era pregătită.

Inara.

Skediceth sări înainte, crescând de la mărimea unui câine la cea a unui lup, cea mai mare pe care o văzuse ea vreodată. Se repezi în fiară, cu cornițele înainte şi le înfipse în gâtul ei în timp ce o lovea cu aripile. Creatura mârâi şi lovi cu ghearele în gol. Pene zburară, în vreme ce Skedi mugi şi împinse, folosindu-şi toată puterea pentru a împinge fiara înapoi pe pietrele de jos.

Skedi...

Nu sunt rănit. O minciună nevinovată, fiindcă aripa îi era sfâșiată, dar se vindeca. Fata nu ştiuse că zeii se pot lupta cu alţi zei fără briddit. *Ești bine?*

Da.

Kissen fusese pregătită când creatura căzu de pe stâncă. Îi dădu de urmă, scoase altă mărgea şi o aruncă pe jos. În timp ce fiara se aruncă spre ea, deicida ţâşni şi-şi roti cuţitul, spintecându-i burta. Invocatul

țipă, dezintegrându-se.

Femeia se rostogoli în genunchi când prima creatură pe care o rănise se întoarse după ea. O atacă orbește, cu colții din oase dezgoliți. Veiga ridică sabia pentru a se apăra. Prea lent.

Elo păși între Kissen și fiară, iar fălcile ei se închiseră pe brațul său în loc de gâtul lui Kissen. Bărbatul urlă de durere și-și înfipse sabia în gâtul creaturii. Invocatul pe care-l abandonase pentru a o salva pe deicidă încercă să profite de ocazie, dar Inara nu ratǎ momentul. Eliberă săgeata, care argintă aerul o clipă înainte de a străpunge capul lighioanei. Săgeata lovi pământul, târând franjuri negre pe penele sale, și fiara se destrămă.

Elo era rănit. Inara se grăbi să coboare de pe stâncă, apoi țipă când inima îi fu mușcată de durere, trasă de o ancoră nevăzută. Skedi. Zeul rămăsese în urmă, revenind la dimensiunea unui iepure și șchiopătând puțin în timp ce se vindeca.

— Haide, spuse Ina, strâmbând din nas și întinzând brațul.

Skedi sări pe umărul ei. Îi simți greutatea familiară, felul cum își amortiza aterizarea ca să n-o rănească, și înghiți un nod.

Fornăitul lui Legs le distrase atenția, pentru că fu urmat iute de nechezatul său. Inara se răsuci fulgerător. Un bărbat îl dezlegase și încerca să-l tragă în tufișuri, iar calul nu era deloc încântat. Se cabră pe picioarele din spate, smucind de dârlogi și întorcându-se. Căzu pe picioarele din față și lovi cu cele din spate, nimerindu-l pe hoț în piept și azvârlindu-l cât colo. Legs tropăi apăsat și se învârti de jur-împrejur, marcându-și teritoriul ca și cum ar fi provocat pe oricine să încerce să-l călărească fără permisiunea sa. Inara fu surprinsă, deoarece în mod normal era docil în preajma lui Kissen.

În tufișuri se auziră zgomote. Deicida își răsuci cuțitul în mână și-l aruncă. Izbi scoarța unui copac, trimițând așchii în fața altui bandit cu păr unsuros aflat în plină săritură. El căzu pe spate, urlând, dar alți doi se făcură văzuți, cu săbiile deja scoase.

— Ia te uită, rosti Kissen, zâmbind dulce. Am ratat.

Nelegiuiții se holbară la ea. Cel doborât de Legs zăcea lângă lac, gemând. Elo își ridică sabia cu brațul bun, privind în lungul tăișului, iar Inara înstrună altă săgeată, pe care o aținti spre intruși.

— Ce rahat vreți? spuse deicida.

— Am crezut că... începu unul dintre ei, un talician roșcat și slab ca o prăjină, ale cărui culori erau viclene și verzi, cu o strălucire de

agresivitate galbenă. Am crezut că v-ați omorât unul pe celălalt.

Inara aproape că izbucni în râs. Bănui că Skedi se gândea că orice om cu jumătate de creier ar fi mințit și ar fi spus că venise în ajutor.

— Ți se pare că suntem morți, morcoveață? mârâi Kissen.

Brațul lui Elo sângera rău; Inara abia izbutea să rămână locului și să nu alerge să oprească sângele cât putea mai repede. Cavalerul își ținea sabia dreaptă și nemișcată.

— Dacă ați crezut că ne-am omorât unul pe celălalt, de ce v-ați scos pumnalele?

Avea dreptate. În mâinile tuturor străluceau tăișuri, cu excepția celui doborât de Legs, care se străduia să se ridice.

— N-am vrut să facem rău, spuse Morcoveață. Am vrut doar s-ajutăm, să știți.

Asta fusese. Nu păreau hotărâți să plece.

— N-avem nevoie de nimic de la voi, zise Kissen. Ștergeți-o!

Era o bravadă. Inara le putea citi gândurile. Aici erau o fetiță, un bărbat rănit și o femeie. Chiar dacă unul dintre ei zăcea lângă un copac, tâlharii considerau că aveau o șansă, că merita să riște pentru un cal, niște săbii, ceva arginți.

Fata simți cum Skedi se mișca de pe o labă pe cealaltă, după care, adunându-și din nou curajul, sări pe pământ și crescu din nou. Când ateriză, avea mărimea unei căprioare.

Iartă-mă, Inara, spuse el, doar pentru fată.

Aripile îi erau strălucitoare când le întinse, rana fiind vindecată acum; iar cornițele aveau, pentru ochii ei, o strălucire condensată de putere, puterea unui zeu. El nu avea culori, așa cum aveau oamenii; Skedi *era* culoare. Ochii îi străluciră auriu.

— Întreabă un zeu ce treabă are și devii tu însuți treaba zeului, rosti el cu vocea sa cea mai puternică și în același timp le sfredeli cuvintele acelea în minți.

Se puse în fața lor, apărându-i. Dacă aveau să fie azvârlite arme, aveau să-l lovească mai întâi pe el.

— Spuneți-mi, unde ați fost când a căzut Blenradenul?

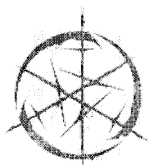
Morcoveață fugi înainte ca Skedi să termine de vorbit. Ceilalți doi scânciră și se retraseră de-a valma printre copaci, oprindu-se doar cât să-l tragă după ei pe hoțul de cai care gemea. Toate culorile lor deveniseră albe ca laptele, toate aceeași strălucire de teamă și de predare.

Blana lui Skedi undui când se micşoră iarăşi, revenind la dimensiunea unui iepure, epuizat. Botul îi era coborât, dar Inara surprinse zvâcnetul îngâmfat al mustăţilor când îşi plie aripile. Îi protejase pe ei, pe ea, a doua oară, băgând groaza în inimile briganzilor. Deşi se micşorase, Inara nu putea să uite culoarea fricii. Pentru ea, Skedi însemnase un tovarăş, un prieten. Alţii îl vedeau ca pe un zeu. Ceva de care să se teamă. Însă Skedi nu voia ca oamenii să se teamă de el, ci voia să fie iubit. Voia să supravieţuiască, mai mult decât orice, şi tocmai se pusese în pericol pentru ea. Pentru că... el o iubea şi, în ciuda tuturor celor petrecute, şi ea îl iubea.

Voi încerca să te iert, îi spuse Inara.

CAPITOLUL XXII

KISSEN

Doar Kissen putu vedea tremurul sabiei lui Elo când bărbatul o ridică. El o coborî imediat după plecarea tâlharilor și Inara alergă spre ei.

— Va fi bine, spuse Elo, ferindu-și brațul.

Încerca oare să n-o sperie? Puștoaica tocmai rănise o bestie-umbră, aproape că fusese ea însăși mutilată, omorâse alta, apoi ațintise săgeata spre un om.

— Lasă-mă pe mine să judec asta, cavalere, zise Kissen, apucându-l de braț și uitându-se la el.

Brasarda oprise într-o oarecare măsură colții creaturii, dar în piele îi rămăseseră îngropate așchii de oase sparte. Nu sângera suficient pentru ca ea să se teamă pentru brațul lui.

— Ce ți-a venit să-ți folosești carnea pe post de scut? întrebă veiga. La școala de cavaleri nu vă-nvață să nu faceți așa ceva? Ina, Skediceth, aprindeți un foc sub stâncă.

Skedi șovăi, uitându-se la ea, și femeia își dădu seama că i se adresase direct.

— Dați-i drumul, urmă Kissen, băgându-și sabia în teacă.

Ea nu ajunsese la timp la Inara. Zeul o salvase și fusese rănit pentru asta. Nu mai văzuse niciodată un zeu care să acționeze... dezinteresat. Așa cum făcuse Elo. Nu era obișnuită să fie surprinsă.

— Și aduceți-mi desagii.

Legs, cel puțin, se liniștise. Se apropie în trap, așteptând o delicatesă. Loviturile lui de copite erau foarte puternice; hoțul ghinionist va avea câteva coaste rupte ca să-l țină minte pentru data viitoare. Kissen îl bătu cu palma pe nas și calul fornăi afectuos. Era un animal loial.

Elo trăgea deja de haină și de glugă, iar deicida îl ajută, smucindu-le

brutal peste braţe.

— Au! spuse el cu reproş, în timp ce ea îi descătărămă brasarda.

Femeia dădu ochii peste cap şi începu să apese rana pentru a găsi colţii din os încă înfipţi în carne. Era greu să vadă ceva în întuneric, aşa că-l trase la focul pe care îl aprindea Inara. Din fericire, îl încărcase pe Legs cu lemne uscate în ultima pădure prin care trecuseră.

— E-n regulă, zise Elo.

Kissen îşi scoase cuţitul mai scurt şi-l puse aproape de inima flăcărilor, pe când Skedi împingea mai multe lemne cu corniţele sale. Avea să dureze ceva timp ca lama să se încingă, iar mâinile ei cicatrizate nu erau suficient de îndemânatice pentru a extrage osul. Se aplecă şi-şi folosi dinţii, găsind fragmentul mai mic cu buzele, apoi îl scuipă pe pământ însoţit de o gură bună de sânge. Cu bucata mai mare fu mai atentă, extrăgând-o încet înainte de a o lăsa să-i cadă în mână.

— Recunoşti asta? întrebă ea, ridicând privirea.

Bărbatul o privea fix, strângând din maxilare, în mod clar tulburat. Kissen îşi aminti că el spusese că de ceva vreme nimeni cunoscut nu fusese suficient de aproape de el pentru a-l blestema şi surâse superior. Era amuzant să tulburi un cavaler chipeş. El scutură uşor din cap şi privi aşchia strălucitoare.

— Nu petrec prea mult timp uitându-mă la dinţi.

— Ina, tu o recunoşti?

Zeul stătea la o distanţă respectabilă, dar Kissen avea nevoie de toţi ochii lor.

— Skediceth?

Zeul tresări când ea îl strigă pe nume şi se ridică pe picioarele din spate uşor surprins, apoi veni să se uite la bucata de os.

— Arată groaznic, zise el.

Inara adusese desagii. Se uită cu atenţie la aşchie, dar aceasta se sfărâmă brusc, lăsând doar murdărie şi colb alb. Kissen oftă şi se şterse la gură.

— Zei de rahat, spuse ea, continuând să apese pe rana lui Elo, pentru a opri sângerarea.

Fata n-o privea în ochi; Skedi sări înapoi pe umărul ei şi veiga plescăi din limbă.

Când cuţitul deveni incandescent, îl scoase din flăcări.

— Aţa şi acele sunt mai bune, rosti Elo, privind lama fierbinte.

— Nefiind tămăduitoare sau muziciană, replică femeia, nu am fire

curate. Vrei nişte hipgin?

Scoase din desagi un burduf mic din piele. Îl păstrase pentru o zi cu adevărat foarte proastă, iar acesta părea un motiv bun pentru a-l folosi. I-l întinse bărbatului, care căzu pe gânduri o clipă, apoi suspină şi bău o gură prelungă. De îndată ce îndepărtă ginul de buze, Kissen îl apucă de încheietura mâinii şi apăsă lama fierbinte în rană, cauterizând-o şi închizând-o. Elo scrâşni din dinţi şi şuieră, când ea retrase cuţitul şi se îndreptă spre alt loc unde carnea îi fusese sfâşiată. Inara privi, fascinată, cum se carboniza pielea.

Era închisă. Sângerarea se opri.

— Idiotule, murmură Kissen, punând lama fierbinte pe un buştean pentru a se răci.

Elo expiră prelung şi tremurător. Aşa ceva durea teribil, deicida o ştia din experienţa personală. Luă şi ea o duşcă de gin.

— N-o să-mi mulţumeşti că ţi-am salvat gâtul? întrebă Elo, cu un zâmbet ironic.

Avea lângă gură o încreţitură mică ce se adâncea când surâdea.

— N-o să-ţi mulţumesc pentru c-ai făcut ceva atât de prostesc, zise Kissen, detestând să fie atrasă de un chip arătos.

— Hm.

El luă ginul şi turnă puţin pe rană. Kissen scotoci în desagi cu o singură mână, căutând o cutie cu cataplasmă irisiană pe care o cumpărase dintr-o piaţă din Sakre cu un an în urmă, după ce ucisese un zeu al norocului, care începuse să-i jefuiască pe locuitorii mahalalelor. Elo o luă.

— Una dintre mamele mele făcea alifii ca asta, comentă bărbatul. Sunt scumpe acum. Ai cumpărat asta şi n-ai cumpărat aţă pentru răni?

— Eu mă aleg mai degrabă cu zgârieturi decât cu muşcături, răspunse Kissen.

— Este o alifie a babelor.

— O vrei, sau nu?

Elo deschise capacul cu degetul, duse cutia la nas, apoi râse.

— Îmi pare rău, e râncedă.

Kissen se aplecă şi mirosi. Avea acelaşi miros ca atunci când o cumpărase.

— Cum adică, rânceda?

— Cataplasma trebuie folosită doar timp de şase luni după ce-a fost făcută, explică el. De preferinţă, trei luni.

Deicida pufni, îşi dădu seama că încă îl ţinea de încheietura mâinii şi-i dădu drumul.

— Eşti nerecunoscător, spuse ea, aşa că va trebui să te mulţumeşti cu apă rece.

Lacul părea curat şi primitor, reflectând amurgul cerului, deşi munţii din jur erau întunecaţi. Lumina focului atingea crestele vălurelelor din apă. Kissen nu se mai spălase de aproape două săptămâni şi era timpul s-o facă. Elo îşi flexă degetele şi-i urmări privirea, arătând exact cum simţea ea.

Femeia îi apucă celălalt braţ şi-i îndepărtă brasarda pentru ca să nu fie nevoit s-o facă el însuşi, apoi îşi scoase cuirasa. Îşi croise armura din piele, astfel încât să-i turtească sânii, dar în acelaşi timp fără să-i limiteze prea mult mişcarea braţelor, însă, pe sare!, era minunat s-o dea jos şi să respire liber. Îi dădu drumul să cadă lângă foc şi-şi luă toiagul din locul unde fusese prins prin băierile desagilor. După aceea, se ocupă de proteză, descătărămând mai întâi genunchiul de sub pantalon, apoi răsucind-o ca s-o desfacă, cu toiagul ţinut la subsuoară.

— Şi dacă se-ntorc oamenii ăia? întrebă Inara, preferând-o în mod clar pe Kissen cu două picioare decât pe Kissen cu un picior.

— Ca să-nfrunte un zeu? spuse Kissen, lăsând proteza pe pământ, sub mantie.

Era plăcut s-o scoată. Frigul îi gâdila genunchiul descoperit, şi fantoma tibiei o durea în jos pe gleznă şi pe gambă, ciupind mai cu seamă deasupra gleznei.

— Într-un loc pe jumătate sfânt ca ăsta? Nu cred.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Skedi şi femeia tăcu. Zeul nu ştia cum era privit acum şi nici ea nu ştia asta. Fusese o acţiune inteligentă din partea lui, să-i sperie pe bandiţi. Amândoi îşi feriră uităturile.

— Haide şi tu, Ina, adăugă Kissen.

Îşi desfăcu portjartierul din piele, apoi îl scoase, împreună cu pantalonii. Nu-i plăcea senzaţia de strângere a şoldurilor cauzată de brâul acela, însă era metoda cea mai bună de fixare a curelelor.

— Miroşi destul de urât pentru o nobilă.

Inara se înroşi la faţă şi încercă să-şi simtă mirosul pe sub straie. Elo intră în apă în cămaşa însângerată, dar nu suficient de repede pentru ca deicida să nu-i vadă coapsele musculoase. La urma urmelor, nu făcea niciun rău dacă se uita. Trebuia să se bucure şi de unele plăceri în călătoria alături de un cavaler-brutar.

Kissen intră în lac tot în cămaşă, folosindu-se de toiagul sprijinit ferm sub braţ pentru a ţopăi până la mal, după care se scufundă printre pietre. Nu-şi scosese şipul de la gât; era sigilat cu ceară, aşa că apa nu i-ar fi făcut rău, şi atingea făgăduiala lui Osidisen. Frigul îi biciui coastele, înfiorând-o de la gât, prin sâni, până la talpă. Pielea îi furnica de viaţă şi ambele picioare o înţepau cu răceala tăioasă. Nobilii puteau să aibă băi fierbinţi şi uleiuri parfumate, dar Kissen prefera un lac rece sub Muntele Tala aproape oricărei altei plăceri. Stelele străluceau treze deasupra lor şi luna se întrezărea în descreştere peste umbrele munţilor. Elo îşi spăla braţul ars şi însângerat.

Inara se uită la amândoi ca la nişte nebuni şi schimbă o privire cu Skedi, care aţâţa focul cu aripile.

— Eu voi rămâne aici, spuse el. E destul de aproape de apă. Zeii nu fac baie.

— Poate că ar trebui.

Fata îl tachina şi Skedi îşi înfoie aripile fericit, ţinând totuşi capul plecat.

Inara mai zăbovi puţin, apoi, în cele din urmă, se dezbrăcă de haine şi rămase în chiloţi, după care pătrunse în vârful picioarelor în apă, ţipând când aceasta îi atinse gambele. Kissen o privi ţopăind pe măsură ce undele îi ajunseră la genunchi şi-i îmbibară rochia. Ar fi fost o ocazie bună s-o verifice de blesteme, poate când ieşeau din lac. Va încerca să abordeze subiectul mai târziu. Nu voia s-o sperie pe fată mai mult decât era deja. Un zeu trebuia să fie aproape ca să arunce un blestem care să atragă demoni spre cineva; şi cum s-ar fi putut întâmpla asta fără ca Skedi să fi observat? Probabil că zeul minciunilor nevinovate nu avea genul acela de putere, chiar dacă ar fi fost de acord să se pună pe sine şi pe Inara în pericol. Şi el n-o făcuse, ci sărise s-o apere pe fată la scurtă vreme după ce o trădase. Luase decizia extremă de a o răpi şi de a-l influenţa pe Elo, pentru că nu-i plăcea Kissen. Era în regulă; nici ea nu-l plăcea.

— Nu ştiu să înot, spuse Inara, stând pe vârful picioarelor în apă.

— Nu-i nevoie, zise veiga, încercând să nu râdă. Doar coboară-ţi burta în apă, stai liniştită şi pluteşte.

— E rece.

— E mai bine când eşti înăuntru, spuse Elo, care stătea în apă până la brâu şi-şi spăla pieptul şi capul.

Nu-şi mai răsese ţeasta de două zile şi părul îi creştea des şi creţ.

Inara se înfioră, apoi se lăsă pe vine în apă, ţipând când aceasta îi ajunse la gât. Îşi mişca iute membrele, respirând scurt şi gâfâit. Kissen rămase în apropiere, pentru eventualitatea în care ar fi intrat în panică. Luna răsărea, iar bezna sporea, împestriţând lacul din jurul lor.

— Rahat, e rece, spuse Ina şi Kissen aproape că-şi muşcă limba.

Elo râse, spre surprinderea femeii. Crezuse că el îi va spune că are o influenţă negativă.

— Oh, Kissen, urmă fata.

Privise în sus, la pantele din jur, şi pentru o clipă uitase de frig.

— Munţii strălucesc!

Deicida îi urmări căutătura pe versanţii munţilor, care sclipeau în verde, argintiu şi alb. Era suficient pentru a-i lumina pe toţi în apă. Kissen zâmbi. Când călătorise pentru prima dată cu Pato, după ce acesta îi acceptase ucenicia, bărbatul se plânsese zilnic că ea îl încetinea, că era prea scumpă de hrănit, prea enervantă de antrenat. Peste câteva săptămâni, lamentările încetaseră şi acum Kissen înţelegea motivul. După atâţia ani în care acţionase singură, împărţirea drumului cu tovarăşi făcea lumea mai luminoasă.

Reveni cu privirea la Elo, care îşi scosese cămaşa şi o scutura în apă pentru a îndepărta murdăria de pe drum. Braţul se oprise din sângerat. Avea o cicatrice urâtă de-a latul umărului, care aproape îi despica spinarea; ţesutul ei părea o frânghie înnodată prin carnea sa.

Kissen clipi şi ochii ei zăriră ceva mai întunecat în interiorul cicatricei, pe umăr. Un tatuaj sau o gravură. Ba nu! Era scris-zeiesc, ca al ei, dar încâlcit şi clar mărginit: scris-sălbatic, ce se întindea dintr-un semn mai mic, mai întunecat, cât o unghie. Semăna cu o bifurcaţie pe un drum, cea de pe bucata de lemn peste care cavalerii de lângă Gefyr îi siliseră să calce. Însemnul lui Lethen, zeiţa căilor.

— Ce rahat e ăla? spuse ea.

Elo tresări şi se uită înapoi spre ea, nesigur dacă fusese o întrebare pur şi simplu vulgară sau furioasă. Femeia înotă către el, apoi se folosi de umărul lui pentru a se ridica pe picioare şi se uită mai atent.

Era un blestem. Scrisul ce radia din simbol era la o palmă mai jos pe spatele lui şi se răspândea chiar în timp ce-l privea. Ca otrava.

— Şi mă-nvinuiai pe mine pentru demoni, cavalerule.

Bărbatul aproape că se smulse de lângă ea, dar se opri, nedorind ca deicida să-şi piardă echilibrul.

— Nu-i amuzant, zise el.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Inara, apropiindu-se mai mult.

Bărbia îi tremura de frig, iar buclele umede îi erau lipite deasupra urechilor. Făcu o grimasă şi, în aceeaşi clipă, Skedi scoase un ciripit de durere; fata se îndepărtase prea mult. Zeul micuţ sări de pe mal, aripile îi sclipiră în lumina lunii şi ateriză pe capul Inarei, uşor dezechilibrat. Kissen era mai concentrată asupra umărului lui Elo şi a blestemului său.

— Deci tu erai, spuse Skedi, surprins cu adevărat.

— Nu, zise Elo.

Se întoarse, întinzându-se să vadă însemnul, şi în cele din urmă îl zări. Kissen nu-i putu citi expresia chipului în întuneric, dar bărbatul rămase perfect nemişcat. După o clipă, se îndepărtă de ea şi merse spre ţărm. Kissen plonjă după el, înotând înapoi către toiag, iar Inara o urmă, împroşcând apă peste tot în graba ei. Elo ajunsese deja la jumătatea malului, complet dezbrăcat, purtându-şi cămaşa; sângele îi picura din nou din braţ. La lumina flăcărilor, el se uită din nou; scrisul era clar.

— Nu-nţeleg, spuse încet. Apoi adăugă furios: N-are niciun sens.

Îşi trase jambierele peste picioarele încă ude şi înjură când durerea îi muşcă braţul.

— Futu-i, aşa-i, zise Kissen. Haide. Îşi aruncă mantia pe umeri şi se aşeză pe ea lângă foc. Stai jos.

— Eu nu...

— Am spus să stai jos. Credeam că toţi cavalerii ascultă ordinele.

Elo o privi sfredelitor, după care se aşeză în timp ce deicida scotea feşe din desagi şi le rupea cu mâinile.

— Ce facem? întrebă Inara, ţopăind de pe un picior pe altul de frig.

— O să te-mbraci şi-o să aţâţi focul, zise Kissen.

— Dar...

— Ina!

Fata se supuse şi se duse să pună lemne pe foc. Elo era în stare de şoc şi privea în gol. Să fii blestemat nu era o vină, dar să nu recunoşti că eşti blestemat era o idioţenie. Dobitoc ce era, ar fi trebuit să se fi spălat mai devreme!

Kissen îi curăţă din nou rana cu ajutorul burdufului, blestemând în gând risipa de gin, şi-i bandajă braţul. Nu era Ina. Asta era bine. Dar ce aveau să facă în continuare?

— O să răceşti, spuse Elo, însă ea îl ignoră.

Îi era deja frig. Trebuia să gândească. Trebuia să-şi fixeze proteza la loc. Prefera să se simtă gata să alerge.

— Veiga... zise bărbatul şi puse mâna pe a ei, ca s-o oprească din ceea ce făcea. Nu te-am minţit.

Kissen îi împinse mâna într-o parte. Ea lăsase garda jos şi permisese ca pericolul să se apropie de ei. Crezuse într-un zeu şi într-un cavaler. Oamenii erau proşti.

— Întreabă-l pe zeu dacă nu mă crezi, continuă Elo.

— Nu trebuie să-l întreb pe mincinos, dacă tu crezi că spui adevărul, zise ea, terminând de legat bandajele prin care sângele răzbătuse deja. Acum lasă-mă să mă uit la el.

Îl răsuci şi-i privi spinarea. Până atunci nu mai văzuse un asemenea blestem. Era simplu, brutal, adânc înrădăcinat. Un blestem precum cel de pe faţa ei era menit să desfigureze, însă când fusese rupt, doar îi pătase pielea albă. Alte blesteme erau făgăduieli – de pildă, că omul respectiv va fi transformat în căprioară, dacă mai punea piciorul pe pământul acela. Chestii de felul acela. Acesta era însă un blestem al morţii: încet sau repede, moartea avea să vină pe drum, sub formă de umbră.

— Va continua să crească, rosti ea.

— Poţi să-l citeşti?

— Nu pot să citesc nimic, dar liniile trec de la întuneric la lumină Peste patru zile vor fi mai lungi şi vor chema mai multe fiare la tine. La noi.

Îi dădu drumul. Elo îşi apăsă palmele pe creştet.

— V-am pus pe toţi în pericol, zise el.

— Nu zău!

— Nu-i vina ta, Elo, spuse Inara.

— Acum cine-i mincinos? murmură Skedi, scuturându-şi picăturile de apă de pe aripi.

— El n-a ştiut, răbufni fata.

Încerca să atârne ceaunul lor deasupra focului, ţopăind ca să se încălzească, iar acum veni să se uite din nou la blestem.

— Am mai văzut asta, rosti ea.

— Am trecut peste ea acum câteva zile, spuse Kissen.

— Nu... mai înainte.

— Futu-i, zise Elo şi ridică privirea, distrăgând atenţia lui Kissen de la Inara. Canovan!

— Poftim? spuse veiga.

— Cel care ne-a aranjat pelerinajul cu Jon. Clătină din cap. M-a recunoscut, aşa cred, şi el avea simbolul ăsta tatuat pe braţ. Era acoperit de tatuaje. Îşi puse mâna pe umăr, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ce simţise când fusese blestemat. Am crezut că era pur şi simplu un rebel care mă suspecta că-ncerc să mă infiltrez printre pelerini. Dar acum mă-ntreb... Calea Reginei, aşa se numea hanul lui, şi acolo era o femeie... care scria cu zeamă de lămâie.

— Şi ce-au de-a face lămâile cu...

— Scrisul cu zeamă de lămâie rămâne nevăzut până când hârtia este ţinută deasupra unei flăcări. Disidenţii îl folosesc pentru mesaje secrete. Noi l-am folosit în timpul asediului, iar Arren a spus că în Middren se pregăteşte o rebeliune în spatele căreia se află unele Case. Râse, pe jumătate neîncrezător. Poate că taverna lui Canovan este un loc de întâlnire al disidenţilor. Nu-i de mirare că s-au panicat toţi, când am intrat.

Inara tresări şi se retrase un pas. Skedi zbură spre umărul ei.

— Ce te face să crezi că ei aveau de-a face cu o rebeliune? întrebă fata.

— Apoi Canovan şi-a pus mâna pe umărul meu, continuă Elo pierdut în amintire şi apăsându-şi umărul de parcă ar fi putut percepe greşeala comisă. Am simţit miros de muşchi de pădure şi sânge, ca la fiarele acelea. El doar a *crezut* că sunt cavaler.

Kissen clătină din cap.

— Dă-i în mă-sa de rebeli! Cum putea Canovan să arunce un blestem?

Ea văzuse oameni ce purtau blesteme pentru zeii lor, însă de obicei era ceva dureros şi evident. Elo nu i se părea un idiot.

— Nu sunt sigur, se încruntă bărbatul. N-au existat alte semne.

Deicida îşi aminti atunci.

— Prietena mea Yatho, zise ea, l-a văzut pe Canovan sângerând din braţ. Se încruntă. Putea să fi fost un sacrificiu de sânge. Dar tot ai fi văzut un zeu suficient de puternic ca să arunce un asemenea blestem. Iar el ne-ar fi putut ucide pe toţi. De ce?

N-ai spus că-i o copilă. Asta îi zisese el lui Yatho, când apăruseră ea şi Inara. Vinovăţia îi fusese limpede pe faţă şi în încreţitura gurii; Kissen crezuse că era frica de a fi prins, dar se înşelase.

— Trebuie să se fi gândit... Eu reprezentam un bonus neaşteptat,

spuse ea şi se uită la Inara. O veiga care se alătura unuia dintre pelerinajele lui şi un blestem deja aruncat. Ceilalţi erau doar un sacrificiu.

Un flăcău murise, poate şi o bătrână, doar pentru a ucide un cavaler pe care nu-l plăcea? Lethen nu era o drăgălaşă, ea accepta sacrificii de animale pe muşchii din jurul ulmilor împodobiţi cu mărgele. O zeiţă veche, da, şi pe jumătate sălbatică, care îi îndruma pe călători spre casă sau care îi rătăcea, însă ea nu luptase în Blenraden, din câte îşi amintea Kissen. Totuşi, lumea ei se schimbase. Nu mai existau sacrificii, nu mai existau adoratori, iar credincioşii erau pedepsiţi pe drum.

Dar de ce ar fi mers ea şi Canovan atât de departe, încât să arunce un blestem asupra lui Elogast?

— Skedi, tu-l recunoşti? întrebă Inara.

Zeul clipi şi blana îi tremură. Inara se încruntă, înghiţi un nod şi se aşeză. Probabil că Skedi îi spusese ceva, direct în minte.

— Nu, zise el, evitându-le privirile.

„Mincinosule”, gândi Kissen.

— Voi pleca, rosti Elo, fără să observe. Lăsaţi-mă doar o zi sau aşa, ca să mă-ndepărtez, şi ne vom despărţi.

Kissen nu intenţiona să-l lase atât de uşor să comită o prostie. Aici existau fire, legături pe care ea nu le putea distinge, nu le cunoştea.

— Ce a pierdut regele în Blenraden? În ce scop călătoreşti, astfel încât să poţi atrage asupra ta blestemul unui străin?

Elo îşi privi mâinile, gândindu-se ce să spună în timp ce-şi flexa degetele. Mâinile îi tremurau din nou şi-şi prinse umărul ca şi cum l-ar fi durut. În ochi îi apăruse o privire bântuită şi devenise distant, aşa cum făcea uneori. Îşi amintea ceva, traume vechi. Credea că le ascundea bine, şi poate că aşa era, dar Kissen cunoştea durerea.

— Nu vă pot spune, zise el. Şi pot să vă asigur că nu i-am spus nici lui Canovan.

— Dacă l-ai minţit, totuşi... rosti Skedi. Dacă Canovan are o legătură puternică cu o zeiţă, poate că ea era cu el. Poate că ea i-a spus că l-ai minţit.

Se lăsă pe spate, cu aripile pe jumătate desfăcute.

— Aş fi văzut-o, zise Elo nesigur.

— Pe mine nu m-ai văzut, îi reaminti Skedi.

— Futu-i! răbufni Kissen. Atunci spune-mi altceva. De ce tocmai acum?

Elo privi cerul, apoi se uită în jos, la sabie, înainte ca ochii lui să-i întâlnească pe ai femeii, negri şi serioşi. Redevenise concentrat.

— Arren nu este bine, spuse el. Şi nu mai are timp. Şi ţinând seama de toate – de starea lui, de rebeliune şi de Restish care muşcă din ţărmurile noastre –, el se teme că Middren este pe cale să cadă.

CAPITOLUL XXIII
INARA

Simbolul acela... Fata îl văzuse înainte de bucata de lemn de pe drum. Ziua aceea îi rămăsese întipărită în memorie: ziua în care își părăsise mama. Se dusese în cabinetul ei, iar lady Craier avea o lumânare aprinsă și o scrisoare. O scrisoare marcată cu simbolul lui Lethen, iar în aer plutea aroma de lămâie. Însemnul unei zeițe sălbatice într-un ținut care interzisese zeii. Ea îl ascunsese de fiica ei.

— Dacă plec acum, spunea Elo, îndreptându-și umerii și apucându-și cămașa cu mâna bună, o să-i atrag după mine.

— Adică vrei să mori? întrebă Kissen. Asta părea s-o tulbure mai mult decât ar fi făcut-o cu niște zile în urmă. Nu te poți lupta singur cu demonii ăia.

— Credeam că dispun doar de puțin timp, însă timpul acela s-a împuținat și mai mult. Iar dacă rebelii au trimis demoni asupra unei caravane de pelerini pentru un singur cavaler, nu-mi pot imagina de ce sunt capabili.

Numărul demonilor se dubla. După următoarele patru zile, aveau să fie opt. Opt împotriva lui Elo, care era deja rănit.

— Nu poți să pleci, zise Inara.

Veiga încrucișă brațele peste piept și se așeză. Se încruntă la foc, apoi se întoarse cu spatele la bărbat și-și fixă proteza.

— Kissen, nu-l putem lăsa.

Kissen își lega curelele. Inara și Elo se îmbrăcaseră deja, însă deicida se înfășurase doar în mantie. Oftă și se opri.

— Asta nu-i lupta ta, îi spuse Inarei, după care se uită cu regret la Elo. Am făgăduit c-o voi feri de primejdii.

— Și dacă este lupta mea? întrebă Inara.

Inara, o avertiză Skedi, *nu știm de partea cui a fost ea.*

Mama nu-i spusese nimic. Mama nu mai trăia, însă Elo era încă în

viaţă, iar ea trebuia să-l împiedice să se sinucidă.

— Mama mea a fost implicată. Strânse în pumn nasturii vestei. Lady Craier. A fost implicată în rebeliune. Sunt sigură de asta.

Kissen şi Elo o priviră fix.

— Scria scrisori de genul acela, adăugă fata.

Cât de multe îi ascunsese Lessa Craier fiicei sale? Din cauza ei, fuseseră ucişi toţi şi o lăsase pe Inara singură... pentru ce? Lacrimile îi zgâriau gâtul.

— Scrisori cu simbolul acela. Cabinetul ei mirosea a lămâi. Tot timpul când scria. Se ducea mereu la Sakre – servitorii spuneau că încerca să recâştige favoarea regelui.

Elo schimbă o privire cu Kissen.

— Inara, spuse veiga, tu crezi că lucra pentru această... rebeliune... sau împotriva ei?

— Nu... nu ştiu. Ştiu că simbolul era pe o scrisoare, dar nimic altceva.

— Ai spus că... au ars conacul Craier, zise Elo şi fata încuviinţă din cap ca amorţită. Arren nu ar face niciodată aşa ceva. Niciodată. Pesemne că mama ta lucra pentru el, căuta să afle ce se întâmpla, iar rebelii i-au luat urma. Privi în depărtare, gândind cu glas tare: Casa ta este una puternică, Inara. Fără un conducător, ea îl lasă pe Arren expus.

Culorile lui Elo erau neclintite, fără vreun indiciu de minciună. Fata îl crezu şi inima îi fu inundată de uşurare. Mama nu fusese o rebelă, ci luptase pentru regele ei, ca şi Elo.

— Atunci... spuse ea, e de datoria mea să te ajut.

— Inara...

Veiga şi micul zeu vorbiseră în acelaşi timp, după care amândoi tresăriră, iritaţi.

— Kissen, zise Inara mai apăsat, ai spus că ai cunoscut un zeu puternic. Poate el să rupă blestemul lui Elo?

Deicida şovăi.

— Sfărâmătorii de blesteme sunt rari, spuse ea, clătinând din cap şi trăgându-şi pantalonii. Sunt puternici, într-adevăr. Majoritatea zeilor vechi n-ar putea rupe blestemul aruncat de alt zeu decât dacă li se oferă o ofrandă de putere egală.

Inima fetei se prăbuşi, iar Kissen mormăi în barbă. Mâna i se ridică la şipul de la gât.

— Dar, continuă ea fără entuziasm, un zeu al apei știe tot ce știe apa. El ne-ar putea ajuta.

Își atinse dintele de aur cu limba, gândindu-se la Elo, apoi se uită la Inara.

— Noi n-ar trebui să ne băgăm în asta, urmă deicida. Tu vrei să fii în siguranță. Ne place sau nu, demonii ăia se vor întoarce și s-ar putea să nu putem lupta cu toți.

Are dreptate, zise Skedi. *Am avut noroc data trecută. Eu nu sunt un zeu făcut pentru război.*

E un mare *noroc, atunci,* rosti Inara apăsat, *că ne vom despărți în oraș.* Skedi se micșoră puțin și urechile i se lipiră de cap. *Tu vrei să fii în siguranță, îți dorești o casă. Știi calea pe care o vrei. E timpul să-mi aleg și eu calea.*

Dar, Ina...

Fata își închise mintea înaintea lui. Ea îi dădea lui Skedi ceea ce voia, lucrurile pentru obținerea cărora el o trădase. Însă ea era moștenitoarea Casei Craier și sfărâmase puterea zeului. Voia *să facă* ceva, să-și preia controlul destinului.

— Știu că-i periculos, zise Inara.

O privi fix pe Kissen și, indiferent ce văzu deicida în ochii ei, o înțelese. Femeia se uită la Elo, care șovăia, apoi îi întinse mâna.

— E o fetiță, avertiză Elo.

— Fetițele cresc repede, spuse Kissen.

Elo se întinse spre ea, iar Inara îi prinse mâna și aproape că-l răsturnă, când se smuci în picioare. În lumina focului, fata văzu cum culorile lui unduiau cu o roșeață ușoară. Kissen zâmbi. Niciunul dintre ei nu făcu un pas înapoi.

— Mă gândesc să rămân și eu alături de tine, spuse femeia. Nu-i iubesc pe oamenii care dau foc pentru zeii lor. Dacă pot, o voi ajuta pe tânăra lady Craier să împiedice ca asta să se mai întâmple.

Inara se îmbujoră. Lady Craier... Kissen avea dreptate – asta era ea acum. Moștenitoarea mamei sale.

CAPITOLUL XXIV
ELOGAST

Ar fi trebuit să plece. Ar fi trebuit să rămână singur, aşa cum era obişnuit. Sub stânca de la poalele Muntelui Tala, noaptea era mohorâtă şi rece şi, stând de veghe lângă foc, Elo simţea povara teribilă a blestemului pe umărul său. Acum, când ştia că există acolo, ar fi jurat că-l simţea crescând, fiecare clipă fiind un fir de nisip din numărătoarea spre sfârşitul vieţii sale. Fu surprins să se simtă aproape... uşurat, apoi vinovat pentru asta. Nu, el trebuia să trăiască. Pentru Arren.

Dar nu puteau continua să meargă în beznă. Luna le dezvăluia terenul atunci când strălucea, dar când intra în nori, noaptea devenea neagră şi periculoasă. Kissen spusese că, dacă ar fi încercat să pornească pe cărările înguste ce coborau muntele aşa înfriguraţi şi obosiţi cum erau, ar fi murit înainte de răsăritul soarelui.

Cum de fusese atât de idiot? Mâna aşezată de Canovan pe umărul lui fusese un gest cu totul nefiresc. Îl pusese pe seama vechii sale răni de război, care îl fulgera când îl dureau amintirile, dar nu fusese aşa. El îngăduise să se întâmple asta, un flăcău murise, şi acum mai avea la dispoziţie doar câteva zile pentru a-şi salva prietenul. Nu reuşise să-l salveze ultima dată; îl părăsise şi trăise o viaţă măruntă, în timp ce revolta supura. Nu trebuia să dea greş din nou.

Un zgomot îl smulse din gânduri. O răsuflare icnită şi un clănţănit. Ştiu că era Kissen. Din nopţile petrecute împreună, cunoştea sunetele pe care femeia le făcea în somn. Era strâns înfăşurată în mantia ei de lână ceruită, iar părul îi ieşea răvăşit de sub glugă. Şi tremura. După ce ieşise din lac, petrecuse prea mult timp îngrijindu-i braţul şi examinându-i blestemul – prea mult timp fără suficiente haine care s-o încălzească.

Kissen în pielea goală. Nu, n-ar fi trebuit să se gândească la asta. Nu

era momentul potrivit.

Bărbatul înteţi focul, sperând s-o încălzească, dar trosnetele lemnelor o treziră. Ea sări în picioare, scoase un cuţit de sub mantie şi privi buimacă în jur cu dinţii dezgoliţi.

— E-n regulă, spuse Elo încetişor.

Inara dormea, cu zeul revenit în braţele ei, cu aripile strânse şi cu ochii închişi. Chiar şi aici, sub cerul liber, fata putea să adoarmă cu multă uşurinţă. Elo nu-şi putea aminti ultima dată când el dormise atât de adânc. Înainte de război, probabil, când lumea era mai simplă.

Kissen miji ochii asupra lui şi se destinse, lăsă cuţitul deoparte, apoi tremură din nou.

— Rahat, spuse ea, frecându-se cu mâinile pe piept.

Vântul care sufla peste lac tăia ca o sabie, lovind obrajii şi gâtul bărbatului.

— Ţi-e frig? întrebă el.

— Nu, răspunse ea repede. Apoi adăugă: E vina ta.

— Ştiu, spuse Elo.

Răscoli din nou focul, iar veiga îl privi suspicios şi ridică o mână spre şip.

— Ce-i acolo? zise el.

— O măsură de precauţie. Şi o ultimă soluţie. Pato a făcut un târg pentru ea cu un zeu, iar după ce a murit, a devenit a mea.

Se apropie mai mult de foc, înfăşurându-şi mai strâns mantia în jurul trupului.

— Pato te-a antrenat, nu?

Ea îl menţionase înainte.

— N-a avut de ales. Eu am fugit din Blenraden şi l-am urmărit întruna până a făcut-o.

— A murit în război?

Kissen îşi freca palmele pentru a le încălzi.

— Într-un fel. Eram la jumătatea drumului prin Middren, vânând un zeu al somnului, dar au apărut trei zei sălbatici care-l căutau pe veiga ca să-l ucidă. Mara, zeiţa lupilor, era una dintre ei. (Elo cunoştea numele acela.) Pato era bătrân, iar noi doi nu ne-am putut lupta cu trei zei. Eu am supravieţuit, el nu. Strânse din umeri. El a spus că asta-i viaţa.

Elo se încruntă.

— Mara... Am vânat-o în oraş.

— Ştiu, spuse Kissen. Am fost acolo. Zâmbi scurt, cu răceală. După ce mi-am trecut familia peste acelaşi munte, m-am întors să mă alătur celorlalţi deicizi care-şi doreau fie să moară, fie să roadă un os.

— Te-ai dus să te răzbuni.

Kissen îşi cuprinse picioarele cu braţele şi-şi lăsă bărbia pe genunchi. Buzele îi erau uşor vineţii, iar ochii îi pâlpâiau în timp ce privea în flăcări.

— Răzbunarea durează o viaţă întreagă, spuse încet femeia. Uneori... trebuie să iei ceea ce poţi obţine din ea.

Elo simţi că povestea ei nu se rezuma doar la moartea lui Pato, dar fu distras de faptul că reîncepuse să tremure.

— Pot să te ajut, îi zise, bucuros că putea să facă ceva.

— Cu ce?

— Cu frigul.

Deicida îl privi cu suspiciune, apoi ochii i se lărgiră uşor când înţelese ce-i sugera.

— Cavalerii nu au un jurământ sfânt de castitate sau ceva de genul ăsta?

Elo râse încet.

— Nu, spuse el, dar, chiar dacă ar fi aşa, eu nu sunt un cavaler şi-ţi ofer doar puţină căldură.

Nu era tocmai adevărat. I-ar fi plăcut să-i ofere mai mult. Dar, nu! El avea o misiune.

Kissen îşi freca pieptul, uitându-se de la Elo la foc.

— Bine, rosti ea.

Se ridică, după care, dregându-şi glasul cu un sunet iritat, se aşeză în faţa lui, astfel încât amândoi erau cu chipurile spre foc. El deschise braţele şi le trecu în jurul pieptului şi umerilor ei, pe sub mantie. Femeia îl lăsă, rigidă la început. Era îngheţată până în măduva oaselor, Elo îşi dădea seama după cât de încordaţi îi erau muşchii şi după felul cum stătea. O ţinu cu grijă şi, după o vreme, ea se lăsă pe spate, sprijinindu-se de pieptul lui. Încă tremura la răstimpuri, dar mai încet. Pe măsură ce pielea i se încălzea, se încălzea şi a bărbatului, astfel că-şi împărţeau căldura. El putea să-i vadă cicatricile de arsură de pe gât, strălucitoare în lumina focului, şi pata albă a blestemului rupt. Era o femeie rezistentă. O femeie puternică.

— Mulţumesc, rosti Elo încetişor.

— Pentru ce?

Deicida avea bărbia îngropată în mantie, așa că glasul i se auzi ușor înăbușit. Vântul șuiera, ațâțând flăcările.

— Ai fi putut să mă lași să plec, zise el. Inara te-ar fi ascultat.

Kissen tăcu.

— Fetei nu-i place să asculte de nimeni, spuse ea.

— Îmi amintește de cineva, zise Elo cu subînțeles, iar veiga râse.

El o strânse mai tare în brațe.

— Ei bine, zise Kissen, nu ești rău pentru un cavaler și ești destul de bun pentru un brutar.

Bărbatul surâse și decise să fie îndrăzneț și să-și sprijine bărbia pe creștetul ei. Spre surprinderea lui, ea îi îngădui.

Aceasta era o latură a lui Kissen pe care nu era sigur că o cunoscuse încă, poate mai vulnerabilă decât ar fi vrut ea să admită. Oamenii cu purtarea cea mai tăioasă ascundeau uneori rănile cele mai adânci. Dacă acestea erau ultimele lui zile, Elo decise să fie recunoscător pentru ele.

— Înțeleg de ce Inara vrea să mă ajute, vorbi el. Vrea propria-i răzbunare, să se despartă de zeu și să-și ia locul în Casa ei. Dar tu, Kissen? Ai spus că lucrezi singură, că nu-ți place să te însoțești cu alții, că nu-ți plac regii. Aproape că te-am omorât, aducând demoni asupra ta. De ce ai rămâne?

— Eu sunt de partea mea, cavalere, întotdeauna am fost așa, spuse Kissen cu grijă. Dacă nimeni nu luptă în colțul tău, atunci înveți să lupți pentru tine.

Vorbea tranșant, așa cum se așteptase de la ea. Nu făcea compromisuri, ci avea propriul ei fel de onoare.

Elo așteptă, însă deicida nu continuă.

— Dar...? întrebă bărbatul.

— Dar, oftă ea, m-am născut în Talicia.

Elo simți un fior de încordare care traversă umerii ei, apoi dispăru; înțelegerea pentru femeie îl încălzi. Talicia devenise un tărâm crud sub un zeu crud. Fusese singura țară care refuzase să ofere ajutor Middrenului în timpul războiului. Până și Restish, care ar fi beneficiat de pe urma slăbirii dominației Middrenului asupra Mării Negoțului, oferise corăbii și hrană.

— Iar acum Middrenul este casa mea. Acolo trăiesc cei pe care îi iubesc.

Bărbatul îi simți mâinile mișcându-se din nou spre piept, apăsând

cu palmele locul unde făgăduiala zeului îi fusese imprimată în piele. Se întrebă care era făgăduiala aceea și ce fusese sacrificat pentru ea.

— Și noi toți am văzut destulă moarte pentru zei, continuă Kissen. Așa că te voi ajuta. Și o voi ajuta și pe fată. Dacă voi putea. Dacă asta va opri un război.

Elo zâmbi, apoi adăugă încet:

— Ăsta-i singurul motiv pentru care mă ții în preajmă?

Ea rămase tăcută, fără să-și desprindă ochii de la flăcări. Clipă de clipă, se lăsa tot mai mult pe spate, apăsându-l, somnoroasă, poate, sau pur și simplu relaxată. Dincolo de lumina focului, bezna era totală, de parcă întreaga lume ar fi dispărut, lăsându-i doar pe ei doi. Respirația femeii căpătă treptat un ritm adânc și constant, iar Elo știu că adormise. Își ținu brațele în jurul ei, simțindu-se foarte singur. Nu mai avea mult timp la dispoziție, dacă blestemul nu putea fi ridicat, și nu-l avea decât pe Arren pentru care să lupte. În cazul cel mai rău însă, acum avea cel puțin pe cineva alături de care să lupte, deși nici într-o mie de ani nu ar fi bănuit că vor fi un zeu, o deicidă și o copilă.

CAPITOLUL XXV
INARA

În următoarele trei zile coborâră pe Benniţi, iar versanţii estici se încălziră încetişor, la fel ca şi călătorii. Copacii se răriră şi peisajul înzăpezit se transformă în ferigi negre şi umede, şi piatră. Văzduhul era răcoros şi limpede, iar vântul puternic. Spulberase pâcla munţilor, astfel că în depărtare se zărea marea, clară şi strălucitoare. Îi întrevedeau sclipirile albastre printre vârfurile arborilor şi potecile şerpuitoare.

Pe măsură ce coborau, cărările se lărgiră, apoi copacii dispărură cu totul. Versanţii muntoşi din apropierea lor erau spintecaţi şi presăraţi de gropi mari, ca nişte ciopârţeli, din care se extrăsese piatră, dar acum carierele abandonate erau acoperite cu mărăcini cafenii. Vlăstare fragede creşteau în pâlcuri pe pantele ce fuseseră de mult defrişate pentru cheresteaua necesară în faimoasele şantiere navale din Blenraden. Sub ei, şesul se întindea de la stâncile falezei spre interiorul uscatului, unde fermele şi ogoarele erau marcate în prezent doar de liniile ciudat unduite ale creşterii necontrolate.

În ziua a treia, Inara îl văzu în depărtare, cocoţat pe stâncile de sub munţi, deasupra unui port azuriu uriaş: Blenraden. Oraşul celor o mie de altare, cu zidurile de calcar strălucind în soarele amiezii şi cu turnurile zgâriind norii. Drept şi mândru după pustiire. Kissen şi Elo se opriră amândoi, tăcuţi la vederea unui loc ce conţinea atâtea amintiri, atâta moarte şi atâţia zei. Inara ajunsese în sfârşit aici, cu o veiga, un cavaler şi zeul ei de minciuni nevinovate, şi cu un arc în mână.

Descoperi că mintea îi era ticsită de gânduri despre mama ei. Lessa fusese cea care o învăţase să tragă cu arcul înainte de război, înainte de Skedi. Aproape imediat ce putuse să meargă.

— *Iubita mea,* îi spusese, *nu se ştie niciodată când te-ai putea nimeri într-o luptă.*

Poate că mama ar fi trebuit să-şi asculte propriile cuvinte.

Arcul lui Kissen nu semăna cu cel de acasă; mama îi dădea Inarei câte unul nou în fiecare an, pe măsură ce creştea. Arcurile acelea fuseseră din lemn moale, sculptat, frumos şlefuit şi construite pentru mărimea fetiţei. Săgeţile avuseseră cozi din pene de curcan sălbatic, pentru că moştenitoarea Casei trebuia să aibă tot ce era mai bun. Săgeţile lui Kissen aveau pene de gâscă, arcul era lustruit de folosirea mâinilor ei şi uns cu ceva care nu mirosea a ceară de albine. Inara se întrebă ce ar fi crezut mama ei, văzând-o acum. Nu mai era închisă într-un conac măreţ, cu multe odăi, niciuna dintre ele plină, în vreme ce mama lucra în secret. Acum, Inara se găsea în sălbăticie şi-şi făurea propria soartă. Ar fi fost mândră mama? Speriată? Fata nu avea să ştie niciodată.

Skedi coborî din văzduh, poposind pe calul pe care Inara îl ducea de dârlogi. Legs fornăi, însă îşi continuă mersul, încântat acum că potecile erau mai netede şi că reveniseră sub linia zăpezilor. Coborau către nivelul mării, iar fata putea vedea drumul principal pe care ar fi trebuit să-l urmeze când oraşul mai trăia, drumul ce urma conturul coastei, legând toate aşezările construite în porturile naturale ale Middrenului.

— Te simt gândind, Ina, rosti Skedi cu voce tare.

Era încă şovăitor cu ea. Asta era bine.

— Ce s-a întâmplat?

Nu vorbiseră prea mult despre cele petrecute între ei doi. Inara nu putea scăpa de spaima de a-şi fi pierdut puterea asupra propriei limbi, asupra propriului trup. Şi nici nu putea uita sentimentul încercat atunci când sfărâmase voinţa zeului. Fusese ca un pocnet, iar culorile ei izbucniseră, sfâşiind dominarea lui Skedi. După aceea, el o apărase, o protejase. Oare dragostea remedia trădarea?

— Cum îţi place noua ta casă? întrebă Inara, uitându-se la oraş.

Zeul rămase tăcut o clipă, poate rănit.

— Te gândeşti la mama ta, nu-i aşa? zise el.

Fata îşi muşcă interiorul obrazului, frecând nasturii vestei între degetele celeilalte mâini.

— Sunt furioasă pe ea, răspunse în cele din urmă. M-a ţinut în casă, şi-a ascuns scrisorile de mine, nu mi-a spus nimic despre ce se întâmpla înainte să moară. De ce a procedat aşa?

Skedi tăcu aproape un minut. Mustăţile îi zvâcneau în timp ce se gândea şi răsfrângeau razele soarelui. În spatele lor, Kissen şi Elo

mergeau pierduţi în propriile lor gânduri.

— Poate că, rosti zeul în cele din urmă, din acelaşi motiv pentru care tu m-ai ascuns. Pentru a te menţine protejată. De aceea oamenii au nevoie de minciuni nevinovate, nu? Ca să-i protejeze de adevărurile ce cauzează durere.

— Atunci *tu* de ce m-ai minţit? spuse Inara.

Skedi îi era extrem de familiar, la fel de familiar ca propria-i mână. Era o parte din ea. Oare puterea ei provenea din legătura lor? Tot aşa cum putea vedea culorile? Cum ar fi fost fără ele?

— Tu mi-ai cauzat durere. Mi-ai luat voinţa.

— Iar tu ai frânt voinţa mea, îi atrase el atenţia.

— Nu-i totuna.

— Nu. Zeul clătină din cap şi continuă cu glas încet: Îmi pare rău, Inara Craier. Noi doi suntem înlănţuiţi, împotriva voinţei noastre, iar eu am luat voinţa ta. Urechile i se turtiră, lipindu-se de ţeastă. Mi-a fost frică să nu mor. Mi-e frică şi acum. Dar am greşit. Nu voi mai face asta niciodată.

— N-o s-o faci, zise Inara.

Coborî câţiva paşi, trăgându-l pe Legs în urma ei. Kissen ajunsese să aibă încredere deplină în ea în privinţa calului.

— Pentru că tu vei fi aici, iar eu voi fi plecată.

Iar atunci avea să fie nevoită să înfrunte lumea singură, fără culori, fără zeul ei. Nu spuse asta şi încercă să n-o gândească. Skedi nu zise nimic, însă deveni ceva mai mic.

— Presupun că da, rosti el.

Se încordă şi decolă de pe spinarea lui Legs, ridicându-se în văzduh. Prinse fiecare rafală de vânt în aripi şi sui cât putu de mult. Era mai departe decât mersese vreodată? Inara nu era sigură; părea foarte îndepărtat pe cer. În ţinuturile pe jumătate sălbatice din jurul lor nu era nimeni şi verdele primăverii abia începea să răzbată prin vegetaţia putrezită din anul precedent. Inara simţi o smucitură mică şi dureroasă a inimii când vântul îl duse prea departe, iar zeul reveni să plutească deasupra ei.

— Aveţi grijă pe unde călcaţi, spuse Elo când intrară în primele ţarini abandonate de pe pantele inferioare. Când oamenii au fugit, au lăsat multe în urmă. Pluguri, arme, capcane.

Ogoarele pe care le străbăteau erau pline de ferigi şi mărăcinişuri încâlcite; ruinate după numai câţiva ani de abandon. Pe trunchiurile

zvelte ale copacilor tineri, care odată ar fi fost îngrijiţi cu atenţie, creşteau acum ramuri sălbatice, îngreunate de portocalele de primăvară ce aveau să le rupă crengile, dornice de lumină, însă nevoind să aştepte. Nu exista nimeni care să le spună să crească încet şi puternice. Acareturile şi conacele impunătoare pe lângă care treceau erau jefuite, cu geamurile din sticlă scoase din cercevele sau sparte. La baza scării unei case, Inara zări o grămăjoară albă. Privi mai atentă şi văzu că erau oase, decolorate de aerul sărat.

— Înmormântările sunt pentru cei vii, rosti Kissen când îi observă direcţia privirii. Morţilor nu le pasă ce le face lumea.

Inara îşi feri ochii, încercând să nu se gândească la oasele Casei Craier, care se odihneau sub cerul liber.

La una dintre ruinele acelea se opriră să mănânce. Acum puteau vedea din nou oraşul. Mai de aproape, ruinele erau mai evidente. Turnurile care, din depărtare, păruseră întregi, erau în mod clar surpate și prăbușite pe jumătate. În unele locuri, zidurile erau sfărâmate în mormane de pietre. De ele încă atârnau steaguri albastre ce fluturau zdrenţuite în vânt, purtând simbolul regelui – soarele şi coarnele întunecate ale cerbului.

— Nu credeam că va trebui să mă mai uit din nou la zidurile astea, spuse Elo.

Kissen aprobă din cap. Îi curăţa copitele lui Legs, care aştepta răbdător.

— Uite străjeri, rosti ea.

Inara îi urmări privirea în sus. Un licăr de mişcare printre ruine, mai mult decât tremurul simplu al steagurilor în vântul de miazăzi.

— Sărmanii care au fost rânduiţi aici... Hei, răbdare, băiete! Legs încercase să-şi pună copita jos, iritat de zgândăririle femeii. Nu ştim traseul pe care-l plănuise Jon şi nu avem nici protecţia unei caravane de pelerini. Se uită la Elo. Deci... poate ştii tu ceva? Vreo cale secretă de intrare? N-avem timp să pierdem o noapte în celule.

Elo rupse o coajă de pâine.

— Da, spuse el. Acceptase cu calm vestea uciderii sale iminente de către demoni şi acum era concentrat; hotărât. Ştiu o cale.

— Bănuisem eu.

— Dar... nu-i bună pentru cai.

Inara se uită la Legs. Nu se putea imagina continuând fără tovărăşia lui tăcută. După privirea lui Kissen, şi veiga simţea la fel.

— Eşti sigur? întrebă ea.

Elo ridică din umeri, iar deicida strânse buzele şi eliberă copita calului. Legs se întoarse şi o împinse cu botul, aşteptând o trataţie, dar când ea întinse mâna să-l scarpine pe nas, se retrase, fornăind nemulţumit că nu era ceea ce-i ceruse. Ea suspină.

— În regulă. Rahat! Ar fi bine să merite.

Îl lăsară pe Legs la una dintre fermele abandonate, spre surprinderea sa, umplând un jgheab cu apă proaspătă de la o moară din apropiere cât să-i ajungă pentru câteva zile, şi un alt jgheab cu ovăz şi hrană. Kissen refuză să-l încuie în grajd şi închise doar parţial uşa, îi scoase frâul şi şaua şi le ascunse în tufişuri.

— Şi dacă fuge? întrebă Inara pe când veiga îl ţesăla pentru ultima oară.

Femeia ridică din umeri.

— Îi datorez mai mult decât o moarte lentă într-o cuşcă. Dacă fuge... fuge, şi-i doresc mult noroc. Oricum, ai văzut ce le face celor care încearcă să-l călărească fără s-o ceară politicos.

Legs fornăi şi deicida îl mângâie pe grumaz.

— Eşti un băiat bun, adăugă ea. O să mă-ntorc după tine. Îţi făgăduiesc.

Lăsară, de asemenea, şi obiectele mai grele, toiagul lui Kissen, proviziile de gătit şi desagii mai mari; ea le piti pe toate laolaltă cu harnaşamentul.

După ce Legs fu aranjat, nechezând în urma lor când plecară, traversară încetişor ţinuturile sterpe; având încredere în conducerea abilă a lui Elo, se apropiară de oraş până când acesta se ivi deasupra lor. Bărbatul le conduse prin tufişuri dese spre zidul cel mai apropiat de palat, care se afla departe de port, în vârful unei pante lungi. Inara ştia că, odată, turnurile palatului din Blenraden se înălţau mult peste ziduri. Acum mai rămăseseră doar câteva foişoare de veghe, cu poalele pe jumătate înconjurate de lemne recuperate.

Skedi zburase mic, ca o pasăre galbenă de primăvară. Coborî pe umărul Inarei.

— Doi cavaleri pe zid, anunţă el. Stau jos şi beau.

— Idioţi, murmură Elo.

— Neglijenţa este în favoarea noastră, spuse Kissen.

— Sunt totuşi cavaleri.

Skedi era cât putea de micuţ pe umărul fetei, şoptind *Nu ne puteţi*

vedea, nu ne puteţi vedea, nu ne puteţi vedea către lumea din jurul lor şi aruncându-şi voinţa spre exterior ca pe o mantie.

Elo ocoli pe departe zidul, îndreptându-se către un canal de scurgere a apei ce trecea pe sub el. Apa băltea acolo, stagnând de mult; Inara putea vedea şanţul pe care îl tăiase în trecut prin panta ierboasă a dealului. Ceea ce-l umplea pe timpuri fie se oprise, fie fusese deviat în altă parte. Bărbatul se lăsă să lunece în canal, apoi o ajută să coboare în urma lui. Apa tulbure îi ajungea până la brâu. Nu era ca lacul rece şi liniştit de sub Tala, care fusese limpede şi curat ca promoroaca. Aceasta duhnea.

Kissen murmură în barbă pe când îşi ridică deasupra umerilor mantia grea cu uneltele deicide şi-i urmă în canalul de scurgere de sub zid. Inara se întrebă ce anume se străduia să nu ude. Privi îndărăt când lumina sclipi pe părul roşcat al femeii, alunecându-i peste creştet, după care nu mai văzu decât negru.

În interiorul canalului, întunericul deveni de nepătruns. Aerul mirosea mai rău, fetid. Inara întinse mâinile pentru a-şi păstra echilibrul şi se strădui să nu icnească atunci când degetele atinseră peretele şi simţi sărutul umed şi scârbos al nămolului. Urmă plescăiturile lui Elo parcă pentru o veşnicie, când deodată se lăsă brusc tăcerea. Se opri şi auzi sunete de palme pe metal.

Fata atinse mantia bărbatului, după care pipăi până la grilajul metalic ale cărui gratii le strângea acesta în mâini. Nu puteau trece mai departe.

— Ăsta-i marele tău plan? murmură Kissen.

— Urmaţi-mă, spuse el.

Prinse zdravăn grilajul şi începu să se caţăre, cu respiraţia întretăiată, deoarece rana îl muşca dureros. Chiar şi în beznă, Inara îi putea vedea culorile. Durerea fulgera la fel de auriu ca şi panica lui. Se întrebă ce se putuse întâmpla, pentru ca auriul să fie o culoare atât de înfricoşătoare pentru un cavaler.

Simţi apoi cum Kissen se întinde spre cotul ei ca s-o ajute să se ridice. Grilajul îi pârâi sub mâini, şi coji de fier şi de rugină se desprinseră trosnind sub apăsare.

Urcă după sunetele tălpilor lui Elo, conştientă că acesta era imediat deasupra ei, după care bărbatul dispăru. Inara se lovi de un tavan din piatră, aproape la fel de slinos ca pereţii, şi intră în panică.

— Elo?

Nu-i plăcea sunetul vocii ei în întuneric. Părea al unei copilițe. Sub ea, Kissen se opri.

În spate, spuse Skedi, care stătea în gluga ei, ușor și de mărimea unui șoricel, în timp ce ea se cățăra.

— E-n regulă, spuse Elo și fata îi simți mâna pe brațul ei. Lasă-mă să te-ajut.

O ridică trăgând-o din spate și o sui pe un pervaz pe care nu-l putea distinge. Tavanul era jos pentru a sta în picioare.

— Mergi înainte, spuse cavalerul.

Amândoi tresăriră la auzul unui bufnet și al unei înjurături pe jumătate înăbușite din partea lui Kissen.

— Mă duc s-o ajut pe veiga.

— Veiga n-are nevoie de ajutorul tău! șuieră femeia printre dinți.

S-a lovit la cap, zise Skedi amuzat. Inara își stăpâni zâmbetul și bâjbâi înainte. Găsi o cioplitură în stâncă și alta deasupra ei. O scară tăiată în piatră, ce ducea în sus. O urmă, pipăind după fiecare treaptă săpată. Apoi mâinile ei atinseră lemn.

Elo urcă după ea și întinse brațul către aceeași trapă. Amândoi abia puteau să încapă în pasajul îngust. Bărbatul propti umărul în ea și împinse, icnind. Abia se clinti. Inara înghiți un nod. Ce aveau să facă, dacă trapa era blocată cu un ivăr de partea cealaltă? După aceea însă trapa lunecă într-o parte.

Lumină. Nu prea multă. Strălucirea slabă într-o încăpere închisă cu o ferestruică aflată sus, reflectată dintr-o bucată de aramă lustruită. Suficient cât să poți vedea.

Skedi se cățără pe mâna fetei până sus, încrețindu-și întruna nasul. Inara și Elo îl urmară.

Pivnița în care ieșiseră era plină cu butoaie goale și sparte. Aerul mirosea a alcool, iar pereții erau negri și acoperiți de mucegai gros. Mucegai bun pentru o pivniță de rachiu; pereții din pivnița Craierilor aveau același înveliș și distilatorii erau încântați de el. Conținutul acestei pivnițe dispăruse însă de mult.

— Pe sare, de unde naiba ai știut de locul ăsta? murmură Kissen, ridicându-se din pasaj.

Trapa și podeaua erau din lemn. Când era închisă, trapa se afla perfect la nivelul scândurilor. Kissen o trase peste locașul ei și scara de acces de dedesubt dispăru.

— Astea sunt pivnițele palatului, spuse Elo. Canalizarea trece pe sub

grajduri şi bucătării până aici. A fost construită ca o cale de scăpare. Când am asediat oraşul, am avut nevoie de luni bune să ne apropiem de ziduri suficient de mult pentru a ajunge la ea. După aceea, am atacat din interior şi am reuşit să deschidem porţile pentru batalioanele noastre. Făcu o pauză. Iar Arren şi cu mine am mai folosit-o o dată, înainte de război, ca să mergem să bem.

— Numai o dată? întrebă Kissen pe un ton foarte suspicios.

— Poate de câteva ori. Nu petreceam prea mult timp în Blenraden, fiindcă regina îşi lua de obicei doar favoriţii.

— Hm... şi câte tuneluri din astea există?

— Asta ar însemna să-ţi dezvălui informaţii secrete.

Kissen chicoti.

— Credeam că ştiu tot ce era de ştiut despre oraşul ăsta nenorocit, spuse ea. Ar fi trebuit să bănuiesc că nobilii sunt la fel de şireţi precum cerşetorii.

Inara constată că o deruta ideea că ei doi locuiseră în acelaşi oraş. Elogast şi prinţul se furişaseră afară din palat ca să bea şi să se distreze, pe când Kissen cerşea şi tăia buzunare.

Uşa spre pivniţa următoare era pe jumătate deschisă şi suiră scara în încăperi mai mari şi mai largi. Aici nu existau ferestre, însă Inara putea simţi spaţiul din jurul lor şi-l auzea în ecoul paşilor. Mirosul de rachiu devenea tot mai puternic, dar prin el se strecura izul de putregai.

— Aici puteau fi aduse numai felinare închise, zise Elogast; la răstimpuri, razele de lumină îi arătau chipul. Poate fi încă prea periculos să folosim o flacără deschisă.

— Vorbind doar în numele meu, spuse Kissen, aş prefera să nu risc moartea prin foc. Este deosebit de neplăcută.

Inara se înfioră în beznă.

— Cavalerule, urmă veiga, îţi aminteşti destule din escapadele tale rebele şi din asediu ca să ne găseşti drumul spre uşă?

— Poate că da, zise Elo gânditor.

Din beciul de dedesubt răzbătea suficientă lumină pentru a-şi vedea reciproc formele în întuneric, dar mai departe totul era întunecat. Asta o făcu pe Inara să se gândească la demonii-umbre, ca şi cum i-ar fi putut simţi umblând prin întuneric. Mâine aveau să fie opt pe urmele lui Elo, ca să-l ucidă. Fata bâjbâi şi apucă mâna lui Kissen. Veiga sări, surprinsă, apoi îi strânse degetele şi înaintă un pas.

Piciorul ei lovi ceva. Femeia se clătină, înjură, se împiedică şi Inara trebui să o ţină ea, ca să nu cadă înapoi pe scări.

— Linişte! şuieră Elo.

— Nu mă pot descurca la fel de uşor ca voi, cei cu două picioare, spuse deicida cu subînţeles, şi cineva m-a silit să-mi las toiagul.

— Ah...

Bărbatul se întoarse spre ele şi întinse mâna, cu degetele abia vizibile în razele de lumină ce răzbăteau de jos.

— Conduc eu, anunţă Elo.

Kissen se uită la mâna lui, apoi suspină şi-şi puse palma în ea. Elo îi conduse prin întuneric, mergând cu pas egal pe o pantă uşor ascendentă şi dând la o parte orice sfărâmături se aflau în calea lor înainte ca Inara şi Kissen să ajungă la ele. Nu dură mult până găsi ceva ce căuta.

— Foloseau şinele astea pentru a scoate cotigile din castel, spuse el.

Inara pipăi uşor cu talpa şi găsi o muchie metalică în podeaua din piatră.

— Ne vor conduce la uşă, adăugă cavalerul.

Uşa se afla în capătul altei scări şi se deschidea într-un coridor vast şi luminos, cu plafon boltit, mărginit de firide pe ambele părţi. Ferestrele înalte lăsau să pătrundă soarele de la începutul serii şi puneau în evidenţă sculpturile de deasupra multor uşi ce dădeau spre alte odăi boltite. Ciorchini mici de fructe de pădure atârnau ca nişte liane vii ce creşteau din piatră. Între ele existau adâncituri ca nişte cratere, lăsând impresia că roca explodase.

— N-am văzut niciodată sculpturi care să slujească drept altare, spuse Kissen, urmărind ochii fetei. Bănuiesc că astea erau pentru Tet.

Elo încuviinţă din cap.

— Zeul vinului era sculptat pe toate coridoarele astea. Cavalerii le-au spart pe cele care n-au crăpat când el a fost ucis împreună cu restul zeilor sălbatici.

Kissen îşi dădu seama că încă ţinea mâna bărbatului şi-i dădu drumul repede, apoi dădu drumul şi mâinii Inarei. Ochii ei şi ai lui Elo se întâlniră, iar cavalerul zâmbi. Oare deicida se *înroşise?*

Continuară pe coridor şi trecură pe lângă şase uşi până o găsiră pe cea căutată de Elo. Inara se aşteptase la un alt coridor, însă acolo era doar o scară pe care suiră şi ieşiră sub cerul liber.

Era de fapt o sală imensă, cu acoperişul sfărâmat, ale cărui grinzi

zdrobite şi rupte păreau coastele unui cadavru. Se încovoiau în josul unor foste arcade mari şi ascuţite, în jurul altarelor dispuse la intervale regulate în pereţi; simbolurile lor fuseseră distruse, dar cupele mai conţineau resturi de cenuşă.

Vântul era la el acasă în sala aceasta. Se învârtejea prin colţuri, răscolind frunze, şi în lungul unei mese sparte pe care rămăseseră farfurii strălucitoare din aur, cupe de vin goale, oasele spălate de ploaie ale unei căprioare şi ale unui miel, complet curăţate de carne. Unele bucate zămisliseră viaţă nouă, dând naştere la plante mici şi copăcei care trebuie să fi răsărit din seminţe scăpate de păsările aflate în zbor. Nimeni nu jefuise locul acesta.

Inara inspiră adânc şi ceva se foi în aer: putere. O voinţă uriaşă şi o energie ce trosnea continuau să răsune dinspre pereţi şi să stea la masă, luptându-se cu vântul. Teroarea persista şi ea, ca tuşul decolorat. Când se uită mai atent, fata văzu printre frunzele de pe podea pete vechi de sânge. Vântul şi ploaia nu reuşiseră să le şteargă.

— Aici a început totul, nu-i aşa? întrebă ea.

Elo privea împietrit la faţă sala distrusă.

— Aici îşi ţinea regina banchetele, rosti el. Şi tot aici a început lupta dintre zeii sălbatici şi zeii noi. Noi am strâns leşurile şi le-am înmormântat, dar orice altceva... ni s-a părut cumva greşit să atingem.

— Nu înţeleg ce i-a împins pe zei să lupte cu atâta cruzime, spuse Inara, privind distrugerea din jur.

— Dragostea şi puterea, răspunse Kissen, răsfrângând buza de jos. Luptele între zei erau frecvente în Blenraden – se încăierau pentru care dintre ei să capete cea mai mare atenţie. Zei vechi, zei noi, zei negustori, zei sălbatici. Nu doar o dată am dat peste o gâlceavă în urma căreia oameni şi-au pierdut membrele. Oamenii au devenit atenţi abia când s-a ajuns la înalţii lorzi şi lady.

— De ce au devenit violenţi? întrebă Skedi, cu blana unduindu-i în vânt.

— Pentru că, zise deicida, negoţul şi bogăţiile din oraşe ca acesta îi atrăgeau pe oameni către noi zei ai norocului, ca Agni cel de aur, şi-i îndepărtau de zei sălbatici ca Tet, zeul vinului, care a început totul. Oamenii nu mai au nevoie de zei sălbatici atunci când devin graşi, bogaţi şi leneşi. Zeii nu sunt încântaţi să fie uitaţi.

Tet îi determinase pe adoratorii lui Agni să-l sfâşie pe acesta, şi apoi să se ucidă între ei. Şi pe regină tot atunci. Inara se întrebă care dintre

petele de sânge erau ale ei.

— Dar zeii au nevoie de oameni, spuse Skedi. Asta e ceva... crud.

— Ei bine, nici noilor zei ai oraşului nu le-a plăcut, zise Kissen, uitându-se prin sală cu buza tot răsfrântă. Cei mai tineri, mai puternici, au atacat altarele lui Tet, apoi zeii vechi s-au răzbunat. Tot locul ăsta nenorocit a înnebunit şi oamenii au înnebunit odată cu el.

— Totul pentru mândria asta stupidă, rosti Elo şi-şi frecă umărul blestemat şi plin de cicatrici. Ar trebui să plecăm.

Inarei nu-i plăcea aici. Era un loc rău. Toate simţurile i-o spuneau. Era plin de suflete pierdute şi de spaimă. Pe Skedi nu-l deranja; bătu din aripi şi porni să cerceteze cu interes altarele moarte, căutând poate unul familiar.

— Putem să plecăm de aici, vă rog? spuse Ina.

Era ca şi cum culorile terorii supurau din pământ. Cât de mulţi oameni crezuseră că locul acesta era sigur. *Skediceth!* strigă fata. Zeul se întoarse şi zbură în braţele ei.

Ce este?

Nu te sperie locul ăsta?

Skedi o privi cu un aer curios. *Puterea de aici nu-ţi poate face rău, spuse el. Dar pietrele şi-o amintesc, iar vântul încearcă să le liniştească.*

Simt ceva rău.

Eu sunt un zeu al minciunilor nevinovate, rosti Skedi cu blândeţe. *Nu sunt zeul spaimei şi al terorii. Ceea ce rămâne aici nu-mi aparţine.*

Elo îi conduse pe lângă masa lungă în altă sală, mai puţin deteriorată decât prima, dar golită de tot ce fusese înăuntru. Culorile lui se transformară în cobalt şi liliac, cu credinţă şi afecţiune. Arren – bărbatul se gândea la Arren.

— Aici mâncau străjerii şi... moştenitorii mai puţin preferaţi... în timpul banchetelor. Dormeau tot aici.

Ieşiră pe o uşă măreaţă într-o curte cu fântână, în ale cărei cinci colţuri fuseseră turnuri, acum sparte şi arse. Fântâna însăşi era sufocată de buruieni, iar dincolo de ea se afla o poartă uriaşă, cu zidăria presărată cu urme de arsuri. Uşile îi erau crăpate şi atârnau strâmbe în ţâţâni. Prin ea, puteau să vadă strălucirea soarelui, puternică şi sclipitoare pe apa mării, foarte aproape.

Mişcare. Culoare.

Un om.

Skedi se micşoră în braţele Inarei, iar Kissen duse mâna la sabie.

Fata își dădu seama că ea avea deja arcul deicidei în mână, gata de luptă.

I-am văzut blazonul, spuse Skedi. *E un cavaler.*

CAPITOLUL XXVI
ELOGAST

Elo regretă că nu se mai ruga.

Un cavaler. Nu avusese nevoie de Skedi pentru a-i spune asta, pentru că şi el văzuse pe spatele său blazonul lui Arren cu soarele şi cerbul. Nu se aşteptase ca palatul să fie păzit. Aici nu mai exista nimic. Din fericire, cavalerul nu se uitase înăuntru.

Făcu un gest spre Kissen, care înainta cu paşi uşori, cu mâna pe sabie. *Stop.* Arătă spre sine. El le adusese aici, aşa că tot el avea să le scoată. Nu-şi puteau îngădui să fie prinşi, nu acum. Era însă un miracol că nu fuseseră văzuţi deja. În cazul în care cavalerul se întorcea, puteau fi zăriţi.

Îşi flexă braţul rănit şi se apropie mai mult de poarta deschisă. Dedesubt se întindea Calea-zeilor, drumul larg ce mergea de la palat până la oraşul propriu-zis. Era la fel de frumos cum îşi amintea bărbatul; chiar şi crăpat şi părăginit pe alocuri, şerpuia ca un râu albicios în jos pe deal. Cândva, palatul fusese o fortăreaţă împotriva jefuitorilor taliceni, apoi fusese centrul Mării Negoţului. Acum nu mai era decât o frumuseţe veche, distrusă de război.

Inima bărbatului bătea cu putere, nu numai din cauza străjerului, ci şi pentru că se afla din nou în oraşul acesta, pe calea aceasta, pentru că trecuse prin locul unde îşi amintea de fantomele morţilor. Îl durea umărul, iar sudoarea îi scălda scalpul. Respiră adânc, tremurător, apoi încă o dată. Cavalerul era la numai câţiva paşi de el.

Elo expiră prelung, concentrat. Judecând după unghiul umerilor săi, străjerul era plictisit, dar stătea în picioare, spre deosebire de cei pe care îi văzuseră pe zid. Uniforma nu era atât de îngrijită pe cât i-ar fi plăcut lui Elo, cu mantia aruncată pe spate şi mototolită. Şi nu purta coif, ci doar o cuşmă largă, sub care i se vedea părul strâns împletit şi pielea închisă la culoare, ca a lui Elo. Poate că era bună pentru vremea

rece, dar ar fi fost destul de ușor pentru Elo să-l doboare. Se strecură prin poartă și apoi în spatele cavalerului, care oftă. Se răsuci după aceea într-o parte, urmând linia soarelui spre apus, cu profilul său clar și conturat de lumină. Elo se opri.

— Benjen?

Benjen tresări, se întoarse în poziție de luptă și duse mâna după sabie. Elo intră în panică și se aruncă asupra lui înainte s-o poată apuca, astfel că amândoi căzură pe pământ.

Armura lui Benjen îl împovăra pe acesta. Pe când se străduia să se ridice, Elo se răsuci și-i prinse sabia, icnind când tăieturile din braț i se redeschiseră, o smulse din teacă, apoi se rostogoli în picioare. Ținea lama aplecată, totuși suficient de jos pentru a lovi, iar Benjen știa asta. Era un truc vechi.

— Cedează, rosti Elo, sperând că brațul său rănit nu va tremura.

— Ser Elogast, icni cavalerul, căznindu-se să se scoale.

Nu avea nicio armă și nu știa ce să spună, privindu-l pe Elo ca și cum ar fi văzut o fantomă. În cele din urmă, se mulțumi cu un zâmbet nedumerit, fără să scape din privire sabia din mâna lui Elo.

— Nu te-ai schimbat.

Elo își relaxă postura, dorind pe jumătate să se ducă să-l îmbrățișeze pe Benjen și pe jumătate să-l fi lovit în cap din spate, astfel ca ei să poată pleca.

— Scutierul Benjen, spuse el, apoi râse, încercând să se destindă amândoi.

Spera ca deicida să-l audă, ca să știe că totul era sub control.

— Ți-ai pierdut sabia.

— Sunt Ser Benjen acum, zise cavalerul cu o tresărire de mândrie. Elo își înclină capul.

— Ser Benjen. Meriți titlul.

Nu coborî însă vârful sabiei. Ochii celuilalt se mișcau cu o iuțeală care nu-i plăcea și, la urma urmelor, el însuși îl învățase pe flăcău să lupte. Benjen nu-l considerase pe Elo un bărbat moale când se aflase sub comanda lui și nu avea să-l privească așa nici acum.

— Ce faci aici, Ser Elogast? întrebă Benjen.

Mai mult acuzator decât întrebător. Elo nu știu cum să răspundă.

— Știi că nu mai sunt un ser.

Benjen își revenise din surpriză și acum se deplasă puțin, aducându-și soarele în spate, astfel încât să-i strălucească pe armură. Elo nu știa

dacă să fie mândru sau iritat.

— Mai știu, de asemenea, că nimeni nu poate pune piciorul în Blenraden fără îngăduiala regelui.

— Deci toți pelerinii care își mituiesc drumul prin porți au îngăduială, așa-i? replică Elo pe un ton defensiv.

Gura celuilalt tresări. Îi atinsese un punct sensibil.

— Lasă-mă să trec, Benjen. Nu voi face mai mult rău decât ei.

Benjen aruncă o privire în lateral și se foi de pe un picior pe celălalt. În cele din urmă, clătină din cap și o umbră de ranchiună, de furie, îi trecu peste chip.

— Ne-ai părăsit, spuse el. După ce ne-ai învățat pe noi, oamenii de rând, să ne jurăm regelui: să ne jurăm viețile, sângele, inimile. Noi ne-am dat totul pentru a lupta alături de el, alături de *tine.* Jos, în piața aia.

Arătă spre oraș. De aici, n-o puteau vedea, dar Elo cunoștea locul. În fiecare zi, îi răsărea în memorie ca o rană purulentă. Benjen fusese unul dintre recruții de după masacrul din port, care fuseseră chemați să lupte în disperare.

— Ne-ai părăsit. De ce?

— Nu-ți datorez o explicație.

— Eu am luptat pentru tine. Am fost pregătit să mor pentru tine. Dar tu ne-ai întors spatele, ai închis ochii și n-ai făcut nimic.

Asta tăie adânc, mai adânc decât ar fi putut Benjen să știe.

— Nu ai luptat nici pentru Arren, nici pentru zei. Ai încetat să lupți cu totul.

Elo tresări. Vinovăția și singurătatea care îi umpleau inima se simțeau grele ca o lespede de mormânt. Durerea lor era fizică, contractarea plămânilor, suferința din umăr; rușinea pentru că-și părăsise armata, pe Arren, soldații și cavalerii săi, țara care acum se clătina pe marginea altui război. Din cauza lui. Din cauza neglijenței sale.

— Ser Elogast, nu te pot lăsa tocmai pe tine dintre toți oamenii să încalci legile regelui. Benjen scoase un pumnal de la brâu. Ar trebui să faci ceea ce știi mai bine și să pui jos sabia.

Elo blestemă în sinea lui. Ce ar trebui să facă? Ce ar fi făcut Kissen? Nu mai avea timp; dacă nu era atent, Kissen ar fi apărut și ar fi provocat o scenă, apoi tot Blenradenul s-ar fi năpustit asupra lor. El petrecuse mare parte din ultima lună de viață a lui Arren doar pentru a ajunge în oraș, și mai avea la dispoziție doar o singură zi până la atacul

invocărilor. Nu avea timp pentru aşa ceva.

— Ai grijă, Ser Benjen, rosti Elo şi ridică sabia. De tăişul tău ar trebui să te păzeşti.

Benjen nu putea învinge şi o ştia prea bine. Păli, totuşi nu se dădu bătut.

— Viaţa mea, sângele meu, inima mea aparţin regelui, spuse el. Asta m-ai învăţat tu.

Sări în faţă cu pumnalul, lovind puternic, lovind pentru a ucide. Elo ripostă, ţinându-l la distanţă. Flăcăul nu era Kissen; nu se putea lupta cu pumnalul împotriva unei săbii, cu atât mai puţin împotriva a două, dar Elo nu voia să-l rănească. Respinse alt atac, apoi roti piciorul spre cel al lui Benjen, punându-i piedică. Flăcăul se împiedică, totuşi nu căzu. Îşi reveni şi se repezi din nou înainte.

Kissen apăru în spatele lui şi-i apucă mantia în mână, smucindu-l înapoi. Benjen ţipă când îşi pierdu echilibrul. Veiga îl prinse în jurul gâtului, oprindu-i ţipătul în plămâni. Cu cealaltă mână apucă încheietura mâinii în care ţinea pumnalul şi o răsuci, brutal. El scăpă arma, străduindu-se în schimb să se lupte cu antebraţul ei puternic din jurul gâtului, căutând un punct de sprijin pentru picioare. Se înecă şi horcăi.

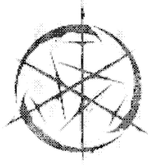
— Nu-l omorî, zise Elo. Te rog.

— Pe sângele zeilor, ce ţi-am spus? pufni femeia.

Eliberă încheietura mâinii tânărului şi-l lovi, puternic, în cap, apoi îşi spori strânsoarea. Benjen păli, iar venele i se reliefară pe tâmple. Ochii i se dădură peste cap şi se înmuie. Ea îl mai ţinu câteva clipe, doar ca să fie sigură, apoi îl lăsă să cadă. Flăcăul nu se mişca, dar respira.

— Eu nu omor oameni, spuse ea şi-l privi pe Benjen. Ar fi bine să-l legăm, totuşi.

CAPITOLUL XXVII
KISSEN

Treptele de pe Calea-zeilor erau prea expuse. „Prietenul” lui Elo, cavalerul, avea să se elibereze până la urmă din frânghiile cu care îl legaseră sau cineva avea să vină să-l caute. Asta însemna că mai aveau la dispoziţie cel mult două ore până când restul câinilor în armuri strălucitoare începeau să adulmece. Oricum ar fi privit situaţia, nu mai era timp.

De aceea, Kissen îi conduse pe o rută ocolitoare, folosită cândva de servitori. Traversa domeniul pentru vânătoare şi pescuit şi avea un drumeag pentru căruţe şi trăsuri. Toţi cei care puteau merge pe jos foloseau treptele. Până şi nobilii.

Avură nevoie de o veşnicie să treacă de domeniul de vânătoare şi să ajungă în oraşul propriu-zis, furişându-se prin pieţele mari ce marcau inelul interior al oraşului. Kissen evită Piaţa Victoriei, locul unde fusese cel mai mare altar din Blenraden al zeului războiului Mertagh. Era destul de convinsă că, indiferent de motivul pentru care Elo se afla aici, avea legătură cu bătălia aceea, şi ea nu voia să reapară expresia de durere de pe chipul lui şi tremurul mâinilor despre care bănuia că proveneau din amintirea războiului. Regele Arren fusese rănit atunci; ea ştia asta. Nu văzuse prea multe din bătălie după ce torţele se stinseseră, ci doar aurul armurii zeului, sclipirea lanţului din mâinile ei şi trupurile apropiate ale celorlalţi veiga.

Pătrunseră mai adânc în oraşul mort, iar vântul şi păsările erau singurele care se clinteau. Niciun clopot nu sună schimbarea orelor, nicio fereastră nu fu luminată de felinare pe măsură ce umbrele crescură. Mirosurile oliţelor umplute peste zi şi deşertate înaintea nopţii nu se scurgeau pe pereţi, către rigole, totuşi Kissen ştia încotro se îndreptau; ar fi putut merge cu ochii închişi pe străzile acestea.

— Ce-i aia? întrebă Inara.

Deicida privi în faţă. Acolo! O umbră. Trecu peste stradă, lent, plutind, însă pe cer nu exista nimic care s-o fi proiectat. Pentru o clipă teribilă crezu că era unul dintre demoni, sosit cu o noapte mai devreme, dar soarele nu apusese complet, iar umbra nu păru să-i cunoască. Făptura nu avea substanţă, totuşi ea îi auzea vocea ca pe un cui în minte.

Trece suveica prin rostul urzelii și ridică vătala, apasă bătătura cu dinţii spatei...

Kissen se opri atunci, prinzând-o pe Inara de umăr. Blana lui Skedi era complet zbârlită, iar aripile i se ridicau. Deicida auzise de asemenea creaturi, de zei care îşi pierduseră altarul principal, însă care mai aveau unele mici, pitite. Credincioşii săi trebuie să fi dispărut şi ei, totuşi acesta se agăţa de viaţă, amintindu-se pe jumătate.

Adu culorile, înșiră-le, pe căile lânii ţesătorului...

Voinţa sa subţiată, lipsită de direcţie, trăgea de degetele lui veiga, făcându-le să tânjească după pânză şi aţă. Un zeu ţesător. Sau asta fusese cândva. Se opri, blocându-le calea, poate simţind oameni în apropiere.

— Nu vă apropiaţi, îi avertiză Kissen, punând mâna pe sabie.

Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi apropiat prea mult de voinţa sa necontrolată? I-ar fi putut târî în reveria sa, i-ar fi putut umple cu gândurile sale până ce uitau totul în afară de zeu.

Poate că ar fi trebuit să-l omoare, să-i curme suferinţa. Se întoarse către Inara pentru a-i cere arcul şi ochii ei îl găsiră pe Skediceth. Aripile i se pleoştiseră, la fel ca urechile, şi se micşorase, privindu-l înspăimântat pe zeu. Zeul ţesător fusese cândva viu ca Skedi.

— Haideţi, spuse Kissen, surprinzându-se pe sine pentru că-i duse pe o stradă laterală, îndepărtându-i de pasajul zeului rarefiat.

Nu merita riscul. Îi conduse în schimb prin cartierul artiştilor de cerneluri, al cărui canal era mai curat decât îl văzuse vreodată, şi pe străzile mirodeniilor, pline de culori pierdute. Oare tocmai simţise milă pentru un zeu? Un zeu al minciunilor nevinovate? Începuse să se înmoaie. Sentimentele faţă de tovarăşii ei deveniseră încâlcite, complicate. El îşi arătase slăbiciunile şi dragostea pentru Inara. Ea ura zeii, toţi zeii, dar aceasta era prima dată când ajunsese să-l cunoască pe unul.

În fosta Piaţă a Cadranului Solar, în centrul drumurilor negustorilor de mirodenii, un glob uriaş de tămâie rămăsese în locul unde fusese

răsturnat, împrăştiindu-şi cenuşa atât de adâncă, încât îţi puteai afunda pumnul în ea. Kissen credea că încă putea percepe mirosul persistent al unei sute de mii de ofrande. Altarele mici de lemn din piaţă fuseseră risipite peste tot, crăpate şi sparte, cu umbrele mişcându-se iuţi printre ele. La un moment dat, câteva ţâşniră ca nişte şobolani şi Elo o luă pe Inara în braţe când săriră peste ele.

Nu peste mult timp, trecură pe lângă alt zeu, o umbră rezemată de zidul unei străduţe. Înaltă doar până la genunchiul Inarei. Mâna lui Kissen se duse iarăşi către sabie, însă făptură nu se clinti, ci rămase pur şi simplu în picioare. Ea vru să meargă mai departe, dar Inara o opri.

— Aşteaptă.

— Nu avem prea mult timp, spuse Elo.

— O clipă, zise fata.

Se întoarse spre umbră. Skedi era tot pe umărul ei, lipit de el. Micul zeu fusese extrem de surescitat să ajungă la porţile palatului, dar acum îi era frică.

— Hei? rosti Inara.

Îi dăduseră tesacul cu tăiş de briddit al lui Benjen, însă ea nu-l scoase. Oricum era prea greu.

— Nu... spuse Kissen, însă era prea târziu.

Umbra, suficient de mică pentru a fi o pată pe perete, prinse formă în timp ce se răsucea spre atenţia ce-i fusese acordată. În acelaşi timp se micşoră şi deveni mai întunecată, arătându-şi adevărata formă. Faţa de şoarece îi era sculptată în lemn fin şi neted, iar trupul îi era acoperit cu blană şi avea coadă lungă, cu gheare de pasăre la picioare. Pentru o clipă o privi pe Inara cu răutate, apoi se întoarse pe străduţă. Kissen se uită cu atenţie prin umbre şi-l văzu: un altar minuscul, intact, inclusiv cu un totem mic în formă de pantof, în tocul căruia era cioplit un şoarece. Un zeu al sandalelor rupte.

Zeul micuţ se întoarse spre ei, înclinând capul spre un umăr. Nu vorbi. Poate că nu mai putea vorbi, totuşi Kissen ştia ce vrea; toţi ştiau. O ofrandă. Făcu un pas spre picioarele Inarei şi deicida vru s-o tragă înapoi, dar fata ridică mâna.

— Nu-ţi pare rău pentru ei? întrebă ea.

Micuţa creatură ajunse la picioarele ei şi-i trase de încălţări. Erau cizme, nu sandale. Puterea sa era mică.

Lui Kissen îi păru rău pentru ea. Îi era milă de creatură, aşa cum i-ar

fi fost milă de o pisicuță care avea nevoie de laptele mamei sale, chiar dacă ar fi putut crește până la dimensiunile unui tigru.

Inara strângea în mână nasturii din sidef ai vestei sale și Kissen observase că recurgea la gestul acesta când era neliniștită. Degetele i se închiseră pe unul care se slăbise puțin și îl scoase, după aceea îl întinse micului zeu.

— Cum te cheamă? spuse ea.

Zeul nu răspunse, dar se ridică pe picioarele din spate și luă nasturele, apoi fugi înapoi la altarul său. Părea mai solid acum, de parcă lumina ar fi unduit peste el și i-ar fi conferit formă. Așeză nasturele lângă statueta sa, atingând-o și aranjându-și mica ofrandă.

— Soarele apune, rosti Elo.

Inara se întoarse. Zeul nu-și putea aminti exact cum să fie zeu. Kissen îi conduse mai departe, dar, în timp ce o făcea, toți auziră o șoaptă slabă.

Kelt.

Kissen își ciocăni cu unghia dintele de aur. Știa că Blenraden era periculos. Un zeu al sandalelor rupte era una, dar cum stătea treaba cu un zeu al hoților? Sau cu un zeu al criminalilor? Unul care fusese suficient de puternic, care avea ofrande de sânge mai degrabă decât flecuștețe?

— N-ai făcut o treabă prea meticuloasă, este? i se adresă ea lui Elo, sperând pe jumătate că remarca îl va scoate din gândirea în care se adâncise.

— Nu, răspunse încet bărbatul.

Cinesunteţiundevăduceţi? Pe cecale mergeţi? Pececale?

Kissen tresări când vocea unui zeu ciudat îi pătrunse în minte. Ajunseseră la altă răscruce de drumuri umbrite. Ferestrele rămase la etajele clădirilor străluceau cu lumina reflectată a serii, dar felinarul din centrul răscrucii era întunecat. Femeia trebui să clipească de două ori ca să vadă zeul de la baza lui, fiindcă întunericul său se contopea cu restul.

Veniţi aici?

Făptura se întoarse și ochii îi pâlpâiră cu flăcări ce se împuținau. Kissen înțelese. Altarul lui de sub felinar fusese distrus, dar nu și totemul său: felinarul însuși. Luminile care odinioară alungaseră bezna nopților străluceau acum doar din ochii zeului. El îi zărea, pentru că se aflau pe domeniul său.

Odihniţi-vă, odihniţi-vă aici, odihniţi-vă cu mine... odihniţi-văpicioarele odihniţi-văsufletul şi... rămâneţi.

În jurul bazei felinarului erau oase de şobolani şi stârvul mucegăit al unei vulpi. Arătarea făcu un pas mai aproape şi picioarele ei fără formă lăsară urme ca de cenuşă pe pământ.

Nu mergeţi mai departe, acolo aşteaptă doar teroarea.

La picioarele sale se aflau oase mai mari, un craniu de om.

Kissen şi Elo scoaseră săbiile. Un copil, poate unul care se pierduse în oraş, alergând prin bătălii, şi care fusese prins, oprit, ţinut de un zeu fără altar. Acest zeu era periculos, o capcană gata să se închidă. Ochii îi sclipeau mai tare, ca şi cum mai mult ulei ar fi fost adăugat flăcării. Deicida îşi ridică arma.

— Nu-l atingeţi, avertiză Inara.

Avea dreptate. El dorea ca Kissen să se apropie ca s-o poată lega, s-o înghită. Atenţia femeii îi dădea putere, îi dădea voinţă.

În faţă nu-i decât teroare. Rămâneţi aici o vreme, doar puţin. Aici este un loc pentru discuţii. Râsete şi... schimburi. E aşa drăguţ să rămâneţi.

Forma lui se prăbuşi spre înăuntru. Zeul se răsuci spre exterior în jurul răscrucii, încercând să-i înconjoare.

— Vom trece prin el, rosti Elo, adoptând o poziţie de luptă.

Dar el înţelese ceea ce Kissen ştia deja: o luptă cu ceva atât de inform care îi înconjura ar fi fost ca o luptă cu marea; până la urmă ar fi fost înghiţiţi.

Nu veţi pleca.

Kissen înjură. Trebuia să încerce. Băgă mâna în mantie, dar Inara păşi în faţa ei.

— Opreşte-te, spuse ea.

Ba nu, porunci – feroce şi fermă. Fostul zeu încremeni locului. Se holba la Ina, cu ochii de felinar arzând. Kissen respiră gâfâit. Creatura, nici spirit, nici zeu, se înfăşură din nou, condensându-se şi devenind mai mică. Ea nu era obişnuită cu zeii aceştia pierduţi din Blenraden. Neavând nimic de pierdut şi totul de câştigat, ei nu aveau nevoie de raţiune, de schimburi; erau ghemuri informe de dorinţă. Ce diferenţă făceau ei între un nasture şi o viaţă? Nu puteau fi opriţi. Dar iată că Inara o făcuse.

— Repede, spuse fata, înaintând în grabă.

Kissen se trezi că o urmează şi schimbă o privire cu Elo. Bărbatul

nu-şi băgase sabia în teacă, ci doar se uitase îngrijorat la ea.

Dincolo de răscruce, voinţa arătării dispăru. Inara se opri, cu mâna pe piept în timp ce respira. Skedi îi zbura în jurul capului, părând să nu ştie unde să aterizeze. În cele din urmă se hotărî pentru umărul lui Kissen, spre iritarea deicidei, dar ea nu-l putea izgoni. Zeul voia să se uite la Inara. Fata arăta la fel, sprijinindu-se cu spinarea de un perete.

— Cum ai făcut asta, Ina? zise Skedi de pe umărul lui Kissen, dând glas întrebării nerostite a femeii.

— Nu ştiu, spuse ea, uitându-se la veiga, apoi la zeu. Se învăpăie la chip. Am vrut doar să înceteze.

— Te-ar fi putut ucide.

— Noi nu-l puteam ucide, altfel toţi zeii de aici ar fi simţit-o. Ei au nevoie de un ţel. Dacă îl omoram, ţelul lor ar fi fost să ne găsească pe noi.

— De unde ştii? întrebă Elo.

Inara se uită la Skedi, care se foi.

— Eu... Coborî ochii. A fost doar o presupunere.

O minciună? Kissen nu era sigură. Nu simţea nimic dinspre Skedi, totuşi zeul se afla destul de aproape de sabia ei şi n-ar fi riscat. Iar asta, după ce o văzuse pe fată destrămându-i voinţa, o îngrijora pe Kissen. Să fi fost efectul zeului asupra ei? În niciun caz; el nu i-ar fi dat Inarei putere asupra lui, iar un zeu al minciunilor nevinovate nu-i putea porunci altuia aşa cum fata tocmai îi făcuse zeului de la răscruce.

— Cred că politicos este să-ţi mulţumesc, rosti Elo, băgându-şi sabia în teacă.

Se uită la cer. Strălucea, ca şi cum ultima lumină a soarelui ar fi fost comprimată, intensificată, prin apropierea sa de pământ. Timpul se scurgea şi Kissen blestemă în gând. Cum de ajunsese să fie alături de trei idioţi, toţi afundaţi până la gât în probleme? Poate că *ea* era idiotul.

— Bine, spuse femeia, să-i dăm drumul.

Merse pe căile pe care le cunoştea, luând-o pe scurtături prin propriul ei cartier, unde fusese vândută după ce fusese luată în Talicia şi vindecată suficient cât să valoreze ceva în Blenraden. Multe clădiri erau golite şi ruinate, arse de incendii sau sfărâmate de zei. În cartierul cel mai sărac existau mulţi zei mărunţi, multe speranţe şi făgăduieli, mulţi credincioşi care puteau fi întorşi.

Trecură pe uliţa ei, pe căcăstoarea căcăstoarelor. Deicida se opri. Yatho o rugase ceva.

Peretele din faţă al vechii ei case se prăbuşise, iar acoperişul era o carcasă de căpriori. Ferestrele rămase mai aveau gratii, iar deasupra uşii se afla firma pe jumătate carbonizată: *Orfanii lui Ologire.*

„Ologire” i se potrivise mai bine.

— Aici ai locuit? întrebă Inara, isteaţă ca întotdeauna.

Elo o privi surprins.

— Aici am fost aranjată, răspunse Kissen. Ologirea cumpăra copii, ne vindeca doar cât să ne putem mişca, sau ne mai rupea niţel, şi ne trimitea să-i facem rost de bani.

Se duse la uşă, hârâi o flegmă din gât şi scuipă pe pragul uşii, aşa cum îi ceruse Yatho.

— Ea a acoperit de cicatrice faţa surorii mele Telle, ca să poată căpăta mai mulţi bani şi mai puţină atenţie. A luat-o pe Yatho de la părinţii ei drept chezăşie pentru datoria lor. Nimic nu-i gratis aici. Ţineţi minte asta acolo unde vom merge în continuare.

Fu uşurată când Elo n-o întrebă ce o adusese iniţial aici.

— Urmaţi-mă! încheie ea.

Simţiră izul izvoarelor termale înainte să le vadă. Era unul dintre puţinele mirosuri ce mai dăinuiseră din Blenradenul pe care îl cunoscuse ea. Băile nu erau chiar lângă râu, ci într-o piaţetă mărginită de copaci cu muguri umflaţi, gata să înflorească. În arcada de piatră sculptată a complexului de băi ardea o lampă, iar iedera ce invadase pereţii fusese tăiată. Un gest îndrăzneţ. Se părea că, indiferent cât plăteau pelerinii pentru intrarea în oraş, aveau o înţelegere de a nu fi deranjaţi de cavaleri cât timp se aflau acolo. Era ciudat de alinător să vadă că cel puţin o parte a oraşului era încă vie. Chiparoşii de la intrarea principală păreau mai sălbatici ca înainte, dar drumul spre arcadă fusese măturat recent.

— Du-te la omul tău, micuţule zeu, spuse Kissen când intrară.

Skediceth sări de pe umărul ei şi se întoarse la Inara, strecurându-se pe sub părul ei negru şi des. Acesta era acum aproape la fel de sălbatic ca al lui Kissen, strâns într-un fel de coadă, iar obrajii ei cafenii fuseseră ciupiţi de soare şi de vântul rece. Fata căpătase o aură de siguranţă pe sine care i se potrivea. Ca şi cum începea să se înţeleagă şi descoperea putere acolo.

Kissen decise să fie mai degrabă mândră decât speriată.

Dincolo de intrare se afla un atrium înaintea coridoarelor ce duceau la băile propriu-zise. Aici existau un bazin mare şi un jet de apă

curgătoare care venea de sus din perete, iar lângă el o mulţime de încălţări uzate. Deasupra lor atârnau halate din bumbac. Cel care încă întreţinea băile ţinea până şi la detaliile cele mai mărunte.

Toţi se spălară de duhoarea apelor fetide de sub palat, iar Inara şi Elo se îmbrăcară în halate, atârnându-şi straiele la uşă, să se usuce. Kissen se gândi o vreme înainte de a-i imita, totuşi îşi prinse cuirasa pe trup şi-şi luă mantia. Niciunul dintre ei nu-şi lăsă armele. Nici chiar spaţiul acesta tăcut nu era sigur, având în vedere încercările prin care trecuseră pentru a ajunge acolo.

— Pe aici, rosti veiga când terminară.

Pentru accesul în băi existau două tuneluri. Cele publice şi gratuite erau în stânga, ducând la bazine deschise. Cele private, mai vechi, se găseau în partea cealaltă, pentru aceia cărora nu le plăcea să se amestece în pielea goală cu oamenii de rând. Obişnuiau să coste bani buni, dar acum nu mai era nimeni care să-i ceară.

Kissen îi conduse pe tunelul spre băile private, simţind o plăcere reală să meargă pe drumul ce-i fusese mereu închis şi fiindcă tot aici se afla şi bazinul la care dorea să ajungă. Calea era luminată de un tavan din sticlă şi piatră, iar cerul serii aprindea găurelele în tonuri de verde, violet, albastru şi portocaliu, abia cât să vadă pe unde să păşească.

Coridorul lung se deschidea într-o încăpere largă, divizată prin panouri de calcar sculptat ce delimitau bazine aburinde. Vaporii din aer sufocau plămânii lui Kissen, încărcaţi de izul de pământ şi piatră.

Izvoarele de aici erau mai vechi decât oraşul, iar zeii mici şi pelerinii credincioşi se strânseseră mereu la sanctuarul lor. Când intrară în băi, găsiră câţiva din ambele categorii. Kissen întrezări luciul unei zeiţe micuţe care alerga de-a lungul pietrelor sub forma unui dragon mititel. Altul plutea prin aburi într-o mantie de iarbă şi bănuţi. Zei tămăduitori. Aveau multe altare, şi unii dintre ei se adunau la băi ca aceasta, unde lucrau doftori şi oamenii veneau să-şi aline afecţiunile. Kissen rareori avusese ceva de împărţit cu un zeu tămăduitor.

Claustrele ce înconjurau bazinele private răsunau de clipoceli şi lipăituri melodioase când cineva se lăsa să lunece într-un bazin, urmate de suspine sau de râsete încete de plăcere. Când traversară sala, cineva ieşi în pielea goală dintr-un claustru şi intră în altul, fără să-i bage în seamă. În locul acesta sfânt, toţi erau egali.

Kissen îi conduse în partea din spate a complexului, trecând pe lângă un zeu în formă de urs roşu cu urechi albe ascuţite, afundat în

discuţie cu trei pelerini. În apropiere, un spirit fără formă zbura ca o libelulă deasupra apei, în preajma unui altar nou, unde pelerini lăsaseră flecuşteţe. Avea să prindă formă în curând, poate ca statueta micuţă de colibri din centrul altarului.

Aproape de capătul băilor, apa rece curgea în cerc în jurul unui bazin adânc cu apă fierbinte. Apa rece era din râul Aan, care izvora din inima Benniţilor, la hotarul dintre Talicia şi Middren, suind peste piatră şi coborând pe sub ea până la coastă. Apele fierbinţi proveneau din adâncurile de sub oraş, ca şi celelalte izvoare. Bazinul acesta era umbrit de un zid interior gros, dar zidul exterior i se prăbuşise spre înăuntru, dezvăluind în spatele său o grădină năpădită de buruieni. Briza mării pătrundea pe acolo, proaspătă şi deschisă.

Kissen ridică vârful sabiei lungi şi-l folosi pentru a-şi tăia muchia palmei, apoi îşi strânse pumnul deasupra bazinului. O picătură de sânge căzu în apă.

— Aan! strigă ea, simplu.

Nu avea să dureze mult. Aan era peste tot unde era râul ei.

Mă cauţi din nou, deicido?

Apa se ridică peste marginile canalului cu apă rece şi se revărsă în bazin, manifestându-se sub forma unei zeiţe. Aan a râului era o zeiţă plină de carne şi de viaţă, cu braţe rotunde şi suple, ca fructele toamna. La fel şi abdomenul ei, moale şi elastic. Avea un trup pe care l-ai fi acoperit de sărutări, de la gâtul frumos până la părul de pe braţe şi linia neagră şi spiralată ce-i cobora de la pântec până la sex.

— Ai întâlnit vreun zeu pe care nu l-ai omorât? întrebă Skediceth din interiorul gulerului Inarei.

Aan râse, şi chicotul ei bolborosi din bazin şi ricoşă în pereţi.

— Crezi c-ar putea s-o facă, stropuleţule? zise Aan.

Kissen se încruntă. Aan nu putea fi tulburată de oricât de multe distrugeri de altare, iar momelile deicizilor nu erau suficiente ca s-o ispitească. Rareori se preocupa de certurile zeilor tineri şi ale oamenilor cu vieţi scurte şi părea să intre în tocmeli doar pentru a se amuza.

— Aan, rosti din nou Kissen, de data asta în semn de salut, punând mâna pe inimă şi plecând fruntea.

Aan avea dreptate; ea spera ca zeiţa aceasta să nu-i fie niciodată pradă. Probabil că era la fel de letală pe cât era de frumoasă.

— Încă porţi darul acela pe care l-ai furat, spuse Aan, lăsându-şi

mâna să lunece prin apă și răsucindu-și părul lung și negru între degete.

Gura lui veiga zvâcni, simțind greutatea șipului la gât. Nu fusese furat; era al lui Pato.

— L-am moștenit, zise ea apăsat. Ce trebuia să fac, să-l îngrop odată cu el?

— Și acum te-ai întors, continuă Aan, ignorându-i întreruperea, cu aceeași sabie care a ucis-o pe verișoara mea cea tânără și nebună. Se uită direct la Kissen și ochii îi erau nemăsurat de adânci. Mânia lui Ennerast a sosit zbierând până la mare.

Kissen făcu o pauză. Zeii vechi erau imprevizibili în furia lor.

— Sabia este în teacă și va rămâne în teacă, spuse ea. Nu regret că am ucis-o. Oricum, am venit să cer, nu să iau.

Aan râse din nou, iar Kissen expiră fără zgomot și trase cu coada ochiului la Elogast. Bărbatul părea la fel de fascinat ca ea.

— Am văzut mulți venind și plecând, spuse zeița. Ceea ce s-a făptuit s-a făptuit. Îngenuncheați.

Era o poruncă, nu o întrebare. Poziția în genunchi nu era nici confortabilă, nici lesne de apărat pentru deicidă, iar Aan știa asta. Zeița își puse coatele pe marginea bazinului și bărbia în mâini, zâmbindu-i plină de dulceață, știind ce-i ceruse.

Elo îngenunche curtenitor, iar Inara îl urmă. Kissen scrâșni din măsele și se puse în genunchi cât putu de ușor. Aan zâmbi larg.

— Dacă ai venit să întrebi, sper că ai adus ceva ce merită un răspuns, rosti ea, întorcându-și atenția asupra lui Elo. De pildă, acest tânăr? Este al tău? E mai bun decât țapul bătrân și slăbănog cu care ai fost data trecută.

Adevărul era că Pato fusese destul de slăbănog. Elo roși.

— Are nevoie de un sfărâmător de blesteme, Aan, spuse ea, și cât mai repede.

Aan își arcui sprâncenele către Elo, care se foi. Veiga avu impresia clară că, dacă ar fi avut de ales, salvarea propriei sale vieți ar fi fost abia a doua opțiune; orice ar fi dorit el pentru Arren ar fi ocupat primul loc. Totuși, bărbatul își descheie cămașa pentru a dezvălui semnul negru al blestemului, care începuse să-i acopere umărul cu scrierea sa întunecată. Aan îl atinse cu degetele, urmărindu-l cu buzele țuguiate.

Ochii ei se îndreptară către Kissen, apoi lunecară spre Inara. Arătă

din cap.

— Şi tu ce eşti, micuţo descâlcitoare? întrebă ea, plutind mai aproape de fată şi privind-o ca şi cum ar fi fost o insectă fascinantă care se târâse afară dintr-un smârc. Tu ce vii să ceri?

Inara era tulburată de atenţia ei şi se uită la Kissen, ridicând în acelaşi timp mâna spre Skedi.

— Vrem să-l eliberezi pe Skediceth, spuse ea, păstrându-şi vocea fermă.

Era impresionant să-şi ţină cumpătul sub privirea unui zeu vechi.

— Vrem să dezlegăm blestemul care ne leagă, adăugă Skediceth şi mustăţile îi tremurară. Să ne spui de ce a fost el aruncat pe capetele noastre, ce s-a întâmplat cu altarul meu şi cum să trăiesc fără el.

Aan clipi, apoi se întoarse spre Kissen.

— Şi tu?

Femeia ridică din umeri.

— Eu sunt aici pentru ei.

Apa rece din pâraiele din jurul bazinului lui Aan spumegă şi crescu.

— Îţi baţi joc de mine, fato? întrebă zeiţa. Deşi glasul era blând, pielea lui Kissen se înfioră. Vii să-mi aduci legăturile altor zei, aşteptându-te ca eu să le sfarm? Ştii că sfărâmarea puterii altora nu face parte dintre darurile mele.

Kissen se încruntă.

— Ai sfărâmat blestemul lui Pato.

Aşa o întâlnise prima dată pe Aan, la izvorul râului. Pato fusese înţepat de un zeu al bătrâneţii, care făcuse să i se umfle gleznele.

— O creatură mică şi neînsemnată, spuse Aan. Aceea a fost tămăduire, nu sfărâmare. Acestea sunt însă făgăduieli puternice, la fel ca ale tale.

Kissen ţâţâi.

— Atunci ce *poţi* face?

— Avem puţin timp la dispoziţie, adăugă Elo.

— Pot să văd asta, zise Aan, fluturând dispreţuitor dintr-o mână. Pentru tine, pot să restrâng puterea blestemului, dar nu-l pot opri. Ai nevoie de un zeu mai puternic decât mine sau de un sacrificiu puternic. (Kissen se încruntă.) Pe care, *desigur,* nu l-aş cere niciodată.

Se adresă apoi Inarei şi lui Skedi:

— Pe voi nu vă leagă o simplă făgăduială sau blestem. Tot ce pot să vă dau este un sfat. Se lăsă pe spate, ţuguind din nou buzele.

Bineînţeles, toate astea vor costa.

— Ce vrei? întrebă Elo.

— Deocamdată nu vreau nimic de la tine, spuse Aan şi se uită la Kissen.

Femeia duse mâna la şip. Îl purta cu ea de ani de zile. Darul pe care Pato îl cumpărase de la Aan şi pe care ea îl luase după aceea. Uneori, se întreba dacă el i-l destinase dintotdeauna, deşi la vremea aceea ar fi fost prea mândră să accepte un dar de la un zeu. Îl desfăcu de la gât.

— Dacă o sfătuieşti pe fată, îl poţi avea înapoi, rosti ea. Cavalerul îşi poate plăti singur preţul.

— Stai, nu, spuse Inara, spre surprinderea deicidei. Sfatul nu-i pentru tine.

— Ce pot eu să-ţi dau? întrebă Skedi. Zbură de pe umărul Inarei şi crescu până la dimensiunea unui iepure. Este viaţa mea, continuă el, lasă-mă să plătesc pentru ea.

Fusese o încercare demnă de luat în seamă, dar Aan pufni cu derâderea la care Kissen se aşteptase.

— Tu eşti un zeu. Ce mi-ai putea da fără ca eu să am deja? Poţi să-mi rămâi dator cu o favoare, micuţule mincinos.

Urechile lui Skedi tresăriră, dar el încuviinţă din cap, iar Aan se întoarse spre Inara.

— Eu am puţine, spuse fata. Şi am învăţat prea multe ca să-ţi ofer o favoare deschisă.

Veiga încercă să nu zâmbească. Aan înclină capul spre un umăr.

— Pentru un sfat, zise ea, nu te-aş secătui de tot ce ai. Vreau doar un fir de păr.

— Un fir de păr? repetă Inara. De pe capul meu?

— De oriunde doreşti, draga mea, spuse Aan.

— Ina, o avertiză Kissen, dar Inara îşi puse mâna în mâna ei şi o strânse.

Deicida înghiţi nodul care i se pusese în gât. Mâna Inarei se simţea mică şi rece. O cunoştea pe puştoaică de numai două săptămâni, totuşi, dacă i s-ar fi întâmplat ceva, Kissen ar fi putut să ucidă cu plăcere.

— Pentru ce-l vrei? întrebă Inara. Şi să ştii că Skediceth îmi va spune dacă minţi.

— Câtă afecţiune pentru cineva care urăşte neamul nostru, zise Aan.

Arătă din cap spre mâinile lor care se împleteau şi se îndepărtă, plutind, în bazin. De data aceasta zâmbi larg, dezvelindu-şi dinţii şi

gingiile negre.

— Îţi vreau părul ca să te pot vedea dacă doresc, ca să te pot găsi dacă am nevoie.

Când Kissen se încruntă spre ea, adăugă:

— Jur că nu doresc rău, nici ţie şi nici alor tăi. Ba chiar, îţi voi dărui ceva de-al meu, ca să pecetluiesc această făgăduială.

Ridică mâna şi-şi smulse din cap un fir de păr, care căzu, lung şi unduitor. Dacă ea ar fi avut ochii unui zeu, gândi Kissen, l-ar fi putut vedea strălucind cu o lumină interioară. Aan i-l întinse Inarei.

— Avem o înţelegere?

Fata se uită la Kissen. Ca înţelegere, era una bună. Aan nu avea nevoie de părul Inarei pentru a o iscodi dacă dorea; putea s-o urmărească oriunde exista apă.

— Nu te voi opri, spuse deicida. Aan este înţeleaptă şi este o afacere bună.

— Linguşitoareo, zise Aan, în vreme ce Inara îi ridică firul de păr.

Kissen luă un şip gol din mantie şi-l întinse fetei, care puse firul înăuntru, iar veiga îl astupă. Aşa ceva valora mulţi bani; i-ar fi îngăduit să vorbească cu zeiţa de oriunde, chiar şi fără un altar. Avea să-i spună asta Inarei mai târziu. Fata îşi atinse părul, apoi smulse un fir. Lumina sclipi pe el când i-l întinse lui Aan, care-l răsuci în jurul degetelor. Pielea ei străluci de apă şi firul dispăru.

Kissen înfăşură şipul Inarei cu o bucată de sfoară. Urma să-l sigileze cu ceară şi avea să fie leit ca al ei. Îl dădu fetei, care-l puse la gât. Aan era încântată; apa din izvoarele răcoroase unduia mulţumită.

— Altarul tău este sfărâmat, se adresă ea zeului micuţ, altfel ai fi putut s-o părăseşti. În felul acesta tu ai supravieţuit, iar o copilă a devenit gardianul tău. O astfel de legătură poate fi făcută doar printr-un legământ de mare putere. Dacă n-a venit din partea ta, atunci a fost făcut cu alt zeu. Un zeu puternic. Trebuie să-ţi aminteşti trecutul, zeu al minciunilor nevinovate, ca să te eliberezi de el.

— Dar nu-mi amintesc nimic înainte de Inara, zise Skedi.

— Îţi spun ceea ce ştiu eu, nu ceea ce nu ştii tu, rosti Aan. Dar îţi pot spune ce zice apa.

Îşi trecu mâna peste bazin şi apa se ridică, curbându-se în valuri.

— Tu nu eşti făcut din apă, zeule, dar ea te cunoaşte.

Bazinul luă forma unei corăbii ce spărgea spuma în largul mării, deasupra căreia zbura o picătură minusculă, ceva mic şi cu aripi.

Skediceth.

El cobori în picaj spre puntea corabiei, care continuă să călărească valurile. Bazinul deveni liniştit.

— Amintirile noastre ca zei sunt păstrate în altarele noastre, continuă Aan. Ele ne înrădăcinează în această lume. Când sunt sfărâmate, la fel suntem şi noi. Amintirile noastre, voinţa noastră. Dispar.

N-o spuse cu amărăciune, ci mai degrabă ca pe un fapt incontestabil.

— Dacă altarul tău era sfărâmat şi ai venit la fată, atunci bănuiesc că legământul a fost făcut cu cineva din sângele ei, astfel încât inima ei a devenit căminul tău.

— Oamenii nu pot fi altare, zise Kissen, mai mult din speranţă decât din certitudine.

— Nu oamenii ca tine, spuse Aan, apoi se întinse din apă şi luă cealaltă mână a Inarei. Dar rareori văd aşa ceva. Zâmbi. Poate că ar trebui să te duci s-o întrebi pe mama care te-a purtat ce mistere au existat în zămislirea ta.

Deicida simţi că-i îngheaţă inima. Ea era doar o fetiţă, o fetiţă cu o problemă legată de un zeu. Inara îşi luă mâna din cea a lui Aan, apoi din cea a lui Kissen.

— Mama mea nu mai trăieşte, zise ea.

— Atunci poate că, dacă eşti norocoasă, eşti fiica tatălui tău.

Skedi fâlfâi din aripi, derutat, în timp ce el şi Inara schimbară o privire. Kissen se simţi aşa cum se simţea probabil Telle când ştia că oamenii comunicau rapid prin grai şi ea nu le putea citi pe buze. Aan aştepta. Avea tot timpul din lume. Elo nu avea; îşi ţinea mâna pe umăr, străduindu-se să aibă răbdare.

— Ni s-a spus că el ar putea găsi alt altar, rosti Inara.

Aan strânse din umeri.

— Pentru a muta altarul, micul zeu al minciunilor nevinovate trebuie să găsească un zeu dispus să facă aceeaşi făgăduială, spuse zeiţa, să împartă altarul lor, ofrandele lor, dragostea lor, aşa cum ai făcut tu. Nici chiar aici nu există suficientă dragoste pentru zei. Niciunul nu-ţi va da ceea ce ai nevoie.

Kissen era sigură că Skedi se gândea la Kelt, cel aproape dispărut, deşi altarul îi era intact. Băile erau pline de zei, totuşi ce ar fi avut nevoie pelerinii de la un zeu al minciunilor nevinovate? Pelerinii erau căutători de dorinţe, căutători de adevăr.

— Trebuie să le oferi mai mult decât atât, spuse ea. Acesta e singurul loc din Middren care mai are zei suficient de puternici pentru a-l lua.

O târâse pe Inara prin pericole şi demoni pentru a-i găsi lui Skedi un loc aici, dar nici măcar deicida nu mai era sigură că făcuseră călătoria corectă. Oare Skedi ar fi rămas, ştiind că va dispărea în câţiva ani? Sau că se va transforma într-o umbră care să mintă pe oricine ar trece pe lângă el? Putea Inara să-i facă asta? El o trădase, da, însă o şi salvase.

Mai rău era faptul că nici veiga nu mai credea că ea putea să-i facă asta.

— Eu dau ceea ce dau, rosti Aan şi ochii ei îşi pierdură strălucirea. Eu spun adevărul, indiferent cât de mult îţi place.

— Nu există altă cale? întrebă Skedi încet.

Aan înclină bărbia cu o expresie asemănătoare milei.

— Există căi, răspunse ea. Să devii suficient de cunoscut pentru a trăi ca un zeu sălbatic din vechime, atât de aproape de amintirile oamenilor, atât de constant chemat, încât să fii mai puţin legat de un altar.

— Eu nu sunt o zeitate străveche.

— Tot ce-ţi trebuie este să fii dorit. Du-te acolo unde alţii au nevoie de tine şi legăturile tale cu Inara Craier se vor slăbi. Asta-i tot ce-ţi pot spune. Înclină din cap spre Kissen. Sfat dat. Făgăduială îndeplinită. Dar aş putea spune mai multe poveşti dacă vrei, deicido. Îţi simt curiozitatea despre fată. Îţi pot spune ce este ea, iar tu poţi decide dacă ea merită grija ta, şi tu grija ei.

Kissen plescăi din limbă. Alt zeu care încerca să-i ofere ceea ce nu avea nevoie de la el.

— Nu-mi trebuie să ştiu despre Inara nimic ce ea nu vrea să-mi spună, zise veiga şi cuvintele acelea erau în mare parte adevărate. Dădu să se scoale. Noi am terminat aici.

— Nu vrei să ştii despre războiul care se apropie?

Acum o prinsese. Aan îşi voia şipul; îşi voia darul înapoi.

— A spus că am terminat, interveni Elo, văzând-o pe femeie că se clatină. Iar eu am şi alte întrebări să-ţi pun. Întrebări pe care trebuie să ţi le pun singur.

— Oh, dar ce direct eşti, spuse Aan. O să-mi ceri să-ţi încetinesc blestemul? Sau să-ţi dau o moarte rapidă?

— Elogast... zise Inara.

Fața lui era tulburată, dar rămase nemișcat și calm. Ținea palma pe mânerul acoperit al sabiei sale.

— Inara, spuse Elo, tu ți-ai primit răspunsurile. Eu am venit aici să le aflu pe ale mele. Du-te și găsește-i zeului tău noul lui altar.

Cavalerul nu se uita la Kissen, ci se concentra doar asupra lui Aan, iar deicida făcu ceea ce era de neimaginat. Decise să aibă încredere în el.

— Bine, atunci, rosti ea, ridicându-se în picioare. Haideți – Skedi, Inara.

— Dar... începu Ina.

— Dar nimic.

Kissen se uită înapoi spre apă și-și băgă șipul sub pieptar, unde stătea lângă făgăduiala lui Osidisen; cele două daruri ale ei primite de la zei. Nu le ceruse, însă le avea oricum.

Când ieșiră din băi, majoritatea celorlalte bazine erau acum tăcute, pelerinii clandestini plecaseră spre culcușurile necunoscute pentru care mituiseră în ruinele orașului. Zeii se retrăgeau în altarele lor sau mergeau altundeva dacă puteau, surescitați de micile lor porții de adorație.

— Nu-l putem lăsa așa, spuse Inara.

— Crezi că el și-ar fi coborât garda cât timp eram noi acolo? întrebă Kissen.

Intrară în atriumul cu încălțăminte, iar deicida își scoase cuirasa și halatul de bumbac, ca să se schimbe înapoi în veșmintele ei familiare. Se uită cu subînțeles la Skedi. Zeul clipi. Kissen își înghiți mândria. Era destul de mult de înghițit.

— Cât de departe *puteți* să vă îndepărtați unul de celălalt?

CAPITOLUL XXVIII
SKEDICETH

Skedi se strecură înapoi în băi, prin altarele zeilor care încă aveau oameni ce-i iubeau. Nu-i plăcea aburul apelor, nici umezeala care-i afecta penele. Era un loc prea încins, prea cald. El voia aer proaspăt și răcoros. Dar oare un zeu ar fi avut vreun loc aici pentru el? Ar fi existat suficientă dragoste ca să trăiască? Se menținu la nivelul solului, băgându-și iute capul pe uși și trăgând cu ochiul prin crăpăturile dintre pietre. Zece pași... douăzeci... douăzeci și unu. Acum ei doi se puteau îndepărta mai mult decât înainte; oare pentru că Inara îl iubea mai puțin? Sau pentru că Kissen și Elo țineau mai mult la el?

Căpătă o privire scurtă din partea unei femei care se scălda în tăcerea întunecată împreună cu un zeu în formă de vulpe imaculat de albă; avea culori argintii de izolare, dorința de a nu fi întreruptă. Continuă. Un zeu, în formă de broască, era așezat în perete ca o piatră. Mai mic decât Skedi, dar mai bătrân. Skedi își dădea seama de vârsta lui – era ca un corp solid, o strălucire revărsată de un zeu care trăise mult, ca Aan. Îl privea tăcut.

— Nu ești primul care vine să cerșească la izvoare, rosti zeul. Nu este îndeajuns pentru a împărți cu toți.

Skedi nu-l contrazise. Făgăduiala unui altar în Blenraden își pierduse atracția. Cu atât mai mult acum, după ce rănise încrederea Inarei în el. Skedi avea o viață măruntă, dar bună, alături de cineva care îl iubea. Riscase totul... pentru ce? Pentru asta?

Se strecură mai departe, simțind cum legătura ce-i ținea laolaltă pe el și pe Inara se întindea, totuși nu dureros. Kissen îi ceruse ceva, fără să-l amenințe cu uciderea. Poate că în urmă cu numai câteva zile el ar fi refuzat, însă dorea să știe ce cerea Elo și dacă va primi un răspuns mai bun decât primiseră Skedi și Inara.

O făgăduială, spusese Aan. Ce făgăduială l-ar fi putut lega de o

copilă? Fie și o copilă ca Ina. Încercă să se gândească la ceea ce fusese înainte de ea, insistând asupra amintirilor ce se risipiseră în gol. Zburase deasupra unor corăbii. Apa știuse asta. Se simțise bine, deși nu-i plăcea să se ude. Atunci de ce o făcuse? Ce nevoie aveau corăbiile de minciuni nevinovate? Încercă să-și imagineze aerul, valurile și prinse un strop îndepărtat de amintire, de titani care se ciocneau pe cer, de gustul sării.

Zboară, își aminti o poruncă. *Zboară, micuțule Skediceth.*

Vocea unui zeu. A unui prieten. Care avea nevoie de el.

— El trăiește?

Skedi ciuli urechile și se micșoră până la dimensiunea unei păsări. Treizeci și trei de pași și revenise la altarul lui Aan, iar legătura cu Inara îl trăgea doar cu o durere slabă. Nu se putea îndepărta prea mult. Elogast vorbea, înconjurat de culorile lui stabile, de apele lui adânci. Ardeau în cobalt și liliachiu; el întreba despre Arren. Aan își pusese mâna pe umărul lui și apa ei se rotea în jurul însemnului de blestem.

— Așa se pare, spuse ea.

— Atunci mai există speranță.

— Legătura unui zeu cu un om nu este ușor de desfăcut. Nu fără voia amândurora, ca în cazul fetiței și al mincinosului. L-ar putea ucide de-a dreptul.

Elo încuviință din cap și culorile i se schimbară în frică, spintecând cu auriu însângerat. Avea sabia în poală, cu mânerul dezvelit, și Skedi văzu că acesta nu era încununat cu un soare sau cu un cerb, ci cu un cap de leu. Culorile din jurul degetelor bărbatului erau atât de strălucitoare, încât era greu de privit. Sabia aceasta, mânerul acesta, însemna totul pentru el. Micuțul zeu ar fi dat orice pentru un asemenea talisman. Se părea că Elo acceptase oferta lui Aan de a împiedica blestemul, totuși ceea ce ținea în mână valora cu siguranță mai mult decât atât.

Skedi se furișă mai aproape.

— Are nevoie de timp, spuse Elo. Ca să se tămăduiască. Pentru asta sunt aici.

— O astfel de rană nu poate fi tămăduită, zise Aan, apropiindu-se de el. Mă surprinde că un zeu a ales să-l salveze și că a putut s-o facă. Dacă vrei ca el să trăiască, trebuie să înlocuiești darul acela cu unul care să dureze, cu o inimă de zeu care să nu fie așa legată de schimbarea credințelor în Middren.

Skedi își lipi aripile pe spate și urechile de țeastă. O inimă? Asta pierduse regele? Așa ceva nu era posibil. Ce zeu l-ar fi salvat pe rege? Cavalerul tăcu un moment lung și dureros, apoi rosti:

— Tu i-ai putea face așa ceva?

— N-o voi face, răspunse ea. Indiferent de ofrandă. Nu voi fi legată de un muritor.

— Ar putea opri un război civil.

— Nu neapărat.

Aan avea bărbia pe marginea bazinului și ținea brațele încrucișate sub ea. Părul negru îi plutea în spate, iar gambele ei nășteau aburi acolo unde răzbăteau la suprafață, ca insule moi sub un nor.

— Zeii nu sunt întotdeauna dușmanul, iar asta o știe până și deicida voastră. Oamenii îi fac pe zei și, în bine sau în rău, zeii îi fac pe oameni. Noi ne arătăm unul altuia așa cum suntem cu adevărat. Ființe doritoare, disperate după iubire, putere, siguranță.

Tăcu un timp, după care urmă:

— În plus, fratele tău rege a trăit cu inima aceea trei ani. Zeul care i-a dat-o îi încălzește sângele, îi dă viață din partea sa și nu este o inimă de apă. Aș fi știut dacă era așa. Apa vorbește cu apa, de la picătură la baltă, la râu și la mare. Nu te pot ajuta. În schimb, trebuie să te gândești cu grijă la felul de inimă de care are el nevoie.

Elo se încruntă, iar Aan înclină capul spre un umăr.

— Mai mult decât atât. Doar vechii zei rămași mai au o asemenea putere și o asemenea nesăbuință. Dacă sunt în parte sălbatici, de dinaintea orășelelor voastre, cu atât mai bine.

Skedi se micșoră până la dimensiunea unei piese mici de argint. Aan întinse mâna să atingă fața lui Elo.

— Cât de loial ești, rosti ea. Atât de loial, încât îți frânge propria inimă. Spune următoarea ta întrebare.

— Ce va cere un zeu la schimb?

— Cred că știi răspunsul la asta, Ser Elogast, spuse Aan cu calm. Viață pentru viață. O viață la care tu să ții. Zeii iubesc martirii.

Skedi făcu un pas înapoi. Sacrificiu. Ea vorbea despre sacrificiu. Elo plecă fruntea, strângându-și mâinile în jurul ofrandei sale.

— Așadar, continuă Aan, trebuie să te hotărăști, Elogast, cavaler, brutar, om de onoare cu iubiri împărțite. A cui inimă merită inima regelui tău?

Skedi auzise destul. Fugi înapoi către ușă. Nu-l putea lăsa pe Elo să-l

prindă acolo. Într-o clipă zbură pe coridor, în braţele Inarei care îl aşteptau, în locul unde ea se aşezase, cu picioarele în bazin, îmbrăcată în hainele de călătorie.

— Trebuie să plecăm, spuse el. Flutură din aripi şi se uită la Kissen, care se aplecase în uşa deschisă şi privea afară, de asemenea îmbrăcată şi pregătită. Te rog.

Inara se sculă în picioare, simţindu-i frica, deşi n-o putea înţelege.

Pentru Ina, vorbi zeul spre mintea lui Kissen, apăsând atât de tare cu voinţa sa, încât pătrunse în ea. Femeia tresări şi-l privi fix, şovăind o clipă. Skedi întinse aripile şi zbură spre pământ, în uşa de la intrarea în grădină, crescând până la dimensiunea unei pisici mari. Sacrificiu, Elo avea nevoie de un sacrificiu. Iar ei erau singurii oameni din apropierea sa.

Un zăngănit se auzi în grădina din faţa băilor. Se întoarseră şi văzură trei cavaleri călări ce se apropiau în grabă, cu săbiile deja scoase. Kissen puse mâna pe sabie. Skedi era în aer liber, complet vizibil. Încremeni.

— Voi, rosti cavalerul din frunte.

Era Benjen, care părea agitat. Suspiciunea i se oprise asupra lui Kissen şi Skedi. Inara şovăi înăuntru, în afara razei sale vizuale. Benjen nu-l văzuse pe niciunul dintre ei în palat, totuşi Inara avea sabia lui. Dacă ei o zăreau pe fată, i-ar fi luat pe toţi.

— Aţi văzut un bărbat înalt, cu pielea închisă la culoare?

— Înseamnă ceva pentru tine? spuse Kissen.

Ei nici nu clipiseră la vederea lui Skedi. Bineînţeles că nu. Se afla în oraşul zeilor. Benjen se încruntă.

— Înseamnă că m-aş putea împotrivi să te trimit pe loc la temniţele din Sakre. Biciuirea tălpilor va fi cea mai mică dintre grijile tale. Kissen zâmbi periculos, iar Skedi se lăsă pe picioarele din spate.

— Un bărbat irisian s-a oprit aici, zise el. A plecat pe un drum spre cheiuri şi spre port.

Îşi aplică voinţa pe minciună şi o împinse către cavaleri. Fu extrem de uşor. Ei clipiră şi atenţia li se îndepărtă de la Kissen, apoi se întoarseră şi coborâră dealul spre mare. Skedi se uită la Inara, care răsuflă uşurată. Altarul lui, prietena lui.

Trebuia s-o salveze pe ea, dar şi pe Kissen. Îi văzuse pe veiga şi pe Elo apropiindu-se; ce se întâmpla dacă Elo o alegea pe ea ca sacrificiu? Şi Skedi îşi dădu seama că nu mai voia să se gândească la o lume fără

Kissen care să-i protejeze.

— Veiga?

Prea târziu. Elo ieşise de pe coridor în atrium. Avea încă sabia la el. Părea ciudat că Aan îi îngăduise s-o păstreze, dar Skedi observă că dispăruse capul de leu de pe mâner. Nu sabia în sine fusese sursa interesului, ci simbolul leului tânăr. Vechiul simbol al regelui. Zeul se încruntă, însă degetele lui Elo nu erau pe mâner; el nu venise să lupte, în jurul lui erau nori de înşelăciune şi tristeţe. Bărbatul suspină şi privi în jos, spre mare.

— E prea târziu ca să mai facem ceva în seara asta, spuse el.

— Credeam că te grăbeşti, rosti Kissen suspicioasă.

Elo contemplă orizontul, iar culorile îi erau dominate de un cenuşiu ciudat, plin de regrete. Cămaşa îi era deschisă şi Skedi văzu un scris nu foarte diferit de cel de pe pieptul lui Kissen, punctuleţe ce se înlănţuiau prin tuşul negru, legându-l. Scrisul-apei, de la Aan, pentru a reduce puterea blestemului. Oare asta îi oferea lui mai mult timp, sau reducea numărul demonilor ce urmau să vină după el? Kissen îl zări, de asemenea. Skedi tot nu-i putea vedea culorile, dar începea să-i înţeleagă expresiile faciale, care trecură de la iritare la uşurase. Oamenii erau complicaţi.

— Ce aş putea găsi într-un oraş întunecat ca smoala, printre arătări şi ruine? zise Elo, ridicând din umeri. Aş putea prefera o ultimă seară cu prietenii.

Aşadar, nu avea să se lupte cu ei acum. De ce? Ca să aştepte până adormeau? Graba de mai devreme din pasul său dispăruse, însă hotărârea din el era tot acolo, nu se schimbase. Avea să-l salveze pe rege. Skedi nu voia să doarmă în preajma unui om care căuta un sacrificiu. Dar ce putea spune fără să-i atragă înapoi pe cavaleri? S-o sperie pe Ina?

— Sigur că da, zise Kissen, privind pieziş către Skedi. Ştiu un loc care ar putea fi încă întreg. Sau cel puţin era întreg în ultimele zile ale războiului. Ai aflat ce voiai?

Elo se gândi o clipă, apoi spuse:

— Da.

Ce ai auzit? întrebă Inara. Skedi ar fi dorit s-o mintă.

Nimic bun, zise el.

Kissen îi conduse spre o casă cu aspect impresionant, la vreo şase străzi depărtare de orfelinatul Ologirii. Avea până şi o clopotniţă înaltă.

Ușa era scoasă din balamale, ruptă probabil de jefuitori, însă interiorul își păstrase mare parte din splendoare. Trecură pe lângă scară și parcurseră câteva încăperi pline cu mese lungi, birouri și sofale pe care te puteai tolăni, până când găsiră una ce părea promițătoare.

— Puteam să văd școala asta din Ologire, spuse Kissen. Întotdeauna mi se părea strălucitoare și caldă. Am stat aici după lupta cu Mertagh.

Se uită la Elo, care nu reacționă. De obicei, orice menționare a acelei bătălii trimitea prin culorile lui un val de teroare, furie, teamă și vinovăție, care îi făcea mâinile să tremure. De data asta nu se întâmplă însă nimic.

— Skedi, zise Elo, verifică dacă nu-i nimeni pe-afară. Să facem un foc.

Zeul zbură cu reticență spre fereastră. De acolo, mulțumită vederii sale bune pe timp de noapte, putea într-adevăr să vadă mai jos casa Ologirii. După ea se zărea marea, întinsă, cenușie și estompată sub cerul întunecat.

Sui mai mult, întrebându-se dacă nu cumva erau și alți cavaleri zăngănind în căutarea lui Elo sau dacă va vedea locuri în oraș ce puteau fi promițătoare pentru a-și face un cămin. Descoperi că printr-un spațiu dintre clădiri putea zări portul. Digurile marine înalte ale portului Blenraden erau năruite, iar turnurile ce odinioară călăuziseră corăbiile înăuntru și în afara sa erau acum simple cioturi de piatră. Între ele, Skedi deslușea rămășițele sfărâmate ale câtorva corăbii, atât de rupte și putrede, încât toate deveniseră un cimitir.

Sărmanii care fuseseră pe corăbiile acelea trebuie să fi fost teribil de speriați când zeii sălbatici se abătuseră asupra lor, întrucât cutezaseră să părăsească orașul. Încă le putea simți ecourile fricii. Atâta putere și distrugere pentru a ucide un zeu și o mie de suflete.

Atunci zeul sanctuarului se ridicase pentru a-i apăra. Un zeu nou și mare împotriva puterii adunate a sălbăticiei.

Amintirea smuci mustățile lui Skedi ca o adiere din vis.

Sare și furtună. Furia și urletul vânturilor, zei și coșmaruri, și o mie de oameni care țipă. Pe țărm, armata Middrenului se luptă așa cum s-ar lupta șoarecii cu fluxul ce amenință să-i înece. În mijlocul tuturor, minciuni, minciuni mici, care le spun că vor fi în siguranță, că vor scăpa, că totul va fi bine. Minciuni care au rămas minciuni pentru totdeauna.

— Skediceth.

Zeul tresări, apoi își dădu seama că nu Inara îl chemase, ci Kissen. El rămăsese lângă geamurile ferestrei. Femeia îi făcu semn să coboare, iar el zbură până la masă, în timp ce ea trase perdelele.

Skedi se trezi singur cu deicida și din nou la o răspântie. Cu doar câteva zile în urmă, fusese gata s-o trădeze pe Inara, să îngăduie ca veiga să fie ucisă, pentru ca el să se poată alătura cavalerului. Acum, Inara muta mobile împreună cu un bărbat blestemat care dorea un sacrificiu. O inimă. Culorile lui Elo nu se schimbaseră prea mult – rămăseseră tot îndurerate, pline de pericole –, dar pe Skedi îl tulbura faptul că părea mai destins decât fusese vreodată, râzând de frustrarea fetei care se lupta cu un scaun greu.

— Nu i-ai face niciodată rău Inarei, nu-i așa? vorbi zeul încet către Kissen; în privința asta, el era convins. Vrei ca ea să fie în siguranță, s-o protejezi ca pe ceilalți copii pe care i-ai salvat de Ologire. Își ridică cornițele, privind-o. Și eu vreau la fel. Mă crezi?

Kissen căzu pe gânduri.

— Cred că ții la ea, spuse femeia. Cred că o parte din asta nu-i din interes personal.

— Și tu? întrebă Skedi. Tu cu ce te alegi din toate astea?

Ea îi întinse mâna și Skedi îi privi degetele: dure, cu pielea tăbăcită, cu bătături groase.

— Nu-mi stă în fire să las o copilă să înfrunte singură lumea, zise veiga. Așa că spune-mi ce ai auzit, și eu mă voi gândi dacă te cred sau nu.

Skedi îi păși în palmă și ea îl ridică pe umăr, unde se așeză. Zeul putea să vadă șnurul de piele al șipului pe care-l dorea Aan. Dacă ar fi vrut, probabil că ar fi putut să-l smulgă, să fugă, să schimbe ceea ce dorea zeița în schimbul unei părți din altarul ei. Poate că ar fi putut mușca gâtul deicidei și să se elibereze de ea, să frângă cu totul inima Inarei și să dispară într-o ultimă acțiune cumplită. Nu, nu era felul lui de a proceda. Minciunile nevinovate erau minciuni pentru a înmuia, minciuni pentru a ajuta, minciuni pentru a schimba și a conspira. Femeia îi întinsese o mână și acum era rândul lui.

Skedi se uită către Elo, care se așezase cu Inara și o învăța cum să folosească amnarul și cremenea.

— El are nevoie de un sacrificiu, rosti zeul. O inimă pentru o inimă, ca s-o salveze pe cea a regelui său. Asta i-a spus Aan.

Culorile lui Kissen răbufniră de sub zidul ei de apărare, albe de

furie. Ea îl credea.
— Ina, spuse femeia, pleacă de lângă el.
Fata clipi spre ea.
— Imediat!
Inara se ridică în picioare, dar nu se îndepărtă.
— De ce? întrebă ea.
Elo se uita la fel de nedumerit, apoi îl zări pe Skedi.
— L-ai trimis pe zeu să mă spioneze? întrebă el.
— Nu-ţi datorez nicio loialitate, răspunse veiga.
— N-ai de ce să te temi de mine, spuse bărbatul.
— Mă tem întotdeauna de disperarea altora.
Elo se sculă, iar Skedi se ridică pe umărul lui Kissen.
— Te-am auzit, rosti zeul, desfăcându-şi aripile. I-ai dat mânerul sabiei tale. Ea ţi-a spus că ai nevoie de inima unui zeu ca s-o înlocuieşti pe a lui Arren.
— Tu nu ştii despre ce-i vorba.
— Skedi, zise Inara, nu cred că Elo ne-ar face rău.
— Ce te face să fii atât de sigură? întrebă Kissen.
Inara îşi muşcă limba, întâlnind ochii zeului. Culorile. Ea nu putea spune ce văzuse, nu lui veiga, nici măcar acum. Era adevărat, culorile bărbatului nu arătau violenţă, dar dacă el le ascundea la fel cum o făcea Kissen?
— Nu ţi-am câştigat încrederea până acum, deicido? rosti Elo.
— Încredere? Kissen râse, apoi făcu un gest către sine. Crezi că o femeie ca mine a dus o viaţă de încredere? Dacă vrei să vorbim despre încredere, de ce nu-mi spui ce s-a-ntâmplat cu adevărat în acea ultimă bătălie împotriva lui Mertagh? De ce regele tău îşi încalcă acum propriile legi şi-şi trimite aşa-zisul prieten într-o misiune la zei pentru a oferi un sacrificiu? Ce doreşte în schimb? Mai multă putere?
Elo îşi strânse apăsat buzele, sfâşiat pe dinăuntru.
— Veiga, el este regele nostru şi n-ar trebui să-l punem la îndoială.
— Este regele *tău.* Ţi-am spus, eu m-am născut în Talicia. Ştiu ce fac oamenii pentru zei, pentru regi, pentru putere, pentru toate astea. Şi nu-i niciodată ceva bun.
— Acum nu-i acelaşi lucru.
— Ei îşi pun toate speranţele într-un salvator şi-i atârnă portretele pe toţi pereţii lor.
— Să nu cutezi...

Elo se înfuria acum.

— Ei se folosesc de adepţi, aşa cum sunt cavalerii voştri, pentru a-i înfricoşa pe oameni să fie supuşi, apoi se miră că oamenilor nu le place. Nu-i de mirare c-a readus Middrenul în pragul războiului.

— Asta nu se-ntâmplă aici, spuse Elo. Nu voi îngădui asta.

— O inimă de zeu, cavalerule? De asta are nevoie regele tău? Kissen înaintă, cu Skedi agăţat de umărul ei. Tu n-auzi cum sună asta?

Bărbatul o înfruntă deschis.

— Nu, zise el şi clătină vehement din cap, trasând o linie fermă cu mâna. Arren este un om bun. Trebuie să mă crezi.

— De ce am face-o? întrebă deicida. De ce o crezi tu, de fapt? Şi dacă te-nşeli?

Elo ridică bărbia. Era mânios, însă respiră adânc, calm şi se uită la Kissen.

— Îl cunosc pe Arren mai bine decât l-ai putea tu cunoaşte vreodată.

— Oamenii se schimbă, cavalerule.

— Nu omul acesta. Oricine ţi-a făcut rău în trecut...

— Eu am fost un sacrificiu.

Elo se opri, încremenind. Degetele Inarei se ridicară la gura fetei. Culorile lui Kissen răbufneau prin zidurile apărării ei – tonuri cenuşii de furtună, albastre şi galbene de flacără. Femeia continuă:

— *Consătenii mei* ne-au ars pe mine şi pe familia mea, pe noi toţi, pentru că au crezut că le va fi de folos. Oameni alături de care am crescut, alături de care am mâncat, alături de care am flămânzit.

Skedi decise că umărul ei nu mai era un loc unde să zăbovească şi-şi luă zborul spre Inara, iar fata îl prinse. Oare putea să vadă şi ea durerea lui Kissen? Era vastă, zdrobitoare. Furia ei umplea toată încăperea, îi reducea pe toţi la dimensiunile unor pigmei. Oare asta era ceea ce ţinea ascuns? Tot timpul? Îngropat în inima ei doar pentru a se înălţa ca ură faţă de zei?

— Ne-au drogat, ne-au legat şi ne-au dat foc. Îşi frecă încheieturile mâinilor, apoi duse mâna la piept. Tatăl meu m-a salvat. Mi-a tăiat piciorul ca să mă elibereze şi şi-a sacrificat viaţa pentru ca Osidisen să mă salveze. Doar ca eu să trăiesc.

Îşi trase pieptarul în jos şi arătă favorul de sub tatuaj.

— Ăsta-i ultimul lucru pe care tata mi l-a dăruit vreodată, făgăduiala asta. E ultimul lucru pe care-l am de la el, înainte ca Osidisen să mă tragă sângerând la ţărm şi să mă lase să mor. Toată dragostea aceea,

toată durerea... iar noi n-am însemnat nimic. Așa că, iartă-mă dacă n-am încredere într-un cavaler pe care abia-l cunosc de câteva zile și într-un rege care cu o mână îi bate pe cei care fac rugăciuni, iar cu cealaltă cerșește daruri de la zei.

— Cum a putut zeul mării să nu-și respecte făgăduiala? întrebă Skedi, îngrozit.

Făgăduielile zeilor erau însăși substanța care îi alcătuia, forța ce-i ținea legați de oameni, de viață. O făgăduială era ca legătura lui cu Ina, care-i trăgea întruna de inimă. Înghiți un nod. *Zboară, micuțule Skediceth.*

— Pentru că i-am spus să se ducă-n mă-sa, răspunse Kissen. Pentru că nu-i mai puteam îngădui să-mi ia ultimul lucru pe care-l mai am de la tatăl meu, de la familia mea – mânia mea. Nu voi renunța la ea.

Skedi se înfioră. Acum, când putea să-i vadă culorile, nu mai dorea să le mai vadă. Dacă ar fi încercat să ajungă la ele, s-o înmoaie cu minciuni nevinovate, s-ar fi înecat. La fel era și Elo – amândoi clocoteau de furie pe două laturi ale unei bătălii pe care niciunul dintre ei n-o alesese. Sentimentele acelea erau prea mult pentru el. Se ghemui speriat.

— Îți făgăduiesc, veiga, rosti Elo, cu glas încordat, că nu-ți voi face rău niciodată.

— Am mai auzit astfel de făgăduieli.

— Nu de la mine. Se apropie de Kissen și o prinse de mână. Ceea ce ți s-a făcut a fost greșit. N-ar fi trebuit să se-ntâmple niciodată. N-ar trebui să se mai întâmple niciodată.

Kissen chicoti și-și retrase mâna.

— Nu-mi spune minciuni nevinovate, zise ea. O inimă pentru o inimă. A cui inimă merită inima regelui tău? Pentru că, dacă vrei una de-ale noastre, vei afla că nu-s așa ușor de obținut.

Elo rămase tăcut. Focul trosni când se aprinse. Skedi aproape că simți șuierul răsuflării lui Kissen când deicida își îndreptă umerii.

— În niciun caz să nu faci asta! zise ea.

— Nu-mi amintesc să-ți fi cerut părerea.

— Nu te voi lăsa.

Bărbatul izbucni într-un râs trist, ciudat.

— Un zeu nu va dărui o inimă fără să ia una, spuse el. Ce ar trebui să fac eu? Să las Middrenul să fie cuprins de războiul civil? Să-l las pe el să moară?

— Da, exact, replică Kissen. Lasă-l să moară. Simt sigur că şi regele îi lasă pe alţii să moară pentru el tot timpul. Lasă-l să vadă cum este.

— A văzut deja, răbufni Elo. El a murit pentru mine.

Kissen înghiţi un nod mare ce i se pusese în gât. Ea şi Elo se priviră fix.

— Bătălia cu zeul războiului. Împotriva lui Mertagh, spuse femeia, mai calm. Ai spus că el a fost rănit.

— A fost vina mea, zise Elo, cu vocea răguşită, încordată de emoţie. Mâinile îi tremurau şi culorile îi sclipeau auriu. El era pe moarte. A murit... şi eu l-am lăsat. Ultimul din spiţa lui. O ultimă luptă, i-am spus. Doar lupta asta, pentru că el avea nevoie de mine şi eu l-am lăsat să moară.

CAPITOLUL XXIX
ELOGAST

O spusese. Îi era dator lui Arren. Îi datora totul. Asta însă o înfurie şi mai tare pe Kissen.

— Bun, spuse femeia. Inara, rămâi aici. Tu, arătă spre Elo, vino cu mine.

— Aşteaptă, zise Inara, dar amuţi, văzând expresia lui veiga.

Femeia îi adăugă ceva în limbajul semnelor. Elo nu putu să înţeleagă, însă bănui că fusese o expresie violentă. Se trezi apucat de cămaşă şi târât din încăpere.

— Kissen... încercă el.

— N-ai dreptul să-mi spui pe nume, rosti ea.

Era furioasă şi părul ei părea să aibă o viaţă proprie, alunecându-i din cozi.

— Eu îmi fac propriile alegeri.

— Nimeni care te iubeşte nu ţi-ar cere să-ţi iroseşti viaţa.

Îl târî în odaia alăturată, apoi în următoarea, punând suficientă distanţă între ei şi Inara pentru ca fata să nu-i audă.

— El nu mi-a cerut-o.

Nările femeii se dilatară şi ea îl împinse, lipindu-l de un perete, apoi îşi apropie faţa de a lui, cu ochii strălucitori şi aprigi în întuneric.

— Ei bine, eu *îţi spun* să n-o faci.

— Din ce motiv?

— Futu-i motivele mă-sii! Oamenii n-au întotdeauna nevoie de un motiv.

Îi dădu drumul şi-i întoarse spatele cu dezgust. Ajunseseră într-un fel de cabinet, cu rafturile răvăşite şi obiecte împrăştiate pe jos, dar cu biroul încă întreg şi la locul lui. Lumina lunii în scădere strălucea în ferestre.

— Îi datorez viaţa, veiga, rosti Elo.

Ea nu voia să-i spună pe nume. În regulă!

— Dacă el a murit, cum se face atunci că tot conduce țara?

Elo nu-i putea spune, dar în ochii ei se citi brusc înțelegerea.

— Cred că glumești, continuă Kissen. Sfărâmătorul zeilor a făcut un pact cu un zeu?

— Nu, răspunse Elo iute. Nu. Ea n-a cerut nimic. S-a oferit să-l salveze.

— Cine?

Ce rost mai aveau secretele acum?

— Hestra, zeița vetrelor.

Femeia era nedumerită.

— Creatura aia pe jumătate sălbatică n-a cerut nimic? Clătină din cap. Asta înseamnă că încă nu și-a luat prețul. Chiar tu ai spus că un zeu nu va oferi o inimă fără să ia una.

— Și-l ia acum, spuse Elo. Îl omoară.

Kissen nu păru atât de tulburată de veste pe cât se așteptase el.

— Și asta înseamnă că-i rândul tău să mori?

— Dacă el moare, atunci rebeliunea asta care a ucis-o pe mama Inarei nu va mai putea fi oprită.

— Martir de tot rahatul! Kissen râse în derâdere. Și după ce tu te vei sacrifica și vei dispărea, iar prietenul tău va trăi cu o inimă pentru care ai murit, crezi că asta-i va opri pe zei și pe oameni să încerce să creadă că au drepturi unii asupra altora?

Asta sunase dur.

— Veiga... încercă el.

— Crezi că el ar trebui să trăiască cu asta? Femeia îl apucă de ambele brațe, încercând să-l scuture pentru a-l determina să vadă punctul ei de vedere. Cu povara aceea a pierderii pe care i-ai da-o lui?

Elo clătină din cap.

— Nu-i vorba despre mine, rosti el încordat, gândindu-se la făgăduiala tatălui ei. Tatăl tău a făcut ceea ce a ales el să facă. Eu am propria mea alegere.

— Nu i-am cerut eu s-o facă! strigă Kissen. Ar fi putut să fugă. Ar fi putut să trăiască. Să intre în mare și să revină în sat, să abată distrugerea asupra tuturor. Dar n-a făcut-o. În schimb, mi-a dat o viață stupidă și distrusă, pe care nu mi-am dorit-o.

— Nu-i același lucru!

— Nu este oare? De ce trebuie tu să renunți? De ce trebuie tu să

decizi ce valoare are viaţa ta?

— Nu renunţ! mârâi bărbatul. Am făcut asta odată. Am părăsit războiul, am părăsit poporul meu şi pe regele meu, pentru că nu-l puteam susţine. Şi cu ce m-am ales? Cu ruşine şi cu eşec. Acum am o şansă să-i plătesc ceea ce-i datorez, să-i restitui viaţa pe care el mi-a dat-o.

— N-o să te las.

— Şi atunci ce ai vrea să fac?

— În afară de a-i spune Inarei că o viaţă trebuie pur şi simplu dăruită celui care a cerut-o primul?

— Kissen... te rog!

— Erai îndrăgostit de el? V-o trăgeaţi unul altuia? Asta e? Pentru că ar avea mai mult sens, dacă aţi fi făcut-o.

— Nu, spuse Elo, oftând. Nu totul se rezumă la sex.

— Mă surprinde s-aud asta, zise ea.

— Asta este? Vrei să ţi-o tragi, Kissen? Dacă da, să ştii că mi-ar plăcea s-o fac.

— Dacă...

Elo fu cumva amuzat de faptul că femeia nu-şi mai găsea cuvintele.

— Dacă-ncerci să mă tăvăleşti ca parte a martiriului tău, îţi rup ambele picioare.

Cuvintele abia se auziră printre dinţii ei încleştaţi.

— N-aş cuteza, spuse bărbatul.

Îşi apăsă palmele pe ochi, o tehnică de calmare pe care o învăţase de la una din mamele sale.

— Veiga, adăugă după aceea, eu sunt în viaţă datorită lui Arren.

Kissen îi dădu drumul şi mătură cu piciorul, morocănoasă, nişte sfărâmături, înainte de a se aşeza lângă el.

— Şi ce am făcut cu viaţa aceea în ultimii ani? Nu am decât amintirile unui război şi regrete nesfârşite. Asta nu-i o viaţă demnă de un rege.

Nu mai spusese niciodată aşa ceva. Nu rostise niciodată gândurile acelea cu glas tare.

— Elogast, spuse Kissen încet, ca un suspin, şi el simţi cum inima îi tresare.

Se întoarse s-o privească. Ea se uita pe fereastră, iar pielea îi strălucea în lumină, cicatricea albă, pistruii şi faţa expresivă. Până atunci nu-i spusese Elogast, ci doar „brutar”, doar „cavaler”.

— Elogast, tu valorezi mai mult decât crezi. Ești încă în viață – fă ceva din asta. Din viață, nu din moarte.

Bărbatul clătină tăcut din cap. De ce-i păsa ei atât de mult? Veiga o protejase pe Inara și rămăsese alături de el, în ciuda blestemului și a greșelilor sale. Cum de avea o asemenea capacitate de a iubi, cu toată furia ei? Elo cuteză să îndepărteze un cârlionț de pe fața ei, acolo unde îl lipise praful de pe drum.

— Și eu mă bucur că tu ești în viață, spuse el.

Deicidă îi prinse mâna și o ținu, închizând ochii o clipă, apoi inspiră adânc și-l privi.

— Vom găsi o altă cale, zise ea. Îți făgăduiesc. Dar un prieten bun nu te-ar ierta niciodată că ai murit pentru el, așa cum nici tu nu te poți ierta pe tine.

— De ce contează ce mi se-ntâmplă mie?

— Pentru că tu și cu mine am putea fi la fel, spuse ea după o clipă. Nu suntem definiți prin ceea ce ni s-a întâmplat, ci contează doar ce facem în continuare.

Ei nu erau la fel. Kissen era minunată, feroce și nesăbuită. Își îngăduia să comită greșeli și să și le asume. Și, spre deosebire de Arren, ea îi întindea o mână, i se alătura în locul unde se afla el.

Elo se aplecă, cu intenția de a-i săruta obrazul, dar femeia se întoarse și sărutarea ajunse pe gură. Ea inspiră cu un șuierat, surprinsă, și se retrase, apoi îl privi cu atenție. Stările de spirit de pe chip i se schimbau, precaut. Elo nu se clinti, fără să regrete nimic, după care îi văzu ochii mijind într-un zâmbet afurisit. Kissen făcu un pas spre el, apăsându-și gura pe a lui, și bărbatul primi cu bucurie căldura buzelor ei, crăpate și aspre. Șovăi o clipă, sfâșiat între cuviință și dorință, apoi întinse mâna și o trase mai aproape. O sărută apăsat de data asta și buzele ei se întredeschiseră pentru limba lui. Femeia se întoarse și-l lipi din nou de perete, de data asta piept la piept, cu genunchiul ei din metal și piele proptit în lambriuri.

Elo se înfioră pe șira spinării până în tălpi și bărbăția i se întări. Ar trebui s-o respingă? Zeilor, nu voia s-o facă! Își coborî palmele pe spatele ei puternic, urmărindu-i cuirasa de piele până la margine, apoi își apăsă degetele dedesubt. Gura lui veiga avea gustul frunzelor de salvie pe care le mestecase, culegându-le absent pe când se îndepărtaseră de băi.

O îndreptă spre biroul mare de lemn ce domina încăperea, care

fusese prea greu pentru a fi furat, şi Kissen zâmbi, desfăcându-şi pieptarul pe când înaintau. El o ajută, câte o curea pe rând, până îşi putu strecura mâna dedesubt pentru a-i găsi sânul. Respiraţia femeii se iuţi de plăcere şi ea îşi trecu palmele pe spinarea lui, pe gâtul lui, apoi îl apropie ca s-o sărute mai apăsat. Elo o mulţumi pentru câteva clipe lungi şi aţâţătoare, după care se deplasă şi-şi apăsă gura pe urechea ei, coborând pe gât până la stern, la tatuajul care se vedea deasupra cuirasei.

Trebuia s-o dea jos. Kissen îl ajută mai întâi cu mantia ei, apoi cu platoşa, ridicând-o peste cap şi aruncând-o pe podea. Bărbatul nu mai avea decât vesta, iar deicida o deschise cu uşurinţă, alunecându-i cămaşa şi trăgându-l spre ea când el îi prinse coapsele în mâini. Îl sărută pe atât de feroce pe cât îşi imaginase că ar fi putut s-o facă. Îşi descheie singură nasturii cămăşii pe când Elo o săruta pe sâni în jos, iar cu o mână sui până la pantalonii ei, unde brâul era legat cu centura. Era ameţit de dorinţă; trecuse prea mult de când n-o mai simţise.

Îi desfăcu cataramele, uşor stânjenit de braţul său rănit, apoi îi scoase pantalonii din cizme şi ea fu aproape goală. Elo îşi trecu palmele peste cicatricele ei şi pe coapsă, pe sub curelele ce-i legau proteza. Era frumoasă, strălucind în lumina dinspre fereastră.

— O scot, sau o ţin? întrebă femeia, referindu-se la proteză.

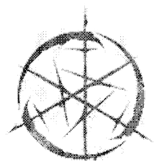
— Oricum e mai bine pentru tine, spuse el, sărutându-i picioarele până ce gura îi găsi ţumburuşul fierbinte şi umed dintre ele.

Ea icni surprinsă şi-şi înfăşură picioarele în spatele lui, unul fierbinte, altul rece, jumătate râzând, jumătate gemând de plăcere în timp ce-şi desfăcea proteza. Îşi muşcă buza pentru a păstra tăcerea.

Curelele se desprinseră, proteza îi fu eliberată şi Kissen îl ridică spre ea în timp ce-l ajută să-şi scoată centura, apoi îşi apropie gura de a lui.

— Acum e rândul meu, cavalere, şopti Kissen. Lasă-mă să-ţi reamintesc ce poate fi viaţa.

CAPITOLUL XXX
KISSEN

Când se trezi dimineaţa, lângă resturile focului, primul sentiment al femeii fu satisfacţie. Al doilea fu o uşoară panică, pe când încerca să găsească praful pe care-l folosea pentru a elimina orice posibilitate ca distracţia din noaptea trecută să producă un efect secundar nedorit după nouă luni, având în vedere că niciunul dintre ei nu avusese o teacă; unul dintre motivele pentru care sexul cu bărbaţii nu era genul ei preferat de activitate. Cu toate astea, zeilor, fusese bine! Cavalerii-bucătari... cine ar fi ştiut?

Se uită în jur după Elo, îngăduindu-şi un zâmbet, dar locul lui era pustiu.

Simţi un gol în stomac. Kissen se răsuci de jur-împrejur, sperând că se înşela.

Ticălosul! El luase ultimul schimb de planton, probabil după Inara, care fusese enervată, totuşi nu suspicioasă, când ei doi se întorseseră, răvăşiţi şi îmbujoraţi. Fata dormea adânc, cu Skedi ghemuit în braţele ei. Veiga gemu, iar zeul deschise ochii şi o privi.

— Te-ai trezit? întrebă ea, punându-şi mantia.

— Sunt un zeu, nu am nevoie de somn.

— Atunci de ce stăm noi de planton?

— Pentru că n-aţi avut încredere în mine, spuse el cu subînţeles. Unde te duci?

— Să-l opresc pe nenorocitul ăla mincinos să dea bomboane gratis unui rahat de rege lacom şi unui rahat de zeu lacom. Făcu o pauză. L-ai văzut plecând?

Skedi fâlfâi, ridicându-se. Inara se foi, se frecă la ochi, apoi îi deschise. Se uită la Kissen, care stătea în picioare, furioasă, în mantie, şi pentru o clipă teama îi tulbură faţa.

— Ce este? întrebă ea.

— Elo a plecat, spuse Skedi.

Inara se ridică în capul oaselor.

— Da, l-am văzut plecând şi mi-a dat o monedă ca să-i dau o minciună.

— Ce-a făcut? întrebă Kissen.

— Doar ca să-i acopere paşii şi să poată pleca în tăcere, oftă Skedi. Sunt un zeu fără altar, cum puteam să refuz un favor? Am crezut că v-aţi rezolvat neînţelegerile.

Inara gemu.

— Skedi...

— Bah! răbufni Kissen. Ina, poţi să stai singură aici?

Fata se sculă în picioare.

— Vin cu tine, spuse ea, căutându-şi arcul şi sabia scurtă.

Veiga simţi că un zâmbet îi gâdilă buzele.

— Nu, spuse ea, încătărămându-şi mai întâi tesacul.

Piciorul drept o înjunghie dureros când îşi legă proteza la loc. Se relaxase prea mult noaptea trecută. Rahat!

— El a mers la altarele zeilor sălbatici, zise deicida. E singurul loc unde poate fi. Nu te-aş duce acolo nici dacă cineva mi-ar pune un cuţit la gât.

— M-ai dus la Aan.

— Prin comparaţie cu ei, Aan este o bură uşoară de primăvară. Rămâi aici.

— Pot să te-ajut!

— Nu, spuse Kissen cu fermitate, sperând că o va asculta.

Inara se uită de la ea la Skedi. Între ei trecu un soi de comunicare, iar fata se încruntă nemulţumită, dar cedă.

— Eşti puternică, Ina, spuse veiga şi o prinse de mână aşa cum Inara o prinsese pe ea în seara precedentă. Ştii ce trebuie să faceţi tu şi Skedi, iar acum este alegerea ta. Dacă nu mă-ntorc, ia cât poţi căra şi găseşte-l pe Legs. Vânezi bine, iar el te va duce înapoi la Lesscia.

Inara părea panicată.

— Te-ntorci, nu-i aşa? Ai făgăduit.

Kissen nu-i dădu drumul mâinii.

— Eu nu spun minciuni, Ina. Cavalerul a plecat într-un loc periculos. Dar dacă-mi ceri să rămân, o voi face.

Vorbea cu toată seriozitatea. Cu război sau fără război, cu cavaler sau fără cavaler, neînţelegerile dintre zei şi regi puteau escalada

periculos. Un rege cu inima unui zeu sălbatic era lucrul cel mai rău pe care ea şi-l putea imagina după Blenraden, pentru că nimeni nu ştia ce ar fi făcut regele cu inima aceea. Însă deicida nu era salvatoarea lumii. Dacă Inara i-o cerea, avea să-i rămână alături.

— Nu, spuse Inara şi-i strânse degetele. Te rog, opreşte-l. Ajută-l.

Kissen încuviinţă din cap. Aranjă curelele dintre genunchi şi proteză şi îndepărtă una dintre plăcile metalice de la gambă pentru a fi mai uşoară. Yatho prevăzuse întotdeauna capacitatea de a schimba echilibrul pentru o luptă, iar Kissen ştia că o va aştepta una serioasă. Cu Elo, cu cavalerii sau cu orice zeu ar fi încercat bărbatul să invoce. Poate că ar fi trebuit să-l lase să-şi urmeze imboldul de sacrificiu de sine până la pieire, dar nu putea. Era un om bun, chiar dacă era un idiot.

Inara o ajută să-şi pună sabia lungă la brâu şi să-şi găsească cuţitele, apoi Kissen îşi îmbrăcă mantia cu uneltele de vânare a zeilor. De obicei folosea momelile, dar acum pipăi armele. Bombe din briddit, făcute în tărtăcuţe cu foc-negru, îndopate şi ceruite cu grijă. De asemenea, săruri de protecţie şi lanţuri.

— Ai grijă, *liln,* spuse femeia. Eşti prea bună ca să fii ucisă degeaba. Sunt sigură de asta. Făcu o pauză. Şi să nu-i spui lui Telle că te-am abandonat.

Inara râse, smârcâi din nas şi, spre surprinderea lui Kissen, o cuprinse cu braţele după mijloc şi o strânse cât putu de tare. Deicida îi întoarse îmbrăţişarea, ţinând-o aşa cum şi-ar fi dorit să fi fost ea ţinută când lumea o răsturnase.

— Ai grijă de ea, Skediceth, zise ea cu asprime.

Zeul o privi în ochi şi se ridică pe picioarele din spate.

— Întoarce-te, veiga, răspunse el.

Kissen merse iute pe străzi, până la marginea falezei, la ceea ce se numea Esplanada Lungă, drumul portuar care înconjura toate casele cu vedere spre mare până sus de tot. Sute de pietre se aflau acum pe zidul ei, fiecare marcată cu numele unuia dintre cavalerii ce căzuseră acolo în bătălia pentru port. Vântul dinspre miazăzi tăia printre ele, aducând în sfârşit cântecul cald al primăverii peste parapete. Cum putuse el? Cum *cutezase?* Kissen îi îngăduise să se apropie de ea, îi îngăduise s-o cunoască. Nu intenţiona să-l lase să scape cu asta, indiferent cât de nobil se credea bărbatul.

Dacă ea nu dădea de necazuri.

Ocoli un colţ şi aproape că se împiedică de doi cavaleri ce patrulau pe esplanadă, probabil căutându-l încă pe Elo. Se răsuci pe călcâiul cel bun şi schimbă direcţia, îndepărtându-se de ţărm şi pătrunzând în labirintul de ulicioare. Fusese însă mai uşor să dispară când era tânără şi scundă, iar în oraş erau mii de oameni. Acum Kissen era singură pe pietrele pustii.

— Hei, spuseră ei. Stop! Opreşte-te!

Ea nu se opri. Dacă le-ar fi spus că este o veiga, ar fi putut s-o lase în pace sau s-o închidă, fiindcă cutezase să fie în oraşul în care ei câştigau câte ceva în plus de pe urma pelerinilor. Nu avea nici timp şi nici dorinţa de a afla care din ele.

Un cavaler o ajunse din urmă şi-şi puse mâna pe umărul ei. Kissen o folosi în avantajul ei, răsucindu-se înapoi pe tocul cizmei, regretând deja greutatea pe care o abandonase, se aplecă sub braţul lui şi-l rostogoli peste spinarea ei. Bărbatul ateriză pe spate şi icni, cu plămânii goliţi de aer. Celălalt ar fi putut să se lupte cu ea, dar decise să scoată sabia. Prostul! Kissen îi prinse încheietura mâinii şi-i vârî tăişul înapoi în teacă, iar cu cealaltă mână îi expedie o lovitură scurtă şi brutală în gât. Cavalerul horcăi, se împiedică spre înapoi şi Kissen încheie printr-o lovitură cu reverul palmei în ureche. Ameţit, bărbatul căzu.

Primul se străduia să se ridice în genunchi, gâfâind. Kissen îşi trânti tocul metalic al cizmei în spinarea lui şi el căzu din nou, cu faţa la pământ.

Era timpul s-o ia la fugă.

CAPITOLUL XXXI
ELOGAST

Misiunea lui Elo nu se schimbase. Trebuia să-l salveze pe Arren, să-i redea viața pe care o sacrificase. Să-i redea viitorul și să lase propria-i viață tristă să se stingă. Nu ar fi trebuit să se culce cu Kissen, nu ar fi trebuit să-și îngăduie nici măcar o clipă să simtă că exista o alternativă, că-l putea lăsa pe Arren să moară. Pentru el nu exista decât o singură cale, o singură opțiune. Dacă rămânea cu Kissen, Inara și Skedi, demonii ar fi continuat să vină, ar fi continuat să lupte și ele ar fi murit. Pentru Elo.

Nu accepta asta. Ele aveau să înțeleagă. Bărbatul proceda așa cum trebuia.

Merse pe căile pe care le știa prin oraș, revenind spre palat, spre numeroasele piețe mari de la poalele colinei. Spre cea pe care o căuta: Piața Victoriei. Cândva, fusese dedicată lui Mertagh, zeul războiului.

Acolo dăduseră ei ultima luptă. Mertagh luptase de partea oamenilor. Un zeu vechi, însă care fusese creat din făurirea armelor și purtarea războaielor, care dorise ca Middrenul să câștige împotriva zeilor sălbatici. Dar, spre dezamăgirea lui, nu fusese exclus din decizia lui Arren de a elimina toți zeii din Middren. Când altarele sale începuseră să cadă, Mertagh se răzbunase pe Aia, zeița moașă, sfâșiind-o deasupra oștirii Middrenului, după care îl chemase pe Arren să-l învingă în luptă. Iar Arren răspunsese.

O ultimă luptă.

Cele opt intrări în piața lui Mertagh erau acum ruinate și Elo se strădui să recunoască locul care îi provocase atâtea suferințe. Totul fusese redus la moloz măturat de vânt, până și marele altar închinat zeului era doar un morman de pietre, zdrobite în așchii. Spre deosebire de celelalte altare din oraș, aici nu mai rămăsese nimic. Ca primă acțiune a luptei, ei făcuseră bucăți altarul, doborând coșurile cu

jar, ofrandele, tămâia, statuia aurită şi coarnele ei.

Apoi, Mertagh venise în armura sa de aur şi venise să aducă moarte – de zece ori mai mare decât un om, cu cap de cerb ca statuia sa, cu coarnele însângerate zgâriind cerul.

Puterea lui fusese de neimaginat. Chiar şi acum, Elo îşi putea aminti de berbecul voinţei zeului războiului: teroare şi violenţă. Torţele dispăruseră, lumina lunii dispăruse. Bezna îi cuprinsese, apoi urmaseră ţipetele. Haosul.

Elo încercase. Alergase după prietenul său, răcnind ordine pe care nu le asculta nimeni, luptând printre săbiile rotite sălbatic spre el de propriii lui soldaţi.

— Reaprindeţi focurile! Protejaţi-l pe rege! Viaţa voastră, sângele vostru, inima voastră!

Acolo! Forma coifului lui Arren, platoşa lui sclipind în lumina unei flăcări pe care o aprindea curajoasa lui gardă de corp.

El ajunsese la Arren, când Mertagh apăruse într-o străfulgerare de roşu şi auriu, legănându-şi ciocanul de luptă. Elo îşi smucise prietenul într-o parte şi ciocanul ratase, lovind în schimb garda de corp al cărei cap pierise în întuneric.

— *Arren, fugi,* spusese Elo, smulgându-l dintre trupurile ce însângerau pietrele. *Nu putem învinge. Nu de data asta. Nu fără zei.*

— *Nu! Nu te voi părăsi.*

— *Trebuie!*

Ciocanul lui Mertagh era iute. Elo îşi folosise atât sabia, cât şi scutul pentru a opri lovitura să-l despice pe Arren în două. Lovitura i se înfipsese adânc în umăr, trimiţându-l în genunchi şi smulgându-i sabia din mână.

Mertagh trăsese ciocanul înapoi şi-l rotise iarăşi la capătul lanţului său. La picioarele zeului se afla o halebardă, prea departe pentru a fi ajunsă. Elo nu avea nicio armă. Rămăsese nemişcat, pregătit pentru moarte. Capătul ascuţit al ciocanului cântase în noapte.

Apoi Arren se aruncase între el şi vârful ciocanului.

Elo închise ochii. Simpla amintire a momentului acela îl durea până în măduva oaselor. Nu avea să uite niciodată trosnetul oaselor şi al armurii. Horcăitul de sufocare al lui Arren când inima îi fusese străpunsă. Nu putea Kissen să înţeleagă? Ea trebuie să ştie, cu siguranţă, ce ar fi dat el ca să ia înapoi momentul acela, să schimbe totul. Norocul fusese singurul motiv pentru care Mertagh nu-l ucisese

și pe el. Elo sărise către halebardă în timp ce Mertagh își urla victoria și o repezise către fața zeului, astfel că sulița ei îi zdrobise ochiul, iar securea îi sfâșiase gura.

Apoi sosiseră veiga. Lanțuri șfichiuind din noapte se încolăciseră în jurul gâtului lui Mertagh, arzându-l. Fuseseră aprinse torțe și nebunia se stinsese. Nu Arren îl omorâse pe zeul războiului, în ciuda picturilor ce-l reprezentau ca atare, ci deicizii. Mertagh răcnise, cu capul de cerb dat pe spate, pe când Elo îl trăgea pe Arren departe, peste trupurile morților și muribunzilor. Armura regelui se căscase și viața i se scurgea din piept. Prea târziu.

— *Rezistă, Arren, te rog, rezistă.*

Elo găsise o ușă deschisă la marginea pieței. Acum nu-și mai putea da seama care dintre ele fusese. Îl așezase lângă o vatră.

— *E-n regulă, Elo!*

— *Trebuia să fi fost eu.*

Nu știa ce să facă. Nu știa cum să-l salveze.

— Ești singurul care m-a iubit vreodată, Elo. Singurul care a crezut vreodată în mine. Îl cuprinsese strâns în brațe, luptându-se pentru a-și găsi vocea. *Aș fi putut s-o fac.* Respirațiile îi erau mai puține, mai slabe, mai îndepărtate. *Noi doi am fi putut schimba lumea.*

O pâlpâire, o licărire de lumină trecuse peste sângele de pe podea. Venise dinspre vatră. Scânteiase din nou, mai mare și mai strălucitoare. Vatra goală izbucnise în flăcări și din foc ieșise o zeiță mică, un mănunchi de vreascuri și oase în formă de om. În centrul ei, tremura o flăcăruie.

Eu sunt Hestra, zeița focurilor. Cum știuse unde să vină? Elo încă nu înțelegea. *Pot salva viața asta.*

De ce l-ar fi salvat o zeiță pe Arren după ce acesta jurase să-i distrugă? Dar Arren se întorsese și se întinsese către Hestra.

— *Aș fi putut schimba asta...* șoptise el. *Lasă-mă s-o schimb.*

Hestra își pusese mâna pe mâna lui. Forma ei de crenguțe și scântei se prăbușise, iar crengile răbufniseră în pieptul lui Arren cu un trosnet și o flacără. El țipase în timp ce carnea i se împletise laolaltă, înnodată de licheni și rădăcini. Încetase să mai sângereze, iar coastele i se reformaseră în jurul unui cuibușor de crengi. Un zeu al lemnului ar fi reușit așa ceva?

Dar nu, înăuntrul său era flacără. Flacăra ce-l încălzea, flacăra ce-l ținea în viață, flacăra ce era acum pe moarte.

Foc. Arren avea nevoie de o inimă de foc.

Elo expiră prelung. Îi trebuia un zeu al focului, unul puternic. Care să-i îndrepte greşelile şi să-i uşureze ruşinea.

Ştia unde trebuia să meargă.

Ultima dată suise scările de pe Esplanada Lungă spre vârful falezei atunci când luptase alături de Mertagh, nu împotriva lui, pentru a-i învinge pe zeii sălbatici. Elo nu se opri nicio clipă, neîngăduindu-şi timp să se întrebe ori să şovăie. Poate că totul putea să fi fost altfel. Poate dacă ar fi întâlnit-o pe Kissen mai devreme. Însă pentru el nu mai rămăsese nimic, nici măcar femeia, ci doar moartea. Ce altceva putea face decât ultimul lucru de care avea nevoie Arren? Să-şi plătească datoria.

Ajunse în vârful scării şi la cercul de altare distruse. Bătute de vreme. Pustii. Inima i se strânse când se uită la ruinele pe care le lăsaseră în urmă. Altarele fuseseră fărâmate. Zeii ucişi n-aveau să mai revină aici, în locul vânătorii şi al furtunii, al visurilor şi al terorii. Cât despre supravieţuitori... nu mai rămăsese mare lucru, chiar dacă erau în viaţă. Urne crăpate, coloane rupte, cutii pentru monede sparte şi golite. Până şi zeul morţii, care nu luase parte la război, mai avea doar urmele abia vizibile ale unei table de şah gravate în piatră, ale cărei piese dispăruseră.

Sunetul unui clopoţel îl făcu să se răsucească. Acolo: un altar din plăci de piatră neagră. Cărbune. Nu putu zări clopoţelul decât după ce acesta se mişcă şi-i surprinse strălucirea în lumina soarelui ce răsărea.

Elo se îndreptă spre altar, abia cutezând să spere. Clopotul din bronz era talician, cu sculpturi ce-l acopereau de la centură până la umăr şi reprezentau volute de fum. Îl înclină într-o parte şi văzu că pe limba sa, care atârna de un jug frumos modelat, erau gravate flăcări.

În spatele său se afla un felinar micuţ, cu o flăcăruie ce ardea înăuntru.

Elo făcu un pas înapoi.

Acesta era clopotul lui Hseth. O zeiţă a focului, mai puternică decât Hestra. O zeiţă veche şi sălbatică, care cerea sacrificii, dar oferea bogăţii. Îndeajuns de iubită, încât cineva să facă drumul primejdios până la Blenraden pentru a-i reconstrui altarul. Zeiţa focului de care avea el nevoie. Hseth nici măcar nu luptase în Blenraden şi aparent nu avea niciun interes pentru Middren. Era perfectă, aşa cum era menită să fie.

Ne-au drogat, ne-au legat și ne-au dat foc.

Elo inspiră tremurător. Kissen avea să-l ucidă. Dacă aceea era zeița pentru care fusese ea arsă, avea să-l ucidă, iar el o va merita. Ei bine, asta nu mai conta acum. S-ar putea să nu fi fost Hseth, fiindcă existau destui zei ce acceptau ofrande arse. Kissen era doar un om, Inara era un al doilea. Arren era rege.

Își scoase sabia și așeză tăișul lamei pe dosul încheieturii mâinii, simțind absența mânerului lui Arren. Semnul prieteniei lor, amuleta norocoasă a lui Elo. Aan râsese când îl luase în apele ei, încântată de un asemenea totem. Nu mai conta acum. Elo strânse apăsat dinții și tăie, apoi puse mâna pe altar, lăsând sângele să-i curgă pe degete și pe piatră. După aceea, sună clopotul.

— Hseth, șopti el, apăsându-și disperarea în chemare, în voință, în scopul său.

Dangătul clopotului răsună în jurul altarelor goale, împletindu-se cu vântul și cu tonurile trandafirii ale cerului din zori. Reverbera mai tare, crescând în loc să se stingă. Aerul mirosea încins. Elo se trezi transpirând, cu respirația uscându-i-se în gură. Plămânii îl dureau, în timp ce căldura sporea în valuri odată cu dangătele, o creștere nesfârșită de pârjol și sunet. Și mai tare, atât de tare, încât bărbatul se întrebă dacă Kissen și Inara îl vor auzi din celălalt capăt al orașului și vor înțelege că le trădase pe amândouă.

Căldura deveni insuportabilă. Elo nu cuteză să facă un pas înapoi. Ochii i se uscau și simțea cum i se pârleau pe vârfuri firișoarele de păr ce începuseră să-i crească pe cap. Palmele îi ardeau, unghiile îi frigeau pielea, buzele i se crăpau.

O scânteie se ridică din flacăra felinarului, un tăciune strălucitor, apoi răbufni ca o stea, rotindu-se în toate direcțiile, lingând pereții altarului de parcă sunetul clopotului ar fi devenit vârtejuri în care să danseze. Flăcările se lărgiră, răsucindu-se în forme de fuste, brațe, piele. Piele albă precum ceara lumânărilor și presărată cu pistrui ca niște cărbuni.

Hseth deschise ochii. Albaștri, vii și strălucitori, sub o claie de păr roșu și alb.

Arăta precum Kissen. O Kissen mai în vârstă, dacă Kissen ar fi fost o zeitate. El n-avea să-i spună asta. Nu va avea ocazia.

— Ce dorință mă aduce aici? întrebă ea, aplecându-se ca să-l privească.

Elo îşi îndepărtă palma şi încercă să nu-şi ridice sabia.
— Ah, rosti zeiţa. Tu eşti. În sfârşit.

CAPITOLUL XXXII
INARA

Inara n-avea să stea locului – la naiba cu Kissen! După toate aventurile prin care trecuseră, fusese mângâiată pe cap, i se făcuse o plecăciune şi i se spusese să plece acasă. Iar în acest timp, Elo putea să fie pe moarte, ba chiar mort, iar Kissen plecase să-l salveze de parcă ea putea salva pe toată lumea. Inara îl plăcea pe cavaler şi n-avea ce face în privinţa aceea. Bărbatul era cald, hotărât, amabil. Şi Kissen, de asemenea, cu afecţiunea ei aspră, cu grija ei iscusită. Inara nu voia să fie lăsată singură.

Nu tocmai singură.

— Asta-i o idee proastă, spusese Skedi, în timp ce o priveau pe Kissen îndepărtându-se cu paşi mari de cei doi cavaleri pe care-i lăsase gemând.

Inara o urmase pe deicidă, alegând să se furişeze după paşii ei în loc să se angajeze într-o ceartă. Renunţase la fuste şi purta doar ciorapii lungi, pantalonii, cămaşa, vesta şi mantia din lână ceruită. Îşi întinsese arcul cu ajutorul lui Skedi, care crescuse pentru a apăsa capătul de sus al crosei, şi legase sabia scurtă la brâu, aşa cum îi arătase Elo. Se simţea ciudat, puternică.

— Toate astea au fost idei proaste, şoptise Ina. Să o căutăm pe Kissen a fost o idee proastă, mai ţii minte? Dar ideea aceea ne-a salvat pe amândoi. Dacă mai avem vreo putere, vreau să-i ajutăm.

Skedi tăcuse o clipă. Nu mai stătea pe umărul ei, ci zbura alături de fată.

— Şi eu, rostise zeul în cele din urmă.

Inara se ţinea în tăcere după Kissen, la distanţă, urmărindu-i paşii întortocheaţi pe străzile oraşului mort. Mersul lui veiga avea o cadenţă pe care fata o recunoştea, aşa că urmă sunetele. Deicida alesese un traseu sinuos prin umbre, sperând să nu atragă atenţia, iar Inara se

străduia să ţină pasul.

— Ia-o pe scara falezei, spuse Skedi. Ea nu se uită în spate.

— Suntem prea expuşi, şopti Ina, încercând să-şi tragă sufletul.

— Eu pot să ne ascund, ai uitat? Oricum, nimeni nu te caută pe tine, pentru că au pornit după Elo.

Inara porni pe treptele ce urcau pe lângă port, cu Skedi zburând alături. *Nu suntem văzuţi, nu suntem periculoşi, nu vrem să facem rău.*

Aproape că ţineau pasul cu Kissen, cu foşnetul mantiei deicidei, cu claia ei de păr castaniu-roşcat. Inara mergea precaut pe lângă zidul interior, unde buruieni se strecuraseră printre pietre. Muşchi crescuseră prin margini, aidoma sângelui ce supurează dintr-o rană, copleşind piatra şi crăpând-o. Următoarea iarnă aspră avea să năruiască treptele acolo unde se ridicau deasupra apei... şi de pe faleză era o cădere lungă până la mare. Cu cât urca mai mult, cu atât piatra devenea mai instabilă.

Ajunsese aproape de capăt, când auzi dangătul slab al unui clopot. Apoi simţi căldura, ridicându-se ca un talaz din altarele din vârf. Chiar şi de la distanţa aceea, puful fin de păr de pe faţa ei o ustura. Skedi coborî iute când fu izbit de pârjol, strângându-şi aripile pe lângă trup. Fata îl lipi de piept, în timp ce el se zbătea panicat, cu ochii mari şi pieptul tremurând.

Inara se poticni, amintindu-şi fumul, mirosul livezilor în flăcări, casa şi trupurile. Arzând toate. Răsuflarea i se opri şi gâtul îi era încins de parcă ea însăşi ar fi inspirat flăcări. Horcăi după aer. Morţi, morţi, toţi dispăruţi.

Era în genunchi, abia reuşind să respire, iar panica o cuprindea. Vederea îi tremura şi nu vedea decât focul din ferestre, din hambare şi din pereţi. În foc exista teroare, în ardere se simţeau o bucurie barbară şi o viaţă sălbatică. Închise ochii. Era prea luminos, prea oribil. Se ghemui în jurul lui Skedi, înăbuşindu-şi suspinele ce o zguduiau până în măduva oaselor.

După un moment prelung, zeul se foi şi-şi puse nasul pe bărbia fetei.

— E-n regulă, spuse el, fără să-şi poată ascunde tremurul din glas. E doar frică, e-n regulă.

— Nu pot... zise Ina, cu vocea răguşită, cu gâtul strâns.

Lacrimile îi umeziseră chipul. Abia dacă reuşea să-şi ridice mâinile tremurătoare pentru a le şterge.

— Este în regulă, Inara Craier. Amintirile te pot răni. E-n regulă să

fii rănită. Eşti în siguranţă.

Ea se concentră pe respiraţie şi plămânii i se destinseră. Putea să răsufle. Nu mai era fum, ci doar putere. O simţea. Mai multă putere decât simţise vreodată. Se uită în sus. Skedi o privea, iar ochii lui galbeni erau plini de îngrijorare.

— Îmi pare rău, spuse fata. Tu nu ţi-ai dorit decât să fii liber, iar eu nu ţi-am putut oferi asta.

Blana lui Skedi undui.

— Nu mi-am dorit decât un altar – să fiu iubit. Clătină din cap. Ar fi trebuit să văd că era de ajuns ceea ce aveam. Tu eşti de ajuns, dacă vei primi dragostea mea. Îşi apăsă cornițele de obrazul ei. Eu te aleg pe tine.

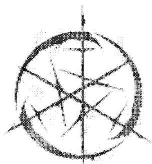
Inara îşi înăbuşi plânsul şi-l ţinu strâns. Nu era singură. Nu tocmai. Niciodată.

— Şi tu ai dragostea mea, şopti ea în aripile zeului. Ne avem unul pe celălalt.

Respiră adânc. Unu, pentru a-şi umple plămânii. Doi, pentru a se calma. Trei, pentru a se scula în picioare. Dincolo de vârf, se vedea lumină. Nu lumina blândă şi trandafirie a zorilor, ci arderea unei văpăi mari.

Elo invocase o zeiţă a focului. Şi tot oraşul putea să vadă asta.

CAPITOLUL XXXIII
KISSEN

Kissen auzi mai întâi clopotul. Dangătul acela, cântecul pe care îl auzise prima dată când era copilă, fără să-i pese ce putea însemna. Făgăduiala banilor, a puterii, a unui zeu. Răsuna în oasele ei.

Apoi simţi mirosul de carne arsă, auzi strigătele fraţilor ei, rugile mamei şi simţi durerea. În gură, în mâini, în picior. Piciorul era străbătut de fulgere de agonie, până la călcâi, ca şi cum tatăl ei l-ar fi sfârtecat nu doar o dată.

Kissen era de mult obişnuită cu amintirile ei. Pasul nu i se poticni măcar o clipă.

— Nenorocit afurisit, mârâi ea.

Inima îi stătea în gât şi amărăciunea suia după ea. Dintre toţi zeii din lume, Elo trebuie să fi fost al naibii de disperat s-o invoce tocmai pe asta. O zeiţă sălbatică, ce îmblânzise o ţară. Îşi pipăi şipul de la piept, mai degrabă o amuletă norocoasă decât ceva ce crezuse vreodată că va folosi. Acum era bucuroasă că refuzase să i-o înapoieze lui Aan.

O coloană de foc se ridică deasupra ei, când ajunse pe culmea unde cercul altarelor zeilor sălbatici era deschis către mare, vânt şi furtună. Văzu fustele sălbatice, care fluturau, braţele arzătoare ale lui Hseth, şi-i auzi dangătul clopotului – ultima dată când le văzuse şi le auzise, îi dărâmaseră casa şi-i striviseră familia în flăcări. Zeiţa se înălţa mai mult decât se înălţaseră vreodată turnurile oraşului, iar în faţa ei se afla Elo. Kissen era mult prea departe pentru a-l salva – o siluetă mică, umbrită de un infern.

CAPITOLUL XXXIV
ELOGAST

Pliurile fustelor înflăcărate ale lui Hseth se revărsară pe dale, lăsând urme de cenuşă acolo unde le atingeau. L-ar fi putut arde într-o clipă, dacă ar fi vrut. Elo inspiră adânc şi simţi căldura apăsându-i plămânii. Cele ce urmau aveau să doară.

— Sunt aici pentru a cere o favoare, Hseth, zeiţa focului, rosti el.

— Da? spuse ea şi cuvântul se rostogoli ca o flacără dintr-un cuptor, iar ochii ei se aprinseră. Vrei o inimă nouă, presupun? Frumoasă, proaspătă şi fierbinte.

Elo înghiţi nodul care i se pusese în gât. Ea nu putea să ştie asta. Aan? Oare legătura lui Kissen îl trădase? Hseth dădu capul pe spate şi râse, iar părul îi curse odată cu ea, unduindu-i-se pe umeri. Elogast făcu o grimasă din cauza căldurii, simţind cum pometţii i se băşicau.

— Şi ce ai oferi în schimbul unei inimi pentru regele tău? întrebă ea.

Elo se oţeli pe dinăuntru.

— Orice este al meu şi pot să-ţi dau, îi răspunse.

— Ţi-ar lua viaţa.

— Atunci... Bărbatul trase aer adânc în piept, apoi expiră energic. Viaţa mea este a lui Arren.

Aerul se schimbă, îndesit de putere.

— O ofrandă!

Hseth surâse larg, dezvelindu-şi dinţii albi şi scânteietori. Elo îşi păstră cumpătul, deşi instinctul îi spunea că ceva nu era deloc bine.

— Ce *delicios!* Dragul meu cavaler, eu am avut îndoieli, dar el a ştiut că va merge.

Zeiţa puse mâinile pe pământ, apoi le ridică încet. Un cuib de crenguţe crescu sub ele, începutul unui foc, aprins sub arcada altarului ei. Un altar cu forma unei vetre. Elo făcu un pas înapoi când cuibul se sparse şi ridică sabia. Crenguţele se înălţară în forma Hestrei.

Momentul acela fu scurt. Într-un licăr de flacără, umerii i se deschiseră, schimbându-şi forma, alungindu-se, devenind una pe care Elo o recunoscu.

Arren, într-un trup din crengi şi flăcări.

— Elogast, rosti regele, cu ochii strălucind ca tăciunii.

— Ăsta-i un şiretlic? spuse Elo, aproape scăpând sabia.

Mâinile îi tremurau din nou. Arren... De ce era Arren aici?

Bărbia celuilalt se ridică. În pieptul lui ardeau flăcările pe care Hestra le pusese acolo, în cuibul lor de crenguţe. Nu se stingeau. Erau strălucitoare şi vii. Trăiau.

— Viaţa ta, sângele tău, inima ta, Elo. Arren schiţă un zâmbet care era doar al său. Ai făgăduit.

Elo descoperi că sângele îi putea îngheţa în faţa focului. Arren era prietenul lui. Fratele lui. El alesese să sacrifice totul pentru el. Pentru regele lui. Nu pentru bărbatul fragil şi suferind pe care îl văzuse în casa sa. Acest Arren era înalt şi cutezător, şi zâmbea. Apa vorbeşte cu apa, spusese Aan. Se părea că şi focul vorbea cu focul. Nu Aan îl trădase.

Ci Arren.

— Ce ai făcut? şopti Elo.

Venise la el acasă, îi ceruse ajutorul, îi spusese că va muri – totul pentru ca Elo să se întoarcă în Blenraden. Să se întoarcă aici, unde mai existau altare, unde Hseth putea fi găsită.

— Ofranda lui este făcută, sacrificiul rămâne, rosti zeiţa şi reveni cu privirea la Elo. O inimă frântă poate fi mai puternică decât una întreagă. Noroc c-ai reuşit să-l convingi să vină la singurul meu altar din Middren pentru asta.

— Arren, spuse Elo cu vocea răguşită de pârjol. Ce eşti tu?

Arren se întoarse spre el, cu chipul luminat de golul unde ar fi trebuit să fie inima lui.

— Poporul nostru are nevoie de zei, zise regele. Îi caută cu disperare, pentru a-i salva din viaţa lor de zi cu zi. Îşi deschise braţele. Atunci, eu devin ce-şi doresc ei. Devin regele de care poporul meu are *nevoie!*

Lui Elo nu-i venea să creadă ce auzea, ce vedea. Făcu un pas înapoi.

— Nu, ăsta nu eşti tu. Nu se poate.

Arren zâmbi.

— Ăsta-i un complot între Hestra şi Hseth, continuă Elo cu disperare. Aminteşte-ţi de Mertagh – ce-a făcut el când n-ai domnit aşa

cum dorea? Desfă asta. Lasă-mă să te ajut.

— Să m-ajuţi? De mult timp n-am mai avut nevoie de ajutorul tău, răspunse Arren.

Zâmbetul îi dispăru. Înaintă, mândru, sigur pe el, până ajunse faţă în faţă cu fostul lui cavaler.

— Poporul meu se mişcă împotriva mea. Durează prea mult să câştig un cap de pod în inima sa, în voinţa sa, în credinţa sa, aşa cum a făptuit Hseth în Talicia. Vreau să fac Middrenul măreţ, pentru ca întregul popor să se unească sub mine, sub stindardul meu, ca atunci când am răsturnat soarta războiului. Am nevoie de putere.

— Ai putere, spuse Elo.

Pielea îi era atât de fierbinte, încât toate obiectele din metal pe care le purta se încălzeau de la simpla apropiere de flăcările lui Hseth, de cele ale lui Arren. Putea ţine sabia doar mulţumită pânzei ce încă îi acoperea mânerul lipsit acum de capul de leu.

— Nu-i îndeajuns. Nu-i îndeajuns! Nu-nţelegi? M-ai cunoscut ca Arren, dar acum sunt rege. Chipul meu atârnă în toate hanurile şi oamenii spun binecuvântări în numele *meu.* Curtea m-a numit Aducătorul Soarelui. Până acum n-am înţeles niciodată puterea. Eram jalnic, neiubit, necunoscut. Cu excepţia ta. Râse cu amărăciune. Doar tu îţi aminteşti copilul care am fost cândva, dar acum sunt cu totul altceva. Pot fi ceva nou! Hseth şi Hestra au înţeles asta şi au luat momentele lor. Eu trebuie să le iau pe ale mele.

Tăciuni trosniră pe umerii săi.

— Ticăloşii care mă vor mort vor arde.

— Tu ai fost...

Durere. Elo simţise durere, în piept, în umăr şi în oase, în fiecare zi. Durerea că aproape îl pierduse pe Arren, durerea miilor de vieţi pierdute, a mamelor sale ce fugiseră din ţara în care îl crescuseră. Dar Arren fusese constanta lui, certitudinea lui. Agonia aceasta îl izbi, traversându-i trupul, până în tălpi.

— Tu ai incendiat conacul Craier, aşa-i?

Arren clipi şi flăcările îi tremurară odată cu surprinderea.

— Da, încuviinţă el. Lessa Craier ar fi putut strica totul.

— O Casă întreagă, Arren – oamenii ei, copiii ei.

Inara era inocentă, nu ştia nimic. El ar fi ars-o şi pe fată.

Regele se încruntă. Flăcările lui pâlpâiră, se micşorară, iar el ridică privirea spre Hseth. El era Arren şi nu-Arren. Acesta era un bărbat pe

care Elo nu-l cunoştea.

— Facem ceea ce trebuie să facem, rosti Hseth.

Arren se întoarse spre cavaler.

— Facem ceea ce trebuie să facem, repetă el.

Elo nu mai putu suporta. Ridică sabia şi se năpusti să atace, dar fu aruncat înapoi de un val de căldură dinspre Hseth. Pentru o clipă, Arren păru îndurerat, totuşi păşi iarăşi înainte.

— N-am vrut să fie aşa, spuse el, dar inima ta este sacrificiul meu pentru puterea lui Hseth, pentru tăria ei. Voi fi primul om care va deveni zeu, nemuritor, puternic, nelegat de vreun altar. Voi zdrobi această rebeliune înainte să-nceapă cu adevărat şi le voi arăta ce va face puterea pentru noi în Middren.

Inima îi lumină brusc şi puternic, şi el avansă.

— Împreună, prietene, tu cu mine. Întotdeauna.

Zeii iubesc martirii.

Elo îşi simţea voinţa scurgându-se din el, secătuindu-i hotărârea, lăsându-l doar cu durere.

— Tu ai vrut să pui capăt zeilor, vorbi el încet.

— Să pun capăt haosului! spuse Arren.

Vocea lui se contopi cu vocea Hestrei, ca nişte fumuri ce se unesc într-un foc. Deasupra sa, flăcările lui Hseth se scurgeau albastre pe trupul zeiţei, unduind de mândria ei.

— Hseth a raliat toate ţinuturile zdrobite din Talicia. O singură zeiţă, un singur scop. Credinţa poate face lucruri minunate, mi-ai spus-o chiar tu. Ai crezut atât de tare în asta, încât ai lăsat totul în urmă.

— Am spus că oamenii ar trebui să fie liberi să aleagă.

— Mă vor alege pe mine sau sunt proşti! se răsti Arren. Proşti ca mama mea, ca fraţii şi sora mea. Proşti care n-au văzut nimic în mine. Toţi au murit. Toţi s-au dus. Se ridică în picioare, dar nu se mai uita la Elo, ci dincolo de el, peste el. Mi-ai oferit inima ta, Elogast. Îţi acceptăm sacrificiul. O inimă de om pentru o inimă de zeu. Pentru ca inima lui Hseth să se unească cu a mea şi a Hestrei.

Elo clipi şi în clipa aceea Hseth se mişcă, iar mâna ei ajunse pe pieptul lui. Voinţa zeiţei îl prinse acolo, ţintuindu-l. Atroce.

— Va merita, cavalere, spuse ea, înfigându-şi degetele.

Cu faţa lui din crenguţe, impasibilă, Arren privi cum Elo ţipa.

— Ne vom muta puterea în lume, urmă zeiţa. Oamenii vor face poveşti despre noi, mai mari decât toţi zeii. Ei îşi vor dori glorie,

bogăţii şi imperii, cuptoare noi şi fierării, pentru foc, sânge şi furie, pentru sacrificii şi zei care să fie regi, legaţi pentru totdeauna. Îşi apropie faţa de a lui, ca şi cum ar fi fost gata să-l sărute. Cu ofranda asta, eu îi pot da o putere dincolo de orice închipuire. Tu eşti ultimul lucru pe care îl iubeşte Arren, iar el a ales să te piardă.

Mâna ei ardea. Elo simţi mirosul propriei sale cărni pe când palma zeiţei se afunda, copleşitoare.

— Stop!

Hseth fu aruncată îndărăt de o forţă invizibilă. Se poticni şi încremeni, o zeiţă sălbatică ţinută la depărtare. Elogast simţi o adiere, aer rece fluturat de aripi deasupra lui.

Eşti bine, nu eşti rănit, poţi să te mişti, poţi să fugi.

Bărbatul se smulse înapoi din mâna înflăcărată şi încremenită, dar nu fugi. Lovi cu sabia şi tăişul briddit reteză. Hseth zbieră, şi în aceeaşi clipă o ghiulea de păr roşcat, carne şi furie se lansă spre zeiţă.

— Kissen! strigă Elo.

Două lovituri ale sabiei lungi a lui Kissen o împinseră pe Hseth înapoi. Părul zeiţei se ridică, de mânie, în vârful capului şi carnea ei din foc crescu înapoi acolo unde Elo şi Kissen o răniseră.

— Du-te, Arren, Hestra! strigă Hseth. Mă ocup eu de asta!

Trupul din crenguţe şi flăcări al lui Arren se sfărâmă şi căzu. Regele dispăru într-un val de fum cu miros de sânge. Kissen se răsuci, prinzându-l pe Elo, care căzu într-un genunchi. Durerea era orbitoare, mistuitoare. Încă simţea degetele lui Hseth în pieptul său, cu strânsoarea ei căutând să-i prindă inima.

Veiga scoase şipul pe care îl ţinea sub cuirasă şi-l deschise. Apă argintie îi curse în palme. Apa lui Aan. Sfântă. O binecuvântare într-o sticluţă. Îşi apăsă palma pe carnea lui arsă. Căldura se răci de la sfredelitoare la suportabilă, iar femeia îşi atinse degetele de buzele lui, pentru ca el să înghită o parte din apă. Indiferent ce făcuse pârjolul lui Hseth asupra măruntaielor sale, apa îl liniştea, îl curăţa, îl tămăduia. Elo simţi că-şi revine şi uşurarea se revărsă pe chipul lui veiga. Se stropi şi ea puţin pe gât şi pe faţă. Purtase o mănuşă de piele, iar acum o puse şi pe a doua. În palme erau cusute plăci de briddit.

— Prostule inimos, rosti deicida, trăgându-l în picioare.

În ciuda apei, bărbatul abia putea să respire de durere. Atenţia lui Hseth era îndreptată spre vârful scării, spre Inara, care înainta către ei, înstrunând o săgeată.

— Ce fel de ființă ești tu? întrebă zeița, dar Inara nu șovăi.

Întinse arcul și eliberă săgeata. Hseth făcu un gest scurt din mână și săgeata arse în aer. Zeița duse brațul înapoi, adunând flăcări pentru a lovi fata. Elo ridică sabia, icnind sub arsura din piept, și lovi orbește spre fustele ei. Avu noroc. Hseth zbieră și făcu un pas înapoi, distrasă de la Inara. Fustele de văpăi erau precum carnea ei, parte a trupului, ca și dangătul clopotului. Lama din briddit le putea tăia.

Hseth își repezi brațul spre Elo și Kissen, iar bărbatul îl întâmpină cu sabia sa. Straiele i se pârliră și izbucniră în flăcări, dar pieptul îi era protejat de apa lui veiga. Zeița scheună de durere, totuși împinse mai tare în lamă, tăindu-se pentru a putea ajunge la el.

Kissen azvârli un pumnal, un altul, un al treilea: în mână, în umăr, în față. Hseth se trase înapoi pentru a-și apăra ochii, iar femeia îl apucă pe Elo.

— Fugi, Elogast! spuse ea și scoase o tărtăcuță din interiorul mantiei, pe care o aruncă peste umăr, direct în focul lui Hseth.

Bomba lovi și explodă într-o ploaie de cioburi de briddit, sfâșiind fustele zeiței. Kissen își aruncă mantia în jurul ei și al lui Elo. O acoperise cu un al doilea strat; un înveliș subțire și încrețit, ce respingea mare parte din flăcări, însă nu putea proteja împotriva schijelor din briddit. Două cioburi străpunseră țesătura, unul zgâriindu-l pe Elo ușor pe gleznă, iar celălalt tăind-o pe veiga pe umăr.

Hseth urlă. Atacul o înfuriase mai degrabă decât o rănise. Focul ei se răspândi ca năvoade din flăcări, gonind peste lespezi. Inara se repezi mai aproape și, în timp ce alerga, infernul se rostogoli înapoi din fața picioarelor ei, ca și cum fata l-ar fi respins. Skedi zbura deasupra.

— Vin cavaleri! strigă el.

În aceeași clipă, o săgeată îi zbârnâi peste aripi dinspre doi cavaleri care escaladaseră vârful imediat în urma Inei. Nu știau spre ce trăgeau: spre zeul zburător, spre zeița flăcărilor sau spre Elogast.

Elogast sau Kissen.

Femeia nu văzuse săgețile, fiindcă era concentrată asupra lui Hseth. Elo o smulse din zona expusă, când săgețile loviră locul unde se ghemuiseră. Cavalerii suflară în cornii lor de avertizare, ale căror sunete se amestecară cu dangătele clopotului în vreme ce Hseth își aduna puterile. Zeița încercă să lovească din nou, dar Inara trase altă săgeată spre ochiul ei, distrăgându-i atenția. Vârful îi zgârie obrazul și-i dădu răgaz lui Elo s-o apuce pe Inara, cu o clipă înainte ca Hseth să

riposteze printr-o rafală de flăcări. Aceasta mugi, dar oamenii fugiră înaintea ei, scăpând în ultima clipă de limbile sale.

Elo, Kissen și Inara ajunseră în fața altarului zeului morții când dogoarea îi atinse, izbind coloanele. Se opri însă, deoarece Hseth era distrasă de o salvă de săgeți din partea cavalerilor, care văzuseră ceva mare și fierbinte și știuseră că o puteau nimeri. Erau mai puțin pregătiți pentru mânia lui Hseth, care întoarse brațele spre ei și trimise foc-sălbatic furios prin văzduh, răsunător ca dangătul clopotului. Cornul amuți, iar cei doi cavaleri se azvârliră pe jos, căutând adăpost. În spatele lor, alți doi fură înghițiți într-un zbieret de flacără. Elo se întoarse cu spatele. El făcuse asta.

— Elo, pieptul tău, rosti Ina.

Ochii ei se holbaseră de groază, privind arsura lăsată de mâna zeiței. Întrucât blestemul lui Lethen se răspândea pe umărul lui Elo, în ciuda încetinirii lui Aan, avea să se întâlnească cu ea, ca două degete. Skedi coborî în picaj și se ghemui lângă ei, respirând greu.

— Kissen a potolit-o cu un balsam, nu-ți face griji, spuse Elo, fără să se uite la Skedi în timp ce mințea.

Fiecare răsuflare se simțea ca strânsoarea lui Hseth, căci pielea lui arsă se întindea. Kissen nu asculta, ci privea afară din altar, cu ochii pe Hseth. Se retrase iute, când focul lovi iarăși altarul, apoi zbieretul altui cavaler răsună peste sunetele vântului, valurilor și clopotului. Nu puteau scăpa de aici fără s-o înfrunte pe Hseth. Pentru a-l ucide pe zeul războiului fusese nevoie de un batalion de cavaleri și veiga, iar Hseth era cu totul altceva. Ceva incontrolabil. Dacă ea ar fi vrut să fugă, ar fi făcut-o deja – avea să-și aștepte prada pe vecie.

— Scoate-o pe Inara de aici, rosti deicida. Du-o într-un loc sigur.

— Kissen...

Durerea din pieptul lui era aproape orbitoare.

— Nu poți să lupți așa, zise Kissen, pe un ton sec, pragmatic. Apa lui Aan nu poate face mai mult de atât.

Bărbatul se simți îngrijorat că ea nu-l înjura.

— Ea te dorește, Elo, urmă veiga, și pe bună dreptate. Tu știi ce a devenit regele ăsta idiot și poți face ceva în privința asta. Ești o amenințare. Eu sunt doar o deicidă.

Ochii îi sclipiră sub flăcările lui Hseth și adăugă:

— Iar eu ucid zei.

Ea nu putea totuși s-o învingă pe Hseth. Inara clătină din cap,

ţinându-se de braţul femeii.

— Ai încercat deja să mă convingi să plec, spuse fata. Skedi şi cu mine te putem ajuta.

Kissen o apucă de mână.

— Ştiu că puteţi, zise ea, dar, chiar dacă am putea-o învinge pe Hseth, locul ăsta va fi plin de cavaleri. Dacă plecaţi acum, aveţi o şansă, cât timp ei sunt distraşi. Du-te la Lesscia, găseşte rebeliunea asta şi repară totul, înainte să cadă alt oraş.

Se uită la Elo cu o privire pe care el o cunoştea: a cuiva care îşi hotărâse deja soarta.

— Mi-ai spus să nu-mi dau viaţa, rosti bărbatul, prinzând-o de mână. Ce făcuse el? Vocea îi era stinsă, răsuflarea îi gâfâia de durere.

— Vrei să te privesc cum o faci tu?

— Ăsta nu-i un sacrificiu, spuse Kissen şi-şi turnă pe braţe şi pe creştet restul apei lui Aan.

Picăturile argintară prin părul ei, pe frunte, prin ochi. Îi zâmbi Inei.

— Asta-i răzbunare. Kissen se uită din nou la Hseth, atât de luminoasă, încât întrecea zorii. Asta-i o ocazie pe care n-am crezut c-o voi avea vreodată.

Elo avusese dreptate. Hseth îi arsese familia şi-i adusese pe ei doi împreună.

— Ai făgăduit, zise Inara, căutând cu disperare motive pentru ca veiga să rămână.

— Asta-i ceva mai important decât noi două, *liln,* spuse Kissen, desprinzându-şi mantia interioară, plină de uneltele meseriei sale. Asta a făcut tatăl meu. Am urât ce a făcut şi-mi pare rău. Poţi să mă urăşti dacă vrei, însă, dacă nu te salvez acum, atunci ce fel de gardă de corp mai sunt?

Mantia de lână ceruită căzu, zăngănind cu obiectele dinăuntru, şi i-o dădu Inei, păstrând doar învelişul exterior subţire.

— Vei avea nevoie de ea pentru a-i învinge pe demoni, spuse femeia şi se uită la zeul minciunilor nevinovate.

Acesta se ridică pe picioarele din spate şi ei doi se priviră fix. Kissen oftă.

— Doar să nu intri în necazuri, Skediceth. Iar tu, Elo, dacă îngădui să i se-ntâmple ceva, jur pe toţi zeii pe care i-am ucis că te voi bântui până-n ziua morţii tale.

— Mă pot gândi la lucruri mai rele, spuse el.

Veiga zâmbi şi dintele de aur îi sclipi, apoi se aplecă. Îl sărută o dată, scurt, şi se ridică.

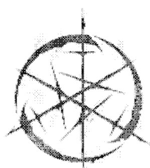
— Pentru noroc! zise ea.

— Kissen! strigă Inara, încercând s-o prindă de spate, dar femeia înaintă iute şi ieşi în arena altarelor, cu mânecile suflecate, dezvelind cicatricile arsurilor de pe braţe.

Elo n-o opri. Tot ce ştia el se schimbase. Kissen avea treburi neterminate cu zeii.

La fel ca el.

CAPITOLUL XXXV
KISSEN

Kissen merse să-și întâlnească creatorul.

Când Middrenul va cădea în mâinile zeilor... Așa spusese Ennerast. La asta se referise oare? Rebeliunea, acest rege-zeu și zeița focului din Talicia? Ei doi ar fi rupt ținuturile în bucăți. Kissen n-avea să îngăduie să se întâmple asta.

Prima dată când încercase s-o invoce pe Hseth fusese în altarele taliciane de lângă port. Ologire o trimisese la prima ei cerșetorie, cu pielea încă sensibilă de cicatrici. Încasase totuși bătaie pentru că sunase clopotul, stăpânul altarului fiind unul dintre cei care considerau că oamenii arși aduc ghinion.

A doua oară, fusese la hotarul talician cu Pato, chiar înainte ca acesta să-i ceară șipul lui Aan. În zăpezile unde se termina Middren și începea Talicia, ea sunase și sunase la unul dintre multele altare pentru Hseth din munți, riscând o avalanșă. Pato venise după ea și-i explicase de ce nu ajunsese zeița: ea avea în inimă doar omorul.

Acum nu mai trebuia să invoce zeița. Se putea duce direct la ea.

Când ieși de la adăpostul altarului, își ridică mantia din piele, pe care o obținuse după multe lingușiri și târguiri de la o vrăjitoare de buruieni care le croia pentru pompierii talicieni. Hseth o împroșcă cu flăcări, care i se rostogoliră peste piele precum aerul clocotitor al unui torent de lavă. Darul lui Aan îi proteja brațele, gâtul și fața de pârjol. Nu avea să dureze o veșnicie, însă poate doar atât cât să-i îngăduie să reteze o halcă din zeița care-i ucisese familia.

— Fugiți! strigă ea.

Elo se supuse. O ridică pe Inara și sprintă, cu sabia scoasă, îndreptându-se spre trepte și trecând printre cavalerii rămași, ignorându-și complet rănile. O trase pe fată după el, aplecându-se sub sabia unui cavaler și dând-o la o parte. Altul încercă s-o înhațe pe

Inara, iar Elo îl lovi cu piciorul. Skedi zbură cu ei, folosindu-şi cornițele şi aripile pentru a distrage, proteja şi călăuzi.

— Laşule! răcni Hseth, întorcându-şi din nou flăcările pentru a-i copleşi. Întoarce-te aici, cavalere, respectă-ţi ofranda!

Elo fugi cu doar câţiva paşi înaintea flăcărilor, însă doi dintre cavalerii care îl urmăreau nu avură acelaşi noroc, ci fură arşi. Profitând de distragerea atenţiei lui Hseth, Kissen se apropie de ea şi o lovi cu sabia, dar nu reuşi să-i ajungă decât până la coapsă. Fu suficient. Hseth se poticni şi deicida o prinse de picior cu mănuşile de briddit, punându-şi toată greutatea pentru a trage zeiţa la pământ. Hseth nu mai putu ţinti, urlă, simţind bridditul care-i frigea gamba, iar salva de foc se îndreptă spre cer. Acum ştia cum se simte arsura. Lovi, dar Kissen se rostogolise deja, spintecându-i un deget cu tesacul şi luându-l cu ea.

Acum căpătase atenţia lui Hseth. Neobişnuită cu durerea, zeiţa zbieră de furie. Sângele îi curgea din rană, gros, fierbinte şi puturos. Sângele victimelor ei. Expresia îi era terifiantă, diferită de chipul pe care Kissen şi-l reamintea prin flăcările copilăriei. Mai umană, mai cărnoasă. Mai asemănător cu al mamei ei.

Da, arăta ca o femeie din Talicia, cu părul ei răvăşit şi cozile împletite, cu umeri largi, picioare puternice şi nas arogant. Arăta ca o regină. Talicia nu avusese nici regine, nici regi, nici conducători. Nu până la Hseth.

Cutezi să sfidezi voinţa unui zeu? spuse Hseth şi graiul-minţii ei pătrunse în capul lui veiga, topindu-i apărările cu uşurinţa cu care ar fi topit promoroaca. Kissen se strădui să n-o lase s-o sperie. Trebuia să rămână calmă, să continue să-i distragă atenţia, s-o ţină departe de Inara, Skedi şi Elo. *Tu, care ai fost binecuvântată de flacără? Dacă mă laşi să-l strivesc acum, îţi voi acorda o moarte rapidă.*

— Deja cerşeşti ajutor? întrebă Kissen.

Făcu încet un pas lateral, îndepărtându-se de trepte; ochii lui Hseth continuară s-o aţintească. Umărul o ustura acolo unde lovise ciobul de briddit.

— O moarte lentă aşadar, spuse zeiţa. O să-i ucid pe cavaler şi pe fetiţă şi mă voi întoarce după tine.

Se răsuci spre scară şi femeia văzu ocazia. Cu toată forţa pe care o avea, aruncă una dintre tărtăcuţele cu foc-negru şi briddit care îi mai rămăseseră, direct în calea ei. Bomba explodă când Hseth o atinse, de

data asta mai aproape de zeiță, împroșcând-o cu bucățele de briddit. Ea zbieră, punându-și mâinile pe rănile ce sfârâiau fierbinte și fumegător, apoi se întoarse către Kissen și o lovi cu dosul palmei mai iute decât focul pe ulei, azvârlind-o pe jos.

Forța căderii o ameți pe veiga, dar, înainte ca a doua lovitură a lui Hseth să-i strivească lumina vieții, ea împlântă sabia în sus, străpungându-i palma. Zeița șuieră, strângându-și mâna de parcă o pisică tocmai ar fi zgâriat-o.

— Vrei să mă oprești, muritoare mică? Am mâncat copii mai mari decât tine înainte ca soarele să răsară în dimineața nașterii lor.

Kissen se împinse în picioare, încercând să nu arate cât de greu îi venea să respire. Își pipăi centura. Mai avea o bombă. Dacă Hseth se apropia prea mult, ar fi putut să-i sfâșie carnea mai dureros decât o făcuse focul zeiței, iar carnea ei avea nevoie de mai mult timp ca să crească la loc. Totul s-ar fi terminat, iar ea le-ar fi câștigat lui Elo și Inarei doar atât timp cât să moară nițel mai târziu.

— Am scăpat de tine o dată, nenorocito fără sare. O voi face din nou.

Skedi nu era aici ca să-i spună că minte. Hseth se aplecă mai aproape, strâmbându-și gura ca o fată drăguță cu o problemă măruntă, în mod evident netemătoare.

— Te cunosc? zise ea. Am ars mulți oameni. În plus, te-am lăsat cu niște cicatrici frumoase. Păcat că a trebuit să le strici cu blestemele altei zeițe.

Hseth se mișcă. Kissen se retrase, dar prea încet. Zeița o înhăță de piciorul fals și o ridică în aer, ținând-o sus, astfel încât să fie față în față. Cealaltă mână și-o puse pe obrazul femeii, acolo unde murise blestemul zeiței frumuseții.

— Un blestem mic și drăguț, spuse ea, care nu stă bine pe tine.

Zâmbi și-și trimise focul spre mâna lui veiga. Voia să ardă cicatricea. Aerul se învolbura de căldură. Apa lui Aan proteja fața lui Kissen, dar nu și picioarele ei. Hseth încercă mai tare când deicida nu țipă, iar plăcile de metal făurite de Yatho se încinseră, frigându-i carnea piciorului drept.

— Poate că ai nevoie de unul care să-i fie pereche, spuse Kissen printre dinții strânși.

Repezi sabia și o lovi pe Hseth peste nas. Zeița o azvârli, și veiga căzu brutal pe umăr lângă marginea falezei și se rostogoli pentru a diminua durerea. Își scăpase sabia lungă, dar păstrase tesacul și

încercă să nu se taie când se agăţă de pietrele de pe jos, ca să nu cadă peste margine. Nu existau balustrade care s-o împiedice să se prăbuşească de la înălţime în mare.

Hseth atinse tăietura pe care o făcuse veiga şi ochii i se măriră de surpriză.

— Te-am rănit, fetiţo?

Cicatricea avea să dispară repede; celelalte răni pe care i le făcuse Kissen pieriseră deja. Îşi luă mâna de la nas şi avansă.

Piciorul lui Kissen făcuse băşici la contactul cu proteza metalică; bara tibiei false era îndoită şi deformată. Se târî în picioare, folosindu-se de sabie ca să se ridice.

— Am omorât pe cineva care-ţi plăcea, asta e? Hseth se micşoră până la dimensiunea unui om; limba ei era un şfichi de flacără. Un iubit sau aşa ceva? Biata de tine.

Deicida îi cunoştea pe zei; ştia că ei nu-şi aminteau, şi nici nu le păsa, odată ce primul leş se transforma în sute. Îşi stăpâni furia şi o ascuţi. Îi mai rămăseseră o tărtăcuţă cu foc-negru şi briddit, trei cuţite şi tesacul.

— Ai plâns, micuţo? urmă Hseth. Te-ai rugat?

Kissen fugi. Compensă dezechilibrările neaşteptate ale piciorului rupt, zdruncinările umărului. Îşi azvârli cuţitele – unul, două. Hseth râse şi-i dădu ocol, dansând departe de armele ei, provocând-o. Kissen se lăsă încolţită, manipulată. Apoi contraatacă: ultimul ei cuţit zbură spre stânga lui Hseth, apoi tărtăcuţa spre dreapta zeiţei. Aceasta se feri de cuţit şi nimeri în calea bombei, care o lovi în plin piept. Îi explodă în trup, transformându-i râsul într-un urlet de fum şi oţel. Sânge căzu din ea, sfârâind pe pietre.

Nu era suficient. Kissen se retrase un pas, încercând să nu vomite când îşi aminti mirosul propriului ei sânge fierbinte pe metal încins, sfârâitul cărnii tatei. Ţintise perfect şi o nimerise pe Hseth în mijlocul corpului, dar bridditul nu făcuse decât s-o rănească, muşcând ca sarea în pieptul ei. Nici pe departe îndeajuns. Bomba era mai mult decât ar fi putut face veiga cu o sabie, iar rănile cauzate de ea nu aveau să dureze. Îşi epuizase şiretlicurile.

Şi Hseth ştia asta.

— Ce sătuc amărât şi miorlăit era acela? şopti ea.

Ochii îi erau aprinşi de furie. Kissen reuşise să ajungă la sabia lungă; o luă în mână şi-şi băgă tesacul în teacă. Sperase, sperase cu adevărat,

să facă mai mult rău. Continua totuşi să păstreze atenţia zeiţei asupra ei. Asta era cel puţin o ispravă, pentru o zeiţă veche, o zeiţă sălbatică, nu a verdeţii, ci a flăcării. Decise să fie mândră de asta. Cu cât reţinea mai mult furia lui Hseth, cu atât erau mai în siguranţă Inara şi Elo.

— Avea măcar un nume?

Kissen se pregăti. Nu-i era frică de moarte, totuşi nu-i plăcea durerea. Ea cunoştea durerea. Nu era plăcută.

— Satul se numea Senkorsa, spuse ea.

Hseth înclină spre un umăr, lăsând impresia că se gândeşte. Făcu un gest dispreţuitor cu mâna.

— Ruina aia veche, zise zeiţa, râzând. Pentru ea văicăreşti? A căzut în mare de mult. Nu valora nimic. Chiar nimic.

De data asta, o prinse pe Kissen cu garda jos. Într-o răsuflare, Hseth scoase din palme o suliţă de flăcări şi fulgeră înainte. Roti suliţa spre gâtul lui veiga, care o respinse, o dată, de două ori, cu toată puterea ce-i mai rămăsese. Îşi ţinu sabia aproape, folosindu-se de două mâini pentru a-şi proteja trupul de atacuri. Pe Hseth o durea când lovea briddit cu flacăra ei, însă nu într-atât încât să sufere. Pieptul îi era însângerat, fustele şi părul erau înflăcărate şi sălbatice. Kissen cedă teren. Braţul în care Hseth ţinea suliţa era drept şi puternic, flăcările îi erau strălucitoare şi adevărate. Deicida îi încasă loviturile, retrăgându-se întruna.

— Nu mi-au dat oare o familie? gândi Hseth cu glas tare. Ah, bineînţeles că da. Micile animale de companie ale lui Osidisen. Prostul ăla bătrân.

Zâmbi şi se întinse atât de iute cu suliţa, încât fu o ceaţă de lumină. Se năpusti, lovi prin garda lui Kissen şi-i sfâşie cuirasa de piele până la umăr, muşcându-i carnea, iar focul se simţea la fel de tăios ca orice sabie. Veiga zări scânteia flăcării înainte s-o simtă arzând. Ţipă printre dinţii încleştaţi şi prinse suliţa cu mâna înmănuşată.

— Am uitat numele celor care au ars, continuă Hseth. Abia mi-l amintesc pe zeul mării când îmi bate la hotare şi roade stânci. A avut nevoie de mulţi ani să prăbuşească în mare casele din sătucul vostru, de parcă asta ar fi îndepărtat lumea de puterea pe care le-o ofer eu.

Satul pierise. Sătenii îi omorâseră familia pentru bogăţie şi succes şi nu câştigaseră nimic din toate acelea. Totul fusese irosit.

Kissen strânse mâna pe suliţă şi o smulse din umăr, apoi folosi sabia ca s-o rupă în două.

— Numele lor erau Tidean, Lunsen şi Mellsenro, spuse ea în timp ce focul suliţei dispărea.

Atacă cu sabia şi Hseth îşi remodelă arma ca s-o pareze.

— Kilean a fost mama mea, iar Bern a fost tatăl meu. Erau oameni simpli şi nu făceau rău nimănui.

— Au fost proşti şi au murit proşti, zise zeiţa, respingându-i loviturile.

Se roti şi lovi puternic, însă de data asta Kissen era pregătită pentru şiretlic şi făcu un pas lateral, eschivând, şi-i crestă braţul. Hseth îşi dezveli dinţii scânteietori şi împunse ca să-i străpungă burta, dar veiga se sprijini pe piciorul rupt şi pătrunse sub alonja ei. Ajunsese acolo. Ajunsese aproape. Continuă cu sabia, spre inimă.

Hseth aşteptase momentul acesta. Toate flăcările din trup îi săgetară spre interior, lăsându-i pielea albă şi cenuşie. Se adunară în locul unde atingea sabia, încălzind arma mai presus de simţuri, mai presus de simţire, topind lama chiar în timp ce o rănea.

— Lumea aceasta e lumea mea, spuse ea. Cine are nevoie de un zeu al războiului când ai o zeiţă a focului? Cine are nevoie de un zeu al bogăţiilor când poţi să ţi-l faci pe al tău? Nu contează ce arde în cuptor ca să dea flacără. Tu eşti un om mic, vătămat, irosit. Tu nu contezi defel.

Pârjolul era prea mare, în ciuda apei lui Aan. Kissen simţi cum lacrimile îi urcă în ochi şi se evaporă. Clopotul îi dăngănea în urechi, mereu şi mereu, iar apăsarea unduitoare a aerului împingea sunetul. Hseth era prea puternică. Deicida nu putea reuşi s-o străpungă până la inimă, nici într-o mie de ani.

Cu toate acestea, ea nu trebuia să taie. Trebuia să fie iscusită.

— Nici marii zei nu sunt prea isteţi, rânji Kissen.

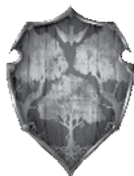
Dădu drumul sabiei şi o apucă pe Hseth de braţele cenuşii Metalul cusut pe degete prinse carnea, arzând-o, pecetluind-o. Nici măcar zeiţa focului nu putea scăpa de briddit. Hseth răcni când veiga o cuprinse într-o îmbrăţişare de iubit, în vreme ce flăcările se luptau cu pielea ei neprotejată.

— Până şi vieţile mici valorează ceva.

Ajunseseră la marginea altarelor, acolo unde o atrăsese Kissen. Femeia sări şi o trase pe zeiţă cu ea de pe buza falezei, ţinând-o cu mâinile de războinică şi purtând-o în jos cu propria-i greutate, pe când vântul sfâşia focul, fusta, părul, împrăştiindu-le. Hseth zbieră când

loviră marea într-o explozie de apă şi flăcări.

CAPITOLUL XXXVI
INARA

Inara o văzu căzând. Ajunseseră departe în oraş, rămânând pe drumurile drepte din lungul falezei. Elo nu cunoştea oraşul la fel de bine ca veiga şi merse pe drumul cel mai rapid. Acum nu mai avea nicio reţinere în a-i răni pe cavalerii care încercau să-i oprească. Majoritatea celor pe care îi văzură erau atât de nedumeriţi de luminile de pe cer, încât nu-i băgară în seamă. Şi pelerinii se adunaseră pe coastă sub soarele dimineţii şi priveau cu teamă spre altarele zeilor sălbatici.

— Uite! spuse unul dintre ei, arătând cu degetul.

Inara se întoarse. Văzu lumina strălucitoare rotindu-se în jos pe lângă peretele falezei, îngreunată de o siluetă mică în mijlocul flăcărilor.

— Kissen, şopti ea.

Lumina lovi marea şi se stinse.

— Trebuie să ne-ntoarcem. Fata se agăţă de Elo. Trebuie să mergem s-o găsim, îl imploră ea.

Lacrimile îi suiră în ochi. Mai întâi mama ei, acum Kissen. Bărbatul respira greu, iar chipul îi era ca faţa unei stânci. Se uită la faleză, sfâşiat pe dinăuntru, apoi la Inara.

— Nimeni n-ar fi putut supravieţui acelei căderi, rosti Skedi, ţinându-se strâns de umărul fetei. Nu în braţele unei zeiţe a focului. Nici chiar Kissen.

Elo încuviinţă din cap. Cămaşa i se deschise în jurul arsurii teribile a lui Hseth. Inara o văzuse, văzuse culorile ofrandei lui în timp ce zeiţa încercase să-i ia inima. Uriaşa putere a iubirii lui pentru Arren, strălucind din el în mâna lui Hseth, safir şi argintiu de frângerea inimii. Sfărâmată, explodând. Amintirea culorilor era mai rea decât cicatricea rănii.

— Ea ne-a cerut asta, spuse cavalerul cu voce răguşită.

Culorile lui se învolburau acum, safirul pătat de teamă aurie şi durere roşu-maronie. Durerea creştea.

— Ca să ne salveze pe noi, Ina. Ea a ştiut ce face.

A ştiut, spusese el. Ea dispăruse. Kissen dispăruse.

— Rămâi puternică, zise el, trăgând-o înainte.

Vocea îi era fermă, dar nu şi culorile, care se spulberau şi se prăbuşeau, rotindu-se sălbatice de pierdere. Totuşi, el se mişca. Fata descoperi că nu se putea opune. Mai întâi un pas, apoi altul. Fugiţi – Kissen le ceruse să fugă.

Inara îşi izgoni lacrimile, înăbuşindu-le. Lacrimile trebuiau să aştepte pentru mai târziu, când vor fi în siguranţă. Asta i-ar fi spus veiga.

Elo îi conducea spre grajdurile exterioare ale oraşului, mai jos pe faleză. Ocoleau colţurile cu o viteză ameţitoare, încercând să găsească poarta, dar ajunseră la ea, era păzită. Bărbatul îi trase pe toţi înapoi, lipindu-i de perete. Inara îşi domoli răsuflarea, încercând să-şi liniştească mişcările.

— Elogast!

Inara îl strânse de mână. Era o voce bărbătească. Îi auzise. Skedi pregăti o minciună, dar Elo ridică mâna.

— Ser Elogast, ştiu că eşti acolo.

Era Benjen. Dacă ştia că ei sunt acolo, o minciună nevinovată putea să nu aibă suficientă putere. Probabil că ghicise planul de evadare al lui Elo, neştiind că mentorul său venise să moară. Acesta se îndreptă în ciuda rănii şi dădu drumul mâinii fetei.

— Să găsim altă cale, şopti Inara. Te rog, Elo, nu pot să te pierd şi pe tine.

În ciuda durerii sale, cavalerul zâmbi.

— Încă nu sunt pierdut. El este singur?

Skedi zbură până la acoperişuri şi coborî înapoi. Legătura lui cu Inara continua să existe, dar era mai lejeră, mai relaxată acum, că se înţelegeau unul pe celălalt.

E singur.

Culorile lui Elo se schimbară. Certitudinea era pentru el o nuanţă trandafirie rece. Ieşi, scoţând sabia complet, iar Inara îl lăsă.

— N-am timp să mă lupt cu tine, Benjen, rosti el. Lasă-ne să trecem.

Fata trase cu ochiul după colţ. Benjen era şi el pregătit, cu noua lui sabie scoasă din teacă.

— N-am crezut niciodată că ai fi un şmecher viclean, Elogast, zise el. Să laşi pe cineva s-ajungă în spatele meu. Şi nici n-am crezut vreodată că poţi fi trădător. Unde ţi-s tovarăşii?

Kissen. Gândul la ea o durea pe Inara până în suflet.

— Unde sunt ai tăi? întrebă Elo.

Benjen se încruntă.

— Se ocupă de o problemă cu un zeu. Judecând după arsura de pe pieptul tău, este o problemă pe care tu ai început-o. Renunţă, pentru regele tău.

Elo pufni în râs.

— Regele meu, repetă el. Un rege care îşi trădează poporul nu este regele meu. Părea mai sigur pe sine decât fusese vreodată. Un rege care răneşte nevinovaţi este un rege al tău?

— Elogast... Benjen şovăi. Regele Arren face ceea ce trebuie să facă.

— Ceea ce trebuie să... repetă Elo. Ei bine, atunci şi eu voi face la fel. Ridică sabia. Ser Benjen, mi-am luat sabia şi acum ar trebui să vă fie frică tuturor.

Benjen sări înainte, şfichiuindu-şi sabia din stânga în dreapta şi în acelaşi timp fandând cu o lovitură care ar fi trecut direct prin Elo. Inara îşi îndesă pumnul în gură ca să se abţină să ţipe. Elo se îndepărtă cu uşurinţă, parcă dansând, păstrându-şi energia. Împinse sabia celuilalt la o parte, îşi mută greutatea pe celălalt picior şi-şi strecură lama în spaţiul care apăruse acolo. Tăişul străluci când îl tăie pe Benjen peste picioare, acolo unde exista un spaţiu în armură.

Benjen căzu. Lovi pământul zăngănind, încercă să se scoale şi constată că nu putea. Se strădui din nou, folosindu-se de sabie, dar Elo i-o lovi cu piciorul, trimiţând-o pe cealaltă parte a străzii. Apoi îşi vârî sabia în teacă. Expresia lui împietrită se fisurase şi era condus de furie.

— Vino, se adresă Inarei, întorcându-i spatele cavalerului.

Fata se grăbi să i se alăture, uimită de simplitatea, de brutalitatea cu care îşi doborâse prietenul. Acesta nu era Elo brutarul, ci Elogast războinicul.

— Ai spus că vei muri înainte să-ţi trădezi regele! strigă Benjen. Mi-ai spus... mi-ai spus!

— Ce-i cu el? întrebă Inara.

— Va trăi sau va muri după cum îi va fi voia, răspunse Elo sever. Eu nu sunt Kissen. Eu ucid oameni.

— Întoarce-te! zise Benjen. Viaţa ta, sângele tău, inima ta. Ai jurat!

Elo nu se întoarse; culorile sale nu şovăiră.

— Acolo! strigă Skedi pe când mergeau prin grajduri, repezindu-se către magazii.

Îi urmăriră zborul şi găsiră trei iepe şi un jugan hrănindu-se. Niciunul nu avea şa sau hăţuri.

— Pot să aranjez ceva, spuse Elo, făcând o grimasă în timp ce-şi scotea haina. N-am mai călărit deşelat de ceva vreme.

— Aşteaptă.

Inara scotoci prin mantia lui Kissen, pipăind pe lângă şipuri, mărgele şi alte obiecte înainte de a găsi ceea ce căuta, ultima dintre raţiile de ovăz cu miere ale lui Legs, care fuseseră drămuite cu grijă de-a lungul călătoriei lor. O ţinu cu braţul întins, iar o iapă se apropie prima, nu prea deranjată de rana deschisă a lui Elo şi de aspectul tras la faţă al bărbatului. El se uită în jur după ceva care ar fi putut servi drept frâu. De cât timp ar fi avut nevoie? Oare iapa avea să se lase furată de ei, sau avea să se cambreze şi să arunce din copite ca Legs? O lovitură în pieptul lui Elo l-ar fi terminat.

— Tethis?

Inara se răsuci fulgerător. Skedi, care stătea lângă ea, privind calul ca şi cum l-ar fi putut opri să fugă, se micşoră, totuşi nu suficient de repede pentru a se ascunde. Fata cunoştea vocea aceea; o auzise întruna în primele zile ale pelerinajului lor: Berrick. Iar alături de el era Batseder.

Amândoi arătau epuizaţi de drum, însă nevătămaţi, şi duceau de dârlogi un cal potcovit şi calm, cu harnaşament complet. Batseder se uită de la ea, la Elogast, apoi la Skedi, care încerca să lase impresia că nu există. Ei îl văzuseră şi nu-i mai putea minţi.

— E un zeu, nu-i aşa? întrebă Batseder şi culorile ei o învăluiră într-o strălucire de teamă, totuşi nu de surpriză.

Inara îşi aminti că bărbatul îl văzuse pe Skedi când fugiseră cu barca.

— Vă rog, spuse ea, înainte ca altcineva să poată vorbi din nou. Vă rog să faceţi linişte.

Batseder clipi. Strălucirea se înmuie.

— Brutarule, îi spuse Berrick lui Elo, apoi zâmbi. Găluştele mele, tu le-ai aranjat, tu...

Se opri şi se schimbă la faţă când văzu arsura de pe pieptul fostului cavaler.

— Trebuie să plecăm, zise Elo, care găsise nişte frânghie pe poartă şi acum cioplea un fel de zăbală din lemn. Avem necazuri.

— Ce s-a întâmplat cu Enna, Tethis? întrebă Batseder.

Părea suspicioasă. Inara înghiţi nodul apăsător care i se pusese în gât. Skedi căută ceva de spus. *Nu cred că minciunile mele vor rezista,* zise el.

Este momentul pentru adevăr, spuse Ina. Prinse ambele mâini ale femeii.

— Numele meu nu este Tethis, zise ea, ci Inara Craier.

— Craier?

— Sunt moştenitoarea Casei Craier, iar regele ne vrea morţi. Enna este... era o deicidă pe nume Kissen. A murit, apărându-ne.

Batseder tresări şi se retrase puţin.

— Elogast este un cavaler, urmă fata, care ne ajută pe mine şi pe Skediceth să ajungem acasă.

— A fost un cavaler, o corectă Elo.

Iapa era obosită. Înălţă capul când Elo încercă să-i pună zăbală şi necheză nervoasă. Bărbatul îşi pierdea iute puterile.

— Trebuie să plecăm din Blenraden, spuse Inara, strângând degetele lui Batseder. Cât de repede putem. Vă rog. Ajutaţi-ne.

Batseder îşi strânse buzele. Schimbă o privire cu Berrick.

— Am ajuns aici datorită lui... Kissen şi Ser Elogast. Bineînţeles că vom ajuta. Se dădu înapoi şi trase hăţurile calului lor, care înaintă. Luaţi-o pe Peony. Poate duce doi oameni; am cumpărat-o după ce s-au întors ceilalţi.

Inara şovăi. Puteau s-o facă? Scotoci în mantia lui Kissen după monede, dar primul lucru pe care îl găsiră degetele ei fu cleştişorul cu care veiga îşi ajusta piciorul. Încremeni, iar voinţa ameninţă să i se frângă şi s-o copleşească.

Berrick o bătu cu palma pe umăr.

— Nu vom lua nimic pentru iapă, spuse el. Crezi că un tăbăcar şi un cizmar nu câştigă bani pe drum?

Batseder îi întinse Inarei frâiele calului.

— Are mâncare în desagi.

Cizmarul o ridică pe şaua calului.

— Te simţi bine? întrebă el.

— Voi fi bine, spuse fata, cu glas sugrumat şi Skedi zbură spre umărul ei. Vom fi bine.

Elo lăsă în pace iapa care venise la ovăzul cu miere. Şchiopăta din cauza unei tăieturi la gleznă. Îşi adună puterile şi puse o mână pe umărul lui Berrick.

— Mă ajuţi? întrebă el.

Celălalt încuviinţă din cap şi îngenunche, punându-şi mâinile sub cizma lui pentru a-l ajuta să încalece. Reuşi să ajungă în şa în spatele Inarei, iar culorile durerii se învolburau în jurul lui.

— Nu vă vom uita bunătatea, spuse el, gâfâind din cauza efortului necesar pentru a nu urla.

— Nici noi pe a voastră.

Elo şovăi, apoi adăugă:

— Acolo în spate, spuse el, este un om rănit. Ajutaţi-l. Vă rog. Dacă puteţi.

Cei doi aprobară din capete. Elo dădu pinteni calului. Străbătură curţile grajdurilor, iar Peony era încântată să galopeze, tropăind pe pietre şi trecând pe lângă alţi doi-trei pelerini care sosiseră odată cu dimineaţa. Aceştia se dădură la o parte când calul trecu ca tunetul pe lângă ei, la fel ca străjile de la poarta exterioară, care se aflau în plină târguială cu o femeie vârstnică, neştiind nimic din haosul ce se petrecuse în oraşul din spatele lor.

Trecură pe lângă ferme şi ruine, în vreme ce soarele se înălţa pe cer, păstrând ritmul, deşi nu se vădeau semne că i-ar fi urmărit cineva. Era seară când ajunseră la casa pustie unde îl lăsaseră pe Legs, iar calul răbdător păştea iarba din faţa grajdului, mulţumit să-şi aştepte stăpâna. Stăpâna lui, care n-avea să mai vină.

Elo alunecă de pe Peony şi aproape căzu în genunchi când atinse pământul, reuşind să rămână în picioare doar pentru că se ţinu de şa. Rana de la piept îi supura lichid care nu-era sânge, iar cămaşa i se lipea acolo. Orice ar fi existat în apa pe care Kissen o folosise asupra lui îşi pierdea efectul.

Skedi sări la pământ şi crescu la dimensiunea unui lup lângă el, astfel încât cavalerul să aibă pe ce se sprijini. Elo apucă blana dintre penele zeului şi se îndreptă.

Inara descălecă şi duse calul la Legs. Acesta fornăi spre fată, apoi privi pe lângă ea şi fornăi din nou, căutând-o pe veiga.

— Nu vine, spuse Inara şi-l legă pe Peony lângă el.

Legs nu înţelese. Reîncepu să pască. Inara trase aer adânc în piept şi reveni la Elo.

— Stai jos, îi spuse.

Intră în tufişuri şi scoase desagii lui Kissen, vasele ei de gătit, hipginul ei.

— Trebuie să continuăm, zise Elo.

— Până când să mergem? Până când te prăbuşeşti, sau până ne prind demonii? Aan a spus că poate să încetinească blestemul, dar nu să-l oprească. Ei se vor întoarce în noaptea asta?

— Da, reuşi Elo să rostească. Zeiţa a putut doar să micşoreze numărul celor care pot fi invocaţi.

— Rămânem, atunci.

Elo căzu ca şi cum cuvintele ei l-ar fi doborât, dar fără să-i dea drumul lui Skedi. Inara alergă la el, îl ajută să se ridice şi, împreună cu zeul cel mic, îl conduse la adăpostul şopronului. Soarele se afunda sub linia orizontului. Nu mai aveau prea mult timp.

— Găseşte bandajele, îi spuse fata lui Skedi, scoţând dopul de la hipgin.

Văzuse cum procedase Kissen. Turnă pe arsura lui Elo. Bărbatul respira scurt şi gâfâit, dar la fiecare mişcare pieptul i se întindea şi semnul mâinii pulsa deasupra inimii. El îi luă ginul şi reuşi să tragă o duşcă prelungă în timp ce Inara îi îndepărtă rana de cămaşă. Sângera acolo unde ţesătura se lipise.

— Ai nevoie de un tămăduitor, rosti ea după ce Skedi aduse bandajele.

Desfăcu pansamentul şi încercă să nu icnească atunci când i-l apăsă pe piept, înfăşurându-l în jurul său în vreme ce umbrele nopţii se apropiau. Nu dispuneau de timpul zilelor de vară, pentru că serile de primăvară veneau prea repede, iar blestemul lui Lethen nu se oprea pentru răni. Vedea cum tuşul negru se întindea pe pielea bărbatului.

— Vreau să-i duci pe Skedi, Legs şi Peony la o distanţă sigură, spuse Elo, ţinând bandajul pentru ca ea să-l poată înfăşură mai bine.

Fata îi înconjură spatele, apoi trecu sulul dintr-o mână în cealaltă prin faţa lui şi dublă straturile.

— Nu vei rezista nici măcar o oră fără mine, zise ea.

— Nu trebuie să mergi la Sakre, continuă Elo. Găseşte-l pe Canovan. Mama ta... a fost dintre rebeli şi s-ar putea să fi lucrat împreună.

— Vorbeşti de parcă ai fi murit deja, spuse Inara, furioasă. Ajunge – destulă moarte.

Elo strânse din dinţi.

— Nu pot să mor, rosti el și se uită la mantia lui Kissen. Trebuie să trăiesc.

Scotoci printre obiectele lui veiga, încercând să găsească unelte pe care să le folosească. Scoase un șip sau două cu hârtii înăuntru, un șirag de mărgele. Era clar că de fapt nu știa cum să le întrebuințeze. Găsi un lanț subțire din briddit, la vederea căruia păru mai fericit.

— Vom supraviețui, urmă bărbatul, aparent atât pentru sine, cât și pentru Inara. Trebuie să supraviețuim.

Fata încrucișă capetele bandajelor, ca să le lege. O distrăgea simbolul blestemului. Un om și un zeu îl puseseră acolo pentru a-l opri pe Elo în misiunea sa, pentru a împiedica un rege om să câștige puterea unui zeu.

Ca și ea. Ea putea vedea culorile la fel ca zeii, putea sfărâmă voința altor zei. Ea o oprise pe Hseth din drum.

Se concentra asupra blestemului. Îl simțea așa cum putea vedea culorile lui Elo, o încâlceală de voințe. Voința lui Canovan și a lui Lethen: tonuri roșu-întunecat sângeroase, gri și verde, frica galbenă în licăriri ca lumina felinarelor. Înăuntrul ei, voința lui Aan strălucea precum picăturile de apă printre spini, clară și luminoasă.

Skedi ridică privirea. La fel și Elo. Soarele cobora pe lângă munți. Bărbatul respiră cât de adânc putu, trase sabia din teacă și o sprijini peste picioare, gata de acțiune.

— E ca un nod al făgăduielilor, spuse Inara. Ca făgăduiala pe care Osidisen i-a făcut-o lui Kissen. Este legată acolo. Culorile sunt ca niște fire.

— Ina, zise Elo, scoate-ți sabia.

Amândoi caii se fereau nervoși de umbrele ce creșteau, simțind schimbarea din văzduh odată cu stingerea ultimei lumini.

Micuța descâlcitoare, așa îi spusese Aan. Ea frânsese voința lui Skedi și oprise zeul de la răscruce. O înfruntase pe marea zeiță a focului. Acesta era un blestem mărunt. Un nod mic și secret. Care atrăgea fiarele spre ei.

Un mârâit îi tulbură gândurile, urmat de mirosul de sânge, mușchi de pădure și oase. Inara ridică ochii: cinci creaturi, nu opt, ieșeau încet din mărăciniș la vreo zece pași depărtare. Inara nu-i șopti mulțumiri lui Aan; fiarele continuau să fie mai multe decât ar fi putut ei înfrunta fără Kissen.

— Stai nemișcat, i se adresă bărbatului.

El înghiţi un nod, apoi spuse:

— Ina...

— Ai încredere în mine şi stai nemişcat.

Elo trase aer în piept şi încuviinţă din cap. Inara îşi apăsă palmele pe umărul său. El tresări, dar fata o simţi acolo. Încâlcirea, blestemul. O voinţă. Ea îşi folosi propria voinţă, voinţa de a fi în siguranţă, de a-l salva, de a-i salva pe amândoi. O voinţă de iubire, pentru Kissen, pentru Skedi, pentru mama ei. O voinţă care o oprise pe zeiţa focului. Smaraldul era culoarea iubirii ei, azurul şi violetul erau puterea ei. Îşi înfăşură culorile în jurul blestemului şi trase.

Blestemul începu să cedeze, desprinzându-se de pe pielea lui precum crusta unei răni. Elo mârâi de durere, însă se abţinu. Fiarele avansau. Inara trase mai tare. Scrisul se desprinse odată cu el, rădăcini smulgându-se din umărul lui, încurcându-se în jurul degetelor fetei ca otravă şi tuş negru. Picăturile lui Aan veniră odată cu el, agăţându-se şi tremurând.

Blestemul ajunse în mâna ei ca un glob de umbră în clipa când lighioanele se năpustiră. Elo se ridică şi lovi una dintre ele drept în faţă cu sabia, retezând-o complet. Alta se târî în urma acesteia, sărind peste leşul descompus. Bărbatul se deplasă s-o protejeze pe Inara, lovi bestia cu sabia şi o aruncă într-o parte.

— Skedi! strigă Inara.

Zeul ştia ce voia ea. Voia o minciună. Înhăţă cu labele blestemul din mâna ei şi-şi luă zborul.

— El este aici!

El este aici! strigă Skedi, înălţându-se în noapte cu blestemul zbătându-se în mâinile sale. Creaturile scânciră, derutate, apoi se întoarseră şi-l urmară.

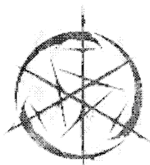
Skedi îl aruncă pe câmpul îndepărtat şi fugi înapoi, în timp ce fiarele se aruncară asupra blestemului şi una asupra celeilalte, smulgându-şi carnea-umbră din membre, sfâşiindu-se între ele cu colţii, deoarece acum nu mai aveau ce găsi. Elo le privi, ţinându-se de umăr. Braţul rănit era însângerat, la fel ca pieptul, dar spatele şi umărul îi erau curate. Blestemul dispăruse.

Bărbatul se întoarse şi se uită la Inara, surprins. Fata îşi privi mâinile sub lumina tot mai slabă, după care se uită la el.

— Nu sunt în siguranţă, rosti ea. Sunt periculoasă. Şi o să merg cu tine s-o răzbun pe mama, s-o răzbun pe Kissen. Asta este ultima dată

când voi fi lăsată în urmă.

CAPITOLUL XXXVII
KISSEN

Kissen nu-și amintea să fi atins apa. Își amintea doar focul. Agonia. Hseth răbufnea și fierbea, lovind-o, dar ea nu-i dădu drumul, nu voia. Ca s-o ucidă pe zeiță, nu ajungea doar apa. Însă ei se aflau în mare, iar zeița focului avea de luptat nu numai cu apa.

Osidisen! strigă Kissen.

Aceasta nu era marea lui, totuși el sosi dinspre miazănoapte în grabă, într-o clipă, toate oceanele lăsându-l să treacă. Osidisen știa să recunoască o ocazie când o auzea.

Apa se schimbă. Kissen avea încă suficiente instincte din copilărie pentru a ști că era timpul să se desprindă. O eliberă pe Hseth și lovi din picioare, îndepărtându-se. Înainte ca zeița să se poată mișca, marea spumegă în jurul ei și se strânse, lovind-o din ambele părți cu voința lui Osidisen, suficient de puternic pentru a o stinge într-o clipă.

Hseth dispăruse și doar o urmă de sânge ars supură prin curent. În Middren, în Talicia, toate altarele ei se crăpară, se frânseră, clopoțele lor se sparseră, flăcările lor se stinseră.

Zeul mării era alături de Kissen, un întuneric mișcător prin apă pe care ea îl putea vedea, deși ochii i se întunecau. Un bărbat cu ochi cenușii și cu o barbă de spumă. Osidisen.

— Tu ești, spuse el, plutind în derivă alături de femeie.

Chipul lui se schimbă și, pentru o clipă, fu chipul tatălui ei, perfect clar, așa cum fusese cu atâția ani în urmă. El își aminti.

Osidisen o privi cum se scufundă, cum ultimele bule de aer plutiră la suprafața unde dansa soarele. Kissen știa că era pe moarte. Cel puțin, n-o ardea.

Ai devenit ceva ciudat, fetițo, spuse Osidisen, luând-o în brațe. *Numită după numele meu și în același timp urându-mă. Kis-sen-na. Născută din dragostea mării. Vei muri totuși pentru amărăciune?*

Ea închise ochii. Era prea slabă şi prea ameţită ca să se mai mişte, iar piciorul drept o îngreuna. Nu se putea salva singură, însă nu avea să apeleze la el. Nu la Osidisen. Nu avea să se folosească de ultima rămăşiţă de viaţă a tatălui ei. Făgăduiala avea să moară odată cu ea. Zeului nu i-ar fi plăcut asta, o favoare neîmplinită, însă ar fi plutit mai departe. Asta era tot ce putea ea să facă. Să se ţină de dorinţa tatei şi să-l enerveze.

Ai făgăduit.

În cap nu-i răsunase vocea lui Osidisen, ci a Inarei. Inara, o fată ciudată, singură într-o lume periculoasă aflată în pragul ruinei, fără familie, plină de teamă şi furie.

Nu, Kissen n-avea s-o abandoneze pe Inara vieţii pe care o avea. N-avea s-o abandoneze amărăciunii. Tatăl ei n-ar fi vrut asta.

Osidisen! strigă ea, deschizând ochii. Făgăduiala de pe piept îi înflori cu lumina mării, verde, slabă şi adâncă. Osidisen aşteptă.

Salvează-mă.

MULŢUMIRI

Mulţumesc familiei mele, tuturor. Părinţilor mei aprigi, inteligenţi şi fermi, care muncesc din greu. M-aţi crescut cu multă dragoste, mi-aţi oferit spaţiul necesar pentru a-mi părăsi zona de confort şi m-aţi ajutat să mă ridic atunci când mi-am atins limitele. Voi încerca să nu le izbesc atât de tare tot timpul.

Mulţumesc surorii mele, care este puterea mea, şi fraţilor mei, care mă ridică şi mă ţin cu picioarele pe pământ. Vă mulţumesc pentru toate săptămânile pe care m-aţi lăsat să le petrec, devorând sau revărsând poveşti în colţurile casei până ce luna apunea şi soarele răsărea, pentru toate paginile pe care v-am implorat iar şi iar să le citiţi. Vă mulţumesc pentru că m-aţi ajutat să cred că pot fi aşa cum sunt. Mulţumesc, de asemenea, bunicii mele, care m-a acceptat şi m-a iubit cu toată ciudăţenia mea, şi lui Jane şi Kath pentru artă şi încurajare. Mulţumesc, de asemenea, celor care nu vor putea citi asta, dar care ar fi foarte mândri.

Îi mulţumesc lui Loulou Brown, care mi-a spus la paisprezece ani că sunt scriitoare şi că restul sunt detalii. Fetele învaţă de mici că este greu să fie luate în serios, dar tu mi-ai arătat că primul pas este pentru tine însăţi. Timpul pe care l-ai petrecut cu mine m-a făcut să mă simt reală şi, fără sprijinul tău, n-aş fi ajuns aşa departe. Îţi mulţumesc.

Juliet Mushens – răbdătoare, pasională şi hotărâtă. Îţi mulţumesc că n-ai renunţat la mine; sfaturile şi îndrumările tale au fost, esenţiale. Îţi mulţumesc, de asemenea, pentru că ai creat o comunitate atât de frumoasă de scriitori care se sprijină reciproc; de la bun început, a fost un privilegiu.

Mulţumesc, bineînţeles, Natashei Bardon, pentru perspicacitatea şi dedicarea ei, precum şi pentru munca pe care o depune pentru a adăuga culoare, structură, vitalitate, ritm şi pentru a da viaţă acestei cărţi. Sunt foarte mândră că am putut lucra împreună cu tine.

Mulţumesc restului echipei HarperVoyager, Elizabeth Vaziri, Leah Woods, Laura Cherkas, Vicky Leech Mateos, Terence Caven şi multor altora pe care nu i-am cunoscut. Sunteţi creatori de visuri şi muncitori al naibii de harnici şi apreciez tot ce faceţi. Îi mulţumesc lui Tom Roberts, de asemenea, pentru una dintre cele mai frumoase coperte pe care le-am văzut vreodată, şi fantasticilor editori de autenticitate:

Annie Katz, Jennifer Owens şi Helen Gould. Munca voastră este esenţială.

Mulţumesc prietenilor mei, amicelor mele. Alice, Laura, Lauren, Abhaya, Aileen, Kate, Xin, Josh, Alexes, Greg şi mulţi alţii – m-aţi susţinut întotdeauna fără îndoială sau ezitare şi nu vă pot mulţumi îndeajuns. Voi toţi mă inspiraţi permanent. Yemi, îţi mulţumesc şi pentru *focaccia,* era ultima piesă de care aveam nevoie eu şi cavalerul meu.

Mulţumesc, de asemenea, scriitorilor care mi-au schimbat viaţa prin munca şi prietenia lor – mi-aţi adus înţelepciune, amuzament şi o dragoste feroce. Am învăţat foarte multe de la voi toţi, oameni extraordinari: El Lam, Elizabeth May, scoţienii mei din California, Saara El-Arifi, Katalina Watt, Kate Dylan şi Tasha Suri şi scriitoarea onorifică Carly Suri. Întâlnirea cu unii dintre voi cu ani în urmă şi cu unii dintre voi în acest ultim an a fost aproape o iluminare.

Îi mulţumesc lui Ali pentru bunătate, umor şi dragoste. A fost un privilegiu să împart cu tine perioada aceasta ciudată, între mesaje la distanţă şi note verbale incoerente. Dacă acum mă crezi nebună, mai aşteaptă.

Îmi mulţumesc mie, sper că nu vă supăraţi că spun asta. Îmi mulţumesc pentru încăpăţânarea mea permanentă şi nemiloasă. Voi avea nevoie de ea din nou. Ăsta-i doar începutul.

ARMADA // science-fiction / fantasy / thriller

Familia lui Kissen a fost ucisă
de fanaticii unui zeu al focului.
Acum, Kissen este deicid,
adică o persoană care își câștigă
existența ucigând zei. Asta până când
întâlnește unul pe care nu-l poate omorî:
Skedi, un zeu al minciunilor albe,
a cărui viață este legată misterios
de cea a unui tânăr nobil,
amândoi fiind urmăriți de ucigași necunoscuți.
Împreună cu un cavaler, ei trebuie
să ajungă la ruinele orașului Blenraden,
acolo unde sălășluiesc ultimii zei sălbatici,
pentru a le cere acestora o favoare.
Hăituiți de demoni printr-un ținut
în care războiul civil este în plină expansiune,
cu toții înțeleg că ceva e putred
în miezul lumii lor și că doar ei
o mai pot salva.

ad7o
VEN | 103.4 fm

